J. BREE

Zoraki Bağlar

OLİMPOS

Ne derler bilirsiniz, dostlarını yakın tut, düşmanlarını daha da yakın. Peki ya ikisi aynı kişiyse?

Sığınak'ta kurduğumu sandığım sağlam düzen yerle bir edilmiş, kendimi Direniş'e karşı verilen savaşın ön saflarında bulmuştum. Bağlarım yanı başımda olsa da perde arkasında çok daha karanlık oyunlar dönüyordu.

En savunmasızlarımızı koruyacak ve gidişatı değiştirebilecek gücüm var mıydı? Yoksa ben onların iddia ettiği gibi sadece bir canavar mıydım?

Trajik sonuçlar olmadan bu işin içinden çıkabilecek miydik?

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-5919-87-8
OLİMPOS

www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

Zoraki Bağlar
J. Bree
Orijinal Adı: Forced Bonds

© 2025, Olimpos Yayınları
© 2021, J.BREE

Çeviren: Ülkü Tuğba Çayır
Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Editör: Aydan Yalçın
Düzelti: Gülçin Özbek Kuyumcu
Son Okuma: Tuğçe Teker
Kapak Uygulama: Fatma Can Yıldırım
Sayfa Düzeni: Aslıhan Kopuz

1. Baskı: Kasım 2025
ISBN: 978-625-5919-87-8

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

J. BREE

Zorakí Bağlar

Çeviren: Ülkü Tuğba Çayır

Duzenleme
Ny.ozlem

OLİMPOS®

Ninova

ÇALMA LİSTESİ

- **Come Away With Me**
  Norah Jones
- **All You Wanted**
  Michelle Branch
- **After Tonight**
  Justin Nozuka
- **100 Ways**
  Jackson Wang
- **everything sucks** (feat. Eric Nam)
  vaultboy
- **What I'm Missing**
  Timmy McKeever
- **Colors**
  Halsey
- **Have We Met Before** (with Eric Nam)
  Sarah Barrios
- **Back To Me The Rose**
- **Slow** (with Ciara)
  Jackson Wang
- **INVITATION** (feat. Gaeko)
  JUNNY
- **vampire**
  Olivia Rodrigo
- **Shameless**
  Camila Cabello
- **It's You**
  HENRY
- **lowkey**
  NIKI
- **Pacify Her**
  Melanie Martinez
- **Honey**
  Kehlani
- **Does She**
  Yuna, Jay Park
- **La La La**
  Naughty Boy, Sam Smith
- **She's In The Rain**
  The Rose
- **deja vu**
  Olivia Rodrigo
- **Hearts**
  James Lee
- **chances**
  thủy, DCMBR
- **LIKE THAT**
  BABYMONSTEI
- **Other People**
  Amber Liu
- **IT'S YOU** (feat. keshi)
  MAX
- **Memories**
  Conan Gray
- **Shouldn't Be**
  Luke Chiang
- **Losing You**
  FLO
- **Still Life**
  BIGBANG
- **COME BACK HOME**
  UNPLUGGED V
  2NE1
- **Sinking**
  James Lee, 單依
- **Bed Peace**
  Jhené Aiko, Childish Gambi

Giriş

Gryphon

Yalanın tadı dünyadaki hiçbir şeye benzemiyordu.

Dilde bıraktığı tat kül gibiydi ama daha yakıcıydı; eğer bir kokusu olsaydı keskin, çürük ve akla gelebilecek tüm iğrenç sıfatlarla tanımlanabilirdi.

Söylenmemiş gerçekse bambaşka bir belaydı.

Tadı ya da kokusu yoktu. Hemen fark edilebilecek ya da birinin yüzüne bakınca hemen görülebilecek bir şey değildi.

İçimde, çok derinlerde bir şeylerin eksik olduğuna dair bir histi.

Güvenlik odasına girdiğimde Sawyer Benson'ı, üzerinde sadece iç çamaşırlarıyla bilgisayarın önünde otururken buldum. Gözünün üstünde bir yarık vardı ve yarasından hâlâ kan akıyordu. Gray'se sanki bir kum fırtınasından çıkmış gibi baştan ayağa toz içinde, onun arkasında duruyordu. O âna kadar bir şeylerin döndüğünü anlamamış olsaydım bile ikisi dönüp bana bakınca yüzlerindeki ifade durumu ele verirdi.

Dudaklarımda beliren sırıtışla Sawyer'a omuz silktim. "Her ne olduysa saklamaya çalışmanın anlamı yok. Söylemezsen beynine sızarım, daha zor ve acılı bir yoldan öğrenirim."

Elbette şaka yapıyordum, gözlerini devirip alaycı bir karşılık vermesini bekledim ama Sawyer'ın yüz ifadesi daha da sertleşti ve savunmaya geçti.

Gerçekten de bir boklar dönüyordu.

Önce Gray'e sonra tekrar bana bakarak dişlerini gıcırdatıyormuş gibi çenesini sıktı. Cevap verdiğinde kelimeler dilinden zorla sökülüyormuş gibi çıktı. "Bunu sana kardeşimin hem masum hem de kurban olduğunu bildiğim için gösteriyorum. Doğru olanı yapacağını, fevri kararlar almayacağını ve beynini kullanıp düşünerek hareket edeceğini biliyorum. Beni pişman etme, Shore."

Başka bir şey söylemesine gerek bile yoktu çünkü neden bahsettiği açıktı ama söylediklerini dinlesem de hiçbirini algılayamıyordum.

Sawyer'a öylece bakakaldım çünkü Sage olması mümkün değildi. Taktik Müdahale Ekibi'm onu bize getirdiğinde Bağlanan'ımın hemen anlaştığı o yumuşak kalpli ve üzgün bakışlı Üstün Yetenekli kız, Sığınak'taki hain olamazdı. Fakat görüntüler oynamaya başlayınca ortada inkâr edilecek hiçbir şey kalmadı.

Sage, Dara Smythe'in yanına gidip bir dakika kadar onunla konuşuyor ve Siper'in arkasını dönmesini sağlayacak kadar dikkatini dağıttıktan sonra ufacık bir tereddüt göstermeden bıçakla boğazını kesiyordu. Kızın boğazından kanlar fışkırırken bile duraksamıyordu.

Göğsümü hızla saran gerginlik yüzünden kalbim damarlarıma asit pompalıyormuş gibi hissettim.

Sanki burada ne boklar döndüğünü anlamaya çalıştığımdan değil de susuzluktan ölüyormuşum gibi sesim normalden daha boğuk, daha kısık çıktı. "Oli az önce onun yanına gitti."

Ağzımdan çıkan sözlerden sonra oluşan sessizlik kahrediciydi, bu sefer konuştuğumda sesimde yalnızca öfke vardı. "Bana

Bağlanan'ımın yerini göster. Hayatta, *burada* ve zarar görmemiş olduğunu göster. *Hemen şimdi*, Benson yoksa beynine girip seni mahvederim."

North'a, *Hemen güvenlik odasına gel, bu bir rica değil, emir,* diye mesaj gönderdim ve aynı anda hızla Oli'yi kontrol ettim. Sakindi, mutluydu, çevresinde herhangi bir tehlike hissetmiyordu. Bir şeyler ters gitseydi bağı tepki verirdi... değil mi?

Sawyer tehdidim karşısında gözlerini devirip beni tersledi. "Tıbbi muayene odalarında kamera yok! Bu kararın alınmasının birçok nedeni vardı. Mesela Bağlanan'ını yarı çıplak hâlde taşıdığın ve bu görüntülerin kaydedilmiş olması ihtimaliyle Draven'ın neredeyse kalp krizi geçirdiği o olay gibi. Düşünsene, ya kıza spiral takılırken odada kamera olsaydı? Hasiktir, o zaman gerçekten patlayıp bütün şehri havaya uçururdu."

Alaycı veledin boğazını sıkıverme isteğim o kadar kuvvetliydi ki elim istemsizce ona doğru uzandı. Kendime engel olamadan, bağım içimde parlamaya başlayarak ilgilenmem gereken başka bir sorun oluşturdu. Oli'nin ya da Dravenların bağı gibi davranmasa da Bağlanan'ımın tehlikede olduğuna inanırsa müdahale etmeme gerek bile kalmadan tehlikeyi ortadan kaldıracak kadar güçlüydü.

Şimdi tam da böyle hissetmeye başlamıştı.

"Şu an ağzını açmanın zamanı değil–"

"Farkındayım, bu başa çıkma mekanizması! Lanet olası kız kardeşim, hayatım boyunca tanıyıp sevdiğim ve her şeyimi emanet edebileceğim insan biraz önce birini öldürdü. Hem de hayatında ilk kez. Fen dersinde incelemek için kurbağa kesmemiz gerekeceğini düşündüğünde bile kusan kız, Dara'nın boğazını kesti. Dara'nın... Ortaokulda boktan ebeveynlerimizden şampanya çalıp birlikte üç yudumda sarhoş olduğumuz kızın. Hiç mantıklı gelmiyor, Shore ve *kafayı yemek üzereyim.*"

Derin bir nefes aldım.

Diğerlerini kontrol ettim ama North hâlâ bize doğru ilerliyordu, Oli hâlâ şaka yapıyordu, Gabe ve Bassinger da hemen

yanındaydı. Bunları bilmek damarlarımda dolaşan adrenalini kontrol altında tutmama pek yardımcı olmadı: Bağlanan'ıma veya ailemize yönelik herhangi bir tehdide karşı atağa geçmek için bütün bedenim resmen titriyordu.

Bu tehdit hepimizin çok güvendiği biri olsa bile.

Gray öne eğilip Sawyer'a bir şeyler fısıldadı, ekrandaki bazı alanları işaret etti ama gösterdiği yerde anlamlı gelen hiçbir şey göremedim. Onlara yaklaşıp ekrana baksam da gördüğüm tek şey kod satırlarıydı.

Sawyer'a çok ciddi bir bakış attım, o da suratını asarak karşılık verdi. "Sistemde izlendiğimize dair hiçbir şey yok. Herhangi bir düzeyde güvenlik ihlali olduğuna dair hiçbir kayıt yok. Siper'in... etkisiz hâle getirilmesi dışında."

"Yani tek ihanet işareti kız kardeşin mi diyorsun? Üstelik şu anda ihanetinden habersiz Bağlanan'ımla aynı odada ve tıpkı Dara'yı öldürürken olduğu gibi onu hazırlıksız yakalama şansı mı var?"

Tereddüt etti.

Sikeyim, gerçekten tereddüt etmişti.

Gray sanki Telekinetik gücüyle, Bağ grubundaki diğer erkeği öldürmeme engel olabilirmiş gibi önüne atılıp ellerini kaldırdı. Sawyer'sa çıkıştı. "Kardeşimin, Bağlanan'ına zarar vereceğini söylemiyorum ama şu anda kafasının içindeki kişi her kimse –*çünkü başka açıklaması yok*– hâlâ kafasının içinde olabilir... Oli'yi yalnız yakalamayı bekliyor olabilir. Biz bu işi çözene kadar onları ayırıp Sage'i izole et. *Gerçekten* durumu ben halledeceğim."

Yüzümdeki ölümcül ifadenin biraz olsun gevşediğini görünce Gray derin bir nefes aldı. Sawyer az önce kendi hayatını kurtarmıştı.

Sessizce küfretti, koltuğunda eğilip Gray'in arkasından bana baktı. "North geldi. Yaratıklarını üzerime salmasını engelleyebilir misin? Sen beni ikna edene kadar kapıyı açmayacağım."

Kimseyi hiçbir bok yapmaya ikna etmeyecektim.

Gray'in yanından eğilip kapı düğmesine bastım ve o esnada mırıldandığı küfürleri dinledim. North içeri girince tek kelime etmeden yalnızca ekranı gösterdim; Sage'in bıçağını Dara'nın boğazına sapladığı görüntü hâlâ açıktı.

"Oleander şu anda hangi cehennemde?"

Kelimeler daha ağzından tam çıkamadan Oli'ye ulaşmaya başladı, *Neredesin?*

Göz ucuyla ona baktım, tabii ki şu anda Sawyer'a hiçbir şey soracak hâli yoktu. Bağ grubumuz dışında Sığınak'a en büyük desteği veren kişi olabilirdi ama bir anda her şey değişmişti.

Oli'nin sabırsızlığını hissedince istemeden tehlikeli bir şey yapmasını engellemek için araya girdim. *Oli, şu anda yanında kim var? Yüksek sesle bir şey söyleme ya da tepki verme. Tedbirli olmalısın.*

İçini kaplayan huzursuzluk titreşimlerle yayılarak Bağlananlarının hepsine ulaştı. Bassinger'ın öfkesinin dalgalandığını hissetsem de şimdilik harekete geçmemişti; ya bir bokluk döndüğünü fark etmişti ya da tamamen şans eseri böyle davranıyordu.

Sağlık merkezindeyim. Tam olarak North'un bana söylediği yerde. Gabe ve Atlas yanımda. Kieran, Sage ve Felix de yanımda. Güvendeyim.

North'la tekrar göz göze geldik ama çoktan telefonunu çıkarmıştı, buraya destek çağırırken parmakları ekranın üzerinde uçarcasına hareket ediyordu. "Onu derhâl oradan çıkarıyorum."

Sawyer söylenmeye başlayınca Gray aralarına girdi ama çoktan tüm dikkatimi onu ya da zihninde olabilecek kişiyi uyarmak için Sage'in zihnine gizlice sızmamasına vermiştim.

Şimdi söyle bana. Her neyse hemen söyle.

Söylesem inanmayacaktı. Siktir, Sawyer söylese ben de inanmazdım.

Fakat ona gösterebilirdim. Gördüğü anda tamamen çöktüğünü hissettim, tam anlamıyla içten içe sinir krizi geçiriyordu ve bu da Nöro babasının öğrettiği şekilde beynini boşaltmasına

sebep oldu. Bu beyin boşaltma olayı bir nimetti çünkü şu anda aklını kaçırdığını yalnızca Bağlananları anlayabilirdi.

Gray, Sawyer'ı North'tan uzaklaştırdı. Bense odanın karşısındaki Ölüm Taciri'yle göz göze geldim, aramızda söylenmemiş milyonlarca kelime dolaştı.

North kısa süreliğine kontrolünü kaybedince gözleri bir an siyaha döndü, sonra tekrar mavi oldu ve tehlikeli bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "En yakında Nox var. Hemen onun yanına gönderiyorum."

Duzenleme
Ny.ozlem

Birinci Bölüm

Oli

Göğsüm yanıyordu. Ciğerlerim hava almak için yanıp tutuşuyor, kalbim kaburgalarımın içinde çılgınca atıyordu. Ancak sert ama gözlerime kilitlenmiş bakışlarla odanın karşısında duran Atlas'a bakarken kendimde biraz olsun sakinleşecek gücü bulamıyordum.

Şu anda Sage'e bakamıyordum, Gryphon'ın gönderdiği görüntü geçip gitmiş olsa da Dara'yı öldürüşü hâlâ gözlerimin önünden gitmiyordu. Atlas gözlerimin içine bakıyor, en yakın arkadaşımın ihanetine duyduğu öfke yüzeyin hemen altında fokurduyordu ama Bağlarından ikisi yanımızdayken herhangi bir şey söylemek kâbus gibi bir durumdu.

Her şey korkunç bir hızla daha kötüye gidebilirdi.

Hele ki şu an Felix'in elleri doğrudan tenimin üzerinde, vücudumdaki sıyrıklarla morlukları iyileştirirken. Kieran üçümüzden daha fazla eğitimi ve becerisi olan, son derece eğitimli bir Taktik Ekibi ajanıydı... ayrıca küçük bir detay olsa da o bir Nakilci'ydi ve biz daha ağzımızı açamadan kızı alıp ortadan kaybolabilirdi.

İçimdeki küçük bir ses cidden alıp gitmesini, yaptığı şeylerin sonuçları ulaşmadan önce onu bu lanet yerden götürmesini istiyordu çünkü... o benim kankamdı. Bu, berbat bir insan olduğum anlamına mı geliyordu?

Belki ama arka plandaki o küçük ses, kesinlikle bağımın bizim için her şeyi halledebileceğini fısıldayarak o çizgiyi benim yerime aşıyordu.

Gerçi halletmesini istemiyordum... zaten garip şekilde suskundu; sanki Elektro'nun ruhuyla çektiği ziyafet onu kısa bir uykuya yatırmış gibiydi.

Bu, şu anda hâlihazırda bulunduğumuz odada güvende olduğum ve her şeyin büyük bir yanlış anlaşılmadan ibaret olduğu anlamına mı geliyordu? Yoksa sonunda kör noktam mı olmuştu, Direniş casuslarından birinin aramıza bu denli sızmasının nedeni bağımın yaptığı ufak bir hata mıydı?

Bütün bu bilinmezlik ve ihanetler yüzünden kafam patlayacak gibiydi. Neden *Sage* olmak zorundaydı ki, neden onca insan arasından o olmuştu?

Felix'in sesi beni düşünce girdabından çekip çıkardı. "Oli, neyin var? Kalp atışların çok hızlandı. Derin bir nefes al. Bu, bağının ortaya çıkmasından dolayı yaşadığın bir panik atak mı yoksa başka bir şey mi var? Gabe, ona biraz su getir. Atlas, sen de tişörtünü çıkarıp aktarıma başlasan iyi olur. *Bir şeylere* ihtiyacı var."

Gözlerim hızla onlara döndü ama ikisi de Felix'in komutlarına karşılık vermediler, hareket bile etmediler.

Gabe bana bakınca ben de gözlerimi kırpmadan ona baktım; şu anda yaşanan saçmalıklara karşı soğukkanlı kalmasını istediğimi yüzümden anlamasını umuyordum.

Ona olan biteni anlattım, sen sadece sakin ol. Geliyoruz.

Gryphon'ın zihnimdeki gergin sesiyle boğazım düğümlendi ama ona iletecek bir şey bulamadım, sözcükleri bir araya getiremiyordum. Mental olarak çökmeden konuyla ilgili herhangi bir şeyden nasıl bahsedeceğimi bilmiyordum.

Sage casus olamazdı.

Olamazdı ya.

Sage hâlâ aynı tatlı ve sevecen ses tonuyla, "Gerçekten kötü görünüyorsun, Oli... seni evine götürsek de biraz dinlensen mi?" diye sordu ama ben artık bu sesi de sorguluyordum. Bir suç dehasının sözleriymiş gibi geliyordu çünkü burada *cidden ne boklar* döndüğüne dair hiçbir fikrim yoktu.

Boğazımı temizleyip berbat bir sesle, "Şey... İyiyim. Galiba bağım arıza çıkarıyor, korkulacak bir şey yok," dedim.

Sage bana endişeyle baktı, gözlerinde her zamanki gibi empati ve sıcaklık vardı, göğsüm daha da sıkıştı. Kieran kaşlarını çatarak Bağlarıma göz atınca dudaklarının kenarındaki çizgiler daha da derinleşti. Bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı ama biz bununla yüzleşmeye fırsat bulamadan yardım yetişti.

Şükürler olsun.

Görmeden önce varlığını hissettim.

Gözlerim kapının altından süzülen dumana kaydı ama kimsenin fark etmeyeceğini umarak hemen başımı çevirdim.

Felix tabii ki fark etti.

Ellerini üzerimden çekip ayağa kalktı, Sage'e doğru ilerledi. Daha bir adım atmıştı ki odayı duman doldurdu, ayak bileklerine dolanarak daha fazla ilerlemesini engelledi. Aklından mantıklı kelimeler geçiyormuş da dumanın korkusu bütün düşüncelerini kurutmuş gibi inledi fakat artık çok geçti. Duman, Kieran'la Sage'in etrafını sardı ve ikisini birbirinden ayırıp tamamen hareketsiz hâle getirdi. Kieran kaşlarını çatmıştı ama direnmiyordu, gözleri hızla odanın içinde dolaştı ve dumanın yalnızca kendi Bağ grubunu hedef aldığını fark etti.

Bana döndüğünde yaşananlara verdiğim tepkiyi görmesini istemediğim için başımı çevirdim.

Sage açık açık paniklemişti. Gözleri kocaman açılmıştı ve konuşurken sesinin titremesi göğsümdeki acıyı daha da derinleştirdi. "Oli, bu ne şimdi? Ne oluyor? North neden—"

Kapı açıldı ve Nox içeri girdi, ayaklarının dibinde vahşi Doberman formundaki yaratıklarından biri vardı; keskin, ölümcül dişleri apaçık ortaya çıkmış hâlde odadaki herkese hırlıyordu. Fazlasıyla iğneleyici ve tehlikeli ses tonuyla gevşek gevşek konuştu. "North değil, ben geldim ama size yönelteceği bir sürü soruyla yanımıza geliyor, Benson. Cevaplarını hazırlamaya başlasan iyi edersin, hem de hızlıca çünkü güvenlik kameralarının önünde hepimize ihanet etmek, şimdiye kadar yaptığın en akıllıca şey değildi."

"Bu ne boktan bahsediyor, Draven?" diye bağırdı Felix, hâlâ dumanla mücadele ediyordu. Ancak Kieran soğuk gözlerle Nox'a bakmakla yetindi.

"Bırak beni. North'un yanına gidiyorum."

Nox alaycı alaycı güldükten sonra odayı geçip Sage'in etrafında dolaşmaya başladı, dumanın içinden daha fazla yaratığı ortaya çıkarak etrafında hizaya geçti. Brutus uyarıdan ziyade teselli olarak hâlâ yanımda ve gerekirse müdahale etmeye hazır olduğunu bilmem için kulağımın dibinde homurdandı. Sadakatinden bir an olsun şüphe etmemiştim. Elim biraz titrese de kaldırıp kafasını okşadım.

Şu an Sage'e bakamıyordum.

Ya kendimi kaybedecektim ya da çığlığı basacaktım.

Nox odanın ortasına bir adım daha attı, duman o kadar yoğunlaştı ki net görebilmek için gözlerimi değiştirmek zorunda kaldım. "Az önce söyledim, yolda ve hiçbiriniz hiçbir yere gitmiyorsunuz. Bana kalsa Gryph, hayatınızın her saniyesini didik didik edene, sadece Benson'ın mı yoksa sizlerin de mi içinde bir şey olduğunu öğrenene kadar kilit altında tutulurdunuz. Black, senden daha iyisini beklerdim ama bunun dışında gerçekten şaşırmadım. Hepimizi satman bile–"

Sage derin bir nefes almaya çalışır gibi ses çıkardı ama daha çok öfkeli gibiydi, hâlâ kendimde ona bakacak gücü bulamıyordum.

Kieran da öfke dolu bir ses çıkarıp dumanın kıskacına karşı koymaya çalıştı ama duman azıcık bile kıpırdamadı. "Size ihanet etmek mi? O ne demek lan? Sırf burada kendi saçma sapan görevinizi yürütüyorsunuz diye, tamamen üşütük olduğundan kendi Bağ'ının aklını karıştırmaya çalışıyorsun..."

Of, bu hiç hoşuma gitmemişti.

Bağımın da hoşuna gitmemişti, nihayet içinde bulunduğumuz katıksız bokluk yüzünden daldığı uykudan uyanmıştı. Onu dürttüm, bir tehdit ya da *herhangi bir şeyler* söylemesini bekledim ama o sessiz kaldı. Temkinliydi, dikkatliydi ama sessizdi.

Yani sorunlarımız olduğunun, hatta bir yığın sorunumuz olduğunun farkındaydım. Gelgelelim onlar bize ait, bizim başa çıkmamız gereken sorunlardı. Bir gün. Belki.

Herkesin önünde tartışılacak şeyler değillerdi.

Atlas'ın sesi, sisin ve Kieran'ın öfke patlamasının içinden geçip net şekilde yükseldi. "Siper'imizi öldürdü. Sawyer kanıtlarını az önce North'la Gryphon'a gösterdi. Bu içeriden birinin işi falan değil, Black. Sadece arkadaşlarımızı ve ailemizi değil, Sığınak'taki herkesi güvende tutmamız gerek. Bu işi başlatan kişi kendi kardeşiyse durumun bir cadı avı olmasıyla ilgili Draven'a söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Ayrıca bu durumun Oli'yi ne hâle getirdiğine bir baksana... Başka hiçbir şeye inanmasan bile şunu düşün: Sage'in o kadını *öldürdüğünü* kendi gözlerimle görmüş olmasaydım Oli'nin bunları yaşamasına izin verip burada böyle dikilir miydim?"

Mutlak bir sessizlik oldu ve kapıların gürültüyle açılmasının ardından sağlık merkezinin içinde yeri döven onlarca botun sesiyle irkildim, nihayet çağrılan yardım kuvvetleri gelmişti. İlk gerçek, derin nefesimi aldım. Sonra bir tane daha.

Sage hâlâ kendini savunmaya kalkışmamış, tek bir kelime bile etmemişti.

Korktuğundan mı konuşamıyordu? Gryphon'ın benim aracılığımla onu dinlediğini ve yeteneğiyle içimi doldurup burada olan

biten her şeyi izlediğini, belki de bu işe gönüllü olarak katıldığına dair bir işaret beklediğini biliyor muydu?

Yoksa kankası ve en sadık sırdaşı olarak her zamanki gibi onu beladan kurtarmamı mı bekliyordu?

Kusmak istedim.

North'la Gryphon arkalarında bir grup Taktik Ekibi ajanıyla birlikte odaya girince içgüdüsel olarak onlara yöneldim, bu boktan durumu atlatmama yardımcı olacak Bağlananlarımı aradım. North ellerini yüzüme koyup gözlerimdeki siyah boşluklara bakmak için başımı geriye eğdi. Gördüklerinden hoşlanmadığı, dudaklarının daha da sert bir hâl almasından belliydi.

Hafifçe öne eğildi, kardeşinin dumanı ikimizi başkalarının görüşünden saklamayı sürdürürken sessizce fısıldadı. "Eve gidip biraz dinlen. Bununla ben ilgilenirim. Atlas ve Gabe'le kalıp bu konuyu bana bırak, Bağlanan'ım."

"Oli?" dedi Sage, hafifçe titreyen sesiyle. Çok acı verse de sonunda kafamı kaldırıp ona baktım, simsiyah gözlerim sayesinde asıl hâlini ayan beyan gördüm.

Dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

Kapıdan aceleyle çıkarken kelimeler dudaklarımdan dökülüverdi. "Geri döneceğim, Sage. Sadece... sadece ne sorarlarsa cevap ver. Bir çaresine bakacağız."

Nox'un kendini, diğer Bağ grubuyla benim arama koyduğunu ancak Gabe'le Atlas iki tarafıma geçtiğinde fark etmiştim.

Öğleden sonra güneşinin altında birlikte dışarı çıkarken içimde kaygı kıpırtıları hissetmeye başladım. Direniş askerlerinin yarattığı yıkım çok fenaydı. Arabalar devrilmiş, bir zamanlar yeni asfaltlanmış yollarda çukurlar açılmıştı ve her yerde molozlar vardı.

North'la ailesinin hepimiz için büyük emek vererek kurduğu onca şeyin, yalnızca Direniş'in kaprisleri ve sadist oyunları yüzünden yıkıldığını görüp canımı sıkmamaya çalıştım. Her şey o kadar anlamsızdı ki bağım yeniden uykuya dalmış olmasına rağmen içten içe o huysuz orospunun uyanmasını istiyormuşum gibi içimdeki öfke dalgaları onu dürtükledi.

Neden uyuduğunu hâlâ anlayamıyordum.

Atlas kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine çekti, Gabe'se diğer elimi tuttu.

Yürümeye başlayınca Atlas saçlarıma doğru, "Her şey yoluna girecek, tatlım," diye fısıldadı ama bu söze verecek hiçbir cevabım yoktu.

Üstesinden geleceğimizi biliyordum. North'la Gryphon'ın tam anlamıyla hasar kontrol moduna geçip bugünkü olaylara neden olan sızıntıları düzelteceklerini de biliyordum. Ama gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımdan kurtulurken bile işlerin yoluna *girmeyeceği* hissine engel olamıyordum.

Sage herkesin benden nefret ettiği zamanlarda burada beni ayakta tutan insandı. Yemekhanede birlikte oturduğumuz ilk andan itibaren beni sevmiş, sorgusuz sualsiz kabullenmişti. Ortak "dışlanmış" hâlimiz ve sosyal yalnızlığımız bizi birbirimize yakınlaştırmıştı ama sevgimi asıl kazanan şey o kızın şımarık ve güçlü kalbiydi.

Onu kaybedersem ben de iyi olamayacaktım.

Göğsümdeki panik hissi yeniden peyda olmuştu, nefesimi kesiyordu. Sanki Bağ grubumuzun tekrar parçalanması an meselesiydi. Sığınak'ta bulduğum o minicik huzur parçası, Direniş'in tek darbede hepsini silmesiyle yok olmuştu. Bize saldırmışlardı ve bu darbeyi Sage aracılığıyla doğrudan ben almıştım.

O benim kankamdı ve bunca zamandır gerçekten casusluk yaptıysa... bu ihtimali anlamlandıramıyordum. Anlamlandırmaya çalışmak bile istemiyordum.

Tabii bunu onlara anlatabilecek kelimeleri bulamıyordum. En azından söylersem ikisinin de onurum adına bir katliam başlatmayacakları kelimeleri. Boğazımdaki yumruyu sertçe yutkundum ve çevredeki yıkımı görmemeye çalışarak başımı öne eğdim.

İstediğim tek şey, sıcak bir duş ve günün geri kalanında saklanabileceğim sıcak bir yataktı. *Hangi* yatak olduğu fark etmezdi, seçici olacak hâlim yoktu. Huzursuz bir sessizliğe gömüldük ama ikisi de üzgün olduğumu fark etmişti. Gabe'in eli avucumun içinde gergindi ve Atlas yürürken bana yeterince yakın durursa endişe ve korkularımın hepsini içine çekebilecekmiş gibi beni vücuduna daha da yakın tutmaya devam etti. Onları teselli edecek sözleri bir araya getiremedim.

North'un ofisinin ve yemekhanenin önünden geçerken Gabe elimi nazikçe sıkıp hepimizi durdurdu. Gözlerimi yere dikmiş durumdaydım ama dikkatimi çekmek için tekrar elimi sıktı.

"Etrafına bir bak, Oli. Her şey gerçekten yoluna girecek."

Başımı kaldırıp işaret ettiği yöne baktım; yemekhanenin ön basamaklarının çevresinde siviller ve Taktik Ekibi ajanlarından oluşan sırayı gösteriyordu.

Yolu ve kapıları tıkayan molozları kaldırmak için herkes yardım ediyordu. Aşçı ve mutfak personeli ön tarafta masalar kurmuşlardı, masaların hepsi bir orduyu doyuracak kadar yiyecekle doluydu.

Bir grup çocuk ellerinde sıcak ve lezzetli görünen yemeklerle dolu tek kullanımlık kaplarla etrafta gülüp şakalaşıyor, kıtır kıtır ekmeklerini yerken kendi aralarında sohbet ediyorlardı.

Çevrelerindeki yetişkinlerin hepsinin üstü kir pas içindeydi ama çocuklar onlara baktığında gülümsüyorlardı. Çocuklar başka tarafa bakınca ebeveynlerinin yüzleri asılıyor, içinde bulundukları durumdan dolayı endişeli görünüyorlardı ama işleri yoluna koymak için birlik olmuşlardı.

Gabe elimi kaldırıp üstüne bir öpücük kondurdu, ardından sessizce mırıldandı. "Burası zaten uzun süre gizli kalacak bir yer

değildi ama yine de değdiğini düşünüyorum. Hâlâ bu insanları güvende tutmanın buna değdiğine inanıyorum. Tam olarak olmamız gereken yerdeyiz. Hepimiz senin sayende burada güvendeyiz."

Yine yutkundum, sesim hâlâ göğsümde bir yerlerde sıkışıp kalmış durumdaydı ama bu kez suçlulukla ve korkunç duygularla boğuluyormuşum gibi hissetmiyordum.

Eve giderken yemekhaneden gelen harika kokuların arasından geçince Atlas bir şeyler almayı teklif etti ama istemedim. Şu anda yemek yemeyi düşünemiyordum, bağımın bir ruhu çiğneye çiğneye yuttuğu anlar hâlâ canlıydı.

Sadece düşüncesiyle bile midem bulandı.

Ancak tekrar merdivenden çıkarken su kirliliği sorunlarımızı ve hâlâ duş almama izin verilmediği gerçeğini hatırladım. Gözlerim yeniden yaşlarla dolduysa da alelacele sildim. Kendimi toparlamak için bu kadar uğraşmışken şimdi biraz sıcak su yüzünden dağılmayacaktım.

Yine de Gabe fark etti, destek göstergesi olarak başparmağıyla benimkine dokundu. Ona acı bir tebessümle karşılık verdim.

Atlas nihayet anahtarlarını bulup ön kapıyı açtığında Sawyer'la Gray'in birlikte masada oturmuş bizi beklediklerini gördük.

Bütün moralim yerle bir oldu.

Sawyer gözlerini devirip parmağını bana doğrulttu. "Bana öyle bakma, Fallows. Başımızdaki bu boktan belayı düzeltmek için buradayım çünkü ikimiz de kız kardeşimin soğukkanlılıkla cinayet işlemediğini biliyoruz."

Sırtım büküldü, kamburlaşarak masaya doğru yürüyüp dramatik şekilde kolumu uzattım çünkü şimdi dramatik olmanın sırası değilse ne zaman olacaktı bilmiyordum. "Kendi gözlerimle görmemiş olsaydım ben de asla inanmazdım, Sawyer. Ama... böyle siktiri boktan bir durumu nasıl açıklayacağız? Ben... lanet olsun, ne halt edeceğiz? Bu kadar sert davrandıkları için North'a, Gryphon'a, hatta Nox'a bile kızamıyorum çünkü... Dara *öldü-*

rüldü. Birinin sorumlu tutulması gerek ve bu kişi Sage değilse gerçekte kim olduğunu hızlıca bulmamız gerekiyor."

Bir kez daha bana bakıp gözlerini devirdi, dizüstü bilgisayarını kendine doğru çekti. Kapının önünde, sanki araya girip bizi ayırmak için fırsat kolluyorlarmış gibi dikkatle bizi izleyen Bağlarıma bir bakış attı.

Sawyer için endişelenmiyordum.

Sage'i bu beladan kurtarmak için elindeki en iyi şansı bendim ve ikimiz de bunun farkındaydık. Sadece bunu nasıl başaracağımıza dair en ufak bir fikrim yoktu. İçimde alev alev yanan bir suçluluk duygusu vardı çünkü bıçağın Dara'nın boğazını alenen kestiğini gördükten sonra onun masum olduğuna hâlâ tam olarak emin değildim. Ama ne olursa olsun, Sage'in son hareketlerini saniye saniye araştırmadan bu işten vazgeçmeyecektim.

Lanet olsun, o benim en yakın arkadaşımdı!

Masadaki sandalyelerden birine yürüyüp oturdum, Bağlarımın aşırı korumacı tavırlarını körüklememek için tam karşı tarafı seçtim. Bu durumda içlerinden birinin kontrolden çıkmasına hiç ihtiyacımız yoktu. Bağım göğsümde hâlâ sessiz, o garip durağan hâlindeydi. Bu durum beni kelimenin tam anlamıyla delirtiyordu ama aslında şu an için o kadar kötü bir şey olmayabilirdi.

Sawyer klavyesinde tıkır tıkır tuşlara basmaya başladı, gözünü ekrandan ayırmadan konuştu. "Kim olduğunu bulmamız gerektiği apaçık ortada. Üstelik sadece o siktiğimin dangalağının, kız kardeşimi bu işe karıştırdığı için ölmesi gerektiğinden de değil. Dara hem kişisel hem de stratejik olarak büyük bir kayıp ama bu duvarların içinde yaşayan başka önemli insanlar da var. Unser'in de artık burada olduğunu biliyor muydun? Uyurken boğazı kesilirse ya da başına başka bir iş gelirse o zaman *sıçtık* demektir. Meclis Üyesi Hannity'yle ailesinden bahsetmiyorum bile. Ha, bir de senin o lanet olası aşırı başarılı ve siyah gözlü barbarlarından oluşan Bağ grubunun *tamamı* var. Biri sizi gafil avlarsa o zaman ciddi anlamda boku yeriz."

Atlas burnundan soluyarak yaklaştı, yanımdaki sandalyeyi çekip otururken içinden geçen kinetik enerji o kadar yoğundu ki içlerinden biri bana karşı tehdit oluşturursa üzerine atlayacak gibiydi. Gabe, muhtemelen Sawyer ve Gray'i bütün hayatı boyunca tanıdığı için daha rahattı. O da diğer tarafımdaki sandalyeye oturdu, böylece tamamen aşırı korumacı Bağlarla kuşatılmış oldum.

Sawyer onlara göz ucuyla bakıp gördüğü tavır karşısında suratını buruşturdu, sonra bana çok daha sakin bir yüz ifadesiyle baktı. Gray her zamanki gibi son derece mantıklı, soğukkanlı ifadesi ve sıfır alaycılıkla, "Burada ne oluyorsa su kirliliği ilk olaydı. Sage'in o konuda suçlu olmadığı belliydi, değil mi? Neden oradan başlayıp... cinayete doğru ilerlemiyoruz?" dedi. Bu bile planlama konusunda hepimizden yaklaşık bir milyon kat daha iyi olduğunu gösteriyordu.

Başımı onaylarcasına sallayıp elimle yüzümü ovuşturdum, Atlas'ın ceketini omuzlarımdan çıkarıp bacaklarımın üzerine yerleştirdim. "Tamam o zaman... en baştan başlıyoruz. Bu sabah Dara öldürüldüğünde hepimiz neredeydik?"

İkinci Bölüm

Oli

Hepsinin sebebi Riley'yle Giovanna gibi görünüyordu.

Atlas, geceyi mağarada birlikte geçirmemizle ilgili yaptığı iğneleyici yorumlar yüzünden Sawyer'ı gebertmek istemişti. Ama Sawyer o anlarda bile kayıtlardaki hareketlerimizi saniye saniye izliyordu. O an artık milyonlarca yıl öncesine aitmiş gibi geliyordu ama olağandışı hiçbir şey bulamamıştık.

Sage çok erken bir saatte kendi yatağında uyanmış, rutin sabah koşusu için Bağlananlarıyla vedalaştıktan sonra duvardaki gözetleme noktalarından birine gitmişti.

Sonra da Siper'imizi öldürmüştü.

Daha detaylı inceleyebileceğimiz başka hiçbir şey yoktu, yanına yaklaşan kimse olmamış ya da hiç kimse ona zihnini bulandıran bir madde enjekte etmemişti. Uyanmış ve... cinayet işlemeye mi karar vermişti yani?

"Sebebinin Giovanna olması lazım. Zihin kontrolüyle ilgilenen ve Direniş için hepimizin götüne kaktüs sokan o kız. Durumun bu kadar uzamasına biz müsaade ettik, şimdi de içimize

sızabilecekleri tek noktayı kullanıyorlar," diye söylendi Sawyer, parmakları klavyenin üzerinde her zamankinden daha telaşlı hareket ediyordu.

Gabe yüzünü buruşturup koltuğunda geriye yaslandı, burada sıkışıp kaldığımız süre boyunca bu kadar az şey öğrenmemizden hâlâ rahatsızdı. "Giovanna gerçekten böyle bir şey yapabilir mi? Aralarında Bağ olmamasına rağmen Riley üzerinden Sage'e ulaşacak kadar güçlü mü? Bu... çok büyük bir güç demek. O manipülatif sürtük olduğunu düşündüğümden çok daha güçlü."

Sawyer'a baktım ama gözünü ekranından ayırmadı. "Riley'nin kafasıyla uğraşırken çok fazla güç harcadığı için aslında ne kadar güçlü olduğunu hep gizlemişti. İhtimal dışı görmüyorum. Birinin onun peşine düşmesi, Riley'yi kurtarıp geri getirmesi lazım ki bu seçeneği ihtimal dışı bırakabilelim. O değilse... araştırmaya devam ederim."

Atlas tepkimi tartmak ister gibi yan gözle bana baktıktan sonra ekledi. "Peki ya Sage hain çıkarsa ne yapacağız? Ben de inanmak istemiyorum ama birimizin bunu da ihtimal dâhilinde görmesi gerek."

Koltuğumda huzursuzca kıpırdandım çünkü başından beri kafamın içinde dönüp duran tek düşünce buydu ve suçluluk duygusu ruhumu içten içe kemiriyordu.

Her zaman öngörülemez şekillerde laf sokan Sawyer omuzlarını silkip çıkıştı. "Kötü niyetli olduğu ortaya çıkarsa o zaman gereken yapılır. Ayrıca fark edemediğim için Üstün Yetenekliler'in arasındaki en enayi, en kör dangalak olduğumu da itiraf etmem gerekir. Yani ikimizi aynı anda kaybedersiniz. Oli, benim yerime Gray'e iyi bak."

Gray, Sawyer'a biraz alınmış gibi soğuk bir bakış attı ama Sawyer ona bakıp sırıttı. Doğru düzgün bir sırıtış değildi, dudaklarının kenarları biraz gergindi ve kesinlikle gözlerine kadar ulaşmıyordu ama bu belanın içinden çıkana kadar sahte de olsa gösterdiği çabayı takdir ediyordum.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. "Tamam, hızlıca ilerleyebilmek için şu andan itibaren tek önceliğin Riley ve Giovanna üzerine harekete geçmek, bu konuda North'la Gryphon'ı ikna etmemiz lazım. O kadar da imkânsız olamaz, değil mi?"

Gabe yanımda yüzünü buruşturup surat astı, Sawyer bana bakıp sırıttı. "*Biz* derken?"

Böylece kendimi yeniden North'un ofisine giderken buldum.

Çok kolay olmasa da Atlas'la Gabe'i tek başıma gitmeye ikna etmeyi başarmıştım. Eminim sırf Atlas zihnimde bütün yol boyu benimle konuşup şakalaştığı için kabul etmişlerdi. Üstelik Brutus'le August sessizce yanımda yürüyorken koruma seviyem hakkında fazla yorum yapamazlardı zaten.

Hiç kimse, özellikle de kısa süre önce etrafımızda yarattıkları katliamın ardından bu kâbus yaratıklara yaklaşmaya cesaret edemezdi. Bunları bizi savunup Direniş'i Sığınak'tan uzaklaştırmak için yaptıklarını bilseler de diğer Üstün Yetenekliler'in, sokakta birlikte yürürken sevimli köpekçiklerim yüzünden neredeyse altlarına sıçtıklarından emindim.

Ofisler sadece birkaç yüz metre ötede olmasına rağmen Sawyer ve Gray'le yaptığım konuşmanın ardından kafamı biraz toparlamak için yürümek iyi gelmişti. Sokaklar hâlâ kalabalıktı, insanlar ya enkazı temizliyor ya da bir şeyler yemek için yemekhaneye gidiyorlardı. Hiçbir sorun kalmadığını öğrendikten sonra hayata devam edebilecek kadar dirençli olduklarını görmek güzeldi. Buradaki gerçekten cesur insanları hatırlamak için etrafımdaki yüzleri ezberlemeye çalıştım ama sayıları çok fazlaydı.

Kendi kendime hafifçe gülümsedim, bir an duraksayıp başımı geriye yaslayarak tepemdeki güneşin sıcaklığının tenime işlemesine izin verdim. Saçlarımı hafifçe dalgalandıracak kadar minik bir esinti vardı ama yüzümle boynuma ulaşan parlak ışınlar sayesinde neredeyse hiç hissedilmiyordu.

Derin bir nefes aldım sonra şans getirsin diye bir tane daha aldım.

Her şey karmakarışık ve büsbütün bunaltıcıydı ama içten içe bu savaşta nihayet bir şeyler yapma fırsatı bulmaktan *keyif alıyordum.*

Bir kenarda tutulmuş ve Bağlarımın değerli, kırılgan bir eşyasıymışım gibi pamuklara sarılıp korunmak inanılmaz derecede sinir bozucuydu. Özellikle de kendi bağım her fırsatta korkunç ve kana bulanmış planları kulağıma fısıldarken. Bizim tarafımızdaki en büyük silah olduğumun zaten farkındaydım.

Şimdi sadece North'la Gryphon'ı da buna ikna etmem gerekiyordu.

Brutus ilgimi çekmek ister gibi başını bacaklarıma sürttü, ben de hafifçe eğilip kulaklarının arkasını kaşıdım. Ben durunca August da bir adım ötede yanımda durdu, her zaman olduğu gibi kendini benimle olası tehlikelerin arasına koyuyordu. İki kulağı da dikilmişti, etrafa bakınırken onların aslında yavru köpekler olmadığını, Bağlarımın dumanlarından oluştuklarını hatırlayınca bir an hayranlıkla kalakaldım. August'un içindeki o durgunluk North'taki ölümcül sakinliğin bir yansımasıydı.

Aynı anda hem tüyler ürpertici hem de rahatlatıcıydı.

Atlas doğrudan bana, *Acele edip bir an önce ofise varsan iyi olur,* diye mesaj gönderdi. Daha ona cevap veremeden –büyük ihtimalle alayla ve laf sokarak cevap verirdim– zihnime North'un kelimeleri süzüldü.

Onu olduğum yerden görebiliyorum, Bassinger. Şimdilik tamamen güvende. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı varsa şu an bunun için en uygun zaman.

Gülümsememi saklamak için başımı öne eğdim, burnumu Brutus'ün yumuşak tüylerine gömüp derin bir nefes daha aldıktan sonra ofislere giden yolda yürümeye devam ettim.

Yoldan geçen herkes aramızda mesafe bırakarak ilerliyordu, arada birkaç mırıldanma ve korkulu bakış olması hiç şaşırtıcı değildi. Ama özellikle Alt Kademe Ailelerden, eskisine nazaran çok daha fazla kişi bana gülümsüyor ve sessizce başlarıyla selam

veriyordu. Tanrım, Alt Kademe ifadesi kulağıma artık daha da berbat geliyordu.

Savaşta Üst Kademe Ailelere göre çok daha yetkinlerdi. Gabe bana, okulda saklanmaları için yardım ettikleri insanlardan, ailelerine ve topluluklarına ellerinden gelen korumayı sağlamaya çalışan Siperlerden bahsetmişti... Burada kalıp savaşan bu insanlardan on kat güçlü olmalarına rağmen kaçmayı tercih edenlere asla saygı duymayacaktım.

Asla.

Daha önce gördükleri o ölüm makinesi değilmişim gibi yumuşak başlı davranmaya çalışarak hepsine gülümsedim ve el salladım. Ancak yanlarına yaklaşmaya ya da durup konuşmaya yeltenmedim. Fazla zorlamak istemiyordum. Bir de dürüst olmak gerekirse North ve Gryphon'la yapacağım konuşmayı bir an önce aradan çıkarmam gerekiyordu.

Pek iyi geçeceğini sanmıyordum.

Ofis kapılarında üç tane Taktik Müdahale Ekibi ajanı nöbet tutuyordu ama kâbus köpek yavrularıyla yanlarından geçerken hiçbiri beni durdurup konuşmaya kalkmadı. Bu da şaşırtıcı değildi, North geldiğimi penceresinden ya da o devasa güvenlik kameralarından birinden görmüşse personele önceden haber verdiğinden emindim.

Aslında en başta Gabe'in aradığından emindim.

Giriş kartımı salak gibi evde unutmuştum ama nazik personelden biri kendi kartını kullanarak beni North'un ofisine çıkan asansöre bindirdi. Gülümseyip teşekkür edince başıyla kısaca selam verdi, eli farkında olmadan silahının kabzasında duruyordu. İkimizin aynı tarafta olduğunu bilse bile rahatlamak için elini ona götürmeden edemiyor gibiydi. Sırf bu yüzden adama kin tutacak değildim.

Asansörde müzik çalması garip geliyordu. Etrafımız alev alev yanarken ne kadar sıradan ve sıkıcı bir şeydi.

Gryphon asansör kapıları açılırken, "Biraz dramatik oldu, Bağlanan'ım. Dışarıda birkaç tane yanık izi ancak var," dedi. Elleri bana doğru uzandı, yakalayıp kollarına çekti. Bu hareketi bana biraz çaresizce geldi, sakin ve kendinden emin bir Taktik Ekibi ajanına göre biraz fazla hevesli gibiydi ama tek kelime etmeden kabul ettim.

Bok gibi bir gün olmuştu.

"Kendi kafamın içinde, *sözüm ona* özel alanımda biraz dramatik olduğumu hâlâ anlayamadıysan bu senin sorunun," diye homurdandım, yine de birbirimize sımsıkı sarılmadan edemedik.

Gücünü içime çekmek için kendime biraz zaman verdim, beni hiç şikâyet etmeden kollarıyla sarmalarken sağlam vücuduna yaslandım. Kabullenemesem ya da itiraf edemesem bile o berbat yurt odamda ortaya çıkıp beni zorla yatağa sokarak iğrenç regl sancılarımı alıp götürdüğü andan beri güvenli alanım hâline gelmişti.

Ona kaçınılmaz şekilde ihtiyacım vardı.

Ayrıca Sage'in *sözde* ihanetiyle ilgili görüntüleri görmenin ve sonrasında gelen o zırvalıkların içimdeki son enerjiyi tüketmiş olması da cabasıydı.

Garip bir histi çünkü bağım kontrolü ele alıp yeteneğimin büyük kısmını kullanırken yeteneğim tükeniyor ya da gücüm bitiyor gibi gelmiyordu. Yeteneğim *hiçbir zaman* tükenecekmiş gibi gelmiyordu. Ama bağım çekilince ve kontrol tekrar bana geçince genelde sanki ultra maraton koşmuşum gibi hiç enerjim kalmıyordu.

Bu sefer farklıydı.

Diğer Bağlarım ve onlara enerji aktarma şeklimden mi yoksa bağımın yediği Üstün Yetenekli ruhun etkisinden miydi bilmiyordum. Fakat Sage'le olanları duyduktan sonra üzerime kemiklerime kadar işleyen bir yorgunluk çökmüştü. Bunun, beni gerçekten fiziksel olarak etkileyen bir şeyden ziyade bir çeşit savunma mekanizması olduğuna emindim.

Kendime, Gryphon'a bana sarıldığı kadar sıkı sarıldığım tam bir dakikalık süre verdikten sonra geri çekilip etrafa bakındım.

North'un ofisi daha önce gördüğüm odaların hepsinden daha dağınıktı. Kanepe hâlâ Nox'un üzerinde uyuduğu biçimde yarı toplanmış hâldeydi; yayılmış battaniyeler, yastıklar ve kitap yığınları onun geri dönmesini bekliyor gibiydi. Yerlere saçılmış dosyalarla evrak kutuları vardı. Masasının arkasına kurulmuş akıllı beyaz tahta, çeşit çeşit bilgiyle yanıp sönüyordu.

Gözlerim sonunda North'a takıldı, birkaç saat öncesine göre daha yaşlı görünüyordu, günün yükü omuzlarına çökmüştü. Göğsümde bağımın ilk kıpırtıları belirmeye başladı. Onu bu kadar baskı altında görmek hoşuma gitmiyordu. Bu topluluğun başında olup bu kadar çok hayatın sorumluluğunu üstlenmesinin üzerinde yarattığı etkileri görmekten nefret ediyordum.

Hâlâ nasıl ayakta durabiliyordu aklım almıyordu.

Gryphon sessizce, "Sage'i yer altı sığınağındaki daha rahat hücrelerden birine taşıdık," diye mırıldandı. Ona bakıp sert bir baş hareketiyle onayladım.

Ya şimdi ya hiç gibi bir durumdu. "Buraya ikinizle onun hakkında konuşmaya geldim. Böyle bir şey yaptığına inanamıyorum... Böyle bir şey yaptığına *inanmayacağım*."

Gryphon'la North başımın üzerinden birbirlerine baktılar. Gryphon'ın suratı asılsa da yavaşça başını aşağı yukarı salladı. "Biz de casus olduğunu düşünmüyoruz, Oli ama sadece birkaç açıklama bulabildik."

North araya girerken sesi hayal kırıklığı ve yorgunlukla doluydu. "Ne olduğunu ve tekrar yaşanmasını nasıl engelleyeceğimizi tam olarak anlayana kadar onu insanların arasında tutma riskini göze alamayız. Onu oradan çıkarmaya çalışmayacağına dair söz vermen gerek, Oleander. Mesele arkadaşlığınızla ilgili değil. Mesele insanları güvende tutmakla ilgili. Bu konuda bizimle ortak hareket edeceğinden emin olmalıyım."

Ufacık bir an itiraz etmek istedim ama kendime o kız için yanan bir binaya girdiğimi ve ikisinin de bunu bildiğini hatırlatmam gerekti. Bu yüzden sesli dile getirmek yerine Gryphon'ın gözlerinin içine baktım. Sözlerimden hissedebileceğini bilerek tamamen dürüst ve net bir şekilde, "Neler olup bittiğini öğreneceğim. Arkadaşımı kurtaracağım. Arkadaşımı kurtarırken kimsenin hayatını gereksiz yere riske atmayacağım," dedim.

Kısa bir duraklama oldu, tamamen dürüst konuşmamın Gryphon'ı tahrik ettiğini bilmeseydim bile bakışlarına yerleşen şehvet onu açıkça ele verirdi. Ama herhangi bir hamle yapmadı, şimdi gerçekten zamanı değildi, bunun yerine yavaşça başını sallayıp tuttuğu nefesi verdi.

Gerçi başka hiçbir şey gerçekten önemli değildi. Hayatım boyunca bu sözleri söylediğimde hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Sage bana asla sırtını dönmezdi ve şimdi ben de ona sırtımı dönmeyecektim.

Ne pahasına olursa olsun adını temize çıkaracaktım.

North tabletinin ekranına dokunarak, "Riley ve Giovanna, Daniella'nın Draven'dan yaklaşık bir saat uzaklıktaki göl evinde kalıyorlar. Riley'nin baş ağrıları ve burun kanamaları daha sık yaşanmaya başlamış, dinlenip iyileşmesi için orada biraz vakit geçirmeye karar vermişler," dedi. Akıllı tahtada en az birkaç milyon dolara mal olmuş gibi görünen geleneksel tarzda bir göl evinin GPS haritasıyla fotoğrafları belirdi.

Gryphon, kasaba temizliğinde ortaya çıkan bazı sorunlar yüzünden çağrılmıştı. North bana şöyle bir bakıp planlarımı gözden geçirmek için yanında oturmam konusunda ısrar etmişti.

Oda kapkaranlıktı, sadece ekranı aydınlatan bilgilere odaklanabilmemiz için perdeler kapatılmıştı. Tahtayı ilk gördüğümde

North'la dalga geçmiştim. Sığınak henüz sadece yarı inşa edilmiş hâldeyken gözüme çok gereksiz bir lüks gibi görünmüştü ama artık cazibesini anlayabiliyordum. Basit birkaç dokunuşla, birlikte bakıp tartışabileceğimiz her şeyi tahtaya gönderebiliyordu. Bu "Karun kadar zengin" olayı o kadar da kötü değildi galiba.

Kollarmda biraz kıpırdanıp göğsüne iyice gömüldüm ve beni kendine daha da yakınlaştırmaya çalışıyormuş gibi belimi sıkıca saran kolunun tadını çıkardım. Kahretsin, bu noktada kimsenin bizi ayıramayacağından emin olabilmek için teninin altına bile gömülebilirdim.

Fakat gözlerim tahtaya kilitli kaldı, bilgiler hem endişe vericiydi hem de olanları çözmek için hayati önem taşıyordu. Zaman çizelgeleri, teslimat programları, aldıkları randevularla günlük rutinler görünüyordu. Giovanna *kesinlikle* her gün sabahın altısında kendi isteğiyle sabah koşusuna çıkan bir psikopattı. Oraya gidip ikisini de kaçırmak için ihtiyacımız olabilecek her şey tamamdı.

Kucağında oturmayı ben istemiştim, çoğunlukla ona yakın olmaya ihtiyaç duyduğum içindi ama küçük bir parçam da onu yumuşatacağını, yapmam gerekenleri yapmama izin vereceğini umuyordu.

North sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi, "Gitmeni yasaklamak istiyorum. Seni burada, bu odada yanımda tutmakta ısrar edip bu işi hepimiz adına halletmesi için Gryphon'ı göndermek istiyorum," diye mırıldandı.

Başımı hafifçe omzuna yatırıp, "Ama? Burada bir 'ama' olmalı," diye fısıldadım.

Sessizce güldü, bacaklarını biraz daha açınca vücudum kucağında daha da aşağıya kaydı; artık kalçalarımın altında sertleşen aletini hissedebiliyordum. "*Ama*... bağım bunu senin yapmanı istiyor. Senin tehlikede olma ihtimalin karşısında öfkeyle kıvranan sahiplenici, kıskanç, cinayete eğilimli ve kötü niyetli bağım, oraya gitmene izin vermemi söylüyor. Sence tam olarak neden?"

Dudaklarımı hafifçe yukarı kıvıran gülümseme, rahatlıkla ve biraz da işveli bir ifadeyle bütün ağzıma yayıldı. Sertleşen aletinin üzerinde hafifçe kıpırdandım, açık açık cilve yapıyordum. "Bana güvendiğinden olabilir mi? Ya da neler yapabileceğimi tam olarak bildiğinden? Belki de beni senin sevdiğinden daha çok seviyordur."

Düşünmeye fırsat bulamadan sözler dudaklarımdan döküldü. Kendime küfredemeden ya da sözlerimi geri almaya çalışamadan North tableti masasının üzerine fırlatıp beni kucağında çevirdi, bacaklarım iki yanında, yüz yüze olacağımız şekilde oturttu. Bir eliyle çenemi kavrayınca doğrudan gözlerine bakmak zorunda kaldım.

"İmkânsız. Ne bağım ne de birleştiğin diğer Bağlar... hiçbiri seni benim kadar çok sevemez, Oleander. Bu konuda ölene kadar tartışırım, hem de hararetle ve büyük bir gururla. Kalbimin atma nedeni sensin ve seni hak etmiyor olsam bile hak ettiğin adam olabilmek için ölene kadar elimden gelen her şeyi yapacağım. Şimdiye kadar bu konuda berbat bir iş çıkarmış olabilirim ama kendimi sana kanıtlayacağım."

Zorlukla yutkunup yavaşça başımı salladım, öne eğilerek dudaklarımızı yumuşakça birbirine bastırdım. "Kanıtlama konusunda hâlihazırda harikasın. Ben de seni seviyorum. *Tamamını*, bağını da kâbuslarını da. Bunlar yüzünden ne korkuyorum ne de endişeleniyorum. Sana benim demekten gurur duyuyorum... ikimiz de korkunç canavarlar olsak bile."

Bu takılmam karşısında homurdandı ve bu kez doğru dürüst bir öpücük vermek için öne eğildi. "Bağın sayesinde duvarların dışına yapacağın küçük geziye razı oluyorum. Çünkü tehlike ânından sen etsen bile onun tereddüt etmeyeceğini biliyorum."

Öpücüğü derinleştirirken kendimi ona kaptırmaya, kafamın içindeki kaostan bir anlığına kaçmaya hazırdım. Tam o sırada bilgisayarından gelen mesaj sesiyle dudaklarıma yaslanmış hâlde

iç çekti; bu ses, pantolonunun içindeki sertleşmiş aletinin yakıcı sıcaklığıyla ilgisi olmayan, tamamen hayal kırıklığı dolu bir sesti.

Geri çekilip burnumu boynunun kıvrımına soktum, bir süre kokusunu içime çektim. "Sanırım görmezden gelemeyeceğimiz bir şey, değil mi? *Herhangi* birini görmezden gelebilir miyiz?"

Saçlarıma bir öpücük kondurduktan sonra kolunu bacaklarımın altından geçirip ayağa kalktı, beni kucağında taşıyarak bilgisayarının başına döndü. Direnmeye çalışmadım, beni kolayca taşıyacak kadar güçlü olduğunu zaten biliyordum. Hayatım buna bağlıymış gibi vücuduna tutunmuş hâldeyken beni taşımaktan memnunsa tabii ki izin verecektim.

Bütün bunların dengemi nasıl bozduğunu tam olarak açıklayamıyor olabilirdim ama bence davranışlarım yeterince açıktı.

North'un ne yaptığına bakma zahmetine girmedim. Meclis'in ve Üst Kademe Ailelerin şu anda ne gibi saçmalıklar peşinde olduklarını gerçekten bilmek istemiyordum, o yüzden yüzümü omzuna gömmeye devam ettim.

"Bazen çok net şekilde canavar olup yeteneklerimizi bu kadar sınırlamadan kullansak hayat çok daha kolaylaşırmış gibi görünüyor," diye mırıldanınca, sesli bir kahkaha attım.

"Düşmanlarını öldürmeyi teklif edeli çok oldu. Buna ihtiyacın varsa teklifim hâlâ geçerli."

Homurdanarak karşılık verirken bir eli farkında olmadan sırtımda geziniyordu, bu hareketin bana olduğu kadar ona da rahatlık verdiğinden emindim. "Teklifine minnettar olsam da sırf boktan cahil salaklar oldukları için Yeteneksiz insanları öldürme fikrine ikimizin de katlanamayacağını biliyorum."

Yeteneksiz mi?

Gözlerine bakmak için geri çekildim. Üzerinde daha önce görmediğim bir gerginlik vardı. "Onlarla ilgili neden endişeleniyorsun ki? Topluluklarında yardım çalışmaları yaptığını biliyorum ama o iş seni neden aptallarla uğraşmaya zorluyor?"

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı ve bakışları bir saniye daha arkamdaki ekrana takılı kaldıktan sonra nihayet gözlerime baktı. "Direniş'in hareketlenip ortalığı karıştırması dikkatlerini çekti. Artık Üstün Yetenekli topluluğuyla ilgili çok fazla... nahoş konu ortaya dökülmüş oldu. Şu anda mahkemeye çağrılıyorum çünkü belirli bir grup Yeteneksiz insan bir araya gelip Meclis'in aleyhine yasal işlem başlatmış."

İçimdeki huzursuzluğun geri geldiğini hemen fark etti, ellerinden biri çenemi tutmak için uzandı. "Merak etme, Bağlanan'ım. Bu baş ağrıtan bir iş ve zamanlaması da berbat ama senin endişeleneceğin hiçbir şey yok. Bununla ilgilenip seni güvende tutacağım. Hiçbir şey bizi tekrar ayıramayacak, hiçbirimizi. Yemin ederim."

Üçüncü Bölüm

Atlas

Oli'nin North'un ofisinde güvende olduğunu kesin olarak öğrendikten sonra Gabe'e o gün için dışarı çıkacağımı söyledim. Gideceğim yeri bildirip haber vermeye alışık biri değildim ama içinde olduğum koşullar yüzünden kimsenin sadakatimi ya da bağlılığımı sorgulamasına gerek yoktu.

Siper'i öldüren kişinin Sage olması beni sadece şaşırtmakla kalmamış, aynı zamanda büyük bir tehditle karşı karşıya olduğumuzu da idrak etmemi sağlamıştı. Bizi satanlardan biri Oli'nin en yakın arkadaşı olabiliyorsa ailemin bağlılıkları yüzünden benim de suçlanabileceğimden şüphem kalmamıştı.

"Ablanı görmeye gitmenin gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?" dedi Gabe, gözleri telefonunun ekranına kilitlenmişti. Soruyu sorarken cevabı pek de umursamıyormuş gibi bir tavrı vardı. Ama gerçekten öyle olmadığı çok belliydi.

Kiminle mesajlaştığını hiç bilmiyordum çünkü Bağ grubu dışında neredeyse hiç arkadaşı yoktu. Sırtımdan aşağı sinir bozucu

bir his yayıldı, zihnimden atmak için kafamı sallamak zorunda kaldım.

Cevap verirken ses tonumu sakin ve dengeli tutmaya çalıştım. "Aurelia'yla konuşmaktan kaçınıyordum çünkü o ablam ve ailemin beyin yıkama zırvalarını onun ağzından duymak istemiyorum. Ama... bu konuda bildiği bir şey varsa öğrenmek benim sorumluluğum. Oli, kalbi paramparça olurken bile her şeyle böyle yüzleşebiliyorsa ben de yüzleşebilirim."

Gabe bana bakıp başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Dikkatlice bakarsam gözlerinde bir nebze saygı bile görebilirdim. Diğer Bağların hakkımda neler düşündüğünü hiç umursamamıştım, o yüzden fazla bakmak da istemedim.

Başka bir şey söylemeden, birkaç saat önce Oli'nin omuzlarına attığım ceketimi aldım, tatlı kokusu hâlâ üzerindeydi. Ardından Shore'u bulmak üzere yeniden dışarı çıktım. Draven kampüsüne dönüp ablamı oradaki meclis ofislerinde görebilmek için Nakilcilerin birinden geçiş izni almam gerekiyordu.

Yanıma her hareketimi izleyip raporlayacak birini göndermekte kararlı olacağını biliyordum ama artık rahatsız olmuyordum. Söz konusu Oli'yken artık hepimiz aynı taraftaydık ve benim açımdan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Onun burada güvende olmasını, sürekli göz önünde tutulmasını sağlıyorsa önüme koydukları bütün o testler, engeller ve saçmalıklarla başa çıkardım.

Ömrümüzün kalan yılları boyunca benden şüphe edecek ve onlara sırt çevirmemi bekleyecek olmaları, muhtemelen beni daha çok rahatsız etmeliydi ama Oli'nin bana tamamen güvenmesi ve inanması ihtiyacım olan tek şeydi. Ailemin Direniş'le olan bağlantısını ve yakalanıp kampa götürülmesindeki rolünü öğrendikten sonra bile benimle Bağ kurmayı seçmişti. Oleander Fallows'un benim için mükemmel Bağlanan olduğuna, hayatımı adayıp son nefesime kadar onu yüceltmem için yaratıldığına dair en ufak bir şüphem yoktu.

Saldırı yüzünden birlikte geçirdiğimiz zamanın kesintiye uğramasına, Siper'in ölümünü öğrenmeye ve Sage'in olası ihanetiyle yüzleşmeye, şimdi de burada neler olup bittiğini çözmeye çalışmamıza hâlâ öfkeliydim. Özellikle de North, Bağlandıktan sonra onu günlerce odasında tutmuşken, Oli'nin bu gece başkasının yatağında uyuyacak olması inanılmaz derecede sinir bozucuydu. Ona kızgın değildim tabii ki, hiçbiri onun suçu değildi. Zamanını beş Bağ arasında paylaştırmak en iyi şartlarda bile fazlasıyla zordu.

Zavallı kız, beş baskın erkeğin koca egoları, aşırı korumacı eğilimleri ve imkânsız güvenlik standartlarıyla uğraşmak zorundaydı... siktiğimin Nox Draven'ının sorunları da cabasıydı.

Sokaklar hâlâ Direniş buraya elinden geldiğince büyük bir yıkım yaratmak için gelmiş gibi görünüyordu ki dürüst olmak gerekirse durum gerçekten de öyle olabilirdi. Kamplarının tamamının geçici yapılardan oluşmasının bir sebebi vardı; daha ucuzdu, değiştirmesi kolaydı ve çadırlarda yaşayan herkes, Doğu Yakası'nın Üst Kademe Aileleri için tamamen gözden çıkarılabilir durumdaydı.

Silas Davies bile.

Tabii ki güçlü bir adamdı. Gerçekten çok güçlüydü. Onunla aynı ortama adım attığın anda kafanda uyarı zilleri çalmaya başlatacak biriydi ama besin zincirinin en tepesinde değildi. Bir gün Oli'yle onun hakkında konuşacaktım... nerede durduğunu, Bağlanan'ının kim olduğunu, bütün zayıflıklarını ve daha Üst Kademe Ailelerin onu nasıl kontrol altında tuttuğunu anlatacaktım.

En yakın arkadaşının sorgulanmadığı ve burada düşmanla flört ettiğimiz için kafasının tamamen yanmadığı bir gün.

Shore'u küçük kasaba meydanında, etrafında toplanmış bir grup Taktik Ekibi ajanıyla birlikte buldum. Şükürler olsun ki Black orada değildi, Shore'un ekibindeki yüksek pozisyonu yüzünden ceza almadan kurtulmasına izin verilseydi söyleyecek çok lafım olurdu. Ama Rockelle oradaydı ve geldiğimi görünce

o küstah, geveze pislik ifadesinin yanı sıra yüzüne sinsi bir sırıtış yayıldı.

Shore beyninde mayalanmakta olan saçmalıkları dökmesine fırsat vermeden sözünü kesti. "Odaklan, Rockelle, buraya laf sokmak için gelmedik. Pisliği temizleyip gece olmadan güvenlikteki açıkları kapatmak için buradayız. Aklını başına topla yoksa seni devriyeden çekip gözetime alırım."

Rockelle işine yönelik bu tehditten zerre etkilenmedi. Onun yerine kafasıyla beni işaret edip iğneleyici şekilde karşılık verdi. "Aklım olması gereken yerde ama seninki çok da uzun süre orada kalmayacak gibi. Gerçi Bağ grubu saçmalığınız yüzünden bir istisna olabilir, değil mi?"

Rockelle'in üstü olsaydım bu saygısızlık için ağzını burnunu kırardım. Shore'un attığı bakış çok daha güçlü bir adamın bile taşaklarını büzüştürüp çakıl taşına çevirecek türdendi.

Sesi fazlasıyla yapay bir hafiflikte çıktı. "Seninle yarın sabah ilk vardiyada eğitim odalarında buluşacağız. Yeni bir antrenman partnerine ihtiyacım vardı. Teklif ettiğin için sağ ol."

Etraflarındaki adamlar kıkırdayıp kendi aralarında mırıldanmaya başladılar ve Rockelle nihayet ağzını açtığına pişman olmuş gibi göründü.

Suratı asıldı ve sesindeki pişmanlıkla sızlanarak, "İlk devriyede değilim. Yeni gelenleri denetleyebilmem için üçüncü devriyeye atanmıştım–" diyecek oldu.

Shore hemen sözünü kesti. "Şimdi seni birinci devriyeye yeniden atıyorum. Şikâyetin varsa gidip üstüme bildir."

Rockelle suratını buruşturup homurdanarak uzaklaştı. "Senin üstün yok ki."

Shore tamamen Rockelle'e döndüğünde hareket ediş biçimi yanıltıcıydı. Bu kadar öfkeli olduğunda büründüğü tavır yüzünden Şekil Değiştiren ya da fiziksel olarak başka açıdan Yetenekli biri sanırdınız ama galiba olduğu Nöro seviyesi öyle hafife alınacak türden değildi.

Babam başkalarının düşüncelerine bu şekilde erişim sağlamak için ruhunu satardı.

Shore küçümseme dolu bir sesle, "Aynen öyle. Burada işlerin nasıl yürütüldüğü konusundaki fikirlerin kimsenin umurunda değil. Danışman baban sayesinde çok fazla şeyden yırttın ama artık bitti. Çeneni kapatıp işine geri dön. Hepiniz," dedi.

Grup hızla dağıldı, diğer ajanların komutanlarına tek bir lafı bile olmadı. Shore, onların gönderdiği yerlere gittiklerinden emin olana kadar arkası bana dönük şekilde kaldı. Rockelle ikimizden de neredeyse *koşarak* uzaklaştı.

Bu sahneyi alaycı bir ifadeyle izlemem Shore'un dikkatini çekmişti. Omzunun üzerinden bana baktığında yüzü sertti. Yüzündeki yara izi, yaşadığı yorgunlukla birlikte daha kötü görünüyordu. Onu daha yaşlı ve daha öfkeli gösteriyordu, zaten günün yükünün omuzlarına ağır geldiğinden emindim.

Draven'la ikisi Bağ grubumuzu ve daha da önemlisi *Oli'yi* güvende tutmak için her şeyin yükünü sırtlanmışlardı.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim, Bassinger? Temizlik görevlerini vereli çok oldu diye hatırlıyorum."

Omuz silktim. "O görevleri Ardern'e verdim. Benson'la ilgili bu bokluğu biraz daha hızlı çözebilir miyiz acaba diye ablamla konuşmamın daha akıllıca olacağını düşündük."

Söylediklerim dikkatini çekti.

Topuklarının üzerinde dönüp doğruca yüzüme baktı, "Onunla konuşmak mı istiyorsun? Konuşmamak kati sınırlarından biriydi. Gerçekten bir şeyler bileceğini mi düşünüyorsun?" dedi.

Bıkkınlıkla nefesimi verdim ve tekrar omuz silkmemek için kendimi tuttum. Soruları yeniden bir sorgudaymışım gibi hissettirse de kendime bunların hepsini Oli için yaptığını hatırlatmam gerekiyordu. *Hepimiz* her şeyi Oli için yapıyorduk.

O sik kafalı Nox hariç.

"Henüz denemediğimiz bir yol bence. En azından denemezsem bencil pisliğin teki olurum."

Durum gerçekten böyleydi ve o da bunun yüzde bin doğru olduğunu biliyordu, o yüzden bir dakikadan kısa sürede Draven'a ayrıldığımızı bildirip bizi götürmesi için bir Nakilci çağırdı. Gryphon Shore olduğunuzda belli ki işler hızlı yürüyordu.

Shore sert bir baş hareketiyle bir elini Nakilci'nin omzuna koyarken dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı, bacaklarını hafifçe açarak hazırlık yaptı. Bunlar, durumun Oli için olduğu kadar kendisi için de zor olduğunu gösteren küçük işaretlerdi ama artık midesini kontrol altında tutmak için yılların eğitimine ve deneyimine sahipti.

Oli, Nöro yetenekleriyle kendisini yatıştırması için Gryphon'a güveniyordu.

Nakilci götürmek için bana dokunmaktansa çıplak elleriyle köpek boku toplamayı tercih edecekmiş gibi bakıp Shore'a, "Saldırıya karışmadığından emin misin? Bassingerlar hakkında neler dediklerini biliyorsun," diye mırıldandı.

Shore bana baktı, "İşini yap, Godden. Sana hesap vermiyorum, Atlas da öyle," dedi.

İlk kez ilk adımı kullanmıştı ve bunun çok stratejik bir hamle olduğunu biliyordum. Onlar açısından en azından resmî olarak artık bir Bassinger değildim ve hepsi benim tarafımda olmayı tercih etmişti.

Artık üzerime düşeni yapıp yalnızca Bağlanan'ım için değil, herkes için bu riske değdiğimi kanıtlamam gerekiyordu.

Meclis ofisleri hayalet şehir gibiydi.

En son geldiğimizde sessizdi ama hâlâ etrafta dolaşan birkaç çalışan ve bazı meclis üyeleri vardı. Bunlar Sığınak'a gelmeyi

reddedip Draven'daki altın süslü malikânelerinde kalmayı seçen insanlardı ve Direniş için kolay hedef hâline gelmişlerdi. Tarama sürecinden geçmeyi reddetmelerinin, ihanetlerinin açık bir göstergesi olduğunu düşünüyordum. Gryphon ve North'un da benzer şeyler düşündüklerinden emindim.

Ayaklarımız yere değer değmez Nakilci yanımda durmaktan korkmuş gibi hemen uzaklaştı ya da belki Gryphon'ın öfkeli hâline bu kadar yakın olmak adamı tedirgin etmişti.

Beni tedirgin etmiyordu. Gryphon yüksek sesle biz yokken dikkatli olunmasını emretti, ardından asansöre doğru yöneldik. Binada alt bölmedeki tecrit alanına inen tek bir asansör vardı ve o da burada, yer altı otoparkındaydı. North'a hep aynı noktaya nakledilmemizin güvenlik riski olduğunu daha önce söylemiştim. Benimle aynı fikirdeydi ama henüz hiçbir şey değişmemişti, o yüzden dikkatle etrafa bakarak pusuya düşürülmek üzere olup olmadığımızı kontrol ettim.

Gryphon daha az endişeliydi, göz göze gelince artık insanların etrafta olup olmadığını "duyabildiğini" hatırlatarak bir parmağını şakağına dokundurdu.

Doğru ya.

Asansör kapıları arkamızdan kapanır kapanmaz bana dönüp sessizce, "Ablanla yapılacak konuşmalarda yanınızda bulunmam gerekecek," dedi. "Doğruyu söyleyip söylemediğini izleyip değerlendirmem için standart bir prosedür. Ayrıca sana zarar vermeye ya da herhangi bir şekilde kaçmaya çalışması ihtimaline karşı yanında bir Taktik Ekibi ajanı bulunması da protokol, o yüzden yanlış anlama."

Başımı onaylarcasına sallayıp omuz silktim. "Zaten yanımızda olacağını düşünüyordum, yalan söyleyip söylemediğini bilmek de işime yarar. Ben... anlayabileceğimi düşünüyorum ama aynı zamanda ona çok yakın olduğumun ve tamamen tarafsız olamayacağımın da farkındayım. Keşke olabilseydim. Onunla

işimi tamamen bitirmekten başka bir şey istemiyorum ama... bu farklı. Onunla olan durum annemle babamla olandan farklı."

Başıyla onaylayıp bana düşünmek için biraz olsun alan sunarcasına uzaklara baktı. "Elbette farklı. Birlikte büyüdünüz. Beyninin tam olarak nasıl yıkandığını biliyorsun, zaten o yüzden zorlanıyorsun çünkü... bunun bir kısmı tam olarak onun suçu değil. Sorun şu ki hayat adil değil. O artık yaptığı seçimlerle yüzleşmesi gereken bir yetişkin. Sen başka seçimler yaptın."

Alayla gülüp homurdandım. "Oli için. O olmasaydı–"

"Oralara girme. Kendini delirtirsin. Umursamıyormuşsun gibi davranabilirsin ama öldürülen çocukları gördüğünde yüzündeki ifadeyi gördüm. İnsanlığını devre dışı bırakmayı ne kadar istiyor olursan ol, sen kötü biri değilsin."

Asansör kapıları hücrelerin olduğu uzun koridora açılınca artık çoğunun boş olduğunu gördüm. Son geldiğimizde her hücrede en az iki Direniş üyesi vardı, yani ya bir sürü kişi işleme alınmış... ya da benim haberim olmayan bir baskın olmuştu.

Dönüp Gryphon'a bakınca duygusuz bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Çok meşguldük. Bunca insanı sadece burada olmaları için besleyip sınırlı kaynaklarımızı boşa harcamanın anlamı yoktu. Onlardan alabileceğimiz bilgi sınırlıydı."

Ablamla da *işlerinin bitmesi* ve ortadan kaldırılması fikri midemde küçük bir endişe tohumu yeşertti ancak burada benim sayemde hak ettiğinden fazla hoşgörüyle karşılandığını da biliyordum.

Bununla ilgili ne bok yiyeceğimi bilmiyordum. Yaptıklarıyla bu sonu kendisi hazırlamıştı ve şimdi eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşmesi gerekiyordu. İçimi kemiren şey sadece suçluluk hissiydi. İzin verirsem beni içten içe yiyip bitirecek suçluluk.

Annemin bilgisayarındaki o dosyayla ve Bağlanan'ımın işkence gördüğü görüntülerle karşılaşmamış olsaydım ben de aynı insana dönüşür müydüm?

Kesinlikle bu hücrelerden birinde ölmeyi ya da çürümeyi bekliyor olma ihtimalim çok yüksek olurdu çünkü bir zamanlar anne babamın propagandalarını ve beyin yıkamalarını harfiyen benimsemiştim.

Bunu düşünmek bile tiksindiriciydi.

Gryphon önümden gidip ablamın hücresinin kapısını açtı ve onu alıp sorgu odasına götürdü. Ablam karşı koymadı ya da yeteneğini kullanmaya çalışmadı. Başlı başına bu kadarı bile garipti ama birlikte koridora çıktıklarında ve yüzünü bana döndüğünde göz bebeğinin etrafındaki beyaz ışık halkasını gördüm. Bu halka Gryphon'ın yeteneğinin iş başında olduğunun göstergesiydi. Etkileşim hâlindeyken tam itaat sağlaması için zihnine girmişti, hem inanılmaz derecede zekice hem de biraz ürkütücüydü.

Gryphon bu savaşta düşündüğümden çok daha büyük bir silahtı.

Ablamı hiç bu kadar zayıf ve yorgun görmemiştim. North'un onu aç bırakma ya da bu tarz bir yoksunlukla işkence etme gibi bir şey yapmayacağını zaten biliyordum ama esaret altındaki zamanın ona pek iyi gelmediği de açıktı.

Tutuklulara hak ettikleri gibi muamele etmekten geri durduklarım söylemiyordum ama ablam olması, belli ki ona diğer tutukluların hiç görmediği bir sürü ayrıcalık kazandırmıştı.

Gryphon, bileklerini düzgünce tutup onu sorgu odasına doğru yürüttü. Ablam tek kelime bile etmeden bütün emirlerine itaat etti. Kelepçelerini beton zeminden yukarıya doğru uzanan zincire sabitleyip sandalyeye oturtana kadar ablamın gözlerindeki beyaz halka kaybolmadı.

Yeniden kendine gelişini izlerken Gryphon masanın öbür tarafına geçti.

Nihayet Gryphon'ın orada durduğunu görmek için başını kaldırdığı anda ablamın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Vücudunun her zerresi *bu insanlara* karşı içimize işlenmiş

o nefreti yansıtıyordu, onları bizden o kadar aşağıda görüyorduk ki neredeyse başka bir türlerdi.

Sesi inceydi, konuşurken çatladı. "Neden hâlâ beni görmeye geliyorsun bilmiyorum. Aklımda daha önce bakmadığın hiçbir yer kalmadı, gözden geçirilmemiş hiçbir şey yok. Ya beni öldür ya da bırak burada huzur içinde çürüyeyim."

Gryphon yavaşça başını salladı sonra benim durduğum açık kapıyı işaret etti. Görüş alanının dışındaydım ama çift taraflı camdan her hareketini izliyordum. Gryphon, "Seni görmeye birini getirdim. Bu sefer tanıdık biriyle konuşmak isteyeceğini düşündüm," dedi.

Kısa bir an gözlerinde ufacık bir umut kıvılcımı gördüm. "Jericho'yu mu yakaladınız? Beni kurtarmaya mı geldi?"

Bu sözlerden sonra göğsümde bir sızı hissettim. Onu gerçekten seven tek Bağlanan'ı, ona gerçekten değer vermiş tek kişi... Ablam burada kaçınılmaz ölümünü beklerken tabii ki onu görmeyi umuyordu.

Gryphon, "Aslında kardeşin," deyince ablamın gözlerindeki umut söndü.

Ne mutlu olmuş ne de rahatlamıştı, aslında bu garipti çünkü kampta beni görmüş ve Dravenlarla olan bağımı tahmin etmiş olmalıydı. Buradan çıkmak için beni kullanmak isteyeceğini sanmıştım.

Yine de bu umursamazlığına alınmadım, kapıdan hızlıca geçip karşısındaki sandalyeye oturdum. Gryphon ikimize de baktıktan sonra odadan çıkıp kapıyı sıkıca kapattı.

Bizi çift taraflı aynadan izlediğini söylemesine gerek yoktu.

Aurelia, "Kendini neye bulaştırdın böyle, küçük kardeşim?" dedi, başını sallayınca kirli ve artık kıvırcık olmayan sarı saçları yüzüne düştü.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadım, cevap verirken içimde utanılacak bir şey olmadığını bilmesi için bakışlarımı hiç kaçırmadan bakmaya devam ettim. "Bağlanan'ımı buldum. Draven Bağ

grubunun parçasıyım. Seni bulduğumuz o kampa, bulabildiğimiz bütün Direniş üyelerini yok etmek amacıyla girdim."

Gözlerini kırpıştırıp başını onaylarcasına yavaşça salladı. "Annemden mi duydun? Yoksa kendi başına mı öğrendin? O kızı alıp kaç, Atlas. Jericho'yla benim on yıl önce yapmamız gerekeni yapıp onlar sana ulaşamadan buradan gitmen lazım."

Jericho.

Hâlâ sadece onun için endişeleniyordu, diğerlerinden bahsetmiyordu bile.

Bunu söylediğimde başını iki yana salladı, sesi titreyerek itiraf etti. "Diğerlerini istemiyorum. Babama dönmek istemiyorum. Sadece son bir kez Jericho'yu görüp ölmek istiyorum, Atlas. Burada geberip gitmek istiyorum."

Midem kasıldı. Gryphon yaptığı sorgularda ablamın tükendiğini söylemişti ama... böyle bir şeyi kesinlikle beklemiyordum. "Aurelia, nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Nasıl–"

Sertçe sözümü keserken sesi tiz ve panik içindeydi. "Buradan çıkarsam hepsine geri dönmem gerekecek. İstemiyorum! Kampa ölmek için gittim. Oraya bütün bunlarla işim bitsin diye gittim, Atlas. Sadece bitsin istiyorum."

Ağlamaya başlayınca yerimden kalkıp sarılmamak için kendimi güç bela tuttum çünkü o... çökmüş hâldeydi. Umutsuzdu. Kendi acısına o kadar batmıştı ki her şeyden vazgeçmişti.

"Aurelia, neler oluyor? Bana bir şey söyle, ne olursa, ben de senin için Jericho'yu bulmaya çalışacağım."

Yalan söylüyor olabilirdim ve bu yüzden cehenneme gidecektim ama ablam hıçkırıklarla titreyip boğuk bir sesle cevap verdi. "Hepimiz ölsek daha iyi, Atlas. Bizim için planladıkları şey... hepimiz *ölsek* daha iyi."

Dördüncü Bölüm

Oli

Karanlık çöktükten çok sonrasına kadar North'un ofisinde takıldım. Onu çalışırken izlemek veya dikkatini dağıtacak kışkırtıcı bir şey yapmak yerine, yedek dizüstü bilgisayarlarından birini aldım. Sawyer'ın bana yavaş yavaş gönderdiği bilgileri araştırdım. Sawyer herhangi birini tanıyıp tanımadığımı ya da Direniş hakkında bende olumsuz düşünceler uyandıran bir şey olup olmadığını görmek istiyordu. Elimden gelen her şekilde yardımcı olabildiğim için fazlasıyla memnundum.

Çoğunlukla bulabildiğim pek bir şey olmadığı için bu, yavaş ve sinir bozucu bir işti ama hiçbir şey yapmadan kıçımın üstünde oturmaktan iyiydi. Ayrıca kafamın dağılmaya ihtiyacı olduğunu kabul eden ilk kişi de bendim.

Ertesi gün Sığınak'tan ayrılacağımı, Giovanna ve Riley'yi avlayıp geri getireceğimi bildiğimden içime gergin bir enerji yayılmıştı. Yaralanmaktan veya yakalanmaktan korkmuyordum, bağım son birkaç haftada o kadar büyüyüp kendini toparlamıştı

ki artık böyle bir ihtimalden gerçekten korkmuyordum. Beni asıl korkutan şey başarısızlıktı.

Sage'in hayatı buna bağlıydı.

Aptal değildim, hayatını kurtarmak için şu anda yapabileceğim tek şeyin masumiyetini ortada ufacık bir şüphe bile bırakmadan kanıtlamak olduğunu biliyordum. Direniş'le bağlantılı olma ihtimaline dair minicik bir işaret ortaya çıkarsa sonsuza dek hapsedilecekti.

Doğrudan öldürmezlerse tabii.

Bunların ikisi de seçenekler dâhilinde olamazdı.

Ayrıca Bağlarımı hayal kırıklığına uğratmak veya onlardan herhangi birine yük olduğumu kanıtlamak istemiyordum. Gerektiğinde kendimi ve onlardan herhangi birini koruyabileceğimi bilmelerini istiyordum. Bu sabah Sığınak'tan Direniş'i temizledikten sonra bile hâlâ gidecek çok yolum varmış gibi hissediyordum.

Belki de tuhaf bir övgü fetişim vardı, kim bilir?

Çalıştığım süre boyunca, orada güvende olduğunu kesin olarak bilmek için Sage'in hücresinin canlı video görüntülerini ekranımın bir köşesinde oynattım. Hayatlarımızı Bağlarıma ve arkadaşlarıma emanet edebilmem herkese güvenebileceğim anlamına gelmiyordu. Burada çok sayıda Taktik Ekibi ajanı, meclis üyesi ve diğer topluluk üyeleri yaşıyordu. Güvenliğin sıkı olacağından şüphem yoktu ama burada epey tuhaf şeyler de yaşanmıştı. Benim gözetimim altındayken başına bir şey gelmesine izin verirsem bana da Oli demesinlerdi.

North nihayetinde geceyi sonlandırıp masaüstü ve dizüstü bilgisayarını sessiz bir tıklamayla kapattı. İnleyerek sırtından tatmin edici bir çıtırtı sesi çıkarana kadar sandalyesinde geriye yaslandı.

İrkilip ona baktım, gözlerimi ekranın sert ışığından uzaklaştırdığımda baykuş gibi gözlerimi kırpıştırdım. Çalışırken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim. Pencereden bakıp dışarının karanlık olduğunu görmek beni şok etmişti.

Konuyla ilgili akıllıca bir yorum yapmak için ağzımı açtığım anda karnım guruldayınca North bana bakıp kaşlarını çattı.

"Neden daha önce bir şey söylemedin? Bir saat önce veya daha erken eve gidebilirdik," diye homurdandı, ben de gözlerimi devirerek karşılık verdim.

"Daha önce aç değildim. Havanın karardığını bile fark etmemiştim. Ayrıca eminim sen de bir şey yemeyeli çok daha uzun zaman geçmiştir. Akşam yemeğini azıcık geç yemeyi kaldıramayacak kadar hassas değilim."

Sessizce homurdanarak ayağa kalktı, dizüstü bilgisayarını çantasına koyup omzuna astı. O kadar sıradan ve normal görünüyordu ki neredeyse gülecektim. Sakin ve kendine hâkim bir iş adamı gibi görünüyordu, onun da öyle olmayı istediğinden emindim. Bunun yerine, toplumumuz için çok önemli kararlar alan stresli ve aşırı çalışan bir meclis üyesiydi. Bu konuda kendi iyiliği için de fazla iyiydi.

Ben de dizüstü bilgisayarımı kapattım ve daha önce aldığım yere geri koymak için masasına doğru ilerledim. Çekmeceyi kapatırken elimden tutup beni kendine çekti, sımsıkı sararak göğsüne bastırdı.

"Yemek salonuna uğrayıp dönünce atıştırabileceğimiz bir şeyler alabiliriz."

Başımı iki yana sallayınca burnum göğsüne sürtündü. "Şu an herkesin arasında ve bu sabah olduğu gibi bütün topluluğun gözü önünde olmak istemiyorum. Eminim herkes Sage'i duymuştur, şu anda samimiyetsiz davranmak istemiyorum."

Ellerinden biri rahatlatıcı bir hareketle sırtımdan aşağı kaydı, "Kibar olmak zorunda değilsin. O benim işim. Senin sadece hayatta, mutlu ve stresten uzak kalman, bir de en önemlisi *benim* olman gerekiyor."

Sahiplenici Bağlanan'ım.

"Yine de onlara karşı en azından medeni davransam hayatın kolaylaşırdı, değil mi? Şey... evde yiyecek var mı? Kendime bir

şeyler hazırlayabileceğimden eminim... sandviç ya da yumurta gibi sıradan şeyler yemeye razıysan sana da."

Alayla gülerek beni kolunun altına alacak şekilde yanına çekti ve asansöre doğru yönlendirdi, pek yardımım olmadan ikimizi de içeri soktu. "Bir adım daha öteye gidip yemeğimizi bizzat ben hazırlayabilirim," dedi.

Eve dönerken sokaklar sessizdi. Yemekhane, lambaları açık olan ve hâlâ içeri girmeyi bekleyen küçük bir kalabalığın bulunduğu tek canlılık işaretiydi.

North bize seslenen birine elini kaldırarak selam verdi ama ben başımı eğip biraz daha yanına sokuldum. Kibar davranmak istemediğimi söylediğimde yalan söylememiştim. Bugün kâbus gibi başlamış, ilerledikçe daha da kötüleşmişti.

North benimle konuşmaya ya da beni bir sohbete dâhil etmeye çalışmadı ki bunun için minnettardım. Şu an gerçekten hâlim yoktu. Eve dönünce ikimizi de içeri aldı, ayakkabılarımı çıkarıp Atlas'ınkilerin üzerine fırlattığımda söylenmedi. Bu, diğer Bağlanan'ımla aramdaki küçük bir şakaydı çünkü ikimiz de bunun diğer herkesin sinirine dokunduğunu biliyorduk ve bazen insanları bu şekilde sinir etmek hoşumuza gidiyordu.

Eğlenmek için bu kadar küçük hesaplar yapmak zorunda kalmamız gerçekten üzücüydü.

Ev boş ve karanlıktı, mekâna biraz yaşam katabilmek için önden gidip lambaları yakmaya başladım. Hâlâ sıradan bir evden, geçici bir konuttan fazlası gibi gelmiyordu. Hepimizin eşyası hâlâ valizlerde, kolilerdeydi; bu da eve yerleşmişiz gibi hissetmeyi zorlaştırıyordu. Diğerleri dışarıdayken burada her şeyin normal ve yolunda olduğunu hayal etmek daha da zorlaşıyordu.

North ceketini çıkarıp dizüstü bilgisayarını güvenle odasına koydu, ben de ikisinden birinin nerede olduklarına ya da ne yaptıklarına dair bir iz bırakıp bırakmadıklarına bakmak için Atlas'la Gabe'in odasına girdim ama hiçbir şey yoktu.

Gabe'e hızlıca bir mesaj attım, zihin bağlantımı kullanarak Atlas'a ulaştım. Hemen geri döndü. *Gryphon'la meclis ofisindeyim, ablamı sorguluyoruz. Yakında döneceğiz, tatlım.*

İçim sızladı, hemen cevap verdim. *Dikkatli ol. Böyle bir şeyle uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm.*

Bana sözcüklerle değil, sadece dizlerimin üstüne çöküp zırıl zırıl ağlamak istememe neden olan bir sıcaklık ve sevgi hissiyle karşılık verdi.

North arkamdan gelip sıcak elleriyle kollarımı tuttu, hafifçe ovuştururken, "Su kirliliği sorunları çözüldü. Git sıcak bir duş alıp yatağıma gir, Bağlanan'ım. Yemeğini oraya getiririm," diye mırıldandı.

Bu adamı işte bu yüzden seviyordum.

Duş gerçekten hayat kurtarıcı bir şeydi.

Çok uzun süre suyun altında kaldım, suyu kapatıp duşa kabinden çıktığımda kapıdan içeri sızan akşam yemeğinin nefis kokusunu alabiliyordum. Bu da giysilerimi hızla giymeme yardımcı oldu. Giysi derken haftalar önce Atlas'tan çalıp burada kendim için bıraktığım bir baksırla Gryphon'ın eski antrenman atletlerinden birini kastediyordum. Göğsümün büyük bir kısmını açığa çıkaran dev kol boşluklarıyla biraz müstehcen bir görüntü oluşturuyordu ama North'un şikâyet etmeyeceğinden emindim. Yemeğe olan takdirimi göstermenin iyi bir yolu olacaktı ama yemekten sonra tatlının ben olacağıma karar vermeden önce hızlıca yiyip bitirmem gerekecekti.

Kapıyı açtığımda North yatağının iki tarafındaki küçük masaların üzerine yemek tabaklarını koymuştu. Gömleğinin önü açıktı, göğsü ve muhteşem bronzlaşmış karın kasları sergilenirken orada durmuş telefonuyla oynuyordu. Kapının açılma sesini

duyunca başını kaldırıp bana gülümsedi, ağzının etrafındaki gerginlik çizgileri biraz yumuşadı.

Görünüşü kalbimde tuhaf bir çarpıntıya sebep oldu.

"Burada pek fazla deniz ürünü seçeneği yok henüz. Umarım İtalyan yemeği seversin."

Tuzak bir soruydu, bunun üçüncü seçeneğim olduğunu zaten biliyordu. Deniz ürünlerini ve Meksika mutfağından *herhangi bir şeyi* severdim, bu iki seçenek yoksa haftanın herhangi bir günü İtalyan yemeğini tercih ederdim. Benim hakkımda bu kadar şeyi nasıl öğrendiğini, tüm tercihlerimi ve hatta Starbucks'ta verdiğim saçma siparişimi nasıl bildiğini hâlâ çözebilmiş değildim. Ona doğru bakıp gözlerimi kısınca nispet yapar gibi gülümsedi.

Bütün kaprislerimi bildiği için ukalalık yapıyordu.

Yatakta bağdaş kurup oturdum ve dev makarna kâsesine gömüldüm, açlığım sonunda had safhaya ulaşmıştı. North beni saf, katıksız bir memnuniyetle izlemese muhtemelen kendimi kötü veya utanmış hissederdim. Her zaman Bağlarımla ilgilenen kişi olmuştu, kendini bağıma kanıtlamak için ikimize de verebileceği her şeyi sunmaya çalışan kişi olmuştu. Şimdi bile her konuda aynı tarafta olmamıza rağmen ortaya çıkabilecek bütün küçük sorunları ilk o çözerdi.

Ona kelimenin tam anlamıyla arsız bir sırıtışla baktım çünkü şu anda çeneme kesinlikle biraz sos sıçramış durumdaydı. Sonunda benimle uygun şekilde ilgilenildiği için memnun görünüyordu, kendi kâsesini alıp yemeye başladı.

Şaşırtıcı şekilde kâseyi tamamen bitirmeyi başardım. Boş kâseyi geri koyup esnerken kendimi şişkin veya aşırı tok hissetmedim. Yeteneğimi sonuna kadar kullandığım için vücudum karbonhidratları mideme indiği an öğütüyor gibiydi.

Kullanışlı bir özellikti.

Gözlerimi kapayıp ellerimi karnımın üzerinde kenetledim ve Sage'in masumiyetini kanıtlamak için ertesi günün planlarını yapmaya koyuldum.

Onun masum olması dışında başka bir ihtimal düşünemiyordum.

Yemeğini bitirince North'un tabağımı aldığını, alnıma bir öpücük kondurduğunu hissettim ama gözlerimi kapalı tutup sessizce, *Teşekkür ederim,* diye mırıldandım. Burada uyuyabilir, huzurlu hiçliğe dalıp başımdaki bütün dertleri unutabilirdim... ama tam o anda suçluluk duygusuyla paramparça oldum ve gözlerim tekrar açıldı.

Şu anda Sage için başka neler yapabilirdim?

Hiçbir şey. Onun için yapabileceğin hiçbir şey yok, sadece biraz dinlen, Oli. Gryphon doğrudan zihnime bunları gönderdi, sürekli lanet kafamın içine karıştığından onu tamamen görmezden geldim.

Biri bana yakında onu nasıl engelleyeceğimi söylemezse kendimi doğrudan ateşe atacaktım. Sonsuza kadar böyle devam etmek çok utanç vericiydi.

North odaya geri döndüğünde çok açık şekilde yaşadığım krizi görmezden geldi, doğruca banyoya girdi ve duşu açarken kapıyı aralık bıraktı. Bunun yanına katılmam için bir davet olup olmadığını bilmiyordum ama çok cazipti.

Gelgelelim suçluluk duygusu tekrar baş gösterince kendimi yatağa yapışmış hâlde buldum. North'un her zamanki sabunlarının ve saç bakım ürünlerinin kokusu bir sirenin çağrısı gibi duyularıma ulaşırken günün dehşetini iyice temizlemesini dinledim.

Banyodan beline sardığı dev, lüks havlularından biriyle çıktığını görünce yutkundum, boğazım kurudu ve ona karşı bu çılgınca şehvet dolu tepkim yüzünden hissettiğim suçluluk duygusu üç katına çıktı.

Saçları hâlâ ıslaktı, uçlarından sular damlıyordu ve bukleleri yüzünden Nox'a her zamankinden daha fazla benziyordu. Yani hep benziyorlardı, kardeş oldukları çok belliydi ama bukleler bunu tokat gibi yüzüme çarpıyordu.

Gözlerimle bedenini neredeyse saldırırcasına süzerken o da beni izledi, her santimi doğrudan cehenneme giden bir yol gibiydi. Bu adam için her şeyden vazgeçerdim. Bağlarımdan herhangi biri için her şeyimi verirdim.

"Buraya gel, Oleander," dedi, sesinin alçak ve gizemli buyurganlığı karşısında vücudum benden bağımsız hareket ederek North'un sözünü dinledi.

Yanına ulaştığımda beni kollarının arasına almak yerine kolumu tutup önüne çekti. Açık banyo kapısının arkasında asılı duran, North'tan daha uzun olan tam boy aynayı ancak o zaman fark ettim. Tam önüne yerleşip gözlerimi ona dikene kadar bekledikten sonra havlusunu bir kenara attı. Vücudunu göremiyordum, sırtım ona dönüktü ve yansımasının önünde duruyordum ama arkamda ereksiyonunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Dizlerimin üzerine çöküp onu hemen şimdi burada yalayıp yutmak istiyordum ama hareket etmeye yeltendiğimde kolumu daha sıkı tuttu.

Giydiğim atletin kenarlarını çekiştirdi, kumaşın ne kadar esnek olduğuna baktı ve sonunda kalçamı kavrayıp beni aynaya yaklaştırdı. Boyu benden o kadar uzundu ki benimle oynarken yüz ifadesini izleyebiliyordum. Beni tam istediği yere yerleştirince tekrar atletimle uğraşmaya başladı, onu çıkarıp fırlatmasını bekledim ama yapmadı.

Kol oyukları o kadar büyüktü ki kenarlarını çekiştirdiğinde kumaş göğsümün tam ortasına toplandı, memelerim dışarı fırladı ve odanın serin havasıyla meme uçlarım sertleşti. Manzarayı zevkle izleyen gözleri arzuyla kararırken kumaşı daha sıkı tuttu, beni kendine sıkıca bastırana kadar geriye doğru çekti.

"Seni burada becereceğim, sen de beni izleyeceksin. Sana yaptığım her şeyi göreceksin."

Başımı biraz geriye yatırdım, gözlerim itaatkâr şekilde onun bakışlarında kalırken yutkundum ve başımı onaylarcasına salladım. İstediğim tek şey... izin vermekti. Onun tarafından kulla-

nılmak, burada durup bütün isteklerine uymak, sözünü dinlerken benimle ilgileneceğini bilmekti.

İlgilendi de.

Baksırım bacaklarımdan aşağı kayıp gitti, parmakları klitorisimi okşarken ateşli ve kararmış gözleri benimkilerden ayrılmadı. Diğer eliyle meme uçlarımı çekiştirdi, dikkatli bakışlarının altında haz ve acı arasındaki o çizgide güzelce ilerlerken sıkıştırıp çimdikledi. Bana dair her detayı, verdiğim tüm küçük tepkileri bilerek benimle oynuyordu, öyle ki birkaç dakika içinde ondan daha fazlasını, daha fazlasını ve *daha fazlasını* ister hâle gelmiştim.

Aletini içime ittiği anki esneme mükemmeldi, *mükemmeldi.* Haz kıvılcımları kadınlığımdan başlayarak bütün vücuduma yayıldı. Gözlerim kayınca kalçaları ânında hareket etmeyi bırakıp emreden sert sesiyle, "Gözlerin üzerimde olacak, Bağlanan'ım," diye çıkıştı.

Dudaklarımın arasından kaçan inleme, saf ve ihtiyaç doluydu. Kalçamı biraz daha sürtünme için geri itmeye çalışınca parmakları tenime gömüldü, o kadar sıkı kavrıyordu ki her tarafımın morluklarla kaplanacağından şüphem yoktu.

Bal ya da katranın içinde ilerlemeye çalışmak kadar zor olsa da gözlerimi güç bela açıp aynadan North'un gözlerine baktım. Kalçası hemen tekrar hareket etmeye ve vahşi bir hızla, her şeyini vererek içime girip çıkmaya başladı. Her santimini elimden geldiğince sert şekilde almam konusunda kararlı olduğundan emindim.

Hareket edip pozisyon değiştirmek, ona doğru kıvrılarak hareketlerine karşılık vermek istedim. Ama beni yerleştirdiği yerde kalarak bedenimi sahiplenişini izledim. *Siktir,* ihtiyaç duyduğum her şeyi verebileceğinin öyle bir farkındaydı ki.

Diğerlerinin eve geldiğini belli eden boğuk sesleri, Gabe'in aletlerini etrafa fırlatışının gürültüsünü ve Gryphon'ın kalın tabanlı botlarının evde yankılanışını duydum. Bağım hemen hepsine sahip olma arzusuyla izinsiz şekilde onlara doğru uzanırken

kadınlığım North'un aletinin etrafında kasıldı. Neden ortalarına kıvrılıp bana hak ettiğim şekilde tapmalarını sağlayamıyordum ve–

Bağlanan'ım, bağını kontrol altına almazsan yanına gelip North'un gecesini mahvedeceğiz.

Gryphon'ın kafamdaki sesiyle nefesim kesildi, baştan çıkarıcı ve seksi tonu beni doruğa doğru iterken inledim. Sesleri bastırmak için sertçe dudağımı ısırdığımda ağzıma kan tadı doldu.

Aynada tekrar North'la göz göze geldim. Göz bebekleri siyah halkayla çevriliydi, kontrolünün son ipi gerginleşmişti, elini kaldırıp başparmağıyla dudağımdaki kanı sildi. Gözleri tamamen siyaha dönerken büyülenmiş gibi başparmağını dudağına götürüp kanı yalayışını izledim.

Kendi bağım zihnime baskı yaptı, beni sarıp yüzeye tırmanmaya çalıştı. Kısa bir an için zaman ve mekâna dair bütün hislerimi kaybettim, içimi sadece muazzam haz ve tatmin hissi doldurdu. Bağlarımız neler yapıyorlarsa vücudum bundan zevk alıyordu. Âna geri döndüğümde kendimi dizlerimin üzerinde buldum. Bağı ensemden kavrayarak yüzümü halıya bastırıyor, beni sadece zevke ulaşabileceği bir araçmışım gibi beceriyordu.

Yeniden boşaldım, zihnim kaba muamelesi yüzünden paramparça oldu. Bazen tapınmanın aşağılama gibi göründüğünü biliyordum ama sikerler, bunun için yanıp tutuşuyordum.

Bağım yanıp tutuşuyordu.

Kalçası bana son kez çarpınca bağı kükreyerek boşaldı, onunla birlikte milyonlarca parçaya ayrıldım. Dudaklarımdan nefes nefese bir inilti döküldü, vajinam spermiyle dolup taştı. İçimden çıkıp kendini toparlarken kesinlikle insani olmayan bir hırlama sesi çıkardı, sonra parmaklarını bacaklarıma uzatıp spermini topladı ve tekrar vajinamın içine itti.

Bağım bu harekete hayran kaldı.

Ben mi? Hafifçe dehşete düştüm ve doğum kontrolümün nihayet halledildiğine çok memnun oldum çünkü bu davranış

çok şey anlatıyordu. North mutlu ve çocuksuz kalmama önem veriyordu ama bağının farklı planları vardı.

Kendime not: North'un bağını doğum kontrol yönteminden uzak tut.

Ensemdeki eli nihayet gevşediğinde bağım yavaşça benden uzaklaştı, böyle iyi sahiplenildiğim için memnundu. Vücudumdaki sıkı ve gergin kaslara dikkat ederek yavaşça doğruldum. Topuklarımın üstüne oturduğumda North'un gözleri normal koyu mavi tonuna dönmüştü. Dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı, gözleri sanki varlığından emin olduğu ölümcül bir yarayı arıyormuş gibi bedenimde dolaşıyordu.

"Oleander–"

Sesindeki suçluluktan nefret ederek yalvarırcasına sözünü kestim. "Bu ânı mahvetme. Gayet iyiyim, bağlarımız da aşırı memnun, o yüzden... izin ver de hepimiz seks sonrası mutluluğunun keyfini çıkaralım, olur mu?"

Homurdandı, ardından hiç çekinmeden çırılçıplak ayağa kalktı, beni kollarına alıp yatağa taşıdı. Temizlenene kadar benimle uğraşmasına izin verdim ve hâlâ malikânesinin kokusunu taşıyan kalın yorganın altında birbirimize sarıldık. Gözlerim kapanana kadar bekledikten sonra ışıkları kapattı, birlikte karanlıkta uzandık.

Bir dakika boyunca sessizdik ama orgazm sonrası hazzın damarlarımda dolaşan baştan çıkarıcı uğultusuna rağmen uykuya dalamadım.

Boğazımı temizleyip kısık sesle, "Seninle burada uzanırken zevkten ölecek gibi hissettiğim hâlde Sage'in hücrede oturuyor olması yanlış geliyor," dedim.

North bir an için sessiz kaldı, beni bunun neden sorun olmadığına tam olarak nasıl ikna edeceğini düşünüyordu ve açıkçası, herhangi bir şey bulabileceğini sanmıyordum.

Artık North Draven'ı hafife almamam gerektiğini bilmem gerekirdi.

Kısık ve boğuk bir sesle, "Sen o işkence kampında sıkışıp kaldığın sırada onun ne yaptığını sanıyorsun? Her gece Felix'in yatağına girip onda teselli buldu. Yarın onun için Giovanna ve Riley'yi bulmaya gideceksin. Sawyer'la ipuçları aramak için çok çalıştın. Ayrıca ikimiz de biliyoruz ki kendine iyi bakmadan ona hiçbir faydan olmaz. Bağının buna ihtiyacı var. *Benim* buna ihtiyacım var," dedi.

Beşinci Bölüm

Oli

Sabah üç buçukta uyanıp bir kez daha duş aldım, Sığınak'tan ayrılıp arkadaşımın adını temize çıkarmak için bugünün hazırlıklarını tamamladım.

Hem kendime hem Gryphon'a hem de diğer Bağlarıma kanıtlamam gereken çok şey vardı, Bağ grubunda yük olmayı reddediyordum. O yüzden North'un alarmı saat dörtte çaldığında ben çoktan giyinmiş, çantamı hazırlamış ve botlarımı sıkıca bağlamıştım. Öldürülüyormuş gibi inleyerek yüzüne bir yastık bastırdı ve sabahın bu saatinde kalkmak zorunda kaldığı için birini öldürmeyi planlıyormuş gibi homurdandı. Bu saatte kalkmasına neden olan, kâbuslarının yutmasını istediği insanlardan oluşan listeyi aklmdan geçirdikten sonra kolunu uzatıp yatakta beni aradı. Eli boşluğa düşünce yastığı yüzünden atıp kaşlarını çatarak doğruldu.

Hafif alaycı bir tavırla gülümseyip el salladım ama onu bu kadar hazırlıksız görmek hoş bir duyguydu. Aramızdaki dağılmış taraf olmaya o kadar alışmıştım ki onu uykudan uyanmış, huysuz hâlde görmek sevimli geldi.

"Kes şunu. Öyle ukala ukala bakma da yanıma gel. Gryphon her an gelebilir ve gitmeden önce seninle bir dakikaya daha ihtiyacım var." Sert ve kısık bir hırıltı çıkardı, seks kokan fısıltısına çok benziyordu, duyunca uyluklarım istemsizce kasıldı. Bütün geceyi onunla geçirmenin ve bağının beni canımı çıkarana kadar becermiş olmasının önemi yoktu. Sanki ellerini tekrar bedenimde, dilini tenimde hissedeli ve aleti sırılsıklam olmuş vajinama gireli çok uzun zaman geçmiş gibiydi.

Başını geriye yatırdı, gözbebekleri büyüyerek neredeyse bağının o siyah gözlerine dönüştü. "Ne düşünüyorsan evet. Sana hepsini vereceğim, yeter ki buraya gel."

Kıkırdayıp ona parmağımı salladım. "Seni ne kadar istesem de planlarım var, unuttun mu?"

Kaşlarını çatıp ayağa kalkmak için hareketlendiğinde göğsünün kusursuz mükemmelliği bütün dengemi altüst etti. Baksırını giymek için eğildiğinde o ısırmalık kıçının tamamını gördüm.

Onu daha erken uyandırmam gerekirdi.

"Gerekirdi ama artık vaktin kalmadı."

Gryphon'ın sesini duyunca irkildim, topuklarımın üzerinde döndüğümde kapıda dikildiğini gördüm, Taktik Ekibi üniforması içinde tamamen giyinmiş ve harekete geçmeye hazır hâlde bana sırıtıyordu. Gözleri üzerimde gezinirken çoktan hazırlanmış olmamdan ne kadar etkilendiğini fark edebiliyordum.

North'un genel çekiciliği yüzünden odaya giren Gryphon'ı ve açılan kapıyı fark edemediğim için içimden kendime sövdüm.

Sırıtıp omuz silkti. "Bizimle gelmiyor, bu yüzden görev sırasında seni etkilemesinden endişelenmiyorum," dedi.

Görev.

Sadece bu kelime bile heyecandan midemde kelebeklerin uçuşmasına yetti.

Homurdanarak karşılık verdim. "Sen de üstünü başını kapatsan iyi olur. Senin kıçının da en az onunki kadar güzel olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Gryphon'a hafifçe gülümsedim, birlikte dönüp North'un telaşla giyinişini izledik. Neden bu kadar zahmete girip bizi uğurlamakta böyle ısrarcı olduğunu anlamamıştım. Sadece Gryphon'la ikimiz gidiyorduk, onunla pekâlâ burada da vedalaşabilirdik.

Yine de bir eşofman altı giydi ve sanki o enfes göğsünü gizlemek zorundaymış gibi az sayıdaki sade kazaklarından birini başından geçirdi.

Gryphon'a, "Nakilci ne zaman geliyor?" diye sordu serçe. Gryphon'sa sadece tek kaşını kaldırarak karşılık verdi.

Cevap vermesi için North'un bir kere daha homurdanması gerektiyse de nihayet, "Çoktan geldi. Dışarıda bizi bekliyor. Böyle berbat bir ruh hâliyle uyanacağını biliyordum ve... korkusuz liderimizin bu utanç verici görüntüsünden mahrum kalsın istedim," diye yanıtladı.

Kahkahamı bastırdım ve North bana bakış atınca, sıkıntısından aldığım sadistçe keyfi belli etmemeye çalıştım. Söylemeden geçemeyeceğim, bu North onun en sevdiğim hâli olabilirdi.

"Nox uyandı mı?" diye homurdanınca biraz moralim bozuldu.

Gözlerimi Gryphon'a çevirsem de o özellikle bana bakmamayı tercih ederek, "Evet, uyanık ve hazır. Her zamanki gibi en son uyanan sensin. Gabe ve Atlas çoktan uyandılar, Oli'yi uğurlamak için bekliyorlar," dedi.

Gözlerimi tekrar botlarıma çevirip çok belli etmeden derin bir nefes almaya çalıştım. North'un, Bağlarımdan sadece biriyle Sığınak'tan ayrılmama izin vermeyeceğini bilmem gerekirdi. Tepkim Nox'un yanında olmak istememekten kaynaklanmıyordu. Kendimi Gryphon'a kanıtlamak için elime geçen ilk gerçek fırsat buydu, North hoşlansa da hoşlanmasa da bu Bağ grubunda önemli bir rol üstlenebileceğimi göstermem gerekiyordu. Nox'un bunu baltalamak için elinden geleni yapacağını zaten biliyordum. Bütün kusurlarımı, hatalarımı, tüm küçük yanlışlarımı, tecrübesizlikten veya cahillikten kaynaklanan en ufak yanlış adımımı bile

yüzüme vurmak için her zaman hazır oluyordu. O yüzden artık sadece elimden gelen en iyi şekilde hareket etmek yetmeyecekti.

Bu herifi etkilemek için dağlarla yıldızları yerinden oynatmam gerekecekti... ya da en azından şikâyet edecek hiçbir şey bulamaması için bunu yapmam gerekiyordu. Direniş'in bize saldırmasının üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi, buna rağmen hâlâ kulaklarımda onun yıkıcı eleştirileri çınlıyordu.

Gryphon vücudumun yarısı kadar olan bir çantayı bana uzatarak, "İhtiyacımız olan her şeyi çoktan çantaya koydum, erzakları üçümüzün arasında paylaştırdım," dedi.

Başka bir zaman olsa ağırlığı yüzünden kesin homurdanıp şikâyet ederdim ama tek kelime etmeden aldım. Onun sırtına taktığı çanta daha da büyüktü ve serde inatçılık vardı, şu an önüme ne koyarlarsa koysunlar sessizce kabul ederdim.

Gelgelelim bu çantayla ne kadar ilerleyebileceğimden pek emin değildim, sırtıma taktıktan sonra spor salonundaki antrenmanlarda kendimi biraz daha zorlamış olmam gerektiğini anladım. Artık koşu bandında bir saat boyunca aralıksız koşabiliyordum ama bu ağırlık sırtımdayken?

Sıçmıştım.

North sonunda ayaklarına eski bir spor ayakkabı geçirdi, gerçi Meclis Üyesi North Draven'ın böyle bir şey giyeceğini hayal bile edemeyeceğim için kesinlikle ona ait olmadığından emindim. Ardından yanıma gelip çantanın kayışlarını çekiştirdi. Bu fazladan ağırlıktan hiç etkilenmiyormuşum gibi dimdik durmaya çalıştım ama adamın lanet algıları fazlasıyla açıktı, muhtemelen durumumu çoktan fark etmişti.

Yine de bu konuda beni tamamen ifşa etmemesi iyi bir şeydi.

"Fazla gelmediğine emin misin?"

Başımı sallayınca kaşlarını çattı, muhtemelen sessizliğim yüzündendi. Biraz daha kurcalamak istediğini görebiliyordum ama Gryphon benim yerime cevap verdi. "Çantayla ilgisi yok.

Kardeşinin de bizimle geleceğini kabullenmeye çalışıyor. Daha önce haber vermemiz gerektiğini söylemiştim ama sen ısrar ettin."

Nox'la ilgili içimdeki karmaşık duygularımı ne şimdi ne de başka bir zaman North'a açıklamak istiyordum, bu yüzden güven verici olduğunu umduğum bir gülümsemeyle ona baktım ve arkamı dönüp yatak odasından dışarı çıktım.

Arkamdan Gryphon'la tartışmaya başladığını duydum ama bu konuda bir şey hissedecek vaktim olmadan kendimi Atlas ve Gabe'le burun buruna buldum. İkisi de inanılmaz yorgun ve şaşırtıcı şekilde uykulu görünüşleriyle bana veda etmek için oturma odasında bekliyorlardı. Saçları darmadağınıktı, yanaklarında hâlâ yastık izleri vardı.

Önce Atlas yaklaştı, üstünde beli çok düşük bir eşofman altından başka bir şey yoktu. Belli ki evren bana sabahın köründe işkence seansı hazırlamıştı.

Beni kollarına aldı, sımsıkı sarıp başımı öptü. "Gryphon'ı beni de yamnıza almaya ikna edemeyeceğimizden emin misin?" dedi.

Başımı sallayıp burnumu göğsüne sürterek, "Bu işle benim ilgilenmem gerek. Buradan çıkmalı, garsonluk yapıp bulaşık yıkamak dışında bir şeyler yapabileceğimi kanıtlamalıyım," diye cevap verdim.

Atlas'tan uzaklaşıp Gabe'in yanına gittim. O da basketbol şortu ve koltuk altları genişçe kesilmiş atletlerden biriyle ayakta dikiliyordu. Dün geceyi hatırlayınca yüzüm kıpkırmızı oldu. Sorgulayıcı bir bakış attı ama görmezden geldim.

Yanaklarımdaki renk hakkında tek kelime etmeyeceğim belli olunca, Atlas'a doğru dönerek, "Hayatta kalır merak etme. Onun yaşadığı kurallarla ben olsam kafayı yerdim. Dürüst olmak gerekirse bütün bu saçmalıklarımıza rağmen bağını dizginliyor olması, aslmda hiçbirimizin ona yeterince hakkını veremediğimizi gösteriyor," dedi.

Beni kollarına çekip sadece ikimizin duyacağı şekilde kulağıma, "Ayrıca çivi tabancasında hiç fena değilsin, bilgin olsun," diye fısıldadı.

Kıkırdayarak ben de ona sımsıkı sarıldım. Bağım hiçbirine ulaşmadığı şekilde ona uzanıyordu ve bunun onunla hâlâ bağımı tamamlamamış olmamdan kaynaklandığını biliyordum.

Tabii Nox dışında ama o zaten belliydi.

İçimde, onun yerleşmesi gereken yerde hâlâ karanlık bir çukur vardı; tam onun şeklinde bir oyuk, onun için sızlayan bir boşluk. Bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyordu... hem de çok yakında.

Başımı kaldırıp baktığımda artık tanıdık gelen o yumuşak gülümsemeyi gördüm. Sadece bana gösterdiği bu gülümsemeyi görmek bile içimi eritmeye yetti.

"Saçma sapan bir şey yapma," diye mırıldandı. Kaşımı kaldırınca daha da kısık sesle devam etti. "Nox yanındayken onun tavırlarına karşılık verip dünyayı yakma isteğinin gün yüzüne çıkacağını ikimiz de biliyoruz."

Başımı sallayıp sessizce, "Söz veremem," dedim, sonra parmak uçlarımda yükselip dudaklarına kısa bir öpücük kondurdum. Hâlâ hepsinin önünde fazla fiziksel temasa alışkın değildim ama onu öpmeden ayrılmak da yanlış bir hareket gibi geliyordu.

Gryphon'la North, North'un yatak odasından homurdanarak çıktılar, ikisinin de suratları asıktı. "North'un sayesinde zaten gecikiyoruz. Hadi artık çıkalım," diye söylendi Gryphon.

Tek kelime etmeden peşinden kapıya yöneldim, şimdilik kusursuzca itaat eden bir asker olmaya kararlıydım. Nox ön basamakta bekliyordu, çoktan Taktik Ekibi üniformasını giymişti ve sırtında büyük bir çanta vardı.

Yanında Taktik Ekibi üniforması kuşanmış bir adam daha duruyordu ama onu tanımıyordum. Nakilci'nin Kieran olmaması hâlâ tuhaf geliyordu, arkadaşımı düşününce içim buruldu.

Nox, "Geç kaldık," diye homurdanınca Gryphon eliyle North'u işaret etti.

"Bunun için abini suçla, bizi değil. Oli saatler önce kalkıp hazırlandı."

Yanlarına gitmek için birlikte merdivenden inerken omuzlarımı çantanın ağırlığına biraz daha alıştırdım. Şimdilik o kadar da kötü değildi ve acısını en azından birkaç saatliğine görmezden gelebileceğimi düşünüyordum.

Bağlarıma omzumun üzerinden kısa bir bakış attım, North da bana sahiplenici, öfkeli bir bakışla karşılık verdi. Bu ifade şimdiden her şeyden pişman olduğunu gösteriyordu. Henüz yola çıkmamıştık bile.

Onunla daha uzun vedalaşmak istemiştim ama herkes etraftayken son bir kez daha sarılmak için geri dönmek tuhaf gelmişti.

Nox, "Yeter artık bu saçmalık, gidiyoruz," diye tersleyince Nakilci'ye dönüp elimi koluna koydum, beni her seferinde altüst eden mide bulantısına hazırlanarak dişlerimi sıktım.

Derin nefes al, Oleander. Bunu yapabilirsin.

Gölü çevreleyen ormanlık alan feci ürkütücüydü.

North, Giovanna'yla Riley'nin saklandığı göl evinin etrafındaki güvenlik kameraları ve diğer gözetim sistemlerinin yerini bulacak kadar bilgi toplamıştı, o yüzden fark edilmeden ne kadar uzağa nakledilmemiz gerektiğini zaten biliyorduk. Önümüzde uzun bir yürüyüş vardı ama temiz ve ferah havayı derin bir nefesle içime çektiğim anda kendime olan güvenim yerine gelmeye başladı.

Ayaklarımız yere değer değmez Nakilci, Gryphon'a sorgulayıcı bir bakış atıp onay alınca bir anda ortadan kayboldu. Başım döndü, midem bulandı ama boğazıma kadar çıkan safrayı bastırmak için yutkundum. Ne yazık ki bu mide bulantılarının hiçbir

zaman geçeceğini sanmıyordum. Bu kadar sık seyahat etmeme rağmen hâlâ bu bok gibi duruma alışamamıştım.

Gryphon'ın ne kadar kötü durumda olduğumu görmesi için bana bakmasına bile gerek yoktu. Tek kelime etmeden eliyle boynumun yan tarafını sardı, yeteneğini içime akıtarak bulantıyı hafifletti.

Mırıldanarak teşekkür edip ilk fırsatta yanından uzaklaştım. Sorgulayıcı bir bakış attı ama neden uzaklaştığımın çoktan belli olması lazımdı.

Nox'un tarafına kısa bir bakış atma riskini göze aldım.

Çoktan ikimizi de görmezden gelmeye başlamıştı, vücudundan çıkan dumanlar köpeksi şekiller alarak çevresinde dolaşıyordu. Bazıları Brutus'e o kadar çok benziyordu ki hemen kanım kaynadı, okşayıp sevmek istedim ama bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum.

Kulağımın hemen arkasında küçük bir üfleme hissedince Brutus'ü yakalayarak kardeşlerinin yanına bıraktım. Neşeyle fırlayıp oyun oynar gibi birkaçının üzerine atıldı, somurtkan ve karamsar kâbusların arasında mutlu bir yavru köpeği andırıyordu. Kıkırdamamak için dudağımı ısırdım.

North yanımda gelmesi için August'u da vermeyi teklif etmişti ama sesindeki gerginlikten, kâbusunun ondan bu kadar uzakta olmasından hoşlanmadığını anlamıştım. Üzerlerinde kardeşi kadar kontrol sahibi olmadığını biliyordum, ona ya da August'a bir şey olmasını istememiştim, hele ki August'la bağı koparsa görevi yarıda kesmesini *kesinlikle* istememiştim.

Gryphon, "İyi bir tempoyla yürürsek buradan üç saatlik yol var," dedi. Başımı onaylarcasına sallayarak çantamı ayarladım, sırtımda daha sağlam durana kadar kayışları sıktım.

Acıya ve ıstıraba katlanma konusunda üstüme yoktu. Vücudumun çantanın ağırlığına alışması biraz zaman aldı ama sonrasında ağırlığı umurumda bile olmadı. Kabullenmiştim, hem de hiç şikâyet etmeden.

Nox, kâbuslarının önümüzde ilerlemesine, fazladan birer göz gibi hareket edip keşif yapmalarına izin vererek ormanlık alanı inceledi. Gryphon'sa dört beş kilometre öteden insanları hissedip düşüncelerini duyabiliyordu, o yüzden bağımı çağırmam gerekeceğini sanmıyordum.

Gryphon yumuşak bir sesle, "Şansımız yaver giderse bağını çağırmana hiç gerek kalmayacak," diye mırıldanıp önden yürümeye başladı. Çalılıkların arasında dikkat çekmeyecek kadar sessiz hareket ediyordu. Hareketlerini taklit etmeye çalıştım ama ona kıyasla filmişim de etraftaki otları çiğniyormuşum gibi sesler çıkarıyordum.

Nox tek kelime etmeden en arkada yürüyordu.

Bu kadar sessiz olması beni biraz rahatsız etse de önceki kötü tavrı bize değil daha çok North'a yönelikti, bu yüzden ona aldırmadım. İlk saatimizi nispeten sessizlik içinde geçirdik, sadece nefes alışlarım ve yürürken çıkardığım sesler duyuluyordu ama sessiz olmaya bu kadar çok çabaladığım için sadece bana mı çok yüksek sesli geldiğinden emin değildim.

Brutus yanımda zıplayarak neşeli ve sevecen bir yavru köpek gibi davranırken diğer kâbusların ikimizle de ilgilenmedikleri için mutlu göründüklerini fark ettim. İki kâbus yaratık yol boyunca Nox'un yanında yürüdü, ikisi de tamamen yetişkin görünümündeydi. Kâbus yaratıklar olmalarına ve bizimle yürümek için enerji harcamamalarına rağmen dilleri dışarı sarkmış hâlde soluyorlardı, ağızları jilet gibi keskin dişlerle doluydu. Bu yaratıkların yetişkin erkekleri hiç zorlanmadan yiyebildiklerini biliyordum. Aşırı derecede tatlı olmasalardı onları ürkütücü bulabilirdim.

Gryphon'ın yanında başka bir yaratık daha yürüyordu ama varlığı onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi davranıyor, kulakları dikilmiş şekilde sanki büyüleyici bir kokunun izini sürüyormuşçasına yerdeki kokuyu takip ediyordu.

Tam nefesime odaklanıp Gryphon'ın uzun adımlarına uyum sağlayarak bu yürüyüşte harikalar yaratmaya başlamıştım ki Nox her zamanki gibi o anda huzurumu bozmayı tercih etti.

"Peki kız casus çıkarsa ne yapacaksın? Siper'i öldürdüğünü doğrularsak Direniş'in diğer üyeleriyle aynı muameleyi görmesi gerekir."

Ormanlık alanın sessizliğini delip geçen sözleriyle irkilince ayaklarım hafifçe tökezledi, Nox da bunu bir zayıflık belirtisi olarak görüp daha çok üstüme geldi. "Bağının bunu fark etmemesinin bir sebebi var mı? Yoksa bütün bu zaman boyunca seninle onun hakkında konuşuyordu da sen mi görmezden geliyordun?"

Gryphon'ın iç çektiğini duydum ama araya girmeye kalkışmadı, bu hareketini takdir ettim. North'la birkaç kez ikimizi yalnız bırakmasını, sorunlarımızı kendi aramızda çözmemize izin vermesini istemiştim ama Nox'un bu berbat tavrının abisinin burnunu sokmasından kaynaklandığından emindim.

Derin bir nefes alıp içimden taşan saf dürüstlükle cevap verirken sesimin sadece çok hafifçe titremesinden gurur duydum, gerçi Nox'un fark etmeyeceğinden ya da takdir etmeyeceğinden emindim. "Bağımın ondan bahsettiğini daha önce duydun ve kızı sevdiğini biliyorsun. Kieran'ı seviyor, Felix'i seviyor. Onun Direniş üyesi olduğunu gerçekten düşünmüyorum... üstelik son birkaç gündür en çok zorlandığım şey casus olduğunun kanıtlanması hâlinde ne yapmam gerektiği. O durumda kimseye ayrıcalıklı *davranılmaması* gerektiğine inanıyorum ve söz konusu en yakın arkadaşımken böyle düşündüğüm için kahroluyorum. Ama Direniş'in çocuklara işkence edip öldürdüğünü gördüm. Silas Davies'in insanları nasıl doğradığını gördüm ve o kamptaki *herkes* ne yaptığını biliyordu. Hepsi onun suçuna ortak olmuştu. Direniş'in masum üyesi diye bir şey yok."

Bunları itiraf etmenin getirdiği duyguları bastırdım, Gryphon zihnime bir sıcaklık yayarak beni rahatlatmaya çalıştı. Neyse

ki Nox hiçbirini fark etmedi ama bu sıcaklık bana yere daha sağlam basma gücü verdi.

Nox'un arkamdan homurdandığını duydum, "Bassinger, Direniş'in içinde doğdu. Gördüğüm kadarıyla ona karşı benzer şeyler hissetmiyorsun," dedi sertçe.

Bu argümanın geleceğini bilmem gerekirdi ama North'la Gryphon'ın sorgulamalarına borçlu olduğum bir cevabım vardı.

Güçlü sesimle sertçe yanıt verdim. "Direniş ailesinin içinde doğdu. Onların beyin yıkama sisteminde doğup büyüdü ama *yine de* onların inandığı şeyleri benimsememeyi tercih etti. Her ne kadar sadece benim yüzümden taraf değiştirdiğini söylese de o ekranda babasının öldürdüğü çocukları görünce yüzünde oluşan dehşet ifadesini ben de gördüm. O Direniş üyesi değil ve onların yaptıklarını onaylamıyor. Kendi ablasını alt etmemize yardım etti! Ona dair en ufak bir şüphem yok. Senin varsa, bu da senin sorunun çünkü mantık onun doğru tarafta olduğunu söylüyor."

Önümde Gryphon'ın başını onaylarcasına salladığını gördüm ve yeniden kendime geldiğim için zihnimdeki varlığı yavaşça geri çekildi. North'un ofisindeyken Atlas'la aralarında ne yaşandıysa bu, Gryphon'ın diğer Bağlananlarıma bakışını olumlu yönde etkilemişti. Aurelia'yı görmeye gittiklerini biliyordum ve Atlas'la bu konuda henüz konuşma şansım olmadığı için kendimi kötü hissediyordum. Nox'a söylediklerime rağmen o görüşmenin son derece zor olduğunu tahmin edebiliyordum. Beni esir tutup işkence ettikleri kamplarda ablasını görmekle kalmamış, aynı zamanda onu oraya götürüşlerini de izlemişti. Atlas için hiç kolay olmamıştı.

Tekrar sessizliğe gömüldük, Nox'un huysuzluğu hâlâ üzerindeydi ama onu tamamen görmezden gelme konusunda uzmanlaşmıştım.

Bir buçuk kilometre kadar daha yürüdükten sonra sırtımdan aşağı doğru inen bir ürperti hissiyle izlendiğimizi sandım.

Bağım, tehlikedeymişiz gibi değil de daha çok meraktan ve benim huzursuzluğuma tepki olarak irkildi. Ne Gryphon ne de

Nox en ufak bir tepki vermişti, üstelik kâbus yaratıklar da yollarına olağan şekilde devam ediyordu. O yüzden bu hissin sadece ufak bir paranoya belirtisi olduğunu düşünüp endişelenecek bir şey yokmuş gibi kafamdan atmaya çalıştım.

Bağım bu konuda rahatsa ben de rahat olmalıydım.

Altıncı Bölüm

Nox

Göl evlerinden yaklaşık dört yüz metre uzakta durup taşıdıklarımızın çoğunu oraya bıraktık. Birkaç gün burada sıkışıp kalmamız ihtimaline karşı yanımızda getirdiğimiz bir sürü malzeme vardı ve hedeflerimizi yakalayıp herhangi bir kayıp vermeden geri getirirken bu eşyaları yanımızda sürüklemenin manası yoktu.

Gryph onları gizlemek için geçici bir çukur kazıp üzerini ağaç kabukları ve yapraklarla örttü, öyle ki oraya dokunulduğunu dahi anlamak mümkün değildi. Taktik Lideri olmasının bir sebebi vardı, üstelik sosyal statüsü ya da Draven Bağ grubundaki yeriyle hiçbir ilgisi yoktu.

Kız, onun bütün hareketlerini taktik eğitimi dersindeymiş gibi izledi. Gryph tekrar doğrulunca kız ona bakıp başını hafifçe aşağı yukarı salladı. Karşımda duran kişi artık geveze bir üniversite öğrencisi değil, iyi eğitilmiş bir askerdi ve neredeyse Gryph'in çalışmasını takdir edecektim.

Neredeyse ama.

O kız, diğerlerini kandırdığı gibi beni de aynı rehavete düşürmeyecekti. Arkasındaki gerçeği görebiliyordum. Bağlananların ilişkilerinin tam olarak nasıl işlediğini biliyordum.

Yeteneğimi tekrar yayarak kâbuslarımla iletişim kurmaya çalıştım ama hâlâ bulunduğumuz yerin yakınlarında kimse yoktu. Bu bölge, Üst Kademe Aileler tarafından sıkça ziyaret ediliyordu ve göl çevresine inşa edilmiş evlerin büyük kısmı Üstün Yeteneklilere topluluğuna aitti. Bazı evlerin yıl boyunca burada yaşayıp mülkün bakımını üstlenen Alt Kademe Üstün Yetenekli Ailelerden çalışanları bile vardı.

North'la bu bölgede birkaç Meclis partisine ve etkinliğe katılmıştık. Hatta yıllar önce böyle şeylere hayır diyecek yaşta olmadığım zamanlarda beni sürükleyip götürdüğü bir Bağ merasimi bile olmuştu.

Burayla ilgili kötü bir anım yoktu ama geri döndüğüm için de pek heyecanlı değildim. Giovanna'yla ailesinin Direniş sempatizanı ve burada mülk sahibi olmaları, beni ailenin geri kalanından da şüphelenmeye itmişti. Burada birlikte geçirdikleri zamanın dinlenme ya da eğlenmeden ziyade, Direniş için strateji belirleyip fon toplamakla ilgili olması hiç de uzak bir ihtimal değildi.

Gryph en yoğun ağaçlık alanın ötesine baktıktan sonra, "Artık dağılmamız lazım. Bundan sonra konuşmadan iletişim kurulacak. O'Neill ailesinin mülklerinin etrafında mikrofonlar ve ısı algılayıcılar da dâhil olmak üzere kapsamlı bir güvenlik sistemi var. Mülkleri, Giovanna ve Riley'nin kaldığı yere sınır komşusu, bu yüzden etrafından dolaşacağız. Oli benimle konuşabilecek, ben de gerekli olursa Nox'a ileteceğim. Ayrıca gerekirse bildiğimiz taktik el işaretlerini de kullanacağız."

Söylediklerini onaylamaya gerek yoktu ama kız başını sallayıp omuzlarını geriye attı ki sırtındaki çanta yüzünden zorlanmasıyla ilgili tek belirtisi buydu. Kabul etmem lazım, çantanın ağırlığıyla bütün yolu katetmesini beklemiyordum ve Gryph'in bunu kızın

sınırlarını test etmek amacıyla küçük bir deneme olarak yaptığını zaten biliyordum.

Çantayı, kaldırabileceğini düşündüğünden biraz daha ağır yapması onun ekip üyelerinin üzerinde kullandığı eski bir taktikti. Sırf karşısındaki bu kız diye eski alışkanlığını değiştireceğini sanmıyordum. Gryph her zaman tam bir Taktik Lideri'ydi ve kızın manipülatif tavırlarına karşı kör olsa bile bu durum aralarındaki ilişkiye yaklaşımında da etkisini gösterecekti.

Hareket etmeye başladığımızda kâbusları daha geniş bir alana yaydım. Isı kameralarına, mikrofonlara ya da video kayıtlarına yakalanmıyorlardı. Onları önceden bilen biri video görüntülerindeki bozulmadan varlıklarını fark edip burada olduğumuzu anlayabilirdi ama kâbus yaratıkları filme çekmenin yolu yoktu. North'la ikimiz, bulabildiğimiz her ürünle test etmiştik ve görüntüler her defasında beyaz çıkmıştı.

Bütün silahlarımı ve üzerimde taşıdığım mühimmatı son bir kez kontrol ettim, hep birlikte ilerlemeden önce her şeyin yerli yerinde olduğundan ve tam donanımlı gittiğimden emin olmak istedim. Gryph de aynı şeyi yaptı ama daha hızlıydı ve çoğunlukla dokunarak kontrol etti, sonra da küçük zehirli Bağ'ımıza yönelip aynısını onun üzerinde yaptı. Kız yine her hareketini sanki daha sonra sınav olacakmış gibi izledi.

Tuhaf bir davranıştı, daha sonrası için aklımın bir kenarına yazdım.

Onun küçük arkadaşıyla ve o Bağ grubuyla uğraşmak zorunda kalırsak kızın durumu gerçekten kabulleneceğini düşünmüyordum. Dürüst olmak gerekirse Gryph'in de bunu iyi karşılayacağını düşünmüyordum. North ve benim dışımda, onun en eski ve en güvenilir arkadaşı Kieran'dı. Birlikte eğitim görüp yıllarca Taktik Ekibi'nde görev yapmışlardı, Direniş'in masum hayatlara neler yapabileceğini birlikte görmüşlerdi.

Aralarındaki bağlantı, Benson kızının ihanetinden dolayı bir anda yok olacak değildi.

İlerleyip öne geçtim, Bağlanan çifti arkamda bırakıp göl evlerine yöneldim. Rahab ve Procel yanımda kaldılar, diğer kâbuslarsa etrafımızda çember oluşturdular. Gryph ve Bağlanan'ı arkamda hareket etmeye başladığında kâbus yaratıklar etrafımızı tamamen sarıp korumaya aldı.

Onları yıllar boyunca iyi eğitmiştim, bu ihtiyacı kimsesiz ve rahatsız edici bir çocukluk yönlendirmişti, komutlarıma uymak onlar için âdeta doğal bir davranış hâline gelmişti. Azrael son zamanlarda kıza olan hayranlığından dolayı isyankâr davranmasına rağmen kendisine verilen her komuta hemen atlardı.

Bir daha asla çaresiz kalmayacaktım.

Ağaçların seyrelmeye başladığı alana ulaşana kadar sessizlik içinde yürüdük. Yavaşladım çünkü artık fark edilmeden ilerlemeye odaklanmam gerekiyordu. Burada farklı bir his vardı; küçük hayvanların sesleri kesilmiş, vahşi doğayı geride bırakarak *insan yaşamının* olduğu alana yaklaşmıştık.

Ağaçların arasında kalıp Üstün Yetenekli topluluğunun saçma toksikliğini geride bırakmayı tercih ederdim ama ne yazık ki abime bizden daha alt konumda yaşayan küçük ve masum insanları koruyacağıma dair söz vermiştim.

Ağaçlık alanın kenarına ulaşınca gölü görebildim, hâlâ güvende olduğumuza dikkat etmek için ilerleyiş şeklimi bir kez daha değiştirmek zorunda kaldım. Kıyıdaki evler gölün çevresi boyunca aralıklarla sıralanmıştı, hepsinin özel iskeleleri, tekneler için rıhtımı ve deni taşıtları vardı.

Bunlara ev dememek lazımdı. Bunlar Batı Kıyısı'ndaki Üstün Yetenekli topluluğunun en zengin aileleri tarafından zavallı korunaklı hayatlarından uzakta dinlenmek üzere inşa ettirilmiş malikânelerdi. Her zaman çok elit ve zengin olduklarından "altlarındaki" kişilerle bir araya gelemeyecek kadar tipik Üst Kademe gruplar olduklarını varsaymıştım. Ama topluluğumuz şu anda kriz dönemindeydi. Tatil yapmak için kesinlikle uygun bir zaman değildi.

Burada çok insan vardı.

Böyle çalkantılı bir çatışma zamanında beklenmeyecek kadar çok insan vardı ve North'un bu alanın Direniş sempatizanları için bir merkez olduğu yönündeki varsayımlarının doğru olduğunu hemen anladım.

Topluluk üyeleri Direniş tarafından vurulurken burada güvende olduklarına dair bir garanti olmadıkça, kimse evlerine kısa bir sürüş mesafesindeki bir yerde tatil yapmazdı. Hiç kimse.

Hangi evlerin ışıklarının yandığını aklımın bir köşesine yazdım. Bana katılıp katılmadığını görmek için Gryphon'a baktım, o da aynısını yapıyordu, keskin bakışları buradaki bütün hainlerin izini sürerek etrafta dolaşıyordu.

Burada mülk sahibi olan bütün Üstün Yeteneklileri hain olarak varsayacaktım ama şu anda gerçekten burada kalan insanlar "indirilecekler" listesinde daha üst sıradalardı.

O'Neill ailesinin mülkünün sınırına ulaştığımızda fark edilmemek için çevresini dolaşmaktan başka seçeneğimiz yoktu. Harriet, Langton ve Grant O'Neill her zaman potansiyel Direniş sempatizanları listemin üst sıralarında olmuşlardı ve bacalarından çıkan duman da gerçekten öyle olduklarını bir kez daha doğrulamıştı.

Bu, sessiz ve fark edilmeden girilip çıkılması gereken bir görev olmasaydı, hepsini ortadan kaldırmaları için kâbuslarımı seve seve gönderirdim. Güç ve şöhret arayışlarında Alt Kademe Aileleri feda etmekten mutluluk duyan, gereğinden fazlasına sahip olan bu Üst Kademe Ailelerin hepsi iğrenç insanlardı. Bu durum, yetenekleri ve böyle hissettiklerinde neler yapabildikleri hakkında bana çok şey anlatıyordu.

Gücümü hiçbir zaman benden zayıf olanların üzerinde kullanma ihtiyacı hissetmemiştim.

Yeteneğimi sadece biri gereksiz yere güç gösterisi yaptığında ders vermek için kullanmıştım. Hepsinin eksikliklerini telafi etmeye çalıştıklarından emindim ve kızın yanımızda olmadığı bir

zamanda onları yeryüzünden silmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. Şu an o yanımızda olmasaydı Gryphon planı değiştirirdi. Birlikte yeterince uzun süre çalışmıştık, değiştireceğine şüphem yoktu. Bu insanların gösterişli ve umursamaz tavırlarına tanık olur olmaz silahları kuşanıp içeri dalardı. Ama Bağlanan'ı yanımızda olduğu için North'un belirlediği sessiz göreve sadık kalmak zorundaydık.

Sonunda O'Neill arazisinin sınırına ve Giovanna'yla Riley'nin kaldığı göl evinin arkasındaki araziye varınca onları evden nasıl çıkaracağımızı öğrenmek için kâbuslarımdan birini gönderdim. Mephis'i seçtim, geriye bir avuç duman kalana kadar küçülüp gözlerimin doğru düzgün takip edemeyeceği hızda ilerlemeye başladı. Kâbuslarımın en inatçısı oydu, bir görev verildiğinde tıpkı tazı gibi davranıyordu. İşin yarım saat içinde biteceğinden emindim.

Gryphon dikkatimi çekti, başım sallayarak yeteneği sayesinde doğrudan kafamın içine bir mesaj gönderdi. *Orada değiller. Ev boş.*

Hay sikeyim.

Kız sinir bozucuydu. "Bağını serbest bırak."

Bana sanki eğlence olsun diye bileklerini kesmesini istemişim gibi baktı. Gryphon da benzer şeyler düşünüyormuşçasına aynı sertlikte bir bakış attı. Artık kıymetli Bağlanan'ına sözde kötü davrandığıma dair görüşünü belli etmekte çok daha açık davranıyordu ve ona bunun daha hiçbir şey olduğunu söyleyecek cesaretim yoktu. Bu var ya? Benim en uslu hâlimdi.

Çok daha beter olabilirdim.

Göl evini üç saat boyunca sessizlik içinde izledikten sonra hedeflerden herhangi birine dair tek bir iz bile bulamayınca, çantaları sakladığımız yere geri dönüp yeniden toplandık. Sessizce beklemekten gayet memnun olsam da emri Gryph vermişti ve

burada lider oydu. Bu görevlere yeteri kadar katılmıştım, liderinizi dinlemediğiniz senaryolarda boşu boşuna ölümler yaşandığını ve insanların düşman tarafından yakalandığını biliyordum.

Kız derin bir nefes alıp sesini sabit tutmaya çalıştı ama pek başarılı olamadı. "Bağımı serbest bırakmama gerek yok. Hiçbirimiz tehlikede değiliz. Ne gerekiyorsa kendim yapabilirim."

Aramızdaki boy farkı sayesinde ona tepeden bakabiliyordum ama öyle bir bakışla karşılık verdi ki gözlerinde yanan ateş, bağını uyandırmaya çok yaklaştığımı söylüyordu. Zaten bütün çabalarımın amacı da buydu. "Senden hiçbir şey istemiyorum. Bağını istiyorum."

Çocuksu bir öfkeyle homurdandığında ayağını yere vurarak sinir krizi geçirmemesine şaşırdım. "Bağımın yapabildiği her şeyi ben de yapabilirim ve şu an bağımı serbest bırakmamın bize faydadan çok zararı olur. Saldırı altında değiliz. Tehlikede değiliz. Direniş'in pusuya yatmış olabileceğine dair hiçbir uyarı işareti yok. Yüzeye çıkması için hiçbir sebep yok."

Sanki bu şekilde söylediklerini kabul ettirebilecekmiş gibi aynı lafı tekrar edip duruyordu. "Konu bağından bir şey istememle ilgili değil, konu yapmam gereken işle ilgili ve bunu seninle yapmaktansa bağın buradayken yapmayı tercih ederim."

Kısa bir an şok içinde sessiz kaldı, ardından öfkeli bir homurtu çıkararak Gryph'e baktı. Müdahale etmesini ister gibiydi. Son zamanlarda benimle kendi başına "baş etmeye" bu kadar kararlıyken bu bakışı zafer gibi geldi.

Benim hakkımda doğrudan Gryph'e sızlandığı çok açıktı ama onun yüzü hiçbir şey belli etmedi ki bu başlı başına bir işaretti. Sadece kızı kollarına çağırmak için kolunu uzattı.

Bu hareketlerin bayatladı artık, büyüsen iyi olur.

Rahab, Gryph'in bileklerine doğru atıldı. Gryph bana bir bakış attıysa da görmezden geldim. Ya medeni girişimlerimi kabul ederlerdi ya da Bağlananlarına hak ettiği gibi davranmamla başa çıkarlardı.

Elimden gelen buydu.

Kıza şirinlik yaparak uzaklaşırken, "Kâbusla çalışmak için sessizliğe ihtiyacı var. Elbette bunu sana doğrudan söyleyemezdi, öylesi makul bir hareket olurdu. Onun yerine seni kışkırtmayı seçti. Hadi gidip bir şeyler yiyelim, bırakalım çalışsın," dedi.

Onlara sırtımı dönüp uzaklaştım, anlamsız ve saçma sapan konuşmalara doymuştum. Sırtımda aşağıya doğru inen bir karıncalanma, tam olarak bana ait olmayan bir his duydum.

Bağım, kızın bağını istiyordu.

Sadece bağım elbette, bu asla değişmeyecekti ama aynı zamanda onunkini görmek istiyordu. Hâlâ orada olduğunu, hâlâ kendisine ait olduğunu ve bu âlemde birlikte olduklarını bilmek istiyordu.

Manipülasyonlarını ve sadistçe planlarını bana karşı bir daha asla kullanamaması için içimde yaşayan bu varlığı dışarı çıkarana kadar bıçakla derimi parçalamak istedim, o kızla olan her türden bağlantıyı içimden söküp atmak istedim. Hayatım boyunca içimdeki diğer varlıkla görece uyum içinde yaşamıştım ama her şey o kız Draven'a geri getirildiği anda başlamıştı. O günden bu yana kendi vücudumun içinde bir savaş sürüyordu.

Bu yüzden ilk anda kızdan nefret etmiştim.

Hâlihazırda ettiğimden de fazla.

Devrilmiş bir ağaca doğru yürüyüp gövdesine oturdum, omuzlarımı geriye doğru esneterek gözlerimi kapattım. Bütün kâbuslarıma uzanıp bağlantı kurdum, onların gözlerinden görerek izlediğimiz küçük topluluğun çevresini tamamen inceledim. Procel ve Mephis evin içindeydi, evrakları didik didik ederek bu tahliyeye yardımcı olabilecek herhangi bir şey arıyorlardı.

İkisi de güvendeydi ve fark edilmeyecekleri bir yerdelerdi, o yüzden onları bırakıp sırayla diğerlerine geçtim, bütün kasabayı tarayana kadar devam ettim. Pek çok berbat şey, Direniş yanlısı çok fazla konuşma duydum. Bu topluluk burada güvende oldu-

ğunu sanıyordu, hafızamı güçlendirmek amacıyla yaptığım bütün eğitimler için şükrettim.

Bahsettikleri Üstün Yeteneklileri ya da yaptıkları kötülüğü asla unutmayacaktım.

Bütün kâbuslarımı tek tek kontrol ettikten sonra tekrar baştan başladım.

Sonra emin olmak için bir kez daha.

Tekrar kendime döndüğümde etraf karanlığa gömülmüştü. Kaslarım tutulup ağrımıştı, parmaklarım uyuşmuş ve soğuk gece havasında biraz morarmıştı, karnım vahşice gurulduyordu.

Farkına bile varmadan saatlerce kâbuslarla kalmıştım.

Yanımda ağacın üstüne bırakılmış küçük bir paket vardı, pek düşünmeden yuttuğum basit erzaklardandı ve neredeyse tadını bile alamadım. İçinde gerçek anlamda bir insanı doyuracak kadar bir şey yoktu, sadece açlığımı ve karnımın gurultusunu biraz olsun bastırmaya yetti. Rahab hâlâ ayaklarımın dibinde oturuyordu, siyah boşluk gibi gözleri koruyucu şekilde ağaçların arasını gözlüyordu.

Yemeği bana o kız getirmiş olmalıydı.

Yıllardır aramızda kurduğumuz güven sayesinde kâbuslar genellikle North, Gryph ya da Gabe'e karşı saldırgan olmazlardı ama son zamanlarda yaşadığımız sorunlar, onlara karşı bile tepkisel hâle gelmelerine neden olmuştu.

Kıza karşıysa asla.

Bu da ondan nefret etmemin başka bir sebebiydi.

Kaslarım tamamen tutulmuştu, ayağa kalkarken her yerimden çatır çutur sesler çıktı. Gryph'in kurduğu küçük kampa doğru yöneldim. Yerde kurulu küçük kamuflaj çadırın ve birkaç adım ötede gözetleme yapan iki kâbusumun olması standart prosedürdü. İçerisi sessizdi ama ikisi de uyanıktı. Kısmen işimi bölmemek ama aynı zamanda burada fark edilmeden kalabilmemiz için zihin bağlantıları sayesinde iletişim kuruyorlardı.

Çadırda uyumak istemiyordum.

Gryph'le konuşup gece nöbetini alacaktım. Yaslanabileceğim bolca ağaç vardı ve kâbuslarım dışarıdayken bizim için hiçbir risk oluşturmadan orada uyuyabilirdim. Gryph'in yeteneği biri yeterince yaklaşıp düşüncelerini duyabileceği mesafeye geldiğinde onu uyandırırdı ve... kızın bağıysa onu hayatta tutma konusunda hep iyiydi. Gerekirse onu uyandıracağından emindim.

Çadırın kapı perdesini araladım ve eğilerek içeri girdim. Neredeyse hemen oturacak bir yer bulmam gerekti. Bu şey kesinlikle rahatlık için değil, sadece bizi kuru ve görünmez tutmak için yapılmıştı.

Gryph ben henüz ikisine de hitap etme fırsatı bulamadan, *Ne buldun?* dedi.

Ceketini çıkarmıştı ama hâlâ tamamen silahlıydı. Elinde silahla, her an uyanmaya hazır hâlde uyuyacaktı. Bu durum birkaç kez hayatımızı kurtarmıştı. Bağlandığı için gelen ekstra güçle bile yeteneğini bu kadar kullanmanın yorgunluğu yüzüne yansımıştı.

Cevabı zihnimin yüzeyine, yıllar önce zorlanmadan ulaşabildiğini öğrendiğimiz bölgeye çıkardım; yeteneğini üzerimde kullanmasına izin verdiğim tek kabul edilebilir yol buydu. Sınırı biliyordu ve her zaman saygı göstermişti.

Çok fazla Direniş yanlısı destekçi ve hain vardı ama hedefler yoktu. Yine de evde bıraktıkları izlere rastladım. Bir günden uzun süre ortadan kaybolacaklarını sanmıyorum. Çocuğun kontak lensleri banyodaydı ve dolaplardan birinde kimliklerinin olduğu bir çanta vardı, kızın onu öylece bırakacağını sanmıyorum.

Başını hızlıca sallayıp elindeki su şişesinden bir yudum aldı. Gözüm ona kayınca çantasından bir tane daha çıkarıp bana fırlattı.

Tek yudumda içtim sonra nihayet Bağlanan'ına baktım.

Saçları başının etrafında gümüşten küçük bir hale gibi kabarmıştı, yeteneğinin bedeli buydu ama henüz kimse gerçek anlamda bu konudan bahsetmemişti. Bize verilen fotoğrafta saçları koyu renkli küçük bir kız vardı. Direniş'in üzerinde yaptığı deneyler

yeteneklerini, Ruh Çıkaran olarak sınırlarını test etme süreciyse saçlarındaki renk pigmentlerini çekip almıştı. Bazen durumun teninde de aynı etkiyi yaratıp yaratmadığını merak ediyordum. Doğal olmayacak kadar açık tenliydi, North ve benim zeytin tonlarındaki tenimize kıyasla arada keskin bir fark vardı ama Bassinger'm Doğu Avrupa kökenli teni bile onunkinden daha canlıydı.

Ruh Çıkaran yeteneklerinin etkilerini, kızın Yeteneksiz olduğuna dair yalan söylediğini öğrendiğim andan itibaren araştırmaya başlamıştım. En başından beri yalan söylediğini biliyordum, yaptığım her şey yeteneğini ortaya çıkarması içindi. Burada olması zaten bir tehditti ama gerçek anlamda gücünün farkında olmadan burada bulunması...

Kabul edilemezdi.

Onun da kâbusları ya da benzer bir şeyleri olsaydı bana üstünlük sağlayabilirdi ama böyle bir şeye asla müsaade edemezdim. Asla. North da bunu biliyordu, zaten haftalarca kızın bizim lanetimiz gibi bir şeye sahip olamayacağını söyleyip durmuştu.

Sonra kızın gözleri kararmıştı.

Bağının kendi sesi vardı, içinde tıpkı benimki gibi kendi kararlarını alan, istediği gibi davranan bilinçli bir varlık yaşıyordu. Abimin verdiği o güvence zırvalarının yanlış olduğu kanıtlanmıştı. Küçük Bağlanan'ı tam da olmasını beklediğim türden bir tehditti.

Rahab zihnimin sürüklendiği karanlık köşeleri hissederek patisini bacağıma koydu, ben de bir elimle başını okşayıp kulaklarını sevdim. Kısa bir an üzerime bir sakinlik çöktü, ardından panik başladı.

Paniklemiştim çünkü kalkıp buradan çıkma zamanı gelmişti ama bağım gitmeme izin vermiyordu.

Vücudumun kontrolünü tam olarak ele geçirmemiş olsa da çadırdan çıkmak için hareket etmeyi düşündüğüm anda kıpırda-

yamadım. Yalnızca rahat etmek için ağırlığımı değiştirdiğimde ya da ceketimi çıkarmaya çalıştığımda hareket edebiliyordum.

Ama ayağa kalkmak mı? Hayır.

Oli ve ben uyuyacağız. Gün doğumunda kalkacağız. Yanımızda olmak konusunda yaygara koparacağını varsaydığım için uyku tulumunu kurmamıştım ama almak istersen orada.

Bu dünyada bana şu an çadırdan çıkamadığımı itiraf ettirecek hiçbir işkence biçimi yoktu. Sikerler, hiçbir koşulda ona bunu söylemezdim.

Ama zaten uyumak başlı başına bir sorundu, uyursam bağım ortaya çıkıp onunkinin peşine düşecekti. O zaman da bu boktan görev tamamen elime yüzüme bulaşacaktı çünkü Gryph küçük, kıymetli Bağlanan'ının yanında nefes almamı bile kibir sayıp boğazımı keserdi.

O yüzden çadırın en uzak köşesinde uyku tulumumu onlardan olabildiğince uzak bir yere serip göz temasından kaçınarak üstüne uzandım. Gryph bir şeylerin ters gittiğini biliyordu, hem de çok iyi biliyordu ama sadece uzandım, Rahab'ın göğsümde kıvrılıp yatmasına müsaade ettim.

İkisi birbirlerine sokuldu, kız Gryph'in koynuna kıvrıldı. Gryph kızı kendine yapıştırmak için gereken her şeyi yaparken aynı zamanda bütün silahlarını da üzerinde tuttu, ardından lambayı kapattı.

Her şey yolundaydı.

Ta ki yolunda gitmeyene kadar.

Bir saat sonra kız derin uykuya dalmış, Gryph'se nihayet biraz gevşemeye başlamıştı. Vücudu hâlâ hafiften gergindi ama nefesi biraz düzene girmişti. Hâlâ başımın üzerindeki kamuflaj kumaşına bakarak uyanık kalmaya çalışıyordum. Gryph tamamen uykuya dalana kadar uyanık kalabilirsem sorun olmazdı.

Tabii sonra kızın bağı uyandı.

Gryph fark etmediğimiz bir tehlike olduğunu varsayarak ânında alarma geçti, kızı göğsünden uzaklaştırıp oturdu, silahına uzandı.

Ben yanıldığımı umut ederek olduğum yerde kaldım.

Ama yanılmıyordum.

Göz ucuyla bağının kızdan akar gibi uzaklaştığını gördüm, gece avlanan bir kedi gibi elleriyle dizlerinin üzerinde bana doğru sürünüyordu. İç çekip istediğini elde etmek için kontrolü ele geçirmeye çalışan kendi bağıma karşı koydum çünkü zihnimi ele geçirmeye başlamıştı.

Uyku tulumumun en ucuna, ayak uçlarıma kadar gelince bana dokunmadan durdu. Aşağı baktığımda o kapkaranlık bakışlarıyla karşılaştım, bağım çaresizce beni zorluyordu ama biraz daha direndim. Büyük ölçüde inatçı olduğum içindi, aynı zamanda Gryph'ten yükselen dehşeti hissettiğimdendi.

Ne bok oluyor, Nox?

Çadırın karşı köşesinden Gryph'le göz göze geldik ki bu, olabilecek en kötü şeydi çünkü o bakışlarda gördüğüm şok ve tehlike alarmı, onun ya da abimin öğreneceği an olacakların aynısıydı.

Derhâl konuşacağız, hemen şimdi.

Hayır, hiçbir boku konuşmayacağız. Bu kelimeleri zihnimin yüzeyinde bıraktım ama Gryph'in söylediklerimi duyup duymadığından emin olamadan bağım kontrolü ele aldı, bilincim kayıp gitti. Sonrasında gecenin geri kalanıyla ilgili hiçbir şey hatırlayamadım.

Düzenleme
Ny.ozlem

Yedinci Bölüm

Oli

Uyandığımda uykuya daldığım zamankinden tamamen farklı bir hava vardı.

Nox çoktan çadırdan çıkmıştı, kâbus yaratıkları da peşinden gitmişti. Gryphon bağdaş kurarak oturmuştu, önünde hazır öğün dediği yiyecek paketleri duruyordu. Yüzünde de öfkeli bir ifade vardı, genellikle Direniş'le ilgili büyük bir şey olduğunda bu ifadeyi takınırdı ama diğerleriyle iletişim kurmamızın bir yolu yoktu... tabii onlar benimle iletişime geçmediği sürece, gerçi bana ulaşsalar hemen uyanırdım. Yani şu an ne olduğu hakkında zerre fikrim yoktu.

Eşyalarını çoktan toplamıştı, uyku tulumunu kaldırıp yeniden ceketini giymişti. Geç uyandığım için ânında kendimi tembel hissettim, cinayet planları kuruyormuş gibi bakmasının sebebi bu olmasın diye Tanrı'ya dua ettim.

Özür dilerim. Ne zamandır uyanıksınız? Kalktığınızda beni de uyandırsaydınız daha iyi olurdu.

Bana doğru bakınca gözleri hafifçe yumuşadı, başını sallayıp cevap verdi. *Dün gece pek uyuyamadım. Nox da güneş doğmadan kalkıp yaratıklarıyla birlikte ortadan kayboldu. Güneşle birlikte uyanmadığın için kendini suçlu hissetmene gerek yok, Bağlanan'ım.*

Lakayıt lakayıt başımla onayladım. Onlar çalışırken tabii ki tembellik etmişim gibi hissedecektim. İkisinin de uzaktan kullanılabilir yetenekleri olduğu için sinir oluyordum, benim öldürücü olmayan benzer bir etki alanım yoktu. Bu insanların hain olduklarını biliyordum ama yasal bir süreç olmadan hepsini öldürebileceğimizden emin değildim. En azından önce onlar saldırmazlarsa... yapamayız diye düşünüyordum?

Böyle bir savaşta kurallar tam olarak neydi?

Sabahın bu saatinde bu konu beynim için fazla karmaşıktı, o yüzden mümkün olduğunca sessiz hareket ederek kendi uyku tulumumu toplayıp hızla ceketimi giydim.

Feci şekilde çişim vardı ama Nox'un çadırın dışında olması ve kâbus yaratıklarından birinin beni bir ağacın arkasında çömelmiş hâlde bulması ihtimali, günümün devamı için yaşamak istediğim bir senaryo değildi.

Gryphon kıkırdayıp başını salladı, düşüncelerim yine "fazla yüksek sesleriyle" ona doğru bağırmış olmalıydı. Doğrudan zihnime konuştu: *Sadece Brutus'ü alıp yanında götür. İşini hallederken kimseyi yanına yaklaştırmaz.*

Salak salak kızardım, yanımda getirmekte ısrar ettiğim küçük tuvalet kâğıdı rulomu kapıp çadırdan çıktım. Güneş ağaçların arasından görünmeye yeni yeni başlamıştı, gökyüzüne yükseliyordu. Hava yanaklarımı ısırıyordu. Etraf o kadar sakindi ki küçük yaratıkların etrafta dolaşma seslerini, tepemdeki kuşların ötüşlerini ve hafif esintide hışırdayan yaprakları duyabiliyordum.

Huzurluydu, bunun önümüzdeki gün için iyiye alamet olmasını umuyordum.

Şükürler olsun ki ağaçların arasında yürürken ne Nox'u ne de herhangi bir kâbus yaratığını gördüm. Korunaklı bir yer bulunca

gerçekten rahatlayabilmek için kendimi biraz hazırlamam gerekti. Brutus'e net şekilde arkasını dönmesi gerektiğini söyledim. Geri döndüğümde Gryphon çoktan çadırı toplamıştı bile.

Çıkardığı yiyecekler, yanında bir şişe suyla birlikte bir ağaç kütüğünün üzerinde beni bekliyordu.

Kendimi hâlâ aç ya da susamış hissetmiyordum ama özellikle Giovanna'yla Riley gittikleri cehennemden dönerlerse enerjiye ihtiyacım olacağını biliyordum. Bugün bir halta yarayacağımı ya da en azından düne kıyasla öylece dikilip durduğumdan daha fazlasını yapabileceğimi umuyordum. Bunun için de enerji gerekiyordu.

Saçma bir sebepten ötürü hâlâ aşırı yorgundum.

Nox'un bu kadar yakınımda, Gryphon ve benden sadece bir kol mesafesi uzaklığında olduğu küçücük bir çadırda, sandığımdan çok daha derin uyumuştum. Ama vücudum sekiz saat uyumuşum gibi hissettirmiyordu. Sanki partiye gidip gece boyu dans etmişim gibiydi.

Gryphon'ın gözleri benimkilere kayınca dudakları sert bir ifadeye büründü. Yüzümün, ağaçların arkasında tuvalete gitmekten bahsederken kızardığından daha fazla kızarmasına neden oldu çünkü düşüncelerimin içine girip burada olmaktan şikâyet ettiğimi ya da ne kadar yorgun olduğumdan yakındığımı sanmasını istemiyordum. Kahretsin, buraya kendimi kanıtlamak için gelmiştim!

Bir anlığına boş bulunup bahane uydurmak için ağzımı açtım ama sonra şu anda sessiz frekansta kalmamız gerektiğini... ya da bu yüksek sesle konuşmama olayına ne deniyorsa onu hatırlayarak aniden tekrar kapattım. Gryphon'a resmî adının ne olduğunu sorsam daha iyi olabilirdi.

Ne diyeceğimi çözmeye çalışamadan, sözleri kafamın içine süzüldü. *Eve döndüğümüzde neden yorgun olduğunu konuşuruz, Bağlanan'ım. Yorgun hissetmen senin suçun değil.*

Bu ne demekti ya şimdi?

Kaşlarımı çattım ama o benden uzaklaşıp çantasından başka bir su şişesi çıkardı, tek seferde yarısını içti. Üzerinde gece boyunca bir şey olmuş da benim haberim yokmuş gibi garip bir enerji vardı. Söyledikleriyle kafamın içinde alarm zilleri çalmaya başladı.

Uyurgezerlik miydi? *Uyurkonuşurluk?* Bilinçsizken başka ne boklar yiyor olabilirdim?

Sakin ol. Ortada senin yaptığın bir şey yok. Bugün halletmemiz gereken bir iş var, kafanı tekrar ona vermen lazım.

Başımı tekrar aşağı eğip botlarıma baktım, başımı sallayıp bütün kötü hisleri kafamdan atmak için zihinsel olarak silkindim. Haklıydı. Güne böyle başlarsam bağım ufacık bir kışkırtmada ortaya çıkabilirdi. Gryphon, Nox'un buradaki insanlarla ilgili anlattıklarının büyük kısmını bana da anlatmıştı, yani aslında bu felaket olmazdı. Ama sırf kendimi kontrol edemediğim için Direniş'in misilleme yapıp daha fazla masum Üstün Yetenekli insanı hedef alma ihtimali yüksekti.

Böyle bir şeye izin veremezdim. Ne şimdi ne de başka bir zaman.

Nox, ağaçların arasında göl kenarındaki kusursuz evlerin sırasına doğru ilerlerken sessiz ve içine kapanıktı. Dünkü sessizlikten farklıydı, Gryphon'ı sık sık onu ihtiyatlı bir dikkatle izlerken yakaladım. En vahşi ve en münzevi Bağ'ımın böyle sorgulayıcı bakışlar atmasına ve dikkatle incelemesine neden olan şey her neyse, onunla ilgili isyan başlatmaya hazırlandığının fazlasıyla farkındaydım. Benimle hiçbir ilgisi yoktur diye umuyordum.

İçimdeki kötü his bu durumun kesinlikle benimle ilgili olduğunu söylüyordu.

Brutus yanımda yürüyor, diğer kâbus yaratıklardan biri bize fazla yaklaşırsa sessizce hırlayıp dişlerini gösteriyordu. Bize zarar

vermeye çalıştıklarını sanmıyordum, daha çok beni merak ediyor ve bütün bu yaygaranın sebebini görmek istiyor gibiydiler ama Brutus kendi alanını çok sahipleniyordu.

Aşırı sevimliydi.

Dün yaptığım pratik ve gözlem sayesinde ayaklarım göreve ilk çıktığımız anlara kıyasla çok daha sessiz basıyordu. Yanlış anlaşılmasın, Bağlarımdan herhangi biriyle karşılaştırıldığında hâlâ fil sürüsü gibi ses çıkarıyordum ama yine de bu büyük bir gelişmeydi.

Önce Nox kâbus yaratıkları en küçük formlarında gönderecek, gerçekten içeride olduklarını netleştirince biz de ilerleyeceğiz.

Artık Gryphon'ın sesini kafamın içinde duymaya alıştığımdan irkilmedim ama kendi içime öyle gömülmüşüm ki aniden konuşunca hafifçe tökezledim. Neyse ki Nox'un duyup dönerek bana *sen ne beceriksiz bir şeysin* bakışları atacağı kadar değildi. Gryphon ağaçların seyrelmeye başladığı noktaya ulaşınca beni dirseğimden yakalayıp durdurdu.

Gryphon elini benden çekip Nox'a doğru yarım adım attı ve yapacağı işe hazırlanırken ayaklarını biraz daha genişçe açmasını, omuzlarını geriye doğru esnetmesini izledi.

Nox'un gözlerinin tamamen siyahlaşmasını izlemek, North'unkini izlemekten çok daha rahatsız ediciydi çünkü bağının benden Nox'un kendisi kadar nefret edip etmediğini bilmiyordum... ya da içinde bambaşka bir *varlığın* yaşayıp yaşamadığını. Sadece gözleri bizimki gibi karardığı için yaşadığını varsayıyordum, bugüne dek bunu sadece North'la paylaşmıştım.

Kâbus yaratıkların hepsi etrafımızda bir koruma çemberi oluşana kadar dağıldılar. Sonra daha büyük ve daha vahşi görünümlü iki yaratığı –ikisi de hırlayan Doberman formundaydı– neredeyse görünmez olan, hareket ettiklerinde havadan ibaretmiş gibi duran koyu duman zerreciklerine dönüşene dek küçülmeye başladılar. Önümüzdeki ağaçların arasında gözden kaybolana kadar arkalarından baktım.

Gryphon duruşunu değiştirdi, kollarını kavuşturup gözlerini kıstı. Beyaz bir ışık halkası irislerini çevrelemeye başladı, çevremizde olup biteni dinlemek için o da kendi yeteneğini kullanıyordu. Aynı şekilde yeteneğimi kullanamadığım için inanılmaz derecede sinir oluyordum. Söyleyebileceğim tek şey, bağımın bana yönelmiş bir tehlike hissetmediğiydi, en azından kontrolü ele almak isteyeceği kadar önemli bir şey yoktu. Şu anda uyanıktı, göğsümdeydi ama iki Bağ'ımla birlikte yan yana bir şeyler yaptığımız için genel olarak zevkten dört köşeydi.

Göğsümde Nox'a karşı hissettiğim o tükenmeyen özlem de vardı ama tuhaf şekilde bu sefer dünkü kadar şiddetli değildi.

Bir kez daha yan gözle Gryphon'a baktım ama o tamamen göreve odaklanmış durumdaydı.

Doğrudan zihnime, *Geri döndüler,* dedi. Nox dönüp bize baktı, dudağını hafifçe bana doğru bükmüştü.

Eh, sorum da böylece cevaplanmış oldu. Yüzündeki ifade fazlasıyla insaniydi, bu da bağının –tutabiliyorsa bile– kontrolü şu anda elinde tutmadığını gösteriyordu. Buna üzülmeli miydim yoksa rahatlamalı mıydım bilmiyordum.

Bu daha sonra düşünülmesi gereken bir şeydi çünkü şu anda yetişkin ve tam gücünde iki Üstün Yetenekli insanı kaçırmak üzereydik.

Harekete geçmeliyiz, toparlanıyorlar. Nox'u takip edeceğiz. Onun arkasından sen gireceksin, ben de en arkayı tutacağım. Sadece Nox'u takip edip gereksiz sesler çıkarmamaya çalış.

Başımı sertçe aşağı yukarı sallayıp ses çıkarmamaya ve aramızda makul bir mesafe bırakmaya özen göstererek dikkatle diğer Bağ'ıma doğru ilerledim.

Gryphon'ın emirlerine uyduğumu, aynı zamanda Nox'un yanımda olmaktansa cam üzerinde sürünmeyi tercih edeceğini bildiğimi ve buna saygı duyduğumu göstermek istiyordum. Lanet olsun ki bu hassas bir dengeydi.

Hep beraber ilerledik.

Nox'a ayak uydurmak kabul etmek istemediğim kadar zordu. Bacakları benimkilerin neredeyse iki katı uzunluğundaydı ve arkasından gelip gelmediğimle ilgili pek bir endişesi de yok gibi görünüyordu. Brutus bütün bu süre boyunca yanımda kaldı. Hep birlikte sessizce hareket etmemiz gerektiği için bütün konsantrasyonumu ona harcadım.

Neyse ki sabahın erken saatleri olduğundan ortalıkta pek kimse yoktu, fark edilmemek için yalnızca bir kez saklanmamız gerekti. Şaşırtıcı şekilde, bu sefer O'Neill mülkünün etrafından dolanmadık. Sınırına yaklaşırken Brutus yanımda biraz daha büyüdü, mülkün içinden geçerken diğer yanımda aynı boyutta başka bir kâbus yaratık belirdi.

Etrafa göz gezdirince diğer kâbus yaratıkların aynı şeyi Nox'la Gryphon'a da yaptığını gördüm. Anlamak birkaç saniyemi aldı ama sonra son birkaç haftadır Brutus'le August'un fotoğraflarını çekmeye çalıştığım anları hatırladım. Çektiğim bütün fotoğraflarda ya ışık parlamaları vardı ya da başka bir aydınlatma sorunu yaşanmıştı, o yüzden muhtemelen bizimle yan yana hareket ederken kameraları yanıltıyorlardı. Hedeflere yaklaştığımız için artık görülmekten endişe etmemize gerek kalmamıştı.

Göl evine varınca Nox doğruca arka kapıya yöneldi. Kâbus yaratıklardan biri sıçrayıp anahtar deliğine süzüldü ve ânında kilidi açtı.

İnanılmaz kullanışlıydı.

Yarım yamalak nefes almamla birlikte içimde sinir bozucu bir huzursuzluk baş gösterdi ama Nox, başımın üzerinden Gryphon'la göz göze gelip gitmeye hazır olduğumuza dair son kontrolü yaptığında ve Gryphon ona kesin bir baş hareketiyle onay verdiğinde bu hissi bastırdım.

Nox kapıyı itip açtı, göl evine silahını çekmiş şekilde girerken gözleri hâlâ diğer Üstün Yeteneklileri rahatsız edecek kadar tuhaf bir siyahtı ve aynı şeyleri bin kez yapmış biri gibi hızlı, pratik bir rahatlıkla hareket ediyordu.

Öne geçmesine rağmen başına bir şey geleceğine dair gerçekten endişelenmiyordum çünkü kâbus yaratıkları onunla birlikte hareket ediyor cehennemin en derin çukurlarından çıkmış bir sürü gibi evin içine dağılıyorlardı. Sessizce hırlayıp dişlerini gösterdiler, sanki birinin boğazını parçalamak için sabırsızlanıyorlardı. Biz içeri sızarken hizmetçinin gelmemiş olmasını umuyordum ama Nox'un kâbus yaratıkları North'unkilere hiç benzemiyordu. İçimde onların bize ya da başkasına sebepsiz yere saldıracağına dair tek bir parça bile endişe yoktu çünkü Nox hepsini çok sıkı kontrol ediyordu.

Onun ardından ben de hemen içeri girdim. Artık pek bir önemi olmasa da merdivenden çıkarken adımlarımın hâlâ sessiz oluşuyla gururlandım. Brutus hemen yanımdaydı. Arkadan Gryphon'ın geldiğini duyabiliyordum ama böyle bir görev için yeterince eğitim almıştık ve o yüzden yavaşlamamam ya da arkamı dönmemem gerektiğini biliyordum. Nox'un arkasını kollamak, Giovanna'yla Riley'yi kesin olarak yakalayana kadar evi aramaya yardım etmek için buradaydım.

Gryphon'la Nox'un yetenekleri sayesinde evde yalnızca ikisinin olduğunu neredeyse tamamen biliyordum. Başka biri olsaydı Gryphon duyardı ya da kâbuslar kokusunu alırdı ama yine de bu, Taktik Ekibi prosedürümüzün bir parçasıydı ve biz de sadık kalıyorduk.

Göl evi lüks olmanın da ötesindeydi. Giovanna'nın ailesinin sadece parasının olmadığını, aynı zamanda Dravenlar ve Bensonlar gibi köklü bir serveti olduğunu açıkça gösteriyordu. Her şey mükemmel şekilde tasarlanmıştı, özel olarak gösterişli ya da abartılı hiçbir şey olmamasına rağmen yine de her şey para kokuyordu. Etrafa dağılmış nötr renklerde, deniz tonlarındaki süs yastıklarında ve kaşmir battaniyelerde gerçek zenginliği yansıtan bir şeyler vardı.

Kâbus yaratıklar benim gibi fark etmediler tabii.

Nox evde, sadece evin yerleşimini çok iyi bilen birinin sahip olabileceği bir hassasiyetle ilerledi, dün kâbus yaratıklarının göz-

lerinden saatlerce görerek geçirdiği zaman boyunca burayı haritalandırması sayesinde büyük bir avantaj sağlamıştı. Bir dakikadan kısa sürede Giovanna ve Riley'le alt kattaki oturma odalarından birinde burun buruna geldik.

Riley'yi Sage'le karşılaştığımız futbol maçından beri görmemiştim, neredeyse tanınmaz hâldeydi.

Cildi kemiklerinin üzerine yapışmış gibiydi, o kadar zayıflamıştı ki yürüyen iskelete dönmüştü. Gözleri çökmüştü, yüzündeki solgun renk onu normalde olduğundan en az otuz yıl daha yaşlı gösteriyordu. Burnunun altında kurumuş küçük bir kan lekesi vardı ve gözlerindeki hayvansı panikle bakışları üzerimizde gezindi.

Kurbanın o olduğunu hiç kimse bilmezken başından geçenlerin dehşeti... gerçekten *korkunçtu*.

Öte yandan Giovanna fazlasıyla sağlıklı görünüyordu, bu da beni intikam dolu bir bağ gerekmeden bizzat kendi ellerimle ruhunu söküp almaya hazır hâle getirmeye yetmişti.

Bronzlaşmış uzun bacakları minicik eteği sayesinde gözler önündeydi ve boyundan bağlamalı üstü memelerini zar zor sarıyordu. Bir an Nox'a küçümseyici bir bakış attı, bu da beni iyice sinirlendirdi ama sonra gözleri bembeyaz oldu ve yeteneği devreye girdi.

Gryphon arkamdan, "Bırak artık, Jordan," diye çıkıştı. Riley'nin üzerinde o kadar fazla güç kullanıyorsun ki bize ayıracak enerjin olmadığını zaten biliyoruz."

Giovanna'nın ağzı yavaş bir sırıtışla kıvrıldı, manikürlü parmağıyla çenesine dokundu. "Belki birkaç hafta önce doğru olabilirdi ama artık tamamen Bağlandım," diye böbürlendi ve başka bir şey söylemeden Riley'nin gözleri de beyaza döndü.

Bağım sayesinde ben daha fırsat bulamadan vücudum harekete geçti, olduğum yerden fırlayıp Nox'a çarptım ve onu yere düşürdüğümde kendimi onun üzerine yayılmış hâlde buldum. Bir an Giovanna'nın bir şekilde beni kontrol altına aldığını san-

dım ama sonra hemen arkamızdaki duvara saplanmış şömine maşasını gördüm.

Neredeyse Nox'un göğsüne çarpacaktı.

Şömine maşasına bir saniye boyunca bakakaldım, ardından bağım tekrar harekete geçti ve yerden doğrulduktan sonra üstümü silkeleyip o manipülatif şıllığa elimi kaldırdım. Fakat o da benim için hazırdı, tabii ancak kelimenin tam anlamıyla ruhunu içinden çekip alabilen biriyle karşı karşıya kaldığında olabileceği kadar hazırdı. Etrafımızdaki mobilyalar havalanmaya başladı.

Beni Riley'ye odaklanıp önce onu öldürmeye zorluyordu. Artık foyası ortaya çıktığına ve Riley'ye ihtiyacı kalmadığına göre sadece planlarında kullanılacak bir piyon hâline gelmişti.

Bağım bile bu konuda öfke dolu hisler barındırıyordu ki genelde Bağ grubumuz dışındaki kimseyi zerre kadar umursamazdı.

Riley berjerlerden birini bana doğru fırlattı ama Brutus hiç ağırlığı yokmuş gibi onu savuşturdu. Onun beni koruyacağına güvendiğimden gözlerimi Giovanna'dan ayırmadım. "Kötü hamle. Güzellikle teslim olabilirdin, şimdi beyin ölümün gerçekleşmiş hâlde sürüklenerek götürüleceksin."

Aptal aptal güldü, Riley'nin gözleri parlayınca ne bağımın ne de Brutus'ün beni korumasına gerek kalmadı, üzerime fırlatılan kanepeyi kolayca yana kayarak savuşturdum. Nox'un yanı başıma geldiğini hissettim, gözleri hâlâ simsiyahtı ama yüzünde sırtımdan yukarı doğru ürperti dalgası yayan bir ruhsuzluk vardı.

Bağım içimde gerindi, onun bağını görünce kollarıma kadar tüm damarlarıma yayıldı.

Nox'a odaklanmış dikkatim Gryphon'ın Riley'ye ateş etmesiyle dağıldı. Onu bacağından vurunca Riley çığlık atarak yere yığıldı. Gözleri tekrar bal rengine döndü, o sırada havada asılı duran sehpa yere düştü.

Ne halt ediyorsun?! Tehlikenin sebebi o değil! diye çıkıştım, Gryphon hiç tereddütsüz karşılık verdi.

Dikkatin dağılmıştı, az kalsın seni indirecekti. Ayrıca Bağlanan'ıma eşya fırlatan da o, bu saçmalığa seyirci kalacak değildim. Geri götürdüğümüzde onu iyileştirebiliriz.

İç çektim ama Nox öne çıkıp kontrolü tekrar eline alarak kâbus yaratıklarını yönlendirdi. Riley bir kurşun sayesinde devre dışı kalmıştı, Nox'un dikkati artık tamamen Giovanna'daydı.

Giovanna'nın gözleri ona odaklanınca beyaz parlaklık daha da arttı ama Nox'un yüzü aynı ruhsuz ifadede kaldı, sadece soğuk, duygusuz bir varlık gibi görünüyordu.

Şu anda karşımda kendisi değil de bağı vardı.

Kâbus yaratıklarından üçü aynı anda Giovanna'ya saldırdı, formları değişip dönüştükçe Giovanna karanlığa büründü, kıvranıp çığlık atarak onları savuşturmaya çalıştı. Fayda etmezdi, yoğunluklarını canlarının istediği gibi değiştirebilen bilinçli dumanlara karşı çırpınıyordu.

Gücü zihnime çarpsa da bu, nafile bir çabaydı. Bağlandıktan sonra bile benimle ve gücümle *kıyaslanamazdı.* Gerçekten tatmin edici bir histi.

Karanlık dumanın altından göremeyecek olsa da sırıttım, gayet iyi duyabileceği bir sesle, "Açıkçası senden daha fazlasını bekliyordum. Bunca zaman yüksek profilli bir Bağ grubuna girip hepsiyle oynadıktan sonra... bundan daha çok zorluk çıkarırsın sanmıştım. Gerçekten acınası hâldesin," dedim.

Boğuk bir çığlık atıp, "Ben kafana giremiyor olabilirim ama Silas girecek. Onu durdurmak için hiçbir şey yapamayacaksınız. Ne sen ne de lanet olası Bağ grubun. An meselesi, *canavar.*"

Her yerim buz kesti.

Haklı olduğunu zaten biliyordum. Davies tarafından yeterince işkence görmüştüm ve ne kadar güçlü olduğunu gayet iyi biliyordum ama Nox'un zihnine girmesi fikri? Ya da Bağ grubumuzdaki diğerlerinin zihinlerine?

Ölmeyi tercih ederdim.

Sekizinci Bölüm

Oli

Sığınak'a iki grup hâlinde döndük, adamlar önce Giovanna'yla Riley'yi götürdüler. Sonra Gryphon, Nox ve beni almak için geri geldiler. Geride bıraktığımız ekipmanlarımızı almak için dönmek zorundaydık ve ağaçların arasından eski yerimize yürüdüğümüz sırada hissettim.

Birileri bizi izliyordu.

Ne Gryphon ne de Nox fark etmiş gibiydi, ikisi de kamp alanına doğru ilerlerken konsantrasyonlarını koruyorlardı. Bağım tamamen kontrolü ele almamıştı ama durumun farkındaydı.

Göğsümde durup sadece... bekledi. Ne için olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu ama bekledi, izleyip hazırlandı, bir şey olursa hemen devreye girmeye hazırdı.

Hiçbir şey olmadı.

Çantalarımızın geri kalanını Nakilci bizi almak için tekrar gelmeden hemen önce aldık. Gerginlikten aklım başımdan gitmişti, ormandan çıkmaya can atıyordum. Gryphon kusmamı engellemek için ayaklarımız yere değer değmez elini boynumun

yan tarafına sardı. Ancak yeteneği işini bitirip benden uzaklaştığında ve muhtemelen North'u bulup görev hakkında toplantı yapmaya gittiğinde bile içimdeki huzursuzluk hissi hâlâ olduğu yerde duruyordu. Kesinlikle yol tutması değildi. Hayır, tamamen başka bir şeydi.

Nox gözlerini dikip bana baktı.

Bu sefer aşağılayıcı ya da öfkeli hakaretler savurmadan doğrudan baktı. Bu da *ayrıca* aklımın başımdan gitmesine neden oldu. Göz göze gelmekten ya da yanımda olmaktan kaçınmak için genelde elinden geleni yapıyordu, dolayısıyla öylece durup beni incelemesi... aşırı rahatsız ediciydi.

Zorla yutkundum, gözlerini kısarak bana bakışı karşısında aptal gibi kalakaldım. Bana doğru bir adım attı, sonra sanki orada Taktik Ekibi ajanları dışında bir şey görecekmiş gibi omzumun üzerinden geriye baktı. "Ne var? Ne oldu?" diye sordu.

Sanırım beni harekete geçiren kullandığı dikkatli ton oldu, o yüzden bu sefer onu geçiştirmedim. Geçiştirebilirdim, muhtemelen geçiştirmeliydim de ama gözleri hâlâ yüzümde gezinirken sanki beni ilk kez gerçekten görüyormuş gibi hissettim.

Aramızda mesafe bırakmaya dikkat ederek çevremizdeki ajanların bizi duymayacağından emin olacak kadar yaklaştım. "İzleniyormuşuz gibi hissettin mi? Sanki... biri bizi takip ediyormuş gibi? İçimdeki hissi atamıyorum, dışarıdayken yine hissettim."

Tekrar döndü, kaşlarını çatıp etrafımdaki herkese ters ters baktı. "Ne bok yemeye daha önce söylemedin? Riordan yolculuk sırasında yanımızda gelmiş olabilirdi."

Mideme yumruk yemişim gibi hissettim.

Gözlerine yine sadece bana özel takındığı o aşağılayıcı bakış yerleşti, "Benson'ı bulmam lazım. Hemen benimle gel," diye çıkıştı.

Cevabımı beklemeden önümden geçip gitti, ben de onu takip ettim çünkü Direniş'in görünmez, neredeyse tespit edilemez

adamını yine unutmuştum. Sikeyim. *Gerçekten* daha önce bahsetmem gerekirdi.

Tabii bunu Nox'a söylememem gerektiğini bilmeliydim çünkü söylediğimde verdiği cevap sert oldu. "Evet, söylemeliydin. Bağın diğer herkesinkinden daha deneyimli ve farkındalığı daha keskin. Onu dinlemeyerek risk oluşturuyorsun, sen de casus kadar tehlikeli oluyorsun. Hepimizin ölümüne sebep olmadan önce bilgi saklamayı bırak da konuşmaya başla, Zehir."

Beni azarlamasına izin verdim.

Tam yanından geçtiğimiz sırada grubun en ucunda duran Gryphon'ın bu azarın uzun sürmesine izin vermeye niyeti yoktu. "Bilgi saklamak mı? Sen bilgi saklamak konularında hiçbir şey bilmezsin, değil mi, Draven?"

İşte yine başlıyordu.

Kendimi tutamayıp sordum, *Şimdi mi konuşacağız bunu?*

Göz ucuyla bakıp hafifçe başını salladıktan sonra bir bıçak saplamak istiyormuş gibi Nox'un uzaklaşan sırtını izledi. *Bu konuyla ilgili North'la da konuşmam lazım, tercihen birlikte. Sen endişelenme, Bağlanan'ım.*

Nox'un vahşi tavırları Sawyer'ın yanına vardığımızda bile hiç yumuşamadı, Riordan'ın yakınımızda olduğuna dair hiçbir iz bulamadı, videolarda ısı haritası çıkarmasına rağmen hiçbir işe yaramadı. Suçluluk hâlâ içimi kemiriyordu çünkü derinlerde bir yerde Nox'un haklı olduğunu biliyordum.

Direniş'i peşimizde buraya kadar getirmiş, içeri casus sokmak için anahtarı ellerine vermiş olabilirdim ve bu da beni onların geri kalanından farksız hâle getirirdi.

Bizimle gelebilir misin? Meşgul değilsen. Biraz kaçamak bir cümleydi ama dönüşümüzle ilgili görüntülerde Riordan'ı bulursak Nox'un aşağılayıcı bakışlarının neye dönüşeceğini öğrenmek istemiyordum. Nox'la kendi kendime başa çıkma konusunda çok ısrarcıydım ama bu görevi berbat etmeden tamamlayabileceğimden de aynı derecede emindim.

Sonuçta her şeyi berbat etmiştim.

Hayır. Adamın hayatını kurtardığını hatırlaman lazım, kâbus yaratıkları bile harekete geçmeden sen tepki verdin ve yanlış hiçbir şey yapmadın. Riordan yanımıza döndüyse senin suçun değil. Ben bile o kötü hissi fark etmedim, bu benim hatam. Nox da fark etmedi, o da onun hatası. Kendine biraz insaflı davran, Bağlanan'ım.

Ama ben öyle insaflı bakamıyordum.

Bakamıyordum çünkü... sikeyim, bir şeyler söylemek çok kolay olsa da söylemedim. O uğursuz hissi fark etmemelerinin bir sürü sebebi olabilirdi ama ben hissetmiştim ve dile getirmem gerekirdi.

Gryphon kocaman ellerinden birini belimin altına koyup bizi Nox'un peşinden güvenlik odasına gitmek üzere yola doğru yönlendirdi. Dışarı çıkıp sabah güneşi ikimize de vurunca uzaklaşmak yerine avucunu kalçamın etrafından dolandırıp beni yanına çekti. Normalde halka açık yerlerde, özellikle de Taktik Ekibi yanımızdayken bana bu kadar dokunmazdı, yani şu an gerçekten berbat görünüyor olmalıydım.

Cidden bir dikkat dağınıklığına ihtiyacım vardı.

"Riley'yi vurursan Giovanna'nın kafasından çıkacağını nereden bildin?"

Gryphon omuz silkti. "Şanslı bir tahmindi. Giovanna kafasıyla oynayıp durduğu için hâlihazırda neredeyse tükenmiş hâldeydi. Vücudunun o acıyı ve güç kullanımını kaldıramayacağını düşündüm. Daha önce buna çok benzer bir durumla karşılaşmıştım, o yüzden aslında daha çok hesaplı bir tahmindi."

Başımı sallayıp Nox'un, sırf benim yüzümden güvenlik ofisine dalıp Sawyer'ı azarlayışını izlerken yüzümü buruşturmamaya çalıştım. "Ya işe yaramasaydı?"

Gryphon kaşlarını çatarak Nox'a baksa da bana cevap verdi. "Sonraki hedefim göğsü olurdu. Görev hiçbir zaman senden daha önemli olmayacak. Bunu aklından çıkarma, Oli."

Sawyer peşimizden gelen birine dair hiçbir kanıt bulamamıştı.

Nakilci'nin taktığı vücut kamerasını kontrol edince bile ormanda yanımızda başka birinin olduğuna dair bir iz bulamadı. Nox buna inanmamış, Gryphon ona geri adım attırmak için araya girmek zorunda kalmıştı. Onlar birbirinin karşısına dikilmişken Sawyer'm gözlerine bile bakamamıştım. Konuyla ilgili şaka yapmak, muhtemelen garip ya da cinsel içerikli bir şeyler söylemek isteyeceğinden emindim ama şu an hiç kaldıracak hâlim yoktu.

Ya da Sage'i şu anda içinde bulunduğu hücreden çıkarabilecek *bir şeyler* bulamadığım için beni azarlayacaktı.

Gryphon Taktik Ekibi'nde yaşanan büyük bir meseleyle ilgilenmek üzere çağrılmıştı. Nox'u da yanında sürükleyip beni Sawyer'la baş başa bırakmıştı. Tabii gitmeden önce Gabe beni almaya gelene kadar buradan kıpırdamayacağıma Bağ'ımız üzerine yemin ettirmişti. Üzerimde silahlar olmasının ya da içimde tükenmek bilmeyen yeteneğiyle katil bir bağın pusuda bekliyor olmasının hâlâ önemi yoktu.

Belli ki hâlâ Bağlarımdan birinin korumasına ihtiyacım vardı.

Yine de sözünü dinledim, Sawyer'm yanındaki bir sandalyeye yığılıp oturduğumda berbat bir uykuyla geçen gecenin etkisi üzerime çöktü.

Gryphon'la Nox'un güvenlik ofisinden çıkıp işitme mesafesinden uzaklaşmaları tam olarak ne kadar sürüyorsa o kadar zaman geçmişti ki Sawyer pis pis bakarak bana döndü.

"Niye annemi öldürmüşsün gibi bakıyorsun bana?"

Kıkırdayıp omuz silktim, onun tarafına bakmamak için iki gözümü birden ovuşturdum. "Elimde hâlâ hiçbir şey yok. Giovanna'yla Riley'yi getirdim ama başka hiçbir şey yoktu, o kaltağın

ihaneti dışında hiçbir iz yoktu. Bu olanlar yüzünden kendimi hem işe yaramaz hem de suçlu hissediyorum."

Sawyer homurdanırken parmaklarının tuşların üzerinde çıkardığı ses âdeta ninni gibi geliyordu. "Her şeyin açıklamasının ormanda kocaman bir reklam panosunda yazılı olmasını mı bekliyordun, Oli? Benim öyle bir beklentim yoktu."

Ayaklarımı biraz daha salladım. "Yani... hiç fena olmazdı. Onu oradan çıkarmam lazım. Bu bokların hepsini açıklayacak bir şeye ihtiyacım var. Onu görmeye gittin mi hiç?"

"North izin vermedi. Başta sinir oldum ama Gray bilgisayar başındayken ona daha fazla yardımcı olabileceğimi söyledi ve Bağları da yanında zaten. Ama Gray'i gönderdim, berbat durumda olduğunu söyledi. Aslında yapmadığını bildiği hâlde birini öldürmüş olabileceği düşüncesiyle tamamen perişan hâldeymiş... yani zihinsel olarak. Fiziksel olarak evet, kesinlikle öldürdü. Öldürdüğünü biliyorum çünkü bütün hareketlerini izledim ve videoda herhangi bir manipülasyon yok. Her şeyi öyle manyak bir titizlikle inceledim ki."

Başımı sallayıp sonunda yüzüne baktım.

Bok gibi görünüyordu.

Kendimi hissettiğim kadar kötü görünüyordu.

Göz altları morarmıştı, masasının etrafındaki boş enerji içeceği kutuları kardeşini bu boklardan aklamak için ne kadar çok çalıştığını gayet açık şekilde gösteriyordu. Hafif sarımsı sakalları çıkmıştı, bu da alaycı, şakacı dallama kişiliğiyle kıyaslandığında fazla "olgun" bir görüntüydü. Baktığımı fark edince, "Duşa girmem gerektiğinin farkındayım, Fallows. Gözüme soktuğun için sağ ol," diye çıkıştı.

Homurdanıp geçiştirircesine elimi salladım. "Sadece sakallı hâlini hayal ediyordum, bu iş böyle devam ederse daha da uzayacak ve ben bunu kaldıramayacağım. Bir şeyler bulup seni bu cehennemden çıkarmam lazım."

Bağım göğsümde ısınmaya başlamıştı ki aynı anda kapı çalındı. Sawyer masanın altındaki düğmeye basıp Gabe'e kapıyı açtı. Bağ'ım doğrudan inşaat alanından gelmiş gibiydi, iş kıyafetleri hâlâ ince bir toz tabakasıyla kaplıydı ve teni terle parlıyordu.

Bu da bağımı ânında keyiflendirdi.

Sawyer, "İğrenç, çocuğa şöyle bakışlar atmayı bırak. Yaydığınız bastırılmış cinsel gerilimi çekecek vaktim yok," dedi.

Sawyer'ın şımarıklığına gözlerimi devirdim. "Genelde en önden izlemek için sıraya girersin."

Kapıyı işaret edip ters ters cevap verdi, "Çalışmak için uğraşırken değil. Gidin, genç ve azgın hâlinizle başka bir yerde birbirinize âşık olun."

Gabe elini uzattı, beni yerimden kaldırıp yanına çekerken bile Sawyer'a laf yetiştirdi. "Seni gördüğüme ben de sevindim, Benson. Bir şeyler bulabildin mi?"

Hem onun hem de kendi adıma başımı iki yana salladım, boğazım düğümlenirken dudaklarımı birbirine bastırdım. Gabe kaşlarını çattı, eğilip dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. Teni sıcak ve davetkârdı, göğsümde ona ait olan boşluk sızlayınca bedenine yaslandım.

Yumuşayan gözlerini yüzümde gezdirerek gülümsedi. Yolculuk yüzünden üstümün başımın kir pas içinde olmadığını umuyordum. "Sawyer'ı sapık yöntemleriyle baş başa bırakalım, Bağ'ım. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Sawyer'ın arkamızdan bağırarak söylediği, "*Spoiler!* Sikini gösterecek!" sözleri eşliğinde çıktık.

Gözlerimi devirdim, Gabe de arkamıza doğru orta parmak çekti. Dışarı çıktığımızda öğle güneşinin yanaklarımda yarattığı sıcaklığa rağmen temiz hava sayesinde rahatladım. Biraz durup etrafı inceleyince şehir merkezinin, görev sırasında dışarıda geçirdiğimiz son gün içinde epeyce toparlandığını gördüm.

Hâlâ büyük hasar vardı, onlarca yolun ve binanın tek gecede onarılacak hâli yoktu ama molozlarla enkazlar temizlenmişti,

güçlendirilebilecek yerlere yamalar yapılmıştı. Sadece birkaç kırık pencere yüzünden insanları başka yerlere taşıyacak kadar tamamlanmış evimiz yoktu ama tamir süreci çoktan başlamıştı.

Her yerde inşaat malzemeleriyle çalışan kadınlı erkekli gruplar vardı, hepsi de pozitif bir ruh hâli içindeydi, bu dayanışma göğsümü sıkıştırdı.

Gerçekten uğruna savaştığımız şey buydu.

Bağım yüzünden bana karşı temkinli davransalar bile biz bu insanlar için savaşıyorduk. Sonuçta bana karşı gösterdikleri tavırlar da aralarında bir yırtıcının yaşadığını fark edecek kadar akıllı olduklarını gösteriyordu. Böyle bir şey için kimseyi yargılayamazdım.

Gabe beni sürdüğü araca doğru çekerken, "ATV ile gideceğiz," dedi. En son bindiğimde Atlas'laydım, mağarada mükemmel bir gece geçirmek üzere yola çıkmıştık, sonra ertesi sabah her şey boka sarınca alelacele geri dönmüştük. Yine de anısı yanaklarımı kızartmaya yetti.

Gabe beni araca bindirirken, "Nereye gidiyoruz? Önce üstümü değiştirmem gerekir mi?" dedim, bacaklarım yürüyüş yüzünden hâlâ biraz ağrıyordu ama bunu itiraf edecek değildim.

"Göreceksin, Bağ'ım. Seni bir kez olsun şaşırtmama izin ver."

Takındığı kendinden emin tonlamaya karşılık homurdanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum, şaka yollu bir tripti ama hemen anladı. Elimi yakalayıp parmaklarımızı birbirine geçirdi, birleşen ellerimizi dizine yerleştirdi.

Koltukta geriye yaslanıp yanından geçtiğimiz evlere, binalara bakarken Sığınak'ın aslında ne kadar büyük olduğunu fark ettim. North'la ailesi büyük bir özveriyle buraya çok fazla para ve zaman harcamışlardı. Sadece kendileri için bomba geçirmez bir alan inşa edebilirlerdi ama burada verilen ismi gerçekten hak eden bir yer yarattılar.

Sığınak.

Kasabanın dışında küçük bir yokuşun yukarısında, etrafına inşaat malzemeleri yığılmış bir malikâne vardı. Gabe, ATV'yi önünde durdurdu, motoru kapatıp önümüzdeki sarayı gösterdi.

Tamam, muhtemelen sadece büyük bir ev olarak sınıflandırılıyordu ama şu anda birlikte kaldığımız evden en az dört kat büyüktü.

Gabe elimi öpüp, "Eve hoş geldin, Bağ'ım," diye mırıldandı.

Ağzım açık kaldı, şok içinde ona bakarken muhtemelen aptal gibi görünüyordum. Sırıttı, araçtan inip yardım etmek için etrafı dolanarak beni dışarı çıkardı, kolunu omuzlarıma attı ve inşaat malzemelerinin arasından geçip birlikte basamaklardan çıktık.

"Bu bizim mi? Yani daha doğrusu North'un mu?"

Gabe başını iki yana salladı. "Hayır, ilk söylediğin doğruydu. Bizim. North'la Gryphon burayı birlikte seçtiler; diğer herkesten biraz daha uzakta ve güvenliği sağlamak daha kolay olacak. Ben inşa ettim, Atlas da gücünü nasıl kullanacağım öğrendiğinden beri yardım ediyor. Nox... çoğunlukla ofisiyle kütüphanesinin nasıl olması gerektiğine dair taleplerde bulundu ama o da bir tür katkı sayılır galiba. Detayların büyük kısmını North seçti. Senin fikrini de alması gerektiğini söyledim ama... sonuçta adam Draven. Yaptırabileceğim şeyler sınırlıydı."

Sırıttım çünkü doğruydu ve bu, artık takdir ettiğim bir şeydi. Karar vermek zorunda kalmadan her şeyi kontrol altına alan adamlar gerçekten korkunç derecede seksi oluyorlardı. Artık kendi özerkliğimi geri kazandığıma göre gün içinde pek çok karar vermem gerekiyordu. Şu anda hiç kimseyle boya örnekleri ya da fayans seçimleri hakkında tartışmak istemezdim.

Gabe beni ön kapıya kadar götürdü, pencereye göz atarken durdu. "İçeri girebilir miyiz? İçeri girebilecek kadar tamamlandı mı?"

Gülümseyip nazikçe elimden tuttu, hâlâ döşenmemiş fayans yığınlarıyla aletlerin arasından ustalıkla geçerek evin içine yönlendirdi. Her şey hoş toprak tonlarındaydı, renkler şu anda içinde

yaşadığımız tozlu ve insanlardan uzak çölle uyumluydu. Bu ev Draven Malikânesi'nin en fazla beşte biri büyüklüğündeydi ama şu an geçici olarak kaldığımız küçücük eve kıyasla hâlâ devasaydı.

Şimdiden *ev* gibi hissettirmeye başlamıştı.

"Burada kamp kurdum. North'la konuşup burayı bizim için öncelikli hâle getirmesini istedim. Diğer ailelerin barınmasına odaklandık çünkü bir sürü aile evleri paylaşıyordu ama... yaşananlardan sonra seni bu eve yerleştirmek bir güvenlik meselesi hâline geldi. Diğer evimiz o kadar güvenli değil ve... sen her zaman öncelikli olacaksın."

Cevap vermek için ağzımı açtım, gerçi ne diyeceğimi tam olarak bilmiyordum. O sırada kapılardan birini açarak beni kocaman bir yatak odasına çekti ve kapıyı sımsıkı kapattı.

Görkemliydi.

Oda devasaydı, North'un malikânesindeki odamdan bile büyüktü ve sadece tamamen bitmekle kalmamış, aynı zamanda döşenmişti de. Rahatlıkla iki dev yatağın yan yana getirilmiş hâli kadar büyük devasa bir yatak vardı, duvarda bir televizyon ve köşede üzerinde dizüstü bilgisayar duran bir masa vardı. Perdeler asılmış ve yere yumuşacık halılar serilmişti... tamamen kusursuz şekilde tamamlanmıştı.

"Nasıl hallettin? Bütün bunları... sadece benim için mi yaptın?"

Suçlu bir ifadeyle gülümsedi. "Söyledim ya burada kamp kuruyordum. Renk ve mobilyaların büyük kısmını North seçti. Ben sadece her şeyi bir araya getiren taraf oldum. Seni o evden çıkarmak istiyordum."

Hafif alaycı bir tavırla kendimle dalga geçercesine gözlerimi devirdim. "Devasa bir evi inşa etmeye *sadece* demenin hiçbir mantığı yok, Gabe. Teşekkür ederim. Özellikle de kasabadaki hasarı gördükçe, ihtiyaç sahibi başkaları varken bunu öncelik hâline getirdiğimiz için kendimi deli gibi suçlu hissediyorum ama... tükendiğimi hissediyordum. Buna ihtiyacım vardı."

Başını onaylarcasına sallayıp onun için son derece değerli bir şeymişim gibi beni tekrar göğsüne çekerek başımın üstüne öpücük kondurdu. Onun için tabii ki değerliydim çünkü Esas Bağ'ıydım ama yine de büyük bir onur gibi geldi.

"Seni o evde yavaş yavaş yok olmaya bırakacak hâlim yoktu. Ayrıca biraz ses yalıtımı da gerekiyordu. Seni sürekli boşalırken duymaya devam etseydim kafayı yiyebilirdim."

Yüzüm kızardı, başımı eğdim, utancımla dalga geçip kahkahayı basınca görmezden geldim çünkü aslında hiç de pişman değildim. Gözlerimi kapatınca hâlâ North'un elini boynuma dolayarak beni yere bastırdığını ve bağının beni sertçe becerdiğini hissedebiliyordum. Bunun için kendimi asla kötü hissedemezdim.

"Evi gez, Bağ'ım, rahatına bak."

Odanın içindeki banyoya geçip göz gezdirdim, devasa küveti ve içinde oturma alanı olan, *dört* masaj başlıklı duşu görünce neredeyse ağzımın suyu aktı. North'un malikânesindeki duşun yükseltilmiş bir versiyonu gibiydi, içine girmek için can atıyordum.

Odanın diğer ucunda bir kapı vardı. Kapıyı açmca sadece gardırobumu değil, aynı zamanda valizlerimi de içeride buldum, kıyafetlerim, ayakkabılarım ve yanımda getirdiğim her şey buradaydı.

Çoktan taşınmıştım.

Gabe'e dönüp inanamayarak fısıldadım, "Bu gece burada mı kalıyoruz? O kadar tamamlandı mı?"

Gülümseyip başını aşağı yukarı salladı. "Senin odan, banyon ve mutfak tamamlandı. Benim odamın sadece ışıkları kaldı. North'un odası zemin döşemesi bekliyor. Gryphon'ın odası bugün boyanıyor ve Atlas da banyosuyla ilgileniyor. Nox'unki bitti, her şeyin sade ve düz olmasını istedi. Ama evet, bu gece buradayız, Bağ'ım."

Yemin ederim, bir erkeğin bana hayatım boyunca söylediği en romantik şey buydu.

Dokuzuncu Bölüm

Gabe

Bağ'ımın yüzündeki sevinci görmek, burada çalışırken harcadığım yorucu ve sinir bozucu saatlerin hepsine değmişti.

O doğrudan banyoya gidip yıkanmaya koyulurken ben de mutfağa inip ikimize öğle yemeği hazırlamaya başladım. North arayıp Oli'yle çocukların geri dönmek üzere yolda olduğunu söylediğinde yemek salonuna inmiş, mutfağı dolaşarak ne malzeme koparabilirsem toplamıştım. Şef de bütün bu süre boyunca peşimde dolanıp homurdanmıştı. Aslında mutfağından malzeme çıkmasına takıldığından değildi, sadece artık Dravenlara eskisi kadar yemek yapamadığı için sinirliydi.

Adamın işiyle ilgili duyduğu gururun büyük bir kısmı North için hazırladığı yemeklere bağlıydı.

Neyse ki Bağ'ımın yemek konusunda kolay memnun olduğunu biliyordum. İçine her şeyin doldurulduğu bir sandviç bana boncuk boncuk gözlerle bakmasına yetmişti, bir tekmeyle yatak odasının kapısını kapattım.

Kocaman yatağın ortasında, lise yıllarımdan kalma eski futbol formamı ve Gryphon'dan aşırdığı eski bir eşofman altını giymiş hâlde otururken inanılmaz sevimli görünüyordu.

Sesim boğazımda tıkanıp kaldı.

"Sandviçte pastırmaya bayılıyorum! Banyodan çıktığımda kokusunu aldım, o zamandan beri ağzım sulanıyor," dedi.

Temiz çarşaflara dokunmamaya dikkat ederek yaklaştım, sırıtıp tabağı ona uzattım. Üstüm başım hâlâ toz toprak ve kim bilir başka nelerle kaplıydı, onun alanına böyle saygısızlık etmek istemiyordum.

Onu buraya getirmemin amacı saygı gördüğünü hissetmesini ve hayatı konusunda biraz daha kontrol sahibi olmasını sağlamaktı. Bu konuda, özellikle de North'la Gryphon'ın koyduğu ekstra güvenlik önlemleriyle aynı fikirdeyken yapabileceğim pek bir şey yoktu. Fakat ona bu küçük sığınağı verebilirdim. Bağlarını arzuladığı anlarda bile kendi alanına ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyordum.

"Yanıma oturacak mısın, yoksa ben böyle domuz gibi yemek yerken sadece bana bakıp duracak mısın?" dedi Oli, alaycılığı Sage'le yaşanan son olaylar yüzünden biraz hafiflemiş olsa da hâlâ yerindeydi.

Masasının önündeki sandalyeyi yanma çekip oturdum. "Her yerim toz içinde. Yemeği bitirdikten sonra duş alacağım. Gryphon aradığında vaktim olmadı."

Başını onaylarcasına sallayıp sandviçinden bir ısırık daha aldı, sosun birazı ağzının kenarından akınca gülümsedim. Bağ'ımın tüm duvarlarını indirmiş ve engellerini bırakmış bu hâli favorimdi. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Benimle birlikte duş alsaydın ya. Yemeği sonra birlikte yapabilirdik," dedi.

Az kalsın boğuluyordum.

Onun yanında dangalak gibi davranmamak için çok çaba ve dikkat harcıyordum, sonuçta Bağ grubumuzda rekabet etmem

gereken dört adam daha vardı. Bir şekilde toparlamayı becerdiysem de ağzımdaki lokmayı erken yutunca boğazımdan kuru kuru geçmesini engelleyemedim.

"Öyle bir seçenek olduğunu bilmiyordum. Kesinlikle mümkün olduğunu söylemedin," dedim.

Başını yana eğip düşünüyormuş gibi yaptı sonra yavaşça başını aşağı yukarı salladı. "Doğru."

Tekrar sessizliğe gömüldük, yemeği aç kurtlar gibi yediğimiz için sadece ağzımızdan ses çıkıyordu. Tabağını komodinine bırakıp duş almak için kalkınca boğazını temizledi. Ona bakıp kaşımı kaldırdım ama vazgeçmiş gibi bana başını salladı.

Üstüne gitmedim.

Daha önce de gitmemiştim ve hiçbir zaman gitmeyecektim. Aziz olduğumu sandığım falan yoktu ama onunla bağımı tamamladığımda bunun aptalca bir nedenle değil, o istediği için yaşanmasını istiyordum. Benim onu arzuladığım kadar onun da çaresizce beni arzuladığına dair aklımda en ufak bir şüphe kalmamalıydı.

O yüzden banyoya yöneldim, omuzlarımı geriye attım ve kemiklerim çatırdarken içimden hafifçe inledim. Bu sabah Oli'nin dolabına halı döşemek için güneş doğmadan önce kalkmıştım, tamamlanması gereken son şeydi ve ruloları eve tek başıma taşımak kolay değildi. Antrenmanları aksatmıştım ve vücudum da durumun fena hâlde farkındaydı.

Kapıyı açtığım anda Oli seslendi. "Gabe? İstersen öyle bir seçenek var."

Arkamı dönünce bana baktığını gördüm, bağının onu ele geçirip zorladığına dair minicik bir belirti bile yoktu. Sadece o kristal berraklığındaki mavi gözleri, sabah güneşi kadar kararlı şekilde bana bakıyordu.

Hasiktir.

Artık taş gibi bir aletle duş almak imkânsızdı. Sabunlarının, losyonlarının ve kadınsı ürünlerinin kokusu durumu daha da

beter hâle getirdi, sanki Oleander Fallows'a ait her şeyin içinde marine oluyordum ve neredeyse ona bakarak boşalacak noktaya gelmiştim.

Şu an mastürbasyon yapmak işi fazla ileri götürmek mi olurdu? Siktir, az önce çarşaflarına toz bulaştırmayacak kadar saygılı davrandığım için kendimle gurur duyarken on dakika geçmeden sırf bana beş kelime söyledi diye duşa kabini spermlerimle boyamayı düşünüyordum. Başka bir durumda asla tahrik edici olmayacak beş kelime.

Tanrı aşkına.

Aile onurumuzu lekelemeden önce duştan çıktım, bir havlu kapıp hızlıca kurulandım. Bağım göğsümden çekip beni tekrar Oli'ye götürmeye çalışıyordu ama vücudumu zorlayıp orada öylece dikilerek kendime hâkim olmaya çalıştım. Kendimi rezil edecek değildim. İçeri dalıp onu korkutacak değildim... siktir, sakinleşmeye çalışırken ona yapmak istediğim bokları düşünemezdim.

Havluyu belime sarıp yatak odasına yürüdüm, oradaki çantamdan kıyafet almayı planlıyordum ama gözüm Bağ'ıma iliştiği anda bittim. Dizlerini göğsüne çekmiş yatakta oturuyordu ve gözlerindeki açlıkla dolu bakış beni olduğum yere mıhladı.

Tadının nasıl olduğunu merak ettim.

Bacakları başımın etrafındayken nasıl hissettirdiğini ya da boşalırken yüzünün nasıl bir hâl aldığını veya siktir, bağı da işin içine karışınca neler olacağını bilmek istiyordum.

Haftalarca dar bir alanda yan yana yaşadığımız için boşalırken nasıl sesler çıkardığını zaten öğrenmiştim. Aynı sesleri çıkarıp çıkarmayacağını ya da ondan yeni sesler koparıp koparamayacağımı merak ediyordum. Onun ne tür sınırları olduğunu ve bu sınırları ne kadar zorlayabileceğimi, hangilerinin onu sarsan bir haz okyanusuna sürüklemeye değeceğini öğrenmek istiyordum.

Bağım göğsümün içinde kudurmuş bir hayvan gibi onun için saldırıp hırlıyordu, içimdeki canavarı dışa vurmam için vücudumdaki o zorlanmayı hissedebiliyordum. Avcı olmam gerekiyordu,

içimde saklanan varlığın derisini giymem gerekiyordu çünkü benim için nihai av her zaman Oli olmuştu.

Üç adımda yatağa ulaştım, Oli de bana kavuşmak için dizlerinin üzerine doğruldu, ellerini hiç tereddüt etmeden ıslak saçlarımdan geçirdi ve dudaklarımı kendi dudaklarına çekti. Daha önce onu yüz kere öpmüştüm, o buraya alışmaya çalışırken hayatlarımızın kaosu arasında mümkün olduğunca çok öpücük yakalamıştım ama bu sefer farklı hissediyordum.

Artık birlikte olmamıza engel olacak hiçbir şey yoktu.

Bir şeyler söylemem, ona son kez emin olup olmadığını sormam gerektiğini hissediyordum ama dudaklarımı sadece formamı üstünden sıyırmak için bıraktı, mükemmel teni tamamen ortaya çıktı ve sonra beni yeniden öpmeye başladı, zorlansa da eşofman altını bacaklarından aşağı iterek çıkarmaya çalıştı.

Sertçe çekip havlumu çözdüm, düğme ya da fermuarları düşünmek zorunda kalmadığım için memnundum çünkü şu an herhangi biriyle uğraşabilecek kapasitede değildim.

Siktir, o kadar iyi hissettiriyordu ki.

Dudaklarımı ayırmadan onu geriye doğru iterek yatağa çıkıp üzerine uzandım. Elleri sırtımda deli gibi dolaşmasına rağmen aramızdaki bağlantıyı koparmak için acele etmiyordu, ben de bunu kendi lehime kullandım.

Çoğunlukla aletime *ve* bağıma sakin olmalarını söylemekle yetindim.

Bir dakikamı aldı ama bağımı yeniden bastırmayı başardıktan sonra boynundan omzunun hassas derisine kadar öpmeye başladım, onu emip ısırırken nefesinin boğazında düğümlenişini dinledim. Ne kadar yavaş ve dikkatli ilgi gösterirsem vücudu o kadar gevşedi ama içten içe ne kadar gerildiğinin farkındaydım.

Siktir, bağımlılık yapıyordu.

Göğsünden aşağı doğru ilerlerken ânın tadını mı çıkarsam yoksa gerçekten olmak istediğim yere mi ulaşsam diye kendi içimde savaş verdim. Ki açıkça söylemek gerekirse, asıl istediğim

şey ayak bilekleri kulaklarımın çevresinde bir yere kenetlenmiş hâldeyken onun o kusursuz uyluklarının arasında olmaktı.

Kalçasına ulaştım, kemiklerini hafifçe ısırıp acıyı yatıştırmak için geride bıraktığım küçük izleri yalamaya başlayınca bir an duraksadı, bacakları gerildi. Durdum, onu neyin korkuttuğunu görmek için yukarı baktım çünkü şu an durdurulmak istemiyordum. Hele de nihayet hayalini kurduğum bu vajinanın tadına varmaya bu kadar yaklaşmışken.

Mahcup mahcup gülümsedi, omuz silkti. "Sadece bağıma cehennemin dibine kadar yolu olduğunu söylüyordum. Seninle oynamak istiyor ama önce ben istiyorum."

Of, siktir, evet.

Bu cidden hoşuma gitmişti.

"Ona *belki bir dahaki sefere* de. Yani bu sefer bittikten on dakika sonra falan."

Nefes nefese, heyecanlı kahkahası kulağıma müzik gibi geldi, yastıklara tekrar rahatça uzanmasını bekledikten sonra nihayet istediğimi alıp ona aylar önce dönüşümümü gösterdiğimde söz verdiğim gibi onu yiyip bitirmek için başımı aşağı eğdim. Bu tam olarak istediğim şeydi.

Bağ'ım olup olmamasıyla mı ilgiliydi bilmiyorum ama onu kitap gibi kolayca okuyabiliyordum. İyi ki burada yalnızdık çünkü dilimin bütün hareketlerini klitorisinin üzerinde deniyor, onu yüksek sesle inletip kıvrandırıyordum.

Bu ânı kimsenin duymasını istemiyordum, bu an bana aitti.

Kendi zevk inlemelerim vücudunun tam merkezinde yankılandıkça hızlı hızlı nefes almaya başladı, elleri saçlarımı kavrayıp yüzümü kendine daha da yaklaştırmak ister gibi çekiştirdi.

Vücudu titremeye başlayınca bağının yüzeye çıkıp benimkini dışarı çağırdığını hissettim. Bağımız henüz tamamlanmamıştı ama süreç başlamıştı. Canlandığını tüm hücrelerimde hissediyordum. Her şeyi elime yüzüme bulaştırmamak için kan tadı alana kadar yanağımın içini ısırmak zorunda kaldım. Hisler neredeyse

fazla gelecek kadar yoğundu, içine girmeden önce boşalmasını beklemem gerekiyordu belki ama çıkardığı sesler ve kalçasını yüzüme doğru hareket ettirmesi bağımlılık yapıyordu.

Böyle ölmek istiyordum.

"Gabe, lütfen, daha fazlasına ihtiyacım var. Dayanamıyorum... bağım daha fazlasını istiyor," diye inledi, sırılsıklam hâle getirdiğim vajinasından uzaklaşıp tekrar ona baktım. Saçları yastıkların üzerine ipeksi, gümüş rengi bir yelpaze gibi yayılmıştı, yanakları da güzelce kızarmıştı. Dudakları ısırıldığı için kıpkırmızıydı, şişip en güzel şekli almıştı. Bu anı hayatımın sonuna kadar hatırlamak istiyordum.

Kendimden emin bir tonda konuşmaya çalıştım ama sesimin kısıklığı muhtemelen umutsuzluğumu ele veriyordu. "Sana ne istersen verebilirim, Bağ'ım."

Ve işte böylelikle kucağıma oturup aletimin üzerinde profesyonel biçimde ileri geri gittikçe kendimi Bağ'ımla ikinci büyük fantezimi yaşarken buldum. Siktir, her santimimi içine alması rüya gibiydi, iyi bir ritim tutturup tırnaklarını göğsüme batırdı.

Kendimi gazlıyor olabilirdim ama Oli'nin o kusursuz kıçı uyluklarıma çarpıp o harika kadınlığı aletimin üzerinde kayarken boşalmamak için ciddi bir konsantrasyon gerekti. Kusursuzdu, *mükemmeldi* ve bağım sonunda ona sahip olduğu için tenimin altında parlıyordu.

Beklediğim her bir saniyeye kesinlikle değmişti.

Her şeyin sona ereceğini düşündüğüm anda bitmesini hiç istemediğim için uyluklarından kavrayıp onu aletimin üzerinden kaldırdım, vücudum boyunca yukarı doğru sürükleyip yüzümün üzerine oturttum.

İç çekerek hüzünlü ve şaşkın bir ses çıkardı, konuştuğumda kelimelerim tam merkezine ulaştı. "Bir kez daha. Dudaklarıma bir kez daha boşal, Bağ'ım."

Bir saniye kadar öylece kalakaldı ama sonra onu tekrar aşağı çekip tatlı vajinasını düzgünce ağzıma yerleştirdim. Ardından

onu adımı haykırarak çığlık atana, uylukları titreyip kalçaları orgazmının ritmiyle yüzüme sürtünene kadar yaladım.

Suyunu damla damla içip balının tadıyla inledim.

Uyluklarının titremesi geçene kadar bekledikten sonra vücudumdan aşağı doğru kaydı, beni öpüp ıslaklığını dilimden yalayarak aldı.

Her ne kadar kontrolü eline bırakmak hoşuma gitse de artık öylece yatamazdım.

İkimizin de pozisyonunu değiştirip onu altıma aldım, hâlâ zonklayan aletimle tekrar içine girdim. İnanılmaz bir ses çıkardı, dudaklarından nefesi kesilmiş gibi bir inilti, ardından bir dizi küfür ve övgü döküldü.

"Evet, işte bu, *lütfen*... Tanrım, daha fazla, daha fazlasını istiyorum, Gabe, lanet olsun!"

Bağlanmak en *nihayetinde* eve dönmek gibi bir histi.

Kendi orgazmım âdeta kafamın arkasından vurup beni tamamen işlevsiz hâle getirdi. İçimde yayılan bu coşku selini tarif etmemin başka bir yolu yoktu. Sanki bin yıl boyunca yeryüzünde yalnız başıma dolaşmışım da sonunda ait olduğum yeri bulmuştum.

Altımdaki Oli'nin gözleri siyaha dönmüştü ama sadece bir anlığına, sonra bana tekrar o güzel bebek mavisi gözleriyle baktı. Sadece küçük bir andı, bağı biraz önce kurduğumuz bağlantıyı kontrol etmişti.

Sonunda ağırlığımın farkında olarak yana yuvarlanıp onu da beraberimde çektim, böylece birbirimizden ayrılmadık. Tenini en azından bir hafta boyunca kendi tenimde hissetmek istiyordum.

Göğsüm hâlâ hızla inip kalkıyordu ama artık tenlerimizin birbirine çarpmasından çıkan sesler kesildiği için sessizliği doldduracak bir şeyler söylemem gerekti. "Kesinlikle hayalini kurduğum gibiydi."

Gülerek başını omzuma gömdü, sanki artık aletimin üzerinde olmadığı için utanıyormuş gibi yüzünü gizledi.

"Bağlanma, seksin kendisi, her şey..."

Bir anlığına donup sonra başını geriye çekti. "*Seksin kendisi* derken ne demek istiyorsun? Senin için o kadar uzun zaman geçmiş olamaz ki."

Sırıttım, bunu duymak çok hoşuma gitmişti. "Anlamadın mı? Belli ki yıllar süren porno eğitimi işe yaramış."

Gözlerini kırpıştırınca sırıtışım genişledi. "Beklemeye karar veren tek kişi sen değildin. Ben de... başkasına dokunma fikrine dayanamamıştım. Diğerlerini kötülemek için söylemiyorum, sadece bana göre değildi. North, Gracie hakkında sinirlenip senin bakire olduğunu ve bağının rızan olmadan karşılık verdiğini söylediğinde senin de beklediğine inanamamıştım. Bu kararımdan daha da memnun olmuştum."

Yutkunup aşağı baktı, bir an için kararsız göründü, "Draven'daki bütün kızlar kampüsün yarısıyla yatmışsın gibi davranıyorlardı," dedi titrek bir sesle.

Gülümsemem alaycı bir ifadeye dönerken omuz silkerek, "Evet, hepsi sen bizden nefret ettiğinde fikrimi değiştireceğimi düşündüğü için öyle davranıyordu. İstesem bile değiştiremezdim. Bağım sana ilk baktığı anda sanki senden hiç etkilenmemişim gibi tamamen büyüne kapıldım. Ki etkilenmiştim bu arada. Bence sana karşı bu kadar öfkeli ve kin dolu olmamın sebebi, kimseyi seni istediğim gibi isteyemeyeceğimi bilmemdi. Hiç istemedim ve istemeyeceğim."

Bana sanki gökyüzüne lanet ayı ben asmışım gibi bakıyordu. Bu kıza deli gibi âşıktım ve bundan daha gerçek bir söz hiçbir zaman söylenmemişti.

Onuncu Bölüm

Oli

Yeni evimizdeki dev yatakta uyandım. Kendimi saldırıdan beri ilk kez dinlenmiş, çok daha sakin ve her şeye alışmış hissediyordum. Sebebi, Bağlarımdan dördüyle bağ ritüelini tamamladığım için bağımın memnun olması mıydı yoksa nihayet doğru düzgün dinlendiğim için zihinsel bir huzur muydu bilmiyordum ama inanılmaz rahatlamıştım.

Gabe yanımda hâlâ uyuyordu, örtüler kalçasının kıvrımını zar zor örtecek şekilde aşağı kaymıştı. Kendime manzaranın tadını çıkarmak için izin verdim çünkü tam anlamıyla muhteşemdi. Hafifçe horluyordu, derin nefesler almaktan biraz farklıydı. Alnına düşen bir tutam saçıyla, uyuyan sarışın bir prens gibi görünüyordu.

Günün geri kalanını, birbirimizin teninin her bir santimini keşfetmeye takıntılı hâlde sarmaş dolaş geçirmiştik, Gabriel Ardern'i doruğa ulaştırma ustası olduğumu hissedene kadar bütün küçük zevk noktalarını bulmaya çalışmıştım.

Hayatımdaki en büyük başarım bu olsaydı gözüm açık gitmezdim.

Perdeler o kadar kalındı ki güneş ışığı hiç içeri girmiyordu ama bu kadar iyi hissettiğime bakılırsa sabah olduğu ve on iki saat civarında iyi bir uyku çektiğim çok belliydi.

Biraz daha dinlenip huzurun tadını çıkardıktan sonra göğsümdeki hareketi fark ettim, başka bir Bağ'ım yakınlardaydı. Atlas olduğunu bağlantımızdan dolayı zaten hemen anlamıştım. Üstüme bir şeyler geçirmek üzere sendeleyerek yataktan kalktım.

Gabe hafif horultularının arasında mırıldanır gibi bir ses çıkardı. Gryphon'ın tişörtlerinden biriyle eski bir şort giydikten sonra yanına döndüm, alnına düşen o altın tutamı geriye doğru düzeltip kulağına fısıldadım. "Hemen döneceğim. Sadece Atlas'ın ne yaptığına bakacağım."

Sessizce huysuzlanıp gözlerini açmadan başıyla onayladı, karnının üstüne doğru hafifçe döndüğünde çarşaf kalçasını açığa çıkaracak şekilde kaydı. Bağ'ımı aramaktan vazgeçip tekrar yatağa girmek son derece cazip görünüyordu.

Önceliklere odaklan, Oli.

Bu evin Draven Malikânesi'nden daha küçük olmasına şükrediyordum, Atlas'ı bulmak için aramam gereken oda sayısı çok daha azdı. Çok terli ve üstsüz Atlas'ı banyolardan birinde, içine üç kişinin rahatlıkla sığabileceği bir küveti monte ederken bulana kadar göğsümde pusula gibi yol gösteren bağımı takip ettim.

Hareketleri rahattı ama klima olmadığından içerisi cehennem gibi ısınmıştı. Yanaklarımın hemen kızardığını fark ettim.

Bunun şu an aşırı seksi görünmesiyle hiç alakası yoktu.

Hayır, hem de hiç.

Ağır ağır, "Gecen nasıldı, Bağlanan'ım?" diye sorunca kaşlarımı kaldırdım.

"Gerçekten mi? Aramızda *hiçbir* sınır olmayacak mı?" Gülümsedi, küveti tekrar kaydırdı, küvet yerine otururken bir iki

santimetre kadar düşüp odanın tamamında yankılanan tatmin edici bir *tak* sesi çıkardı.

Arkasına dönüp temkinli bir tonla, "Kendini nasıl hissediyorsun?" dedi.

Bu çok daha uygun ama cevaplaması zor bir soruydu. "Kendimi farklı hissetmiyorum ama tehdit altında olduğum bir anda bağımı serbest bırakana kadar tam olarak anlayamayacağım."

Başını sallayıp omuz silkmekle yetindi. "Eh, dünyanın sonu gelmedi. Şimdilik bunu zafer sayabiliriz. Üstelik artık Bağlarının hepsiyle Bağlanmış oldun."

Suratımı astım. "Pek öyle değil."

Sert bir bakış attı. "Nox'la gerçekten Bağlanmayacaksın, değil mi? Herifin istediği tek şey gücü. Sen umurunda bile değilsin, o yüzden ona hiçbir şey borçlu olduğunu düşünme."

Dışarıdan bakıldığında böyle göründüğünü biliyordum. Atlas haklı olabilirdi ama Nox'ta tam olarak çözemediğim bir şey vardı, dallamanın teki olduğu anlarda bile bana bir şeyler söylerken kullandığı kelimelerde alarm zillerimi çaldıran bir şeyler vardı.

"Yine de hâlâ Bağlarımdan biri. Bağ grubu hepinizle Bağlanmadığım sürece tamamlanmış olmuyor. Nasıl ve neden olacağını sonra çözeceğim."

Atlas'ın dudakları gerilse de her zamanki gibi bunun benim kararım *olduğunu* ve göt Bağ'ımla ne yapmaya karar verirsem vereyim, sonucu değiştirme gücü olmadığını kabul ederek başıyla onayladı.

Nox beni bir şeye zorlamaya kalksaydı onu öldürmeye hazır ilk kişi Atlas olabilirdi ama bu, seçme hakkımı elimden almaya çalışacağı anlamına da gelmiyordu.

Verecek gerçek cevaplarım olmadığı için konuyu değiştirmeye çalıştım. Ayrıca Bağlandıktan sonraki sabahın mutluluğunu Bağlananlarımdan biriyle Nox hakkında tartışarak harcamak istemiyordum. "Bu evde çalışmaktan keyif alıyor musun? Bu

kadarının bitmiş olmasına, çoktan taşınabileceğim hâle gelmiş olmasına hâlâ inanamıyorum."

Sırıtıp odayı işaret etti. "Sanırım bende inşaatçı kumaşı yok, Gabe kadar iyi değilim ama bitirme konusunda kendimi gayet motive hissediyorum."

Ben de sırıtıp omuz silktim. "Bana oldukça iyi göründü."

Küvetten uzaklaşıp ellerini kot pantolonuna sildi. "Çünkü henüz fayans döşeme çabalarımı görmedin. Gabe'i yardıma ikna etmem gerekecek. Aksi takdirde evdeki eğri büğrü fayanslı tek banyo burası olacak."

Gözlerimi devirip kıkırdayarak sabahın erken saatlerindeki şakalaşmanın keyfini çıkardım, hem de bu lanet olası cehennem sıcaklığındaki banyoda üstümde iç çamaşırı olmadan durmama rağmen. "Geçen hafta Gabe'le birlikteyken biraz fayans döşeme işi yaptım. Üçümüz bir araya gelirsek eminim bugün halledebiliriz. İster misin?"

Üzerime doğru yürüyüp iri ellerini yanaklarıma koydu ve beni uzun uzun öptü. Aklıma yine Direniş'in saldırısı yüzünden elimizden alınan o ertesi sabah geldi. Tenimde Gabe'e geri dönme arzusu kıpırdanıyor olsa da Atlas'ın burada olmasına ve onu tekrar görebiliyor olmama seviniyordum.

"Aç mısın, tatlım? Gabe'in yeterince ileriyi düşünerek erzak getirdiğinden emin olmak için bu sabah buzdolabını kontrol ettim. Açsan bir şeyler hazırlayabilirim."

Yemek lafı geçer geçmez karnım guruldamaya başlayınca başımı aşağı yukarı salladım. Ayak parmaklarımın ucuna yükselip onu tekrar öptüm. "Aslında açlıktan ölüyorum. Ama aşağıya inmeden önce duş almamda sakınca var mı?"

Başıyla onaylayıp beni bıraktı, yere attığı tişörtünü almak için eğildi ve sonra beni banyodan dışarı yönlendirirken başından geçirip tekrar giydi.

Yatak odasında hâlâ halı yoktu ama duvarlar boyanmıştı ve iki büyük pencerenin ikisine de perdeler takılmıştı. Başımı gar-

dırobuna uzatıp içine göz atınca rafların da çoktan yerleştirildiğini gördüm, yani taşınması için geriye sadece banyo ve zeminin belli kısımlarının tamamlanması kalıyordu.

Beni diğer odaların önünden geçirerek yatak odamın kapısına kadar getirdikten sonra tek başına mutfağa doğru yürüdü. Bir süre arkasından baktım, tişörtünün omuzlarını sıkıca sarışını izlemek hoşuma gidiyordu ama içimdeki Gabe'e geri dönme dürtüsü hâlâ dinmemişti.

Bağlandıktan sonraki içgüdüsel yuva kurma dürtüm teyakkuzdaydı.

Odaya geri döndüğümde Gabe'in banyodan çıktığını gördüm, üzerinde kalçasına sarılmış havludan başka bir şey yoktu, muhteşem göğsü gözler önündeydi. Bu sabah ikisi de çıplaklıklarıyla beni öldürmeye çalışıyor gibiydi.

Gabe, "Atlas işe başlamış mı?" deyince başımı onaylarcasına salladım.

"Küveti yerine yerleştirdi ama fayans döşemede yardıma ihtiyacı olacak. Uzmanlığımızı teklif ettim. Umarım bugün için başka planların yoktur."

Burnundan güldü, dolabına yönelip giyindikten sonra tekrar banyoya geçti. "Kesinlikle ihtiyacı var. Kendi başına fayans döşemesine asla izin veremem. Siktiğimin işi roket bilimi değil ama ne yaparsam yapayım bir türlü çözemiyor."

Peşinden banyoya gittim ve soyunup duşa girdim, kendimi sabunlarken kokusunun tenimden gitmesiyle fazla duygusallaşmamaya çalıştım. Aynı durumu üç kez yaşadığım için üzerimde böyle koku işareti istemenin yuva kurma içgüdüsünden kaynaklandığını zaten biliyordum ama bilmek durumu kolaylaştırmıyordu.

Şampuanı durulamak için başımı suyun altına eğince Gabe'in kapıya yaslanmış hâlde durduğunu gördüm, kısık gözlerle hiç utanmadan beni izliyordu. Sırf biraz daha cilve yapmak için belimi gereğinden fazla büktüm ve gözleri meme uçlarıma

kilitlenince göğsünden yükselen homurtuyu duyup keyiften dört köşe oldum.

Öyle erkeksi bir memnuniyetle, "Atlas buradayken tekrar yapmak isteyeceğini düşünmemiştim ama sana asla hayır diyemem, Bağlanan'ım," dediğinde ayak parmaklarıma kadar ürperdim.

Pişmiş kelle gibi sırıtıp flörtöz bir gülümsemeyle omuz silktim. "Kim tekrar yapmak istediğimi söyledi? Sadece saçımı yıkamaya çalışıyorum. Aklın fikrin pis şeylerde."

Sonra kıkırdadığını duydum ama yüksek sesle değildi, zihnimdeydi. Onda da aynı bağlantı vardı. Bu düşünceyle kocaman sırıttım.

Bağlarımın zihnimde olmasını bu kadar kafaya takmış olmama inanamıyordum.

Bu bağlantının onda olmaması ihtimali yüzünden öyle korkmuştum ki. Başka kimsenin duyamadığı anlarda bana takılmaları benim ve mutluluğum için vazgeçilmez olmuştu. Aidiyet, sevgi ve yoldaşlık hissi... bunların hepsi canavar olmayı biraz daha katlanılabilir hâle getiriyordu.

"Hadi artık, Bağlanan'ım. Bir şeyler yiyip Atlas'ın odasını bitirelim de artık onunla aynı odayı paylaşmak zorunda kalmayayım."

Gözlerimi devirdim ve suyu kapatıp mükemmel derecede lüks duş kabininden çıktım, havlu alıp vücuduma sardım. "Paylaşım konusunda şaşırtıcı şekilde iyisiniz. İkinizin o odada bir gün bile dayanabileceğinizi düşünmemişken siz haftalar geçirdiniz."

Gabe tekrar omuz silkti, ben kurulanırken gözleri vücudumda gezinerek en sevdiği yerlere sabitlendi. Bunu, tekrar tatmak istediği bir şeyi gördüğünde gözlerinde oluşan hayvansı ifadeden biliyordum ve *Tanrım*, her şeyimi tekrar tatmasını çok istiyordum.

"Kes şunu. Atlas'a yardım etme konusunda ısrarcıysan o bokları çıkar aklından."

Giyinmek hiç bu kadar zor olmamıştı.

"Dün sen yokken Sage'i ziyaret ettim."

Tüm dikkatimi önümdeki fayanslara vermişken Atlas'ın sözleriyle aniden kafamı kaldırdım. Atlas bize harika bir kahvaltı masası hazırlamış ve seksin ertesi sabahı için harika bir aşçı olmakla ilgili berbat şakalar yapmıştı ama Gabe sadece gülüp geçmişti. Birlikte yemek yerken her fırsatta beni öpmüş, mutlu mutlu sırıtmıştı. Şaşırtıcı biçimde ikisinin yanımda olmasından ve Atlas'ın o şakaları yapmasından hiç rahatsız olmamıştım. Gryphon ve North'la aramızdaki dinamiğe çok benziyordu, öyle utanç verici "yerin dibine girdim" türünden bir gariplik yoktu.

Bulaşıkları yıkar yıkamaz Atlas'ın odasına geri dönüp işe koyulduk. Banyo küçük değildi, evdeki hiçbir banyo küçük değildi ve fayans işi üçümüzü bütün gün uğraştıracak gibiydi.

Gabe, işe girişmeden önce Atlas'ın küveti sabitleme işini kontrol edip muslukların yerleştirileceği bütün noktaların ölçüsünü aldı. Sonra ikisi aşağı inip devasa kutular dolusu fayansı, fayans yapıştırıcısı ve derz dolgusunu yukarı taşıdılar.

Yardım teklif ettim ama ikisi de beni ânında reddetti. Sanki kutu taşıyamayacak kadar narin bir çiçekmişim gibi. İhtiyacımız olan her şeyi aldıktan sonra Gabe'le ikimiz fayans döşemeye başladık, Atlas'sa genellikle ağır şeyleri kaldırıp bedensel güç gerektiren işleri yaptı.

"Nasıl görünüyordu? Onunla konuşabildin mi yoksa sadece gördün mü? Kieran'ı ya da Felix'i gördün mü? Onlar nasıl görünüyorlardı?" Atlas'a birbiri ardına sorular yönelttim ancak bütün kelimeler ağzımdan döküldükten sonra tepki verdi. Gabe çalıştığı yerde kararlılıkla hareketlerine devam etti ama kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluştu.

"Sage perişan görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse tam bir *enkazdı*. Odada yalnızdı ama Felix'le Kieran yakındalardı.

Gryphon başta üçünün aynı odaya yerleştirilmesini istemişti ama Sage yalnız bırakılmayı talep etti."

Gabe'le birlikte yaptığımız fayans hizasını bozmamak için dikkatli hareket ederek ağırlığımı topuklarımın üzerine verdim. Atlas bu işte kötü olduğunu söylerken abartmamıştı, bu yüzden bize yardım etmek yerine fayans yapıştırıcısını karıştırma işine geçmişti.

"Neden Bağlarından uzak olup yalnız kalmak istesin ki? O hâlde olması şaşırtıcı değil."

Gabe boğazını temizledi, başka bir fayansı yerleştirip hizalarken gözlerini yaptığı işten ayırmadan konuştu. "Onlara zarar vermekten korkuyor da o yüzden. Dara'yı öldürdüğüne dair hiçbir şey hatırlamıyor, birinin ona bunu nasıl yaptırdığına dair en ufak bir fikri yok. İçinde bir çeşit *öldürme düğmesi* bulunduğundan ve bunun bir gün Bağlarına karşı kullanılabileceğinden ölesiye korkuyor."

Kalbim paramparça oldu.

Onun için ağlamak istedim. Üzerinde hiçbir kontrolün olmadan içinde varlığını sürdüren bir şeyden korkmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordum. Şimdi onun da aynı süreçten geçtiğini, üstelik bunu yalnız başına yaşadığını, onu en çok seven insanlara bu kadar yakın ama teselliyi onlarda aramaktan bile korkacak hâlde olduğunu düşününce... çığlık atmak istedim.

Gözyaşlarımı bastırdım. "Onu görmem lazım. Ne halt döndüğünü anlayıp onu o bok çukurundan kurtarmak için daha fazla uğraşmam lazım."

Gabe başıyla onaylayınca ona bir fayans daha uzattım, o da Atlas'ın bizi beklediği açık kapıya doğru gerileyerek hizaladı. Her şeyin kuruması için banyodan çıkmadan önce yerleştirmemiz gereken sadece birkaç parça kalmıştı, harika göründükleri için gurur duyuyordum.

"Sawyer bunu yapanı bulmayı kafaya takmış ve Gryphon siz eve döner dönmez doğrudan hücrelere dönüp oradaki mahkûm-

ları sorgulamaya devam etti. Artık Giovanna elimizde, umarım bazı cevaplar alabiliriz."

O sürtüğün adını duyunca hoşnutsuz bir ses çıkardım, Gabe omzunun üzerinden bana baktı. "Getirirken herhangi bir şey söyledi mi? Takip edebileceğimiz bir ipucu var mı?"

Bir fayans daha uzatırken sinirle iç geçirdim. "Pek sayılmaz. Sadece artık tamamen Bağlandığını söyledi, yani gerçek Bağ grubunun kim olduğunu biliyor ve bu sefer daha güçlü. Riley'yse yavaş yavaş ölüyormuş gibi berbat görünüyordu. Ona gerçekten çok zarar vermiş."

Gabe irkilip başını salladı. "Hiçbirimiz hâlâ ne boklar döndüğünü anlayamadığımız için suçluluk hissediyorum. Hepimiz Sage'e yaptıkları yüzünden ondan nefret ettik ama aslında yıllardır o kız tarafından saldırıya uğruyormuş."

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi, bu sözler bağımın hiç hoşuna gitmemişti.

Dikkatlice doğrulup Atlas'a doğru ilerleyerek açık kapıdan çıktım. İkimiz de durup Gabe'in, sanki bu işi yapmak için doğmuşçasına son üç fayansı zemine yerleştirip kusursuz bir şekilde hizalamasını izledik.

Atlas şişeden bir yudum su içtikten sonra bana uzattı. "Yemekten sonra istersen seni oraya götürebiliriz. North'la Gryphon'ın itiraz edeceğini sanmıyorum."

Başımı sallayıp gülümsedim, büyük bir yudum aldım. Oda korkunç derecede sıcaktı ve Gabe bize birkaç vantilatör bulmuş olsa da içeride olmak hâlâ pek eğlenceli değildi. Gryphon'la yaptığım son antrenmandan bile daha fazla terlemiştim, muhtemelen berbat kokuyordum ama Bağlarımın hiçbiri buna aldırmıyor gibiydi.

Ön kapının açıldığını duydum, North'la Gryphon birlikte eve girerken Bağlarımdan daha fazlasının geldiğini gösteren o tanıdık karıncalanma hissini fark ettim. Atlas'ın odasından ne konuştuklarını duyamıyordum ama ikisi de bizi bulmak için acele etmiyorlardı, yani acil bir durum yoktu.

Atlas'la Gabe'e baktıktan sonra utangaç bir gülümsemeyle, "Yanlarına gitmeden önce duş alacağım. İğrenç kokumu hepinizin çekmesine gerek yok," dedim.

Atlas sırıtarak, "Çalışan tek duş seninki, paylaşmak isteyebilirsin," diye takıldı.

Elimi göğsüne koyup alayla ittim ama sanki tuğla bir duvarı itmeye çalışıyormuşum gibi pek de hareket ettiremedim.

Gabe, "Bu sabah sadece sen varken bile duşa onunla girmene izin vermediğine göre şimdi hepimiz buradayken senin girme şansın hiç yok," diye şaka yaptı, topuklarımın üzerinde dönüp ikisi de bana daha fazla laf atamadan hızlıca uzaklaştım.

Kendimi temizleyip North'un ısrarla aldığı ipek pijamalardan birini giydiğimde Nox da geldi ve bütün Bağ grubum yemek tabaklarıyla mutfak adasının etrafına oturdu.

Tezgâhın üstünde paketli yemek kapları vardı, yani içlerinden biri yemekhaneden yemek alıp gelmişti. Hamburgerle patates kızartmasının nefis kokusu karşısında ağzım sulandı. North'un aşçısı bizimle birlikte Sığınak'a taşınsa da oradaki herkesi doyurabilmek için yemekhanede çalışmaya başlamıştı, biz de bu sırada yiyecek tedariki işini çözüyorduk. Onun yemeklerini gerçekten çok özlemiştim.

Istakozlu ve balıklı minik sandviçlerini tekrar yapması için North'a yalvarmam gerekebilirdi.

Ayrıca bu akşam böyle bir aile yemeği beklemiyordum. Özellikle de içinde bulunduğu o bariz kötü ruh hâli göz önüne alınınca Nox'un burada olmasına biraz şaşırmıştım ama hiçbir şey söylemeden North'tan tabağımı alıp gülümsedim. Sanki ölümcül bir yara alıp almadığımı kontrol ediyormuş gibi beni baştan aşağı süzdüğünde tatlı tatlı gülümseyerek karşılık verdim.

Gabe'le Atlas masada iki tarafıma oturdular, ben de tek kelime etmeden yemeğime başladım. Aşçı bütün topluluğu doyuracak kadar çok yemeği, lezzetini koruyarak pişirmekte harikaydı, o yüzden önümdeki hamburgeri mideye indirmekten başka hiçbir

şey istemiyordum. Bütün Bağlarımla birlikte olmanın tadını çıkarmaktan ve bana dünyaları ifade eden bu insanlarla birlikte huzurlu bir an yaşamaktan memnundum.

Ama uzun sürmedi.

Gryphon, "Peki siz ikiniz, Oli gibi içinizde yaşayan bağ varlıkları olduğunu tam olarak ne zaman bizimle paylaşmayı düşünüyordunuz?" diye sordu.

Ağzıma götürdüğüm çatalım havada durdu, Gryphon, Nox ve North'a baktım. Atlas'la Gabe iki yanımda donakaldılar, mutfaktaki sessizlik bir anda gerilmişti.

Kimse konuşmak istemedi, ben de durumu yatıştırmak için çaresizce kendimi öne attım. Gryphon sorusunu bana yöneltmemiş olsa da cevap verdim. "Zaten biliyorsun sanıyordum. Daha önce yetenekleri hakkında bana bir şeyler söylemiştin."

Gryphon başını iki yana salladı. "Evet, fazladan bazı güçleri olduğunu biliyordum. Diğerlerinden daha farklı yetenekleri olduğunu da biliyordum. Ama çadırda senin bağın ortaya çıkıp Nox'a yaklaştığında *onun* bağı da ortaya çıktı. Nox'tan geriye hiçbir şey kalmadı. Yani bağlarınız siz uyurken geceleri arkanızdan işler çeviriyorlarmış."

Düzenleme
Ny.ozlem

On Birinci Bölüm

Oli

Daha önceki sessizlikte çıt çıkmadığını sanmıştım ama bu yeni sessizliğin yanında hiç kalırdı.

North'un konuşmaya niyeti yoktu ama bakışları onu mutfaktan çıkarıp döverek öldürmeyi planlıyormuşçasına Nox'a sabitlenmişti. Bana birkaç ay önce kardeşine böyle bir bakış atabileceğini söyleseler yüzlerine yüzlerine gülüp siktiri çekerdim.

Gryphon bakışlarını iki kardeşten ayıramıyordu, gözleri aralarında gidip gelirken olan biteni değerlendirmeye çalışıyordu. Benim duyamadığım bir tür zihinsel iletişim döndüğünden emindim ama artık aralarında ne oluyorsa Gryphon pek memnun görünmüyordu.

Atlas'la Gabe'in beni izlediğini bilmek için onlara bakmam gerekmiyordu. Bakışlarını üzerimde fazlasıyla hissediyordum.

Sanırım bu durum neden yorgun uyandığımı açıklıyordu.

Gryphon'ın gözleri bana kaydı, "Evet, bu durum sabahları yorgun uyanmanı açıklıyor, Bağlanan'ım. Onların bağlarının da

seninki gibi içlerinde yaşayan ayrı varlıklar olduğunu ne zaman öğrendin?" dedi sesli bir şekilde.

Omuz silkip, "Herkesin zaten bildiğini varsaymıştım. Daha önce North'un bağıyla konuşmuştum. Endişelendiğin buysa ondan korkmuyorum," dedim.

Gryphon başını hafifçe yana eğdi. "Ondan korkmanı beklemiyordum. Onun bağı sana ait. İçinde yaşayan bir varlık olması korkulacak bir şey olduğu anlamına gelmez."

Atlas araya girdi. "Oli sadece kendi bağı çoğu zaman vahşi tavırlar sergilediği için böyle düşünüyor."

Gabe arkamdan uzanıp Atlas'ın omzuna hafifçe yumruk attı, sanki bağımın cinayete eğilimli bir kaltak olduğunu ima ettiği için alınacakmışım gibi. Açıkçası bu konuda tartışılacak pek bir şey yoktu.

North nihayet konuştu, "Biliyor muydun?" dedi, geri kalanımızı umursamadan tamamen kardeşine kilitlenmişti.

Nox tek kelime etmedi, etrafında böyle büyük bir öfke patlaması yaşanmıyormuş gibi sadece hamburgerini ağzına götürüp bir ısırık daha aldı.

"Cevap ver bana, Nox. Biliyor muydun?"

Burada olmamam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Çok bariz şekilde iki kardeş arasında yapılacak bir konuşmaydı ve burada olmamalıydım ama gözlerimi Gryphon'a çevirince başını iki yana salladı.

"Hayır, bu konuşmayı kesinlikle grup olarak yapacağız. Çünkü ciddi bir mesele. Bu ikisinin bize bağları hakkında yalan söylemiş olmaları *gerçekten* önemli bir durum. Nox'un geri döndüğünden beri sana karşı tehdit oluşturması, sonra da bağını riske atması–"

Nox sonunda Gryphon'ın sözünü kesti. "North'un bağı tehdit değilse benimki neden tehdit olsun?"

Bu sözleri masaya el bombası bırakıp pimini çekmiş gibi bir etki yarattı.

Atlas, "Çünkü sen tam bir psikopatsın," diye söylendi. Tam o anda Gabe ağır ağır, "Oli'nin Bağ'm olmasından memnun değilsen bağının senden farklı hissettiğini nereden bileceğiz ki?"

North kendini tutamayıp, "İçimizdeki bağlara güvenilmemesi gerektiğini biliyoruz! Onlara güvendiğinde neler olduğunu gördük, Nox. Ortada bir sorun yokmuş davranma," diye bağırdı.

O ne demek şimdi ya?

Gabe biraz gerildi, sessiz bir destek göstergesi olarak masanın altından elini dizime koyup hafifçe sıktı. Atlas burada olup bitenler karşısında neredeyse öfkeden titriyordu ama ağzım sıkıca kapalı tutmaya devam etti ki bu bile bir gelişmeydi.

Hem de büyük bir gelişme.

Nox tam bir umursamazlık timsali olarak hamburgerinden bir ısırık daha aldı, ardından sanki bunların hepsi inanılmaz sıkıcıymış gibi önündeki küçük viski kadehini ağzına götürdü. "Bunu sen yaşadın, abi. Ben öyle bir şey yaşamadım. Kâbus yaratıklarım her emrime amadeler."

North gözlerini kısmış ona bakıyordu, ardından dudaklarına usul usul bir sırıtış yayıldı. Bu da kardeşine yönelttiğini hiç görmediğim bir tavırdı. "Gerçekten mi? Çünkü Brutus'ün hâlâ Oleander'ın yanında olması yaratığın üzerinde tam kontrolünün olmadığını gösteriyor gibi. Sen kâbus yaratıklarından birini *asla* başkasına vermezsin. Hele ki kendine karşı tehdit olduğundan emin olduğun Bağ'ına hiç."

Bu konuşma bana tehlikeli geliyordu. Sanki Nox'un sorunlarının kıyısında duruyorduk ve ufacık bir hareket haftalar önce akşam yemeğinde istemeden yaptığıma benzer şekilde onu tekrar tetikleyecek gibiydi.

"Ona o yaratığı bağım verdi. Bağımın ona saldıracağından ya da zarar vereceğinden endişeleniyorsan o kâbusu ona bağımın verdiğini de bil. İstemediğim ve en başından beri karşı çıktığım hâlde hepiniz ısrar ettiniz, gece odama geldiğinde yanında kalan bağım oluyor. Bağım ona zarar vermek istemiyor. Ben istiyor

olabilirim ama o istemiyor. Endişelenecekseniz benim için endişelenin, onun için değil."

Bütün bu sözlerin bana romantik gelmesi garip miydi?

North'un bağına karşı sanki beni kendine çağıran bir işaretmiş gibi her zaman çekim hissetmiştim ve şimdi Nox'un bağının da bana aynı şekilde davranabileceği düşüncesi inanılmaz cezbediciydi.

Gryphon bana sert bir bakış atınca yanaklarım kızardı.

Ona doğrudan, *Beni ispiyonlamayı aklından bile geçirme,* diye mesaj yolladım, söylediklerimi zihin bağlantımızdaki başka kimsenin duymaması için dua ettim. Çenesi gerildi ama başını hafifçe aşağı yukarı salladı.

Ama doğruyu söylüyor, değil mi?

Gryphon hiç tereddüt etmeden zihnimde cevapladı. *Şu anda söylediği tek şeyde yalan kokusu alıyorum, o da sana zarar vermek isteme ihtimali kısmı. O yüzden ikinize biraz daha fazla göz kulak olacağım gibi görünüyor.*

Omuz silktim çünkü Nox'un bana zarar verebileceğini zaten biliyordum, hâlihazırda pek çok şekilde zarar vermişti ama ondan korkmuyordum, *özellikle* de artık bağının orada bir yerlerde olduğunu ve beni istediğini bildiğim için hiç korkmuyordum.

Bağ grubumdaki adamlarla ilgili kibirli değildim. Bana bir şey borçlu olduklarını ya da kendi rızaları dışında bağlı olduklarını düşünmüyordum ama içten içe Nox'un her fırsatta savurduğu zehirli sözleri hak ediyormuşum hissediyordum.

Hepsi kendilerine ve topluma tehdit olmayan bir Bağ'ı hak ediyorlardı. Lanet bir canavarla birleşmemeyi hak ediyorlardı. Bir an bile düşünmeden Sığınak'ı Direniş'ten koruyup kurtarmış olmama rağmen insanların korku dolu bakışları ve sürekli fısıldaşmaları olmadan sokakta yürüyemiyordum.

Yeteneğimi iyiye kullanmayı seçsem de hâlâ bir tehdit olduğum için hep toplumun dışında kalacaktım çünkü insanlar zamanla değişirdi. Yıllar boyunca iyi ailelerde yetişmiş, Direniş'in

söylemlerine inanmamaları gerektiğini bilen pek çok kişi, yine de taraf değiştirip onlara katılmıştı. İnsanların benden korkmalarını anlayışla karşılıyordum.

Ben de kendimden korkuyordum.

North masadan kalktı, yarısı yenmiş hamburgerini geride bırakarak odama ulaşana kadar evin içinde ilerledi, kapıyı itip sanki o oda kendisininmiş gibi doğrudan içeri girdi. İlk iki saniye garip geldi ama sonra evde çalışan tek tesisatın benim odamda olduğunu hatırladım, kardeşini öldürmemek için ya tuvalete gittiğini ya da yüzünü yıkayıp sakinleşmeye çalıştığını varsaydım.

Gryphon kendi yemeğine dönüp ağzındakileri yavaş yavaş çiğnerken öfkeyle mutfağa bakındı. Yarın onunla antrenman yapmak zorunda kalacak ajanlarına şimdiden acıyordum. Etrafındakilere karşı pek hoş biri olmayacaktı.

Nox hamburgerinin son lokmasını bitirip kendine bir viski daha koydu. Bu sefer gitmek için acelesi yok gibiydi ve sebebinin keskin tavrım körelten alkol olup olmadığını ya da herkes bağıyla ilgili haberi sindirirken önlerinde durmak istemesinden kaynaklanan bir kin olup olmadığını bilmiyordum.

Atlas, "North'un bağıyla konuştuğunda ona ne söyledin?" deyince Gabe başımın üzerinden bir kez daha sert bir bakış attı.

"Seni ilgilendirmez. İkisinin arasında olan bir durum."

Omuz silktim, patates kızartmamı ketçaba batırıp ısırdım. "North kâbus yaratıkları konusunda hep endişeliydi. Ben değildim. Ama onun da endişelenmemesi için bir açıklama yapabilmek istedim, o yüzden bağıyla... Bağımızı tamamlamadan önce konuştum. Bana ait olduğunu, hiçbir zarar veremeyeceğini, zaten bağların birbirine zarar vermesinin imkânsız olduğunu söyledi."

Gabe hamburgerinin son çeyreğini tek seferde ağzına tıkarken, "Bu pek de doğru değil," dedi. Ona gözlerimi devirince masanın altından tekrar bacağıma dokundu.

"Ne demeye çalışıyorsun?"

Gabe, "North'un babası–" dedi, sonra Nox'un hâlâ masada oturduğunu fark edip onun da babası olduğunu hatırlayarak utangaç bir bakış attı. Nox'sa keyifle viskisini içiyor ve sanki hiçbirimiz masada oturmuyormuşuz gibi davranıyordu.

North'un babası.

Gryphon'a bir bakış attım. Hâlâ öfkeli görünüyordu ama artık parçalar beynimde birleşmeye başlarken bana bakıyordu.

"Bağı, North'un yalana inandığını, bu yüzden bağının ve kâbus yaratıklarının bana zarar verebileceğini düşündüğünü söyledi."

Gryphon kaşlarını çattı ve ortak zihin bağlantımız aracılığıyla North'a uzandı, böylece masadaki herkes –Nox hariç– onu duyabildi. *Geri dönmen lazım. Önemli meseleler var.*

North birkaç saniye içinde ceketini çıkarmış, gömleğinin üst düğmeleri açık hâlde tekrar mutfağa girdi.

"Bağın *yalana* inandığını ve bu yüzden Oli'ye zarar verebileceğini düşündüğünü söylemiş."

North, "Onu etkilemek için götünden uydurduğu saçmalıkları anlatıyor," diye çıkıştı, elini saçlarının arasından geçirerek biraz dağıtınca birkaç buklesi serbest kaldı.

Başımı yana eğip olan bitenleri detaylıca düşündüm ama aklımda çok fazla soru vardı.

Büyük bir tereddütle, "Babanın... anneni incittiğinden ne kadar eminiz?" deyince North'un gözleri ânında bana döndü.

"Onu öldürdüğünü gördüm. Vücudundan kâbus yaratıklarının çıktığını ve annemi parçalara ayırdığını gördüm, yani çok eminim."

Nox bir kadeh viski daha koydu ve Gryphon şişeyi elinden alarak artık erişemeyeceği şekilde masanın karşısına koydu.

Gabe bu güç gösterisine içinden homurdanarak karşılık verdi ama Atlas onları görmezden gelip, "Peki, bahsettiği yalan başka ne olabilir? Affedersiniz ama gözleri siyaha dönmüş bir bağın

söylediklerini öylece görmezden gelemeyeceğim. Onlarla ilgili yeterince şey biliyorum, öylece geçiştirilemezler," dedi.

Daha sonra araştırmaları hakkında soru sormam gerekecekti ama şu an odaklanmamız gereken daha büyük konular vardı.

Bir an sonra kafama bir şey dank etti. Bu siktiğimin yalanının ne olduğunu zaten biliyordum çünkü Direniş'in kan tahlilleriyle oynaması sonucunda en yakın arkadaşımın bütün hayatının altüst oluşuna henüz tanık olmuştum.

"Bağ değillerdi," diye mırıldandım, Gryphon'ın kafası hızla bana döndü.

Zorla yutkundum ama kelimeler ağzımdan döküldü. "Gerçekten Bağ değillerse kâbus yaratıklar ona zarar vermemeleri gerektiğini bilemezlerdi."

North başını iki yana sallamaya başladı ama Nox başını ona doğru çevirip gözlerini devirdi. "Şuna bak sen. Olayı küçük zehir kız çözdü."

Gryphon, "Biliyordun," diye çıkıştı. Nox başını iki yana sallayarak yanıtladı.

"Hayır. Ama mantıklı. Dürüst olmak gerekirse çocukken o evde geçirdiğimiz günlerle ilgili şeyler mantıklı hâle gelmeye başladı."

Güneş doğmadan uyandım, banyoya geçmek için Gabe'le Atlas'ın üzerinden tırmanmak zorunda kaldım.

Dün akşam yemekten sonra Gryphon'la North'un arasında büyük bir kavga çıkınca sonunda oradan uzaklaşmak zorunda kalmıştım. Her zaman birlikte hareket eden, bize liderlik eden bu iki adamın böyle acımasızca kavga etmeleri inanılmaz moral bozucuydu.

Mutfak dışında sadece benim odam ve banyom tamamlanmış durumdaydı, bu yüzden oraya saklanmaktan başka çarem kalmamıştı. Oradan çıktığım anda Gabe'le Atlas doğrudan peşimden gelmişlerdi. Üzerime pijama geçirdikten sonra Gabe kavganın şiddetli seslerini bastırmak için film açmıştı.

Yatağı ilk gördüğümde gerekirse altı kişinin rahatça sığabileceği şekilde yapıldığını fark etmiştim ama bu kadar çabuk deneyeceğimizi düşünmemiştim.

Dürüst olmak gerekirse bu kadar sakin bir atmosferde olacağını da düşünmemiştim.

Gabe'le Atlas'ın arasında uyuyakalmıştım ama sabah kalktığımda ikisi de aynı tarafta yatıyordu, North da diğer tarafta sessizce horluyordu. Dün gece yanımıza geldiğini hiç hatırlamıyordum ama bağım göğsümde inanılmaz derecede huzurluydu.

Gabe'le Bağlanmak dengemi tamamen kurmaya bir adım daha yaklaşmamı sağlamıştı.

Banyoya girince Gryphon'ı aynanın karşısında, beline bir havlu sarmış hâlde buldum, demek ki gece o da burada kalmıştı.

Dün gece yüzünden kendimi hâlâ huzursuz hissediyordum ve o da hâlâ bu konuda öfkeli bir ruh hâli içindeydi ama kollarını açınca yine de yanına gittim. Göğsüne sokulup kalbinin ritmik atışlarını dinleyerek sinirlerimi yatıştırdım.

Canını sıktığımız için üzgünüm. Ama o herifin boklarını yüzüne vurduğum için üzgün değilim.

Başımı sallayıp doğrudan ona konuştum, diğer üçünün hâlâ uyuduğunun farkındaydım.

Asıl meselenin bağ değil, güven olduğunu anlıyorum ama konu ailesiyle ve Nox'un başına gelenlerle bağlantılıysa, ona biraz anlayış göstermen gerektiğini düşünüyorum. Travmatik şeylerle ilgili sırları saklamak konusunda kimseyi suçlayacak değilim. Size kendi yaşadıklarımın çoğunu anlatmadım... çünkü hepsi çok ağırdı. Atlas olmasaydı ve Direniş kamplarında geçirdiğim zaman bu kadar

kayıt altına alınmamış olsaydı, hâlâ pek çok şeyi bilmezdiniz çünkü olanlar hakkında konuşamıyorum.

Elleriyle başımın arkasını kavradı, başparmakları saçlarımın yumuşak tutamlarını okşuyordu. Böyle güçlü ve amansız bir adam beni bu kadar nazikçe tutunca koruma altındaymışım gibi hissettim.

Biliyorum. Bu konuda götlük yapmaya çalışmıyorum ama iş senin güvenliğine gelince onları sorumlu tutmaya hakkım var. Bağlarının sana zarar verebilme ve yalanın ne olduğu hakkında yanılma ihtimalimiz var. Haklı olup olmadığını görmek için Sawyer'a Dravenların kan testlerini sistemden tekrar geçirteceğim. Gerçekten Bağ oldukları ortaya çıkarsa eğer içlerinde senin bağına benzer varlıklar olduğunu bildiğimiz için bu noktadan sonra ne yapacağımızı ciddi ciddi konuşmamız gerekecek.

Uzaklaşıp yüzümde ciddi bir ifadeyle ona baktım, bağım sözlerine sinirlenerek yüzeye çıkmaya başladı. *Bağlananlarımdan uzak kalmayacağım. Bağım da onlardan uzak kalmayacak.*

Gryphon başıyla onayladı ama geri adım da atmadı. *Biliyorum. Ama hepimizin bağın yüzünden önlemler aldığını bilmen lazım. Nox da dâhil olmak üzere hepimizin kabul ettiği bazı şeyler vardı ve bunları, bağının neler yapabileceğini bildiğimiz için yapıyorduk. Bağ grubun olarak sorumluluğumuz bağını mutlu ve güvende tutmak, cinayet işlemesine engel olmaktı, tabii ki hayatın tehlikede değilse.*

Başımı sallayıp ondan uzaklaştım, söylediklerini kabul edebilirdim ama kafamda toparlamak için bir anlık mesafeye ihtiyacım vardı. Neden her şey bu kadar berbat şekilde karmaşık olmak zorundaydı ki?

Aslında ihtiyacım olduğu için değil sadece yapacak bir şeyim olsun diye soyunup duşa girdim, sıcak suyun altında bekledim. Suyun tenime işlemesine izin verirken Gryphon'm giyinmesini izledim. Ajanlarıyla sabah erken saatlerde eğitim seansları vardı ve ardından uzun bir güvenlik önlemleri listesiyle ilgilenmesi

gerekiyordu. Zaten çok fazla işi olduğunu biliyordum ve üstüne bir de kendi saçmalıklarımı eklemek tamamen mantıksızdı.

Silahlarının hepsini banyodaki lavabonun altından, varlığından haberim dahi olmayan bir kasadan çıkarıp kuşandı. Doğrudan zihnine konuştum. *Nox ne yapıyor? Bağımla ilgili bazı şeyleri onun bile kabul ettiğini söyledin. Neleri kabul etti?*

Gryphon derin bir nefes alıp son Bağ'ıma duyduğum ilgiden rahatsız olduğunu belli etti. Sanırım bir hafta öncesine kadar gösterdiğim bu ilgiyi teşvik edip mutlu olurdu çünkü Bağ grubunun tamamlanmasını ve hepimizin o ekstra güvenceye kavuşmasını istiyordu.

Fakat dün gece yemekte söylenenler ve çadırda bağlarımızın arasında olanları görmesi onu sarsmıştı, artık o kadar emin değildi.

Odasında uyumanı kabul etti. Bağını sakinleştirip toparlamak için ihtiyaç duyabileceğin bütün kıyafetlerini vermeyi kabul etti ve Direniş'ten kurtarıldığın zaman ten teması gerektiğinde onu da kabul etti.

Hasiktir.

Ten tene teması kabul etmişti.

Şaşkınlığım açıkça belli olmalıydı çünkü Gryphon bana arkası dönük olmasına rağmen başını onaylarcasına salladı. *North sürekli yanındaydı. Sana sarılırken kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermedi ama açıkçası farklı bir şey yapmasını da beklemiyordum.*

Sebebinin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?

Gryphon omzunun üzerinden bana bakıp göz teması kurarak cevap verdi. *Biliyorum. Ama söyleyemem. Sadece kendisi söyleyebilir. İkisine kızmış olsam da sözümü bozamam. Çünkü senin de söylediğin gibi travmalar zordur ve dünyada Nox Draven'dan daha travmalı çok az kişi vardır.*

Başımla onayladım, ardından o yoğun ânın etkisinden kaçmak için suyun altına girdim. Gryphon işini bitirince duşa kabine

yaklaştı, kapıyı açıp dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra güne başlamak üzere çıktı.

Birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldı ve Gabe sendeleyerek içeri girip doğruca tuvalete yöneldi. Beş erkek Bağ'ım olsa bile erkeklerin dolu bir banyoya bu kadar rahatça girip herkesin önünde çiş yapması *asla* alışabileceğim bir şey değildi. Onlar yan odada olduklarında bile çoğu zaman rahatça işeyemiyordum, kendimi hazırlamam gerekiyordu.

Zihin bağlantısıyla, *İyi uyudun mu, Bağlanan'ım?* diye sordu, sesi yumuşak ve uykuluydu ama çok netti. Tamamlanmış bağımızın avantajlarının keyfini çıkarırken yüzünde hınzır bir gülümseme vardı. Bütün bu karmaşaya rağmen ben de gülümsemeden edemedim.

Bebek gibi. Yatak mükemmeldi.

Lavaboya yönelip ellerini yıkarken zihnime mesaj göndermeye devam etti. *Güzel çünkü bugün Sage'i ziyaret edip Giovanna'dan aldığımız yeni bilgilerle durumu çözmeye çalışacağız. Umarım onu oradan çıkarabiliriz.*

Gözlerim hızla ona döndü, suyu kapattım, sanki kıçım yanıyormuş gibi duştan fırladım. "Neden daha önce söylemedin?"

Omuz silkip yüksek sesle, "Gryphon beni yüzüme vurarak uyandırdı ve bugün bununla ilgileneceğimizi söyledi, yani sen ne zaman öğrendiysen ben de o zaman öğrendim, Bağlanan'ım. Şimdi gidip Atlas'ı da aynı şekilde uyandıracağım çünkü eminim o da gelmek isteyecektir," dedi.

Sonra neredeyse şeytani bir gülümsemeyle banyodan çıktı.

On İkinci Bölüm

North

Sığınak'tan ayrılmak hoşuma gitmiyordu.

Seyahat etmekle sorunum yoktu ya da önde gelen bir meclis üyesi olmamdan dolayı başıma gelecek tehditlere karşı güvenliğim ve yeteneğimle ilgili endişelenmiyordum. Gelgelelim Sığınak hâlâ gelişimin ilk aşamasındaydı ve başında biri olmadan yürütülemeyecek kadar toydu. Gryphon'ı arkada bırakmak iyi bir başlangıç olmuştu çünkü oradaki herkes benim adıma konuşabileceğini biliyordu ama şu anda işlerin başında bir lider figürünün olması fazlasıyla gerekliydi.

Ne yazık ki Yeteneksizler topluluğu bana başka bir seçenek bırakmamıştı.

Meclis ofislerine ulaştığımda Penelope'nin beni beklediğini gördüm. Üzerinde döpiyesi ve topuklularıyla baştan ayağa şık görünüyordu, dudaklarında kırmızı ruj vardı ve cilveli gülümsemesi tüylerimi diken diken etmişti.

Bağlandığımın tamamen farkındaydı ve ona hiçbir zaman iş ilişkisi dışında bir ilgi göstermemiş olmama rağmen hâlâ bir

çeşit ilişki kurmaya çalışmakta ısrar ediyordu. Her zaman canımı sıkmıştı ama artık Bağlanan'ım için ne kadar hassas bir konu olduğunu bildiğimden görmezden gelebileceğim bir şey değildi.

Oli'nin böyle bir insanla yan yana vakit geçirmesine asla müsaade etmezdim, o yüzden kendime de aynı standardı uygulamam gerekiyordu. Kontrol manyağı bir pislik olabilirdim ama adil olmam lazımdı.

"Evraklarımı verip masana git, biri beni görmeye gelmediği sürece işlerimi bölme."

Ses tonumdaki sertlik karşısında bir saniyeliğine yüzü düştü, sonra yeniden gülümseyip başka bir şey demeden talimatlarımı yerine getirdi. Dürüst konuşmak gerekirse, o pozisyonda bu kadar uzun süre kalmasının tek nedeni hiçbir şeyi sorgulamamasıydı. Ayrıca kariyerini ilerletmek için pozisyonunu kullanacak kadar kurnaz ya da zeki olduğunu da düşünmüyordum.

Ama şu saçma davranışlara bir son vermezse bu bile kıçını kurtaramazdı.

Evrakları alıp masama doğru yürüdüm ve gitmeden hızlıca gözden geçirebilmek için kapıyı sıkıca kapattım. Büyük kısmı diğer meclis üyelerinden gelen notlardı, bugünkü toplantıyla ilgili görüşleri ve dileklerini iletmişlerdi. Dikkate almayacağım kadar öngörülebilir saçmalıklardı.

Gryphon tarafından tamamen onaylanmış sadece iki meclis üyesi vardı, onlar da Sığınak'ta bizimle birlikte yaşayan Rockelle ve Hannity'ydi. İkisiyle de hâlihazırda konuşup anlaşmaya varmıştım. Ayrıca Vivian ve Unser'le de bu konudaki görüşleri hakkında konuşmuştum, yüksek seviyeli Taktik Ekibi liderleri olarak fikirleri benim için önemliydi. Bağlanan'ımın hayatını da kendi hayatımı da ikisine emanet edebilirdim, topluluğumuzun yönetimine dair söyleyecekleri bir şey varsa duymak istiyordum.

Elbette Gryphon ve Nox'la da konuşmuştum.

Oleander, Gabe ya da Atlas daha önce bu konuya dâhil olmamıştı, aksi hâlde akşam yemeğinde onlarla da konuşurdum.

Dün gece yaşananların üzerine, Bağlanan'ımı başka bir konuyla üzmek istememiştim çünkü basit bir akşam için ortaya çok fazla boktan bilgi dökülmüştü.

Oleander'ın ailem hakkında söylediklerinde haklı olmasını mı yoksa haksız olmasını mı daha çok istediğimden emin değildim. Direniş'in, beni bu dünyaya getiren ve beni çok seven insanlardan gerçek Bağ birlikteliğini almış olabileceği düşüncesi içimi şiddetli bir öfkeyle dolduruyordu ama aynı zamanda bir çeşit rahatlama da hissediyordum. Bağımın ve kâbus yaratıkların Oleander'a zarar verememe ihtimali beni umutlandırmıştı ve... belki de kardeşimi mahveden zehir, mutlulukla Bağlanmış grubumuzun yaşadığı bir terslikten kaynaklanmıyordu.

Belki onun başına gelenler de Direniş'in suçuydu.

Kafamdaki kötü düşünceleri yok etmek için başımı salladım çünkü bu düşüncelerin beni boğacak kadar güçlü olduğu inkâr edilemezdi.

Bu anıları içkiyle unutmaya çalışarak şişenin dibine vurduğum günlerin sayısı itiraf etmek istemediğim kadar çoktu. Nox'un da aynısını yapmak istemesine hiç kızmamıştım çünkü ben bunu sadece biliyordum, o ise bunu deneyimliyordu.

İkimiz de bu yükü pek iyi taşıyamıyorduk.

Zirve toplantısına zamanında varabilmem için telefonumda çalan alarmla birlikte, daha çok içimi rahatlatmak ve kendime bunları neden yaptığımı hatırlatmak için zihinsel olarak Bağlanan'ımla hızlıca iletişime geçtim.

Hemen cevap verdi. *Olayları çözüme kavuşturana kadar bütün gün Sage ve Sawyer'la her şeyi gözden geçireceğim. Masumiyetine dair yeterli kanıtı bulursak onu dışarı çıkarabilir miyiz?*

İçim öfkeyle doldu ama Oli'ye karşı değil, arkadaşının kendini içinde bulduğu bu korkunç duruma. Ki bu da Direniş yüzündendi. Artık Sage'in Dara'yı kasıtlı olarak öldürmediğinden ve başka bir şeyler yaşandığından emindim.

Ailesini çok uzun zamandır tanıyordum, şu anda babasının Sığınak'ta kan gruplarını inceleyip ailesinin adına leke süren bu berbat durumu düzeltmeye çalışarak kendini neredeyse paralayışını izliyordum. Ayrıca Bağları olarak bizim bile burnumuzun ucunu göremediğimiz zamanlarda Bağlanan'ıma arkadaşlık eden o tatlı, kalbi kırık küçük kızın Direniş üyesi olması mümkün değildi.

Kulağa safça gelebileceğinin farkındaydım ama insanlarla benim kadar uzun süredir uğraştığınızda bazı kalıpları ve benzerlikleri görmeye başlıyordunuz. Kan gruplarıyla oynandığını duyduğumda şaşırmıştım ama şoka uğramamıştım. Taktiklerini bildiğimden Bağlanan gruplarına saldırarak kan soylarını zayıflatmayı ummalarının tamamen mantıklı olduğunu düşünüyordum.

Kendi kendime boş bir odada sessizce kıkırdadığımı fark ettim, belki de kâbus yaratıklarını seyreltmeceklerini umarak annemi babamla bir araya onlar getirmişlerdi. Ancak bunun yerine, dünyaya iki kâbus yaratık manipülatörü daha gelmiş, ikimiz de annelerimizin verdiği fazladan yetenekler sayesinde babamızdan daha güçlü olup çıkmıştık.

Sadist götlerin hak ettiği tam da buydu.

Evrakları kolumun altına sıkıştırıp tek kelime etmeden ofisimden çıktım, Penelope yeniden bana gülümsemeye çalışınca görmezden geldim. İş ceketini çıkarmış, altına sadece dantelli bir atlet giymiş olması, kovulacağını ve yerine başka birini bulmam gerekeceğini anlamama yetmişti. Tercihen erkek, işinde yetkin ve sosyal basamakları tırmanmaya hevesli olmayan biri... Yani kısacası, öyle birini bulmak tam olarak tek boynuzlu at bulmak kadar kolaydı.

Nakilci aracılığıyla getirilen Rafe beni asansörde karşıladı, birlikte arabaya iniş yolculuğunda keyifle sohbet ettik. Ailesiyle birlikte malikânemizde yirmi yılı aşkın süredir yaşıyorlardı ve çocuklarının büyüyüp üniversiteye gidişini, dünyayı gezişini izlemiştim. Ne o ne de eşi Üstün Yetenekliydi. Ama ikisi de tanıdığım en sadık ve en nazik insanlardandı. Direniş'le yaşananla-

rın ardından onları geride bırakmamın mümkün olmayacağını biliyordum. Yakın olmasak bile bu kadar uzun süre evimizde bulunduklarından dolayı görmüş olabilecekleri şeyler yüzünden hedef hâline gelebilirlerdi.

"İki yeni torun ha, tebrikler! Görüşmek için sabırsızlanıyor olmalısınız."

Rafe gülümseyip omuz silkti. "Yakında her şey durulur da ikizleri görmeye gidebiliriz diye umuyoruz ama alelacele gidip ailemizi hedefi göstermek istemiyoruz."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım, birlikte asansörden çıkıp arabaya doğru yürüdük. "Böyle bir noktaya gelmiş olmamız çok üzücü, Rafe. Senden böyle bir şeyi asla istemezdim, yanımızda kalmak zorunda olup bu ânı kaçırman beni kahrediyor."

Rafe benim için arka kapıyı açtı ve ben içeri geçerken her zamanki sıcaklığıyla gülümsedi. "Aile dediğin böyle olur. Sadece işler iyi ve verimli giderken bir arada kalamayız. Siz bizimle her zaman ilgilendiniz, biz de şimdi ne kadar gerekirse o kadar sizin yanınızda olacağız. Maria'm ve ben sizinle güvendeyiz. Ayrıca her şey güvenli hâle gelene kadar bebekleri görüntülü arama yoluyla görmekten memnunuz."

Bu konuda hiç mutlu olmasam da başımla onayladım, cebimde titreşen telefonumu tekrar çıkarıp kapıyı arkamdan kapatmasına izin verdim.

Bugünkü zirve toplantısı hakkında haber makaleleri ve muhabirlerden gelen bir sürü soru beni bekliyordu. Herhangi birini açmadan önce derin bir nefes almak zorunda kaldım.

Uzun bir gün olacaktı.

"Üstün Yeteneklilerin bu ülke için oluşturduğu büyük tehdidi göz ardı edemeyiz. Bu grubun kendi kendini yönetmesine çok

uzun zamandır izin veriyoruz ama topluluk olarak uyum içinde yaşamayı başaramadıklarını pek çok kez gördük. Üstelik hem kendileri hem de başkaları için tehdit oluşturuyorlar. Bu duruma daha fazla izin *veremeyiz*. Daha sıkı düzenlemeler yapılması ve sıra dışı yetenekleri olan kişilerin daha fazla denetlenmesi gerekiyor. Ayrıca bazı ülkelerde uygulandığı gibi, kayıt altına alınmaları için bir sistem kurulmasına ihtiyacımız var."

Senatör Oldham, Yeteneksizler topluluğunun oturduğu masaya ve kalabalığa başıyla selam verdikten sonra Üstün Yetenekli temsilcilere arkasını dönüp tekrar yerine geçti.

Bu tavrının anlamı gayet açıktı ama kadın son yarım saattir topluluğuma karşı saçmalık ve önyargı dolu bir güç gösterisi sergilememiş gibi ben de diğer herkesle birlikte onu alkışladım.

Daha önce birkaç kez bir araya gelmiştik ve bu kadının yakınında bulunmaktan varlığımın her zerresiyle nefret ediyordum. Bağım bile ondan tiksiniyordu ve doğal olarak çevresindekilerin gözünde giderek daha fazla ilgi görüyordu, bu da onu daha sık önüme çıkarıyordu.

Şansımı sikeyim.

Zirve toplantısındaki konuşmamı zaten yapmıştım, Direniş'i etkisiz hâle getirme ve yaptıklarına karşı mücadele etme yollarımızdan, ayrıca desteklediğimiz Yeteneksizler yardım kuruluşlarının sayısından bahsetmiştim.

Ayrıca Sığınak'ın inşası ve her gün tükettiğimiz kaynaklarımız için kullanılan malzemelerin en az yüzde ellisini Yeteneksizlerin işletmelerinden temin etme çabalarımızı özellikle vurgulamış, refahı yaymayı amaçladığımızı göstermiştim.

Bu, özellikle kendi işletmeleri olan ve kafamda sadece dolar işaretleri gören bazı kişilerden aferin toplamamı sağlamıştı ama Oldham bütün bunları suratında alaycı bir ifadeyle oturarak dinlemişti.

Kadın resmen başımın belasıydı.

Siktiğimin Silas Davies'inden hemen sonra ikinci düşmandı. O herif, Bağlanan'ıma hem fiziksel hem de zihinsel işkence etmeye cüret ettiği için listenin başında yer alıyordu.

Gerçi dürüst olmak gerekirse benzer taktikleri gayet rahat şekilde Oldham'dan da bekleyebilirdim.

Onun ardından konuşacak sadece bir kişi daha vardı, Senatör Lilliman'ın eyaleti için duyduğu korku hakkında uzun uzun konuşmasını pek dinlediğim söylenemezdi.

Ülkede Üstün Yeteneklilerin en az bulunduğu bölgelerden biri olan New York'ta yaşıyordu, sebebi de Yeteneksizler nüfusunun yoğunluğu ve orada çok uzun süre fark edilmeden kalmanın imkânsız oluşuydu. Yeteneksiz insanların büyük kısmı, bu becerilerden duydukları korku nedeniyle Üstün Yetenekli olduğunu bildikleri herkesi fişliyorlardı. Böyle yoğun nüfuslu bir bölgeye taşınan herhangi bir Üstün Yetenekli insan genelde uzun süre aynı yerde tutunamıyordu.

Tüm bu eyaletlerin içinde asıl endişelenilmesi gereken yer orası değildi.

Missouri'de yeni açılan Çorak Bölge mesela? Hepimizin endişelenmesi gereken şey tam olarak oydu.

Direniş'in bu denli büyük bir güç gösterisiyle hamle yaptığı son sefer, yetmişlerdeki isyanlar sırasındaydı. Çorak Bölge olarak adlandırılan bu bölgeleri o zamanlar açmışlardı ki Üstün Yeteneklilerle Direniş'in arasında süren savaşın ön cepheleri için oldukça uygun bir isimdi.

Bu Çorak Bölgeler çoğu zaman Direniş'in sınırlarına yerleştirdiği Siperlerle korunuyordu; böylece oraya nakledilmiş olan, başkalarını kurtarmak ya da doğrudan savaşmak için gitmeyi seçen Üstün Yetenekliler hatta kazara oraya düşenler bile bir daha çıkamıyorlardı.

Bu eski, barbarca geleneklere yeniden başvurmaları rahatsız edici olsa da şaşırtıcı değildi. Bu bilginin doğrulanmış olması artık Gryphon'la birlikte Sığınak'ta neleri elimizde tutmamız

gerektiğini ve durum daha da kötüleşmeden önce kapatmaya çalışmak için oraya neler gönderebileceğimizi belirlemek adına biraz zaman harcamam gerektiği anlamına geliyordu. Kolay olmayacaktı, kaynaklarımız hâlihazırda yetersizdi. En iyi şansımız Oli'yi oraya gönderip hepsini yok etmek olurdu.

Tabii bu her zaman olduğu ve her zaman olacağı gibi en son çareydi.

Senatör saçmalıklarını bitirdiğinde odadaki herkes kibarca alkışladı, sonra da hep birlikte buradan cehennem olup gitmek için toplanmaya başladık. Kalabalık tek bir beden gibi kapıya yöneldiğinde daha da sinirlenerek tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Hepsi birbirinden faydasızdı.

Bana doğru yürüyen birkaç Üstün Yetenekli vardı ama tamamen görmezden gelip dümdüz kapıya doğru yürüdüm. Onlarla konuşmak gibi bir niyetim yoktu, Sığınak'a girişlerini, tarama sürecinden geçmeyi kabul etmedikleri için zaten reddetmiştim ama artık hatalarını fark ettiklerinden emindim. Sorun daha fazla kişiyi içeri alma imkânımızın kalmamış olmasıydı, Direniş'in saldırıları yeni evleri tamamlamamızı dört ay geciktirmişti.

Fırsatları vardı ama onlar bunu ellerine yüzlerine bulaştırmışlardı.

Kapıya doğru üç adım daha atmıştım ki Senatör Oldham hızla önüme geçti, o zarif gülümsemesiyle yolumu kesti. Bağım içimde geri çekildi, kadının bu kadar yakınımızda olmasından hoşnutsuzdu ama yine de nötr bir ifade takınmaya çalıştım.

"Meclis Üyesi Draven, gelmenizi beklemiyordum. Söylentilere göre küçük *kız arkadaşınızı* bulmuşsunuz ve artık onunla takıldığınız için sorumluluklarınızı ihmal ediyormuşsunuz."

Bu kadının Oleander'la ilgili konuşması hiç hoşuma gitmiyordu.

Kullandığı küçümseyici ton da hoşuma gitmemişti ve Yeteneksizlerin, Üstün Yetenekliler topluluğunda kutsal sayılan bir

şey hakkında konuşurken kullandığı bu dilden nefret ediyordum. Yine de yüzüme sakin bir gülümseme yerleştirdim.

"Eğer bu bir tebrikse, itiraf etmeliyim ki yetersiz buldum. Bu süre zarfında Direniş'le ilgili sorunlarla uğraşıyordum ve insanlığın yerin dibinden çıkardığı en kötü şeylerle yüzleşirken topluluğumun mümkün olduğunca çok üyesini hayatta tutmaya çalışıyordum."

Bu cümleye kasıtlı olarak onu da dâhil etmiştim ancak oldukça politik bir gülümsemeyle verdiği karşılığa bakılacak olursa fark etmemişti bile. "Evet, topluluğumuzdaki zorba ve suçlularla uğraşmak zor olabiliyor ama Yeteneksizler için iyi bir polis gücü ve katı bir hukuk sistemi işe yarıyor. Belki Üstün Yetenekliler için siz de aynısını düşünseniz daha iyi olur."

Yürürlükte olan politikalarımız ya da Direniş'le başa çıkarken uyguladığımız acımasızlık hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun topluluğundakilerin, bizim kâbus yaratıklarla yaptığımız gibi suçluların üzerine Dobermanlar salıp onları parçalamalarını keyifle izleyebileceklerini sanmıyordum. On dokuz yaşında bir kızın, düşmanlarını topluca öldürmesini rahatlıkla izleyebileceklerini de *hiç sanmıyordum*, bu yüzden küçümseyici tonunu biraz yersiz buldum.

Sesimin sert çıkmasını engellemek zor oldu ama sanırım başardım. "Benimle konuşmak istediğiniz bir şey mi vardı? Çünkü bugün, zoraki yaptığımız bu küçük grup sohbetinden çok daha verimli olacak başka işlerim var."

Bir elini göğsüne koyup sanki büyük ayıp etmişim gibi şaşkın ama tatlı bir sesle karşılık verdi. "İletişim kanallarımızı açık tutmazsak nasıl uyum içinde yaşayabiliriz, Meclis Üyesi Draven? Belki de topluluğunuzun tamamı bu yüzden yerinden edildi. Belki de güvenlik ve emniyetlerini daha iyi sağlayabilecek birine devretmeniz gerekiyordur."

İçim öfkeyle kaynıyordu ve kâbuslarım, bu kaltağı canlı canlı yiyip bitirmek için içimde kıvranıyordu. Yine de sözlerini düşünü-

yormuşum gibi yavaşça başımı salladım, ardından cevap verdim. "Peki sizin ailenizin ne kadar parası var, Senatör Oldham?"

Bir an kaşlarını çattı. "Bunun sizi neden ilgilendirdiğini anlamadım... ama bu ülkedeki ilk yıllarımızdan beri yaver giden şansımız sayesinde güzel bir kazanç sağladığımız kamu kayıtlarında mevcut."

Yine yavaşça başımı salladım, "Peki bu servetin ne kadarını topluluğunuzdaki insanlara ev sağlamak, onları doyurmak, giydirmek, koruyup eğitmek için kullandınız? Bu paranın ne kadarını Üstün Yetenekli topluluğuna verdiniz? Sizin topluluğunuzdan tamamen farklı ve ayrı olan ama ihtiyaçları karşılanmayan insanlara ne kadar yardım ettiniz?" diye sordum.

Kaşlarını iyice çatıp hiddetle, "İnsanların kendi başlarının çaresine bakması gereken bir toplumda yaşıyoruz. Onlara borçlu olduğum hiçbir şey yok," dedi.

Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. "Evet, benim topluluğum hem kendi içinde hem de sizin topluluğunuzdan taraf seçmiş kişilerle savaş hâlinde. O yüzden paramı alıp daha güvenli bir yere kaçmak yerine burada kalıp elimden geldiğince çok insanı korumayı tercih ettim. Sözümün arkasında durdum. Görgüsüz bir cahilin bana işimi yapamadığımı söylemesini dinleyecek değilim. Bir gün, kendiniz için gerçekten anlamlı bir dava seçip paranızı buna yatırırsanız belki o zaman sizi dinlerim. Ama o günün yakın zamanda geleceğini sanmıyorum. Sizce?"

Ağzı birkaç kez açılıp kapandı, balık gibi boş boş baktı. Son bir kez kararlılıkla başımı sallayıp etrafından dolaşarak binadan çıktım. Temiz havayı derin bir nefesle içime çektim, sonra da Rafe'i bulup arabaya yöneldim.

Rafe, "Her şey yolunda mı, Bay Draven?" diye sorunca başımla onayladım. Güneşin parlaklığına karşı güneş gözlüğümü taktığımda çoktan trafiğe çıkmıştı.

"Her gün aynı bok. Katılmanın anlamsız olduğunu zaten biliyordum."

On Üçüncü Bölüm

Oli

Sage'i de Atlas'ın ablası gibi meclis binasının bodrum katındaki hücrelerde tuttuklarını varsaymıştım.

Niye öyle düşündüğümden emin değildim. Herkesten farklı muamele gördüğünü, Direniş üyesi olduğunu bildiğimiz kişilere göre daha iyi davranıldığını duymuştum ama onu tutacakları güvenli başka bir yer olabileceği aklıma gelmemişti.

Gabe'le Atlas beni Taktik Ekibi eğitim binasına doğru götürdüler, buraya daha önce hiç gelmemiştim. Taktik Ekibi ajanlarıyla sadece görev için dışarı çıktığımızda vakit geçirmiştim ve o görevle ilgili her şey North'un, Sığınak'ın merkezindeki ofisinde tutuluyordu.

Bu binanın varlığını sadece Gryphon burada çok zaman geçirdiği için biliyordum ve onu benden çaldığı için içten içe kıskanır olmuştum.

Kapıdan içeri girince büyük bir eğitim merkeziyle karşılaştım. Büyük cam kapıların ardında Draven kampüsündeki kadar büyük olmasa da ölümcül görünen kapalı, küçük bir engelli par-

kur vardı. Onlarca masa ve sandalyeyle dolu küçük bir kafeteryada şimdiden bir grup Taktik Ekibi ajanı oturuyordu, ayrıca binanın her yerini izleyen güvenlik kameraları vardı.

Binaya adım attığımız anda üzerimdeki onlarca bakış yüzünden biraz gerildim. Sığınak sokaklarında insanların bana şüpheyle bakmasıyla ya da doğrudan dik dik bakmalarıyla kıyaslandığında, bu çok daha yoğundu.

Olduğum yerde durup Atlas ya da Gabe'in arkasına saklanmamaya çalıştım.

"Sorun yok, sadece Gryphon'ın Bağlanan'ını görmek istiyorlar. Direniş ortaya çıktığında her şeyi değiştiren kadını. Normalde çok daha fazla kayıpları oluyordu ve insanları evlerine sağ salim getirememenin hayal kırıklığını yaşıyorlardı ama işin içinde sen olunca hayatta kalma oranları tavan yaptı. Buralarda biraz ünlü sayılırsın."

Gabe'e kötü bir bakış attım çünkü böyle şeylerle dalga geçmenin komik olduğunu düşünmüyordum ama bir parmağını kalbinin üzerinden geçirip doğruyu söylediğine dair yemin eder gibi yaptı.

Yine de söylediklerinin tamamen deli saçması olduğunu düşünüyordum.

Yüksek bir ses, "Eyvah eyvah. Eğitim merkezimde ne işin var senin?" diye gürledi ve bütün bu ilgi yüzünden hâlâ tedirgin olsam da istemsizce gülümsedim.

"Vivian! Burada olduğundan neden haberim yoktu? Bilseydim çok daha önce gelip rahatsız ederdim."

Yaralı yüzlü, somurtkan adam yanımıza geldi ve kollarını geniş göğsünde kavuşturup yaramaz bir çocukla uğraşıyormuş gibi gözlerini kısarak bana baktı.

Bu hareketi içimde bir sıcaklık yarattı çünkü ne derse desin, bu adamın bana düşkün olduğunu biliyordum. Draven kampüsündeki eğitime katlanmanın az sayıdaki iyi yanlarından biriydi.

Burnundan soluyarak, "Pekâlâ, Shore'la konuşup seni buraya gönderteceğim çünkü buralarda takılıp dikkat dağıtmaya başlarsan sana yapacak bir iş bulmak gerekecek," dedi.

Ona alaycı bir tavırla küçük bir reverans yaparak sırıttım, meşhur eğitmenleriyle geyik muhabbeti ettiğimi izleyen Taktik Ekibi ajanlarından bazılarının şaşkın sesler çıkardığını duydum. Saygısızlık ettiğimden değil, bu adama *asla* saygısızlık etmezdim ama bazen birazcık şakalaşmak eğlenceli olabiliyordu.

Alaycı bir tonla, "Sevgili kankan Benson'ı görmeye geldin galiba," dedi, ben de küçük bir gülümsemeyle başımı aşağı yukarı salladım.

"Başı biraz belaya girdi, biz de onu oradan çıkarmaya geldik. Endişelenecek hiçbir şey yok çünkü o kötü biri değil. Bundan eminim."

Bana alaycı bir bakış atıp yavaşça başıyla onayladı. "Böyle şeyler sadece içine doğuyor değil mi? Çünkü şimdiye kadar sahip olduğumuz en güçlü Siper'i ve topluluğumuz için çok önemli olan birini öldürdü."

Yüzümdeki gülümseme hafifçe dağılırken yutkundum. Birinin ölümünü küçümsemek istemiyordum. "Biliyorum ve yaşanan bu durumun onu içten içe paramparça ettiğini de biliyorum. Dara'nın önemsiz biri olduğunu ya da ölümünden kimsenin sorumlu tutulmaması gerektiğini söylemeye çalışmıyorum. Ama *doğru* kişinin sorumlu tutulması gerektiğini düşünüyorum ve o kişi Sage değil."

Vivian bana birkaç saniye daha bakıp başını onaylarcasına salladı. "Eh, ne öğreneceğinizi göreceğiz çünkü bir konuda haklısın... Buraya getirildiğinden beri ağlayıp duruyor ve süreci atlatmasına yardımcı olması için Bağlarının gelmesi teklif edildiğinde onları bile reddetti. Bu, geceleri hepimizi öldürmeye çalışan suçlu birinin yapacağı şeyler gibi durmuyor."

Boğazım düğümlendiğinde yutkundum.

Gabe, Vivian'a saygıyla selam verip nazikçe belime dokunarak beni binanın içinde yönlendirdi. Şakalaşmamıza hiç katılmamasına şaşırdım. Ağzındaki baklayı ancak asansöre binince çıkardı.

"Vivian'dan ödüm kopuyor. Bir keresinde Gryphon, North *ve* Nox'la mindere çıktı. Hepsini teker teker dövdü. O an hafızama kazındı ve adamı bir daha ne zaman görsem dizlerimin bağı çözülecekmiş gibi hissediyorum."

Vivian'ın bizi buradan izliyor olması ihtimaline karşı asansördeki görüntülerimizi gösteren güvenlik ekranına bakıp surat astım. Bağlananlarımdan herhangi birine, hele de üçüne birden el kaldırmış olması fikri hiç hoşuma gitmemişti.

"Eğitimlerinin başlarıydı ve hepsi hâlâ çok toydu. Şimdi onları alt edebilir mi emin değilim. Ama o ânı izlediğimde küçüktüm, içime işlemiş işte."

İçimde öfke dolu, şiddetli bir his kabarıyordu. Derin bir nefes aldım.

"Evet, bağıma bu hikâyeyi anlatmak pek akıllıca değil galiba. Şu an gidip adamın ruhunu burun deliklerinden çekip çıkarmak istiyormuş gibi hissediyorum. Hâlbuki Vivian bu dünyada en sevdiğim insanlardan biridir. O yüzden bu konuşmayı burada bırakalım."

Atlas burnundan güldü. "Vivian en sevdiğin insanlardan biri mi? Eğitim seanslarında sana işkence etmemiş miydi?"

Cevaplaması kolay bir soruydu. "Çünkü başka kimsenin inanmadığı zamanlarda o bana inandı. Bana bok gibi davranılmasına izin vermedi ve Taktik Ekibi eğitimine başladığımda da beni şımartmaya çalışmadı. Sadece sistemi tek başıma çözene kadar defalarca yüzüstü yere çakılmama izin verdi. Bence bu da onu harika bir öğretmen yapıyor."

Asansör kapıları bir zil sesiyle açıldı ve iki tarafında hücreler olan uzun bir koridor ortaya çıktı. Tıpkı meclis binasının altındaki hücre blokuna benziyordu.

Sanırım bir şey işe yarıyorsa oynayıp bozmamak gerekiyordu. Tasarımı çok ürkütücüydü.

Sawyer çoktan gelmiş, koridorun en sonunda Sage'in hücresinin yanında duruyordu. Dizüstü bilgisayarını dışarıdaki masanın üzerine bırakmış, Sage'i yataktan çıkarmaya çalışıyordu. Ama nafileydi. Sage sessizce ağlayarak yana kıvrılmış şekilde yatıyordu. Onu böyle görmek yüreğimi paramparça etti çünkü ben de sayısız kez aynı durumda kalmıştım.

Artık güçlü ve toparlanmış biri gibi görünüyor olabilirdim ama bu, yıllarca kaçak yaşayıp sinir krizi yerine kafelerde, banyolarda, boş benzin istasyonlarında ve yol kenarındaki pis lokantalarda, hayatta kalmak için bulabildiğim her işi yaparak geçirdiğim içindi. Evet, sonunda ayağa kalkacak kadar güçlenmiştim ama bunun için bir süreçten geçmem gerekmişti. Arkadaşımın da aynı şeyleri bizzat yaşaması içimi öfkeyle dolduruyordu.

İlk hücrede Felix'i, önünde dizüstü bilgisayarı ve her ne kadar Bağ grubumuzun tercih ettiği doktor hâline gelmiş olsa da teknik olarak hâlâ öğrenci olduğunu hatırlatan bir yığın tıp kitabıyla ders çalışırken buldum.

Bir an durup konuştum ve tahmin edileceği üzere konuşmak istediği tek konu bizim kızdı. "Lütfen, Sage'e yardım et, onu buradan çıkarmak için ne gerekiyorsa yap. Lütfen, Oli. Bu hâlde olmasına daha fazla katlanamıyorum."

"Biliyorum, uğraşıyorum, yemin ederim," dedim. "Giovanna'yla Riley'yi bulmaya yardım ettim. Görünüşe göre ikisi de işe yarayabilecek bilgiler vermiş. Ben de Sawyer'a bazı şeyleri incelemesinde yardım ediyorum ki Gryphon ve North'un önüne bir dosya koyabilelim. Lütfen onlara yaptıkları yüzünden kızma. Bütün bir topluluğun güvenliğini tehlikeye atamazlar, hele de kameralara birini öld–" Cümlem yarıda kaldı çünkü bunu bir kez daha yüksek sesle söylemek istemiyordum, hele de Sage'in önünde hiç. Felix de tek kelime etmeden başını salladı.

"Anlıyorum, zaman aldığını da biliyorum. Sadece Bağlanan'ımla tekrar bir araya gelmek istiyorum ama o yanımıza gelmeyi bile reddediyor."

Başımla onaylayıp bir sonraki hücreye geçtim, orada Kieran'ı, Taktik Ekibi liderine yakışır biçimde şınav çekerken buldum. Burnumdan gülüp alaycı arkadaşlığımıza geri döndüm. "Cidden mi? Zamanını kaslarını şişirmekle mi geçiriyorsun? Buradan çıktığında Bağlanan'ını iri, güçlü kaslarınla etkilemeyi mi umuyorsun? Yoksa kızı omzuna atıp ona yan bakacak herkesten ve her şeyden uzaklaştıracak kadar güçlü olmaya mı çalışıyorsun?"

Ayağa kalkarken iç çekti, tişörtünü düzeltip bir su şişesi kaptı ve tek seferde yarısını içti. "Antrenmanlara devam etmezsen gevşemek çok kolay. Shore'dan dambıl istedim ama göt herif reddetti."

Kaşımı kaldırıp parmağımı ona doğrulttum. "Ağzından çıkanlara dikkat et, dostum. *Sage'i Buradan Çıkaralım* Ekibi'nde olabilirim ama önümde Bağlanan'ıma laf edersen bağım ağzının payını verir."

Elini saçlarının arasından geçirip kendi kendine homurdandı. "Belki de bu saçmalığın çözülmesi için o lanet bağının çıkıp gelmesi gerekiyordur."

Hayal kırıklığı gözle görülecek kadar bariz olsa da onu suçlayamazdım. Şimdiye kadar neredeyse hiçbir şey öğrenememiş olmamız benim de tepemi attırıyordu.

Tekrar bana dönüp garip bir içtenlikle, "Riley'yle o hain kaltağı bizim adımıza yakalayıp getirdiğin için sağ ol," dedi.

Omuz silktim. "En iyi arkadaşının Bağlanan'mı kurtarmak uğruna kendi ayak bileğini kırmakla kıyaslanamaz tabii, bu yüzden bana teşekkür etmek için kendini paralama. Sana hâlâ çok şey borçluyum."

Sırıtarak karşılık verdi, ben de ondan uzaklaşıp koridorun sonundaki Sage'in hücresine doğru yürüdüm. Gabe'le Atlas tek kelime etmeden arkamdan geldiler. Galiba ikisi de daha önce burada zaman geçirmişti, o yüzden söyleyecek pek bir şeyleri yoktu.

Sawyer çoktan kapıdaydı, kilidi açıp dışarı çıkmıştı. Gergince gülümsediğinde, "Neden ikisinden de bu kadar uzak duruyor?" diye fısıldadım. "Bu gerçekten boktan bir şey."

Gözlerini ovuşturarak iç çekti, sanki sinir krizine o da en az Sage kadar yakınmış gibiydi. "Çünkü ağlamadan duramıyor. Bu durum Felix'le Kieran'ı delirtmeye başlamıştı. Hâlâ ağladığını duyuyor ya da hissedebiliyorlar ama arada biraz mesafe olunca daha iyi başa çıkıyorlar ve o da artık burada olmayı kabullendiği için her şeye o kadar direnç göstermiyor. Bir çeşit mola ya da öyle bir şey işte."

Güçlükle yutkunup başımı salladım. "Aç kapıyı da yanma gireyim."

Tereddüt ederek omzumun üzerinden Gabe'le Atlas'a bakınca öfkem iyice alevlendi, hiddetle iç çektim. "Hepimiz, bağımın başıma hiçbir şey gelmesine izin vermeyeceğini biliyoruz, ayrıca Sage'in hiçbir şeyden sorumlu olmadığını da biliyorum. İçinde bir öldürme mekanizması varsa bağım buna müdahale edecektir. Yeterince Taktik Ekibi eğitimi de aldım, saldırırsa içinizden biri gelip durumu yatıştırana kadar onu yere sabitleyebilirim. O yüzden en yakın arkadaşımı görmeme izin vereceksin ve bir daha asla *ama asla* izin almak için Bağlananlarıma bakmayacaksın, Sawyer Benson. Yoksa elimi göğsüne sokup kalbini söker alırım."

Son birkaç kelimeyi ben değil, doğrudan bağım söylemişti. Sesimdeki değişim Sawyer'ın hafifçe yutkunmasına sebep oldu ama onu harekete de geçirdi, kapıyı açıp beni Sage'in yanma, içeri aldı. Kapıyı arkamdan tekrar kilitleyene kadar bekledim sonra dönüp kızımı doğru düzgün inceledim.

Bana bakmadı, başını bile kaldırmadı. Doğrudan ona ilerledim, arkamdan gelen hoşnutsuz yorumları görmezden gelip o dar, rahatsız yatağa çıktım. Yanma uzandıktan bir saniye sonra kollarımı etrafına sardım, yüzünü omzuma bastırdığımda sessiz gözyaşları vücudunu sarsan hıçkırıklara dönüştü.

"Onu ben öldürdüm, Oli. Nasıl, neden, hiçbir fikrim yok ama onu ben öldürdüm."

Sage'in sakinleşip doğru düzgün konuşabilmesi bir saat aldı.

Ama arkadaşıma yan yana uzanıp ona sarıldığım, parçalanmasına tanıklık ettiğim süre için hayıflanmadım. Onu tekrar bir araya getirebileceğimizi biliyordum, bu hücrelerden çıkacak olan Sage Benson bir süreliğine kırılgan olabilirdi ama saldırıların sabahına uyanan Sage'den daha güçlü ve dayanıklı olacaktı. Bu gerçek içimi büyük bir hüzünle dolduruyordu. Önceden olduğum mutlu kız için nasıl yas tuttuysam onun mutlu hâli için de yas tutmak istiyordum.

Ama şimdi zamanı değildi.

Şimdi burada kalıp çıkacağı âna kadar (umarım bugün) ona alan açma zamanıydı. Nefesi biraz normale dönüp gözyaşları tişörtümü ıslatmayı bırakınca, geri çekilip başımı yastığa bıraktım. Omzumun üzerinden bakınca Sawyer'ın masasında oturduğunu gördüm, dizüstü bilgisayarının tuşlarına öfkeyle basarak kız kardeşini buradan kurtarmak için durmaksızın çalışıyordu.

Gabe'le Atlas camın arkasından bizi izliyorlardı, Sage'in bana saldırma ihtimaline karşı tetiktelerdi. Atlas'ın gerekirse bu duvarlardan birini yıkarak bana ulaşıp ulaşamayacağını anlamaya çalıştım. O da anahtarı kaldırıp gülümsedi. Nöro olmayan Bağlanan'ımın bile düşündüklerimi anlayabilmesine bakılırsa bugün düşüncelerim fazlasıyla yüksek sesliydi.

Gabe bir dizini kendine çekmiş, yanağını dizine yaslamış şekilde yerde oturmuş, bizi izliyordu. Atlas'a göre biraz daha rahat görünüyordu çünkü Sage'in masum olduğuna gerçekten inanıyordu, asıl tehdidin onun içinde bulunan yabancı bir güç ya da

Giovanna'nın bir şekilde içine yerleştirmiş olabileceği bir öldürme mekanizması olduğuna inanıyordu.

Tekrar Sage'e döndüm, gözyaşları durmuştu ama kan çanağına dönmüş gözlerle bana bakıyordu. Artık cevap alma zamanıydı.

Sesim sanki bir kâbusun ortasında değilmişiz de bir pijama partisinde sohbet ediyormuşuz gibi neredeyse fısıltıdan ibaretti. "Her şeyi anlat bana. Herkese anlattın zaten biliyorum ama bana da anlat. Tam olarak ne olduğunu, nasıl hissettiğini ve sadece en yakın arkadaşına anlatabileceğin her şeyi. Hikâyede eksik ama yardımı dokunacak bir şeyler olabilir. Artık her şeyi deneyecek noktadayım, Sage."

Onaylarcasına ağır ağır başını salladı ama tereddütlüydü. "Ne fark eder ki, Oli. Biri, bu olanları yaşatmak için bana bir şey yaptıysa bile her hâlükârda birini öldürdüm. Dara'nın ailesi ve Bağları adaleti hak ediyorlar. Birinin sorumlu tutulması lazım."

Başımı sallayarak onayladım. "Tamamen katılıyorum ve sana bunu yapanın kim olduğunu öğrendiğimde onu sorumlu tutacağım. *Kişisel olarak.* Büyük bir keyifle bağımı onun üstüne salacağım ve hep birlikte parçalanışını izleyebileceğiz."

Sage yutkunup başını iki yana salladı. "Sence o kadarı yeterli mi? Senin Bağlananlarından birinin başına gelmiş olsaydı yeterli olduğunu düşünür müydün? Kafamda sürekli bu düşünce dönüp duruyor. Felix ya da Kieran'ın, hatta Riley'nin başına gelmiş olsaydı ne yapardım? Bıçağı tutan kişi de *dâhil olmak üzere* herkesin sorumlu tutulmasını isterdim."

Elimi uzatıp öne düşmüş bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdım. "Çünkü kendine çok sert davranıyorsun. Seni iyi tanıyorum. Masum insanların ölmesini istemen imkânsız. Sorun, şu anda kendini masum görmemen çünkü bunları yapan el senindi. Sage, bunun insana nasıl hissettirdiğini bilecek biri varsa o da benim. Birilerinin canını almak için o kadar çok kez kullanıldım ki. Bu gerçekle yaşamayı öğrenmek zorunda kaldım. Kolay değil

ve çoğu zaman hâlâ yaptıklarım yüzünden ölmeyi hak ettiğime inanıyorum ama işin özü şu ki, asla isteyerek bir masumun canını almazdım. Kendimle ilgili bunu biliyorum ve eminim. Senin de aynı olduğunu biliyorum, seni buradan çıkarmak için gerekirse sen dâhil herkesle savaşacağım."

Sage bir kez daha yutkunup kafasını salladı, yüzünde hâlâ bana inandığını gösteren bir ifade yoktu ama bu da bir başlangıçtı, geliştirilebilecek bir şeydi. Gününü anlatmaya başlayınca yastığa yaslanıp gözlerimi kapattım.

Hâlâ hiçbir şey yoktu.

Bu bizim için uyarı işaretiydi. Kendi yatağında uyanmıştı. Kieran'la Felix çoktan kalkıp işe gitmek için evden çıkmışlardı. Spor kıyafetlerini giyip her zamanki sabah koşusuna çıkmıştı, sonra Direniş gelmişti. Kieran onu bulmuştu ve Gryphon'ın da dâhil olduğu bütün Taktik Ekibi'yle onu korumuştu. Felix'le konuşmuştu ama Felix sağlık merkezindeki yaralıları tedavi etmekle meşgul olduğu için güvendeydi.

O andan öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyordu.

Video kayıtlarından Dara'yı öldürdüğünü zaten biliyorduk ve muhtemelen sabah koşusu sırasında yaşanmıştı ama hikâyesiyle ilgili ne kadar soru sorarsam sorayım buna dair hiçbir şey hatırlamıyordu.

Atlas, "Bir şeyler olması lazım. Zihnim daha önce manipüle edildi, her zaman bir boşluk olur. Bir boşluk *olması lazım*," dedi. Sage başını iki yana salladı.

"Hiç yok. Günlerce hepsini kafamda tekrar tekrar çevirip durdum ama hiçbir şey yok. Hiçbir şey, Oli. Yemin ederim."

Sawyer masadan, "Hayır. Kesinlikle *bir şey* var," diye sesini yükseltip dizüstü bilgisayarını çevirdi.

Olduğum yerden ekranı göremiyordum ama Atlas'la Gabe gördüler ve ikisi de küfretmeye başladılar. Kieran ne olduğunu öğrenmek için hücresinden çaresizce bağırdı, ben de yatağın üzerinden atlayıp ekranı görmeye koştum. Çünkü bağım en yakın

arkadaşımın canice bir cinayetle suçlanmasına sebep olan o pisliği avlamaya fena hâlde hazırdı. Tanrım, ben de hazırdım, bu sefer Sage'in hayatı söz konusu olduğunda hissetmeye alışkın olduğum mide bulantısından eser yoktu.

Kendimi yine Dara'nın öldürülüşünü izlerken buldum ama bu sefer başka açıdan çekilen bir görüntüydü. Bu kez Sage'in gözlerini görebiliyordum.

Sage'in simsiyah, bomboş gözlerini.

On Dördüncü Bölüm

Oli

"Nox Draven'ı öldüreceğim."

Bu sözler içimdeki ateşi tutuşturunca kendimi zapt etmek için masanın kenarına tutunmak zorunda kaldım. Atlas, görüntüleri tekrar tekrar izleyip elimizde ne varsa tam olarak gördüğümüzden ve her şeyi analiz ettiğimizden emin olmamız için kapıyı açıp beni Sage'in hücresinden çıkarmıştı. Videodan anlaşılacak yeni bir şey yoktu.

Ha, tabii Sage'in kesinlikle, hiç şüphesiz öyle olmaması gereken siyah boşluklara dönen gözleri hariç.

Bağım zihnime baskı yapıyor, kontrolü ele alıp bedenimi yönetmek istiyordu ama bunun berbat bir fikir olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Sawyer'm kalkıp Bağ'ımı öldürmeyeceğini tabii ki biliyordum, bunun sadece yoğun öfkesini ifade etme biçimi olduğunu ve hissettiklerini en muhtemel hedefe kustuğunu biliyordum ama bağım öyle ters düşülecek biri değildi.

"Ben–"

Gerçek tehlike bölgesine ulaşmadan sözünü kestim. "Bağlarıma tehditler savurmaya devam etmesen iyi olur çünkü bağımın ortaya çıkıp seni bizzat mahvetmesini engellemek için yapabileceklerimin de bir sınırı var."

Sawyer bana baktı, ellerini öfkeyle havaya savurdu. "Nox'tan hoşlanmıyorsun bile! Götün teki olduğunu hepimiz biliyoruz. Geri döndüğünden beri sana yaptıklarını hepimiz izledik, o yüzden inkâr edemezsin. Bunu yapanın o olduğu gün gibi ortada, Oli!"

Gabe bu konuşmadan aşırı rahatsız olmuş gibi ensesini kaşıdı ama Atlas kollarını göğsünde kavuşturup Sawyer'ın görüntüler hakkında yaptığı delice çıkarımlara tamamen katılıyormuş gibi başını aşağı yukarı salladı.

Mantıklı davranmaya çalıştım çünkü odadaki herkesin buna ihtiyacı var gibiydi. "Peki, öncelikle bağımla Nox'un bağının gecenin ilerleyen saatlerinde buluştuklarını yeni öğrendim. O beden kime ait olursa olsun, bağım onun elinden alınmasına izin vermez. Ayrıca böyle bir manipülasyonu nasıl yapmış olabilir ki? Yeteneği kâbus yaratıkları ve dehşetten ibaret."

Gabe iç çekip elleriyle yüzünü ovuşturdu, buradan çıkmak için can atıyordu ve suç ortaklığıyla yargılanmak istemiyor gibiydi. Öte yandan, North'la Gryphon'ı çağırmadan önce Sawyer'ı aptalca bir şey yapmamaya ikna etmem gerekiyordu.

Dünkü akşam yemeğinden ve Nox'la ilgili soru işaretlerinden sonra... şu anda sadakatine dair yeni şüphelere ihtiyacı yoktu.

"Nox'un üçüncü bir yeteneği var."

İhaneti yüzünden omzumun üzerinden sertçe Kieran'a baktım ama sadece omuz silkmekle yetindi.

"Elimizdeki her olasılığı araştırmamız gerekmiyor muydu? Adamın üçüncü bir yeteneği var. North'un da öyle ama onunkilerin üçünü de biliyoruz. Bildiğim kadarıyla North'la Bağlanman sadece güçlenmesini sağladı ve ona fazladan bir şey kazandırmadı."

Yine seks hayatımı konuştuklarını düşününce aptal gibi yüzüm kızardı ama düşünmem gereken daha önemli şeyler vardı. "Nox'la Bağlanmadım. Yani bütün ailesine, topluluğuna, bugüne kadar savunup inandığı her şeye ihanet etmek için üçüncü yeteneği olan *zihin kontrolünü* kullandığından emin değilsen çıkıp *onu öldürmeye* çalışmak muhtemelen çok iyi bir fikir olmaz. Üstelik bizden bu kadar kopuk olduğu hâlde hepimiz için savaşmayı seçmişken."

Gabe başını onaylarcasına sallayıp beni işaret etti. "Burada mantıklı konuşan kişi o, millet. Geri kalanınız tam anlamıyla kendinizi kaybetmiş durumdasınız. Bu işi yapanın Nox olduğuna dair minicik bir ihtimal bile olsaydı –ki kesinlikle yok– buradan çıkarsanız kâbus yaratıkları sizi yiyip bitirir."

Sawyer başını iki yana salladı, sanki burun buruna gelip onunla daha da hararetli tartışacakmış gibi öfkeli bir tavırla Gabe'e doğru bir adım attı. Tam olarak tehdit sayılmazdı ama bağım öyle olduğunu düşündü ve tepkime karşılık olarak Brutus'ün kulağımın arkasından aşağıya indiğini fark ettim.

Fakat şu anda herkesin görmeye alışık olduğu uysal yavru değildi.

Tam formuna ulaştığında başı göğsüme kadar yükselmişti ve kulakları dikilmiş, ağzı açılmış, dişleri tehditkâr şekilde ortaya çıkmıştı. Tatlı küçüğüm, herkesin olduğunu zannettiği o korkunç canavar gibi görünüyordu ama ben, benim için her şeyi yapacak kadar korumacı bir yavrudan başka bir şey görmüyordum.

Onu daha önce hiç bu kadar çok sevmemiştim.

Sawyer topuklarının üzerinde dönüp tekrar dizüstü bilgisayarının olduğu masaya yürürken, "Tanrım, hepimiz olayı çözmeye çalışırken o burada oturup bizi dinliyordu!" diye çıkıştı.

"Sawyer, Oli'yi dinlemen lazım."

Herkes donakaldı ve nihayet yatağından kalkmış, ellerini cama yaslamış hâlde abisine bakan Sage'in hücresine doğru

döndü. Yüzünde hâlâ geçen haftayı deliye dönene kadar ağlayarak geçirmiş gibi bir ifade vardı ama gözlerindeki bakış kararlıydı.

"Sadece Bağ'ı olduğu için böyle söylemiyor. Herifin saçmalıklarını yüzüne vuran ilk kişi her zaman oydu, biliyorsun. Daha önce konuşmuştuk! Herkes gibi Bağ hezeyanına kapılmadığına inanamamıştın. Oli, Nox böyle bir şeyi yapmaz diyorsa o zaman gerçekten de yapmamış demektir. Açık konuşmak gerekirse ben de yapanın o olduğunu sanmıyorum."

Felix kendi hücresinden seslendi. "Nöro olması lazım. Birinin zihnine girip ne yaptığını hatırlamamasını sağlamak, sonra da birinin hayatını almaya zorlamak... bu bir Nöro yeteneği, hatta son derece güçlü bir yetenek."

Atlas'a dönüp baktım, kaşlarını çatmıştı. "Direniş'te tanıdığın gözleri simsiyah boşluk gibi görünen başka bir Nöro var mıydı?"

Derin bir iç çekip başını iki yana salladı. "Direniş'te tanıdığım en güçlü Nöro, Silas Davies'ti ve onun gözleri de herkesinki gibi bembeyaz oluyordu. Simsiyah boşluklara dönen gözleri olan başka kimseyi tanımıyorum. Dravenların gözlerinin öyle olduğuna dair söylentiler duymuştum, herkes duymuştu ama kendim görene kadar inanmamıştım. Direniş'in, çocuklarını Draven kampüsüne gitmekten alıkoymak için anlatılan bir öcü hikâyesi olduğunu sanmıştım. Kamplardaki görüntülerini izledikten sonra bile sadece senin böyle olduğunu ve Ruh Çıkaran olmandan kaynaklandığını düşünmüştüm."

Ben de yavaşça bir nefes verip başımla onayladım. "North ya da Gryphon'ı çağırmadan önce onların duymaması gereken söylemek istediğiniz başka bir şeyiniz var mı? Çünkü bana kalırsa Sage'i buradan çıkarmak için ihtiyacımız olan kanıt bu."

Kieran yumruklarından birini cama bastırdı, sinirle burnundan soludu. "Onu dışarı çıkarmayacaklar. Sage'in bunu kendi isteğiyle yapmadığını kanıtlıyor ama bunu zaten biliyorduk. North ve Gryphon bunu onun yaptığına ihtimal vermemişlerdi

ama biri daha önce beynine girebildiyse bunu yeniden yapma ihtimali var. Buradan çıkmasını ne kadar istersem isteyeyim, başka birini öldürme ihtimalini göze alamam. Masum birinin hayatının alınması bir yana, Sage'in ellerine bir damla kan daha bulaşmasına izin veremem."

Bakışlarımı ona çevirdim ve ayaklarına baktığını, kendini toparlamaya çalışırken zorla yutkunduğunu gördüm.

Onda gördüğüm tek şey güçtü.

"Sage sandığınızdan çok daha fazlasının altından kalkabilir."

Sage bakışlarını bana çevirince onu başımla onayladım. "Bunu atlattın, buradan çıkmayı da atlatabilirsin. Yanında her zaman neler döndüğünün farkında olan ve seni gözetleyebilecek biri olduğu sürece, buradan çıkmana izin verilmesi gerek."

Kieran başını iki yana salladı. "O kadar kolay değil, Fallows–"

Sözünü kesip araya girdim. "Sığınak'ın dışındaki biri, yani bir Nöro Sage'e ulaşmayı başardıysa o zaman hepimize ulaşabilir. Sığınak'ın içindeki bir Nöro'ysa ve Gryphon'ın güvenlik kontrolleriyle yalan makinesini aşmayı başardıysa... *tekrarlıyorum*, aynı şeyi hepimize yapabilir. Diyelim ki Sığınak'a gelmeden önce Sage'in iletişim kurduğu biriyse... Eh, bu da üç ihtimalden biri. Gerekli önlemler alındığı sürece bu riske girmeye hazırım."

Gabe bir anlığına bana bakıp başıyla onayladı. "Bu mantıkla tartışmak zor. Ama haklı, biri Siperlerden geçip Sage'in beynine ulaşacak ve böyle bir eylemi gerçekleştirebilecek kadar güçlüyse, elimizde Sage'i hücrede tutup tutmamaktan daha büyük sorunlar var demektir."

Söylediklerini başımı sallayarak onayladıktan sonra zihinsel bağlantı aracılığıyla North'la Gryphon'a ulaştım.

Taktik Ekibi merkezindeki hücrelere gelmeniz lazım. Bulduk.

Gryphon hemen yanıt verip yolda olduğunu söyledi, North'sa cevap vermek için bir saniye bekledi. *Hâlâ zirve toplantısından dönüş yolundayım. En az bir saat daha sürecek.*

Lanet olsun.

Gryphon ona ortak zihin bağlantısıyla cevap verdi, o yüzden ben de duydum. *Varır varmaz durumu ileteceğim. Sonra herhangi bir şey yapmak için sen gelene kadar bekleyebiliriz.*

Kendimi hazırlarken göğsümde bir kıpırtı oluştu ama artık geri dönüş yoktu. *Nox'u da getirip yetenekleriyle ilgili soruları yanıtlaması için önden hazırlamanız lazım. Sawyer'ı aptalca bir şeyler yapmaktan caydırmaya çalıştım ama desteğe ihtiyacım olabilir.*

Bir an sessizlik oldu, ardından North yanıtladı. *Vardığımda Nox'u da yanımda getireceğim. İşler çirkinleşirse hiçbiriniz onunla başa çıkamazsınız.*

"Bunun evrimsel bir süreç olma ihtimali ne? Yani bir şekilde beyaz gözlerden simsiyah gözlere evriliyor olmamız gibi?"

Gabe oturduğu yerden dönüp Felix'e sanki aklını kaçırmış gibi baktı ama doktor adayı geri adım atmadı. "Bir Ruh Çıkaran'ımız ve gözleri siyah boşluklara dönen iki Ölüm Taciri'miz var. Dravenlarda son birkaç nesildir siyah göz vakaları yaşandı, gerçi hiçbiri sürekli olmadı. Oli, ailende simsiyah boşluk gibi gözleri olan birileri var mıydı, biliyor musun?"

Başımı iki yana sallayıp ailemden her bahsedildiğinde olduğu gibi suçlu ya da perişan görünmemeye çalıştım. "Sanmıyorum. Gözlerim ilk kez renk değiştirdiğinde ailem çok şaşırmıştı... annem hariç ama onun durumu daha çok beni ve güçlerimi doğmadan önce yıllarca rüyasında görmesiyle ilgiliydi."

Bu lafım dikkatlerini çekti.

North gözlerini dizüstü bilgisayarındaki görüntülere dikmiş hâlde, "Sahtekârların para kazanmak için bir şeyler gördüklerini iddia ettiği Yeteneksiz topluluğu dışında, daha önce hiç psişik güçleri olan birini duymamıştım," dedi.

North'la Nox gelir gelmez Kieran, Felix ve Sage'i hücrelerinden çıkarmıştık. Artık herkes sorgu masasında oturuyor, birlikte neler olup bittiğini çözmeye çalışıyordu. Sawyer şu âna kadar suçlamalarını ve tehditlerini dizginlemeyi başarmıştı ama Nox'a bakışı Bağ'ımı neresinden bıçaklayacağını çözmeye çalışıyormuş gibiydi.

Ona bakmamak için elimden geleni yapsam da gözlerimin sürekli ona kaydığının farkındaydım, buna bağımın sebep olduğunu biliyordum.

Biz tehditlere sırtımızı dönmeyiz.

Aman ne güzel, şu anda bağımdan duymam gereken şey tam da buydu. Onunla mantıklı şekilde konuşmaya çalışmanın pek anlamı yoktu ama yine de salak salak denedim.

Sawyer tehdit değil. Olmayacak da. Siyah gözlerle ilgili konuşmamıza katkıda bulunmak istediğin bir şey var mı?

Bağımın cevabı hiç yardımcı olmadı. *Tehdit.*

Sinirlenerek çıkıştım. *Harika! Şu an bu durumu nasıl atlatacağımı anlamam için gereken bilgi de buydu!*

Onlar birer tehdit, kızım. Varmak üzere olan bir şeyin tehdidi. Eskiden uğraşmak istemediğimiz ama yakında mecburen uğraşmak zorunda kalacağımız bir şeyin.

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. *Biz. Toplu hâlde biz mi? Sadece seninle ben mi? Yoksa ben ve Bağlananlarım mı?*

Cevap vermedi. Onun yerine göğsümde kıvrılıp takıntılı şekilde Sawyer'ı izlemeye geri döndü ve Nox'un güvenliğine olan saplantısını yepyeni, manyakça bir seviyeye taşıdı.

Etrafıma bakınca Gryphon'ın sanki beni ilk kez görüyormuş gibi baktığını gördüm. "Onunla konuşuyorsun."

Omuz silkip sırtımı dikleştirdim, herkesin dikkati üzerimde olduğu için rahatsız olmuştum.

"Evet. Size onun huysuz, yararsız bir sürtük olduğunu söylemiştim."

Söylediğimin komik olmadığını düşünüyor gibi daha da ciddileşti. "Ama ona sorular soruyorsun."

Ne önemi vardı ki? "Evet, sonuçta içimde yaşasa da kendi düşünceleri, fikirleri ve bilgisi olan bağımsız bir *varlık*."

Gryphon oturduğu yerde öne doğru eğildi, bir elini önündeki masaya koydu, sanki benim anlayamadığım bir şeyi anlatmaya çalışıyormuş gibiydi. "Bu bilgi nereden geliyor? Sadece senin içinde yaşadıysa senden daha fazlasını nasıl biliyor olabilir? Senin bilmediğin şeyleri nasıl bilebilir?"

Cevap veremedim ama gözlerim North'a kaydı.

Çenesi gergindi, bu konuşmanın yapılıyor olmasından fazlasıyla rahatsız görünüyordu ama benim yerime konuştu. "Onlar bizden çok önce vardılar. Bizden çok daha yaşlılar ve birbirlerine ait olduklarını söylerken şaka yapmıyorlar. Bu, dünyaya ilk gelişleri ya da birbirlerine ilk Bağlanışları değil."

Yaşadığım şoku açık etmek istemiyordum, o yüzden Gryphon'ı engelleyip sadece North'a göndererek çok dikkatli şekilde sordum. *Bağınla konuşmuyorsun sanıyordum. İyi geçinemiyorsunuz sanıyordum.*

Bana bakmadan cevap verdi. *Nox'un bağıyla zaman geçirdiğini öğrendikten sonra onun da bağın için çıkıp çıkmadığını anlamak amacıyla konuştum. Bazı geceler sen benim odamda uyurken yorgun uyanıyordum, o yüzden neler olduğunu öğrenmek istedim.*

Hay sikeyim. *Peki ne dedi?*

Bağından tıpkı benim senden uzak kalamayacağım gibi uzak kalamayacağını söyledi. Burada bizden, topluluğumuzdan, hatta Direniş'ten daha büyük işler dönüyor, Oleander. Hepimizi sağ salim kurtarmanın bir yolunu bulmamız gerek.

Yutkunup bütün bunları nasıl karşıladığını anlamak için Nox'a baktım; bizim dışımızda bu odada bağlarımız hakkında fikri olabilecek tek kişi oydu. Ama o sadece ellerine bakıyor, parmaklarını gerip yumruk hâline getiriyor, defalarca aynı hareketi tekrarlıyordu.

Gabe iç çekip sanki bugün, onu hayattan bezdirmiş gibi bir eliyle gözlerini ovuşturdu. "Böyle bağ taşıyan başka birine denk gelirsek fark eder miyiz sence? Anlayabilir miyiz? Yoksa bu hep karanlıkta yürüdüğümüz, biri gelip bize tekrar saldırana kadar beklediğimiz bir süreç mi? Seninki gibi ama Direniş'e bağlı başka bir bağ... boktan bir kâbus olurdu."

Nox nihayet sessizliğini bozarak, "Çok şükür ki bir Ölüm Taciri değil," dedi. Sawyer ona sertçe karşılık verdi. "Bir Nöro da en az o kadar kötü."

Nox gözlerini devirip küçümseyen bir tavırla, "Bir Nöro'nun, kâbus yaratıklarını önüne geleni öldürmeleri için manipüle edebilen birinden daha kötü olma ihtimali oldukça düşük, Benson. Kız kardeşinin silah olarak kullanılması seni çileden çıkardı diye bu konuda aptallaşmamıza gerek yok."

Sage'e baktım, göz göze geldik.

Felix'le Kieran'ın arasında kalmıştı, yeniden bir araya geldiklerinden beri iki tarafına yapışmış durumdalardı ve Sage'in yanaklarına tekrar biraz renk gelmişti, kendini yeniden toparlamaya başlamıştı. Sanırım kafasında birinin olduğunun doğrulanması şu an en çok ihtiyaç duyduğu bilgiydi ama bu kişinin hayal edilemeyecek güçte biri olduğunu öğrenmenin de yardımı olmuştu. Bağımla savaşmak mümkün değildi ve daha önce kimsenin North ya da Nox'un bağlarıyla savaşabildiğini de görmemiştim, o hâlde Sage'in böyle bir Nöro'ya karşı koyması nasıl mümkün olabilirdi?

İmkânsızdı.

Bu durum hiçbir şekilde onun suçu değildi.

Nox, "Tarih kitaplarına bakmamız gerek. Birlikte yaşadıkları ilk sefer bu değilse bir yerlerde bununla ilgili kayıtlar olmalı," dedi.

Gryphon omuz silkti. "Bu dünyada en son biri ruh çıkarabildiğinde aynı anda yalnızca birkaç kişiyi öldürebiliyordu ve gözleri beyaza dönüyordu. Oli'nin ne yapabildiğini öğrendiğimde baktığım ilk şey o oldu. Bulabildiğim tek şey de buydu."

Nox başını North'a çevirip, "Hail Mary'deki kütüphane. Orada kilit altında tutulan kitaplar var. Bağlar hakkında bilgi bulabileceğimiz bir yer varsa orasıdır."

Masaya tekrar göz gezdirdim ama kimsenin söyleyecek bir şeyi kalmamıştı.

"Pekâlâ, o zaman Hail Mary'ye gidiyoruz."

On Beşinci Bölüm

Gryphon

Hail Mary'yi kimin yarattığıyla ilgili çok fazla söylenti vardı ama kesin olarak bildiğim tek şey: Kim yaptıysa kesinlikle delinin tekiydi.

Bunların hepsi Oli için hayati bilgilerdi çünkü Kieran'ın binayı kullanarak hem onları Davies'in elinden kurtardığından hem de Oli'nin bağını serbest bırakarak kampı yok ettiğinden haberi bile yoktu. Ama onu bir yere oturtup topluluğumuzun, Pandora'nın kutusunun çok daha büyük ölçekli bir versiyonu olan bu binaya erişebildiğini açıklamak o kadar kolay değildi.

Binanın her tarafı neredeyse iki metre kalınlığında betonla yapılmıştı, penceresi ya da içeriye girmeyi sağlayan bir kapısı bile yoktu. İçerisi, her noktayı tarayan güvenlik kameralarıyla, tuzaklarla, göçüklerle ve gizli deliklerle dolu bir labirentti. Burası yeryüzündeki en güvenli yerdi çünkü ne Üstün Yetenekliler ne de Yeteneksizler dünyasındaki hiçbir güç zorla içeri giremiyordu.

Davet edilmeniz *gerekiyordu.*

Bağlanan'ım Taktik Ekibi üniformasını giyerken, "Ne yani, vampir kuralı gibi bir şey mi?" diye alay etti.

Sage hücreden çıkarıldıktan ve son birkaç günün şoku biraz azaldıktan sonra ukalalığının tüm şiddetiyle geri dönmüş olmasına seviniyordum. Bu ukalalığın aynı zamanda onun için bir başa çıkma mekanizması, olaylara dair gerçek duygularından bir kaçış olduğunun da farkındaydım ama yine de sanki bir parçasını kaybetmişiz gibi hissetmiştim.

"Hayır, buraya vampirler bile giremez."

İç çekip tişörtünü başının üzerinden geçirirken gözlerini devirdi. "Tabii ki giremezler, vampirler bir yere girme konusunda bok gibiler zaten. Vampir hikâyelerini öğren biraz, Shore, yoksa birinin yürüyen kan torbası olursun."

Gözlerinin, göğsümün genişliğine bakarken kararmasından aldığım zevkle kaşımı kaldırıp tişörtümü başımdan geçirdim. Dizlerinin bağının çözülüşünü görmek, topluluğum adına yaptığım antrenmanların her saniyesine değerdi.

"Peki sen vampir hikâyeleri hakkında bu kadar şeyi nasıl biliyorsun? Çalışmaya ne zaman vakit buldun ki?"

Alayla güldü. "Aşk romanları. Seyahat ederken çok okurdum. Vampirlerle ilgili bilinebilecek her şeyi biliyorum... vampirlerin aleti de dâhil."

Tamamen ona döndüm, koruyucu giysiyi dantelli kırmızı sütyeninin üstünü örtecek şekilde vücuduna geçirişini izledim. Dalga geçmeden ya da kitapları hakkında daha fazla detay alamadan dikkatim dağıldı. *Mükemmel* Bağlanan'ıma her baktığımda zihnimde yankılanan o pürüzsüz tenini ve tadını arzulayarak memelerine kilitlendim.

Dikkatimin tamamen kendisinde olduğunu fark edince giyinirken vücudunu hafif hafif kıvırdı. Kendi bilirdi; bu kışkırtması, herkes dışarıda dinlerken onu bu duvara dayayıp becermeme yol açardı. Bu tarz konularda utangaç olduğunu biliyordum ama sadece onu doruğa ulaştırdıktan sonra.

Açıkça söyleyebilirdim ki böyle bir şey yaparsam her saniyesinden zevk alırdım ve bende kibir dolu tatminden başka duygu yaratmazdı.

Boğazını temizleyip beni fantezilerimden çıkardı. "Bu sabah giyinirken göreve çıkacağımı düşünmemiştim. Bilseydim biraz daha uygun bir şeyler bulurdum."

Dudakları bütün ukalalığıyla kendine özgü şekilde yukarı doğru kıvrıldı ve Bağlanan'ım olan bu harika varlık yüzünden sertleştim.

Uzanıp belinden kavradım, o ateşli, yumuşacık dantelin tenime değmesinin tadını çıkararak onu göğsüme çektim. Elbette o pürüzsüz teninden ya da dik meme uçlarından aldığım zevk gibi değildi ama sütyen memelerinin kıvrımlarını davetkâr biçimde yukarı itiyor, beni âdeta dişlerimi geçirmem için yalvaracak noktaya getiriyordu.

Üç dakika içinde çıkıyoruz, oynaşmayı kesin.

North Draven'ın sözleri kafamın içinde çınlarken tek düşünebildiğim onu öldürmeyi ne kadar çok istediğimdi.

Bunları kendime saklayacak kadar akıllıydım. Oli'nin bağı muhtemelen bugün bu tarz konuşmalardan fazlasıyla nasibini almıştı ama o herifin seks engelleme konusunda gerçek bir ustalığı vardı.

Benim de aklımın bir köşesinde duracaktı.

Alnımı alnına yaslayıp, "Benim için dikkat dağıtıcı olacaksın çünkü sana her baktığımda altına giydiğin bu şeyin eve dönmemizi beklediğini düşüneceğim," diye mırıldandım.

Gülümseyerek vücudunu tekrar kıvırdı, üstelik bu kez kollarımın arasındaydı, yani aslında bana sürtünmekten başka bir şey yapmıyordu. "Sıra sende miydi? Yoksa bu gece beni yine başkasından mı çalacaksın? Sırayı kaçırdım."

Aşağıya uzanıp kıçını avuçladım, çığlık atıp bacaklarını belime dolayana kadar havaya kaldırdım. "Bence artık sırayla alma kısmını çoktan geçtik, sence de öyle değil mi?"

Tiz bir sesle kıkırdayarak yüzünü boynuma gömdü ve onu duvara yaslayıp hızlıca becerme planından vazgeçmek için kendimi ikna edene kadar tenimi ısırdı.

Bağlanan'ım daha iyisini hak ediyordu ama sikerler, çok cezbediciydi.

Nefes kesecek kadar baştan çıkarıcı sesiyle, "Hepinizin o devasa yatağa fazlasıyla alıştığınızı fark ettim," dedi. "Ama aynı anda ikinizden fazlasıyla birlikte olmaktan nasıl hissedeceğimden emin değilim. Düşündüğümde bile... stres yapıyorum."

Beş Bağ'ı olan Bağlanan'ıma neredeyse biraz üzülüyordum. Ancak içlerinden birinin neredeyse kalıcı şekilde devre dışı olduğunu, geri kalanların da sistem oluşturmaya fazlasıyla istekli olduğunu hatırlayınca üzüntüm uzun sürmedi.

"Seni odana sürükleyip kapıyı kilitlersem kimseyle paylaşmak zorunda kalmazsın. Bu gece eve döndüğümüzde benim olacağına söz ver."

Dudaklarını yalayarak bana baktı, bakışları dudaklarıma kayınca başını onaylarcasına salladı. "Seni özledim. Çok çalışıyorsun. Artık North'tan bile fazla çalışıyorsun ve bu, gerçekten çok adaletsiz geliyor."

Eğilip onu öptüm, dilimi diline dolayarak sözlerinin tadını aldım ama doğruyu söylediğini anlamak için yeteneğime ihtiyacım yoktu. Kieran kilit altındayken bütün sorumluluklarını üstlenmek zorunda kalmıştım ve şimdi yeniden serbest kaldığı için topluluğumuzun güvenliğine dair yükün bir kısmını tekrar paylaşabilecek olmak büyük bir rahatlıktı.

Vivian'ın Bağlanan grubunu Sığınak'a taşıyabilmesi, yeniden eğitim merkezinde olması da yükün bir kısmını hafifletmişti. Unser, Direniş saldırılarının ilk dalgasıyla birlikte çağrılmıştı ve Vivian da Unser dönene kadar Adella'yı, yani ikisinin Esas Bağlanan'ını Sığınak'a taşımakta isteksizdi.

Nedenini gayet iyi anlıyordum.

Üçü de en büyük müttefiklerimizdi, tanıdığım en güçlü ve güvenilir kişilerdi. En azından ben, hepsinin yanımızda, evde olmasıyla çok rahatlamıştım.

Oli'yi son bir öpücükle tekrar ayaklarının üzerine bıraktım, ardından uzaklaşarak Taktik Ekibi üniformamın geri kalanını giymeye koyuldum. Ona bakmıyorken giyinmek daha kolaydı ve tekrar arkamı döndüğümde onu tamamen giyinmiş, çıkmaya hazır hâlde buldum.

Soyunma odasından birlikte çıktığımızda Kieran'ın çoktan zırhını kuşanmış bizi beklediğini gördük, yüzünde kararlı bir ifade ve çenesinde çelik gibi bir gerginlik vardı.

Bu mesele onun için fazlasıyla kişisel hâle gelmişti.

Bağlanan'ına saldırmışlardı ve artık onun bu bilgiyi edinmek için benimkine rakip olacak bir motivasyonu vardı. Neredeyse ama tam olarak değil çünkü o Sage'e yapılanların intikamını almaya ve bir daha asla olmamasını sağlamaya çalışırken ben Bağ grubumun yarısının, içlerinde her an kontrolü ele alabilecek varlıkların yaşadığı gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyordum.

Dışarıda bir yerlerde bu bağlardan daha fazlasının olduğuna, insanların içinde yaşayan ve Direniş'e karşı savaşı tamamen değiştirebilecek bu *şeylerden* daha fazlasının var olduğuna inanamıyordum.

Cevaptan çok soruya sebep oluyordu. Kaç tanelerdi? Neden bu kadar güçlülerdi? Nasıl oluyordu da insanların içinde yeniden doğuyorlardı? Benim bağımdan farkları neydi ve bu durum Bağlanan'ım için uzun vadede ne anlama geliyordu? Bedenini başka bir şeyle paylaşarak mı yaşayacaktı? Çünkü bu düşünce hiç içime sinmiyordu. Birinin onu *kullanması* fikri, hele de içinden çıkaramayacağımız bir şeyin... sikeyim, gerçekten korkunçtu.

Bağını içinden çıkarmak ister miydi ki?

Oli isteyebilirdi ama North ya da Nox'un, bunları toplumumuzu ve birbirimizi korumak için bu kadar yoğun şekilde

kullanırken yeteneklerinden vazgeçmeye razı olacaklarını hiç sanmıyordum.

O kitaplara ve bazı cevaplara ihtiyacımız vardı.

Nox arkasından gelen North'la birlikte asansörden çıktı, ikisi de Taktik Ekibi üniforması giymişti, hepimiz Hail Mary'ye gitmeye hazırlanıyorduk. North'u evde kalmaya ikna etmeye çalışmıştım ama bağı yüzünden gelmekte ısrar etmişti. Görünüşe göre bağıyla bu kitapları bulduğumuzda daha fazla "şeffaflık" sağlamak üzerine bir anlaşma yapmıştı.

Gabe ve Atlas topluluk içindeki işlerle ilgilenmek için evde kalacaklardı. Artık Oli'yle zihin bağlantıları olduğu için bir şey olursa hemen haberimiz olacaktı.

Gabe evi tamamlamaya odaklanıyordu ve sıkı bir denetimle Atlas da gerçekten yardım edebiliyordu. İkisi de evde kalmaya karşı çıkmış, işleri çözmemize yardımcı olmak istemişlerdi ama North'un da söylediği gibi Bağ grubumuzdan birilerinin her zaman Sığınak'ta kalması gerekiyordu.

Oli'nin güvenliği sebebiyle ev de önceliğimizdi, o konuda hiçbir şey değişmemişti.

Kieran bizimle seyahat eden küçük ajan ekibine, "İçeri gireceğiz, kitapları alıp çıkacağız. Okul gezisine gitmiyoruz. Hail Mary'ye girip sağ salim çıktığınızı söyleyebilesiniz diye gitmiyoruz. Yan yana kalıp olabildiğince hızlı şekilde eve döneceğiz. Kaynakların yer değiştirmesinden hoşlanmıyorum. Acil olmasaydı gitmezdik," dedi.

Hepsi kararlı bir tavırla başlarını salladılar, Rockelle bile ağzını kapalı tutmayı başardı. Son birkaç günde yaşanan olaylar yüzünden yıpranmıştı ve en güvendiğimiz arkadaşlarımızı bile kilit altına almamız konusundaki bu sert politika, çevremizdeki personel tarafından kesinlikle fark edilmişti.

Bazıları bu konuda tiksinti ve endişelerini dile getirmişti ama çoğunluk yalnızca karara saygı duymuştu. Kendi duygularını ve

arkadaşlıklarını toplumun iyiliğinin önüne koymayan bir liderlik kesinlikle kötü bir şey olamazdı. Dara hepimiz için önemliydi ve North'la ikimiz onun anlamsız ölümünün ardından hareketlerimize çok dikkat etmiştik.

Sage ve Bağlananlarının serbest bırakılmasını açıklarken de çok dikkatli davranmıştık. Herkes daha fazla bilgi almak için Giovanna ve Riley'yi almaya gideceğimizi biliyordu ve güvenliğimizdeki sızıntının farkına varılmıştı.

Henüz kimseye siyaha dönen gözlerden bahsetmemiştik gerçi.

Toplu panik yaratmaya gerek yoktu ve North'un zirve toplantısında Yeteneksizler topluluğuyla yaptığı görüşme, insanlarla hangi bilgileri paylaştığımıza daha çok dikkat etmemiz gerektiğini göstermişti.

Şu anda yanlış kişilere bilgi sızmasını istemiyorduk.

Kieran kolunu uzatınca Oli tereddüt etmeden tuttu. Ben bileğini tuttum ve North'la Nox da ona sıkıca tutunana kadar bekledim, sonra bir *pat* sesiyle ortadan kaybolup yeryüzündeki en güvenli yere doğru yola çıktık.

Hail Mary'ye varınca botlarım doğrudan dev bir su birikintisinin içine indi, sağanak yağmur yağıyordu. Seyahat tutmasını hafifletmek için hiç konuşmadan elimi Oli'nin ensesine koydum.

Burada olmaması gereken biri var mı anlamak için yeteneğimi çağırdım. Davies'in kendi keşifçilerinden bazılarını geride bırakmış olabileceği ihtimaline karşı tetikteydim. Nox'un etrafından bacadan çıkan duman misali kâbus yaratıklar fışkırdı ve binanın etrafına yayılıp aynı şekilde etrafı kolaçan ettiler.

Taktik Ekibi ajanları bu yaratıklara müdahale etmemeleri için eğitilmişlerdi ve çevrelerinde ağızları yetişkin insanları yut-

maya can atan jilet gibi dişlerle dolu olan, çeşitli köpek formundaki yaratıklar dolaşırken, hepsi ölüm sessizliğiyle bekliyorlardı.

Oli'nin kendini daha iyi hissettiğini anlayınca herkesin görebileceği şekilde North'a doğru ilerleyip harekete geçtiğimizi işaret ettim. Doğrudan konuşmak daha kolay olurdu ama burada özel değil, sessiz iletişim gerekiyordu.

Yolda olduğumuzu hâlihazırda görevliye zaten haber vermiştik, o yüzden binaya ulaşmak zor olmamıştı. Kendimi o adamın yaptığı gibi, gönüllü olarak buraya hayat boyu kilitlemeyi hayal bile edemiyordum ama Alistair yetmişlerde çıkan isyanlarda bütün Bağlanan grubunu kaybettikten sonra hayatını burayı korumaya adamıştı.

Kieran, Silas Davies'i buraya gönderdiğini söyleyince Alistair'la iletişime geçmiştim ama o sadist Direniş puştu, hepimizin bildiği gibi betonu aşıp geçememişti.

Kieran tarafından yapılmış çok akıllıca bir hamleydi.

İlerlerken Oli arkamdan yürüyordu, Alistair'ın bizim için açtığı devasa çelik ve beton geçitten geçerken ayak sesleri göl evindeki son görevden bile daha sessizdi.

Birer birer kilitlenerek bizi içine hapsedecek dört odanın ilkine girdik, diğeri içeride yalnızca dost yüzler bulunduğundan emin olduktan sonra açılacaktı.

İlk iki bölme soğuktu, beton dışarıdaki ıslak ve dondurucu havayı emmişti ama Hail Mary'nin derinliklerine indikçe ortam ısınıyordu. Duvarların yoğunluğu ısıyı içeride tutuyordu ve binanın derinliklerine ilerledikçe Bağlanan'ımın içinde büyüyen ihtiyatı hissedebiliyordum.

Dördüncü odadan dışarı çıktığımızda gözleri siyahlaşmıştı. Yüz ifadesini hâlâ koruyordu ve düşüncelerini duyabildiğim için hâlâ içeride olduğunu biliyordum. Görüş kabiliyetini artırıp ortamın yarattığı gerginlik nedeniyle bağını çağırmıştı, onu yüzeye daha yakın tutuyordu. Çevremizde bu kadar çok Taktik Ekibi

ajanı olmasaydı uzanıp elini tutardım ama şu anda hiçbirinin ona ya da becerilerine dair herhangi bir şeyden şüphe etmesini istemiyordum. Onun yerine doğrudan zihnine gönderdim, *Bir dakika durmaya ihtiyacın varsa söyle, bir çaresine bakarım.*

Bana doğru dönünce gözlerindeki siyah boşluğun dipsiz derinliklerine bir an hayranlıkla bakakaldım. Simsiyah boşluğun onun için tehdit oluşturabileceği düşüncesi daha önce hiç aklıma gelmemişti ama şimdi ne kadar saf olduğumu fark ediyordum.

İyiyim. Sadece buranın böylesine farklı gelebileceğini düşünmemiştim, biraz panikledim.

Başımla onaylayıp aramızda biraz mesafe bıraktım, onu sıkıştırmamaya ve klostrofobik hissi daha da kötüleştirmemeye çalıştım. Nox, gözlerinin değiştiğini gördüğünden beri onu çok dikkatli izlese de onun yakınındayken tavırlarında bir farklılık vardı. Daha önce hiçbir anlam ifade etmiyordu ama artık çözmüştüm.

Bağı aralarındaki mesafe yüzünden sabırsızlanmaya başlamıştı.

Birkaç ay önce olsa Nox'un Oli'yle birlikte çadırda kalmayı tercih etmesi asla mümkün olmazdı. Asla. Bir ağacın altında uyuyup bizim için kâbus yaratıklarını nöbette bırakırdı. Fakat çadıra girdiğinde yüzünde beliren kısa süreli panik ifadesini fark etmiştim. Bağı gitmesine izin vermemişti.

Sonra iki bağ konuşurken kulak misafiri olmuştum ve henüz kimseye söylememeyi tercih etmiş olsam da o ikisi işlerini kendi başlarına halletmenin eşiğindeydi.

Oli'nin başına böyle bir şeyin gelmesini istemiyordum.

Elinden seçme şansının alınmasını istemiyordum ama Bağ grubunun tamamlanması ve herkesin o bağlantıya erişmesinin hepimiz için inanılmaz derecede önemli olduğunu kabul etmek zorundaydım. Silas Davies sonunda yanına geldiğinde Oli'nin kendini koruyacak kadar güçlü olması da Bağlanmalarını iste-

memdeki önemli bir nedendi, sadece Nox'un bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordum.

Oli'nin yaşananlardan sonra sağ kalıp kalamayacağını da bilmiyordum.

Oli'yle ilgilenmekle çok meşgul olduğumdan North bana dönüp Taktik Ekibi'ni olması gereken yerlere yönlendirmek için eliyle işaret etmeye başladı. Beni uyarmak yerine Bağlanan'ı için en iyisini yapıp liderlik görevini üstlendi.

Oli kusmamak için kendini tutuyor gibiydi, bu yüzden tekrar doğrudan ona konuştum. *Nox'la kütüphaneye gidiyorum. Orası daha büyük bir oda, istersen konuştuğumuz gibi North'la gitmek yerine bizimle gelebilirsin. Nefesini ve paniği kontrol altına almana yardımcı olabilir.*

North onun tarafına göz attı ve Oli cevap veremeden, *Onlarla git, Oleander. Kieran'la ikimiz burada nöbet tutacağız. Durumu daha iyi değerlendirmek için bağımın kontrolü biraz ele almasına çok memnunum,* dedi.

Oli, North'un istekli olmasına şaşırmıştı. North Draven'ın Bağlanan'ı için ne kadar fedakârlık yapabileceğini hâlâ tam olarak fark edemediği ortadaydı.

Ben tamamen farkındaydım, o yüzden benim için şaşırtıcı değildi.

Nox'u takip ederek eski parke taşları ve engebeli betondan yapılmış eğimli koridorlardan kütüphaneye doğru ilerledik. Evde işler sarpa sarınca burada North'la geçirdiği yazdan sonra mekânı avucunun içi gibi biliyordu.

Kâbus yaratıkları yanımızda yürüyordu, onların gözleri de siyah boşluk olduğu için karanlıkta anormal şekilde parlıyorlardı. Brutus ve August, Oli'yi koruyorlardı ve Oli de neredeyse koşar adımla hızımıza ayak uyduruyordu. Ortalama bir kadından biraz uzundu ama ikimiz onu epey bir geçiyorduk ve bacakları da kesinlikle bizimki kadar uzun değildi. Üzülüyordum ama onu kolayca kaldırıp taşıyabilmek de hoşuma gidiyordu.

Kafanı bulandırma, Shore.

Ormanda göl evine yaptığımız yürüyüş sırasında hiç şikâyet etmeden çok iyi dayanmıştı ve bu görevlerden birine her çıktığımızda Bağlanan'ı olarak onunla gurur duymama sebep oluyordu.

Kütüphaneye vardığımızda Nox doğrudan Alistair'ın yanına gitti. Adam ellerinde büyük bir anahtar halkasıyla bekliyordu, anahtarlar inanılmaz derecede eski modaydı ama burası için tam olarak beklediğim şeydi. Önünde hâlihazırda bekleyen bir yığın kitap vardı.

Alistair, "Sizi tekrar görmek ne güzel, Bay Draven," dedi, Nox hafifçe selam verir gibi başını eğdi.

"Bizim yüzümüzden bunları çıkarmak zorunda kaldığınız için kusura bakmayın. Yukarıdaki raflarda çok tatsız şeylerin saklı olduğunu biliyorum."

Alistair omuz silkip el salladı. "Bu karışık duruma yardımcı oluyorsa seve seve. Topluluk adına yaptıklarınız için minnettarız."

"Biz" demeye devam etmesi biraz kafa karıştırıcıydı ama sonra bana baktı ve arkasındaki birini çağırır gibi el salladı. Ancak dokuz on yaşlarında küçük bir çocuk yanımıza geldi, gözleri kafatasına hafifçe çökmüştü, altlarında koyu halkalar vardı ve cildi hastalıklı görünüyordu.

Nox kaşlarını çattı, çocuk daha fazla korkmasın diye kâbus yaratıklarını çağırıp yanına aldı ama bakışları, pek iyi görünmeyen çocuğa takılı kalmıştı.

"Yeğenim Joseph. Ebeveynleri son dalgada alındılar ve annesinin Bağlanan'ı Sığınak'a taşınmış olmasına rağmen Joseph burada kalmayı seçti. Burası onun için daha güvenli."

Gözlerim tekrar Nox'a kaydı. Bu çocuk hakkında kimsenin bilmesini istemediği bazı şeyler hissettiği kesindi. Durumu hızlıca yatıştırmam gerekiyordu.

Bir adım ileri gittim, çeneleri açık hırlayan yaratıkların yanından geçip Alistair'ın masasındaki kitap yığınını alırken kibarca

gülümsedim. "Bunları çıkardığınız için tekrar teşekkür ederim. Kapınıza dert getirmeden hızlıca çıkacağız."

Alistair göz kenarlarını kırıştıran bir gülümsemeyle yanındaki çıplak beton duvara vurdu. "Kapıma ne getirirseniz getirin fark etmez. Buradan hiç kimse geçemez."

Bir an sonra patlamayı duyduk.

Duzenleme
Ny.ozlem

On Altıncı Bölüm

Oli

Zaten duvarlar üstüme üstüme geliyormuş gibi hissediyordum, bir de patlamanın sesi eklenince kalbim göğsümden fırlayıp çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı.

Dar alanlarla ilgili böyle bir sorunum olduğunu hiç fark etmemiştim.

Daha önce bundan daha dar alanlara girip çıkmıştım ama betonun sıcaklığı ve havadaki durgunluk yüzünden nefes nefeseydim, ciğerlerim yeterince oksijen alamıyormuş gibi yanıyordu, hâlbuki yeterince nefes aldığımı biliyordum.

North'la Nox'un çocukken burada aylarca nasıl kaldıklarına dair hiçbir fikrim yoktu ve Nox'un geçmişindeki travmanın burası olduğunu öğrenirsem şaşırmazdım çünkü şu anda kesinlikle travmatize olmuş durumdaydım.

Oleander nerede?

North'un sözleri sertti, neredeyse çaresizdi ve ortak zihin bağlantımızı kullanmasına rağmen kesinlikle benimle konuşmuyordu.

Gryphon kolunu belime dolayıp, *Hepimiz hâlâ kütüphanedeyiz. Oli güvende. Sen neredesin, olanları görebiliyor musun? Unser'e çok benziyor*, dedi.

Neredeyse hırsla üstüne yürüyüp ayağımı yere vuracaktım.

Unser'in kim olduğuna ve neler yapabileceğine dair hâlâ net bir cevap alamamıştım. İsmi sürekli konuşmalarda geçiyor, etrafımdakiler ondan bir şehir efsanesiymiş gibi bahsediyordu. Ne demek istediğini anlamak için Gryphon'a baktığım sırada bir patlama daha oldu, bu sefer o kadar büyüktü ki ayaklarımın altındaki titreşim yüzünden biraz midem bulandı.

Bu kez Nox küçük çocuğa doğru bir adım attı.

Gryphon kitapları kurşun geçirmez yeleğine doldurmaya başladı, bu hem ellerini serbest bırakmanın hem de zamanla kaybolacak antik bilgilerle dolu kitapları korumanın akıllıca bir yoluydu. "Dışarı çıkıp etkisiz hâle getirmeden önce Hail Mary'de herhangi bir hasar olup olmadığını anlamamız gerek–"

Nox, Gryphon'ın sözünü keserek, "Çocuğu burada bırakmıyorum," deyince Joseph'in gözleri ona kaydı.

İtiraf etmeliydim ki çocuk gerçekten zor bir dönemden geçmiş gibi görünüyordu, yine de Nox'un ona gösterdiği yumuşaklık biraz şaşırtıcıydı. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmiyordum. North bile kardeşinden temkinli ve biraz küçümseyici bir muamele görüyordu.

Gryphon tekrar zihin bağlantısına konuştu, *North dışarıda kimler var, neler olduğunu görebiliyor musun?*

North sonunda cevap verdi, sesi telaşlıydı. *Evet. Bizzat Silas Davies burada, yanında en az sekiz Siper ve Direniş'in Üst Kademe Yeteneklilerinden oluşan bir grup var. Çoğunu tanıyorum ama Tetikleyicileri olduğunu bilmiyordum.*

Gryphon yüksek sesle, "Siktir," deyince artık kendimi tutamadım.

"Tetikleyici ne demek? Ayrıca kim bu Unser?"

Gryphon kütüphanenin girişine doğru yürürken son kitapları da yeleğinin içine tıktı ve koridora baktı. Gerçekten bu kalın betondan duvarlarda devasa bir delik göreceğini mi düşünmüştü bilmiyorum ama hava basıncında hiçbir değişiklik olmamıştı, o yüzden henüz endişelenmemiştim.

Şaşırtıcı şekilde Nox, alışılmış alaycı veya acımasız ses tonu olmadan soruma yanıt verdi. "Tetikleyici yaşayan bomba gibi bir şey. Gücü gerçekten patlayıcı olan bir Üstün Yetenekli. Genellikle tek seferliktir. Ergenlik yıllarında bir şey onları *tetikler* ve yetenekleri devreye girince kullanımı hem onları hem de yakınındakileri öldürür."

İçim burkuldu, yüzümün korku içinde olduğuna emindim ama Nox sadece gerçekleri anlatmaya devam etti. "Unser iki yeteneği olan ilk Üstün Yetenekliydi, Tetikleyici yeteneği ve Rejenerasyon. Birden fazla kez patlayabilen yaşayan bir bomba ama iyileşme süresi birkaç hafta sürüyor, o yüzden çok stratejik şekilde kullanılması gerekiyor."

Gryphon'a sonra da tekrar Nox'a baktım. Aklımdan geçen o bariz ve korkutucu gerçeği dile getirmeden edemedim. "Az önce iki patlama oldu."

North kafamın içinde yine sessizdi, bu da göğsümdeki paniği biraz daha artırdı ama önemli olduğu için Nox'un söylediklerine odaklanmaya çalıştım.

Gözlerimin içine baktı, aynı endişeli ama sakin tavırla başını bana doğru salladı. "Bu da Direniş'in elinde Rejenerasyon süresi sadece birkaç dakika olan bir Tetikleyici olduğu anlamına geliyor."

Hasiktir.

Boğazıma yükselen safrayı yuttum. "Sence onu alt edebilecek kadar güçlü müyüm?"

Gryphon omzunun üzerinden bakıp bir an Alistair'e göz attı, sonra hem Nox'a hem de bana söyleyeceği şeyin onun önünde söy-

lenmeye değer olduğuna karar verdi. "Bağ grubu tamamlansaydı ve herkesle Bağlanmış olsaydın, bence evet. Şu an? Emin değilim."

Birdenbire gözlerimi Nox'tan başka bir yere çevirmek istedim. Bu, bana olduğundan çok ona karşı bir itham gibiydi. İkimizin arasındaki meseleleri çözmeye istekli olduğumu kanıtlamıştım, oysa o benim yanımda olmaktan nefret ettiğini göstermekten hiç çekinmemişti. Boktan bir durumdu.

Bir patlama daha olunca avuçlarım terlemeye başladı.

Bu duvarların dışında en büyük kâbusum ve baş etmemizin kolay olacağını hiç düşünmediğim birkaç arkadaşı vardı. O adamı bir daha asla görmek zorunda kalmadan bu savaşın içinden çıkmayı umuyordum. Safçaydı, biliyordum ama içten içe North ya da Nox'un kâbus yaratıklarının onu bir şekilde yok etmesini diliyordum.

Ah, aptal kız.

Hail Mary'yi Çorak Bölge'ye çevirmeye çalışıyorlar. Siperleri de o yüzden getirmişler, burayı savaş alanına çevirip elimizden almak istiyorlar.

Gryphon'ın gözleri Nox'a kaydı, bilgiyi North'tan ona da aktardığını anladım.

Alistair duvara tutunmuştu, kusacakmış gibi görünüyordu. Göz göze geldiğimiz anda birdenbire patladı. "Joseph'imi yanınızda götüremezsiniz. Duvarlardan geçemeyecekler. En güvende olduğu yer burası."

Nox'un başı bir anda Alistair'e döndü, "Burada kalmayacak," dedi sertçe.

Aman Tanrım, galiba çocuğu kaçırmak üzereydik.

Böyle bir şeye hazır mıydım? Lanet olsun. Galiba hazırdım. Sığınak onun için daha iyi bir seçenek olmalıydı, değil mi? Hasiktir. Ahlaki değerlerim son zamanlarda kesinlikle değişmişti.

North'la Gryphon'm zihnine ulaştım. *Bu çocuğu alıp götürüyoruz, değil mi? Adam vermese bile yanımıza alacağız. Güçlerimizin*

tamamı olmadan buradan çıkma şansımız yok. Nox çocuk olmadan hareket etmeyi reddederse o zaman çocuğu kaçırıyoruz.

Gryphon bana bakıp başını aşağı yukarı salladı ama North kafamın içinde sessizdi. Sırtımdan aşağı bir panik dalgası daha yayıldı ve bağım artık *kesinlikle* kalıcı şekilde devreye girmesi gerektiğine karar verdi.

Gözlerim yeniden siyahlaştı, etrafımda olup biteni hâlâ görebiliyor ve istersem bedenimi kontrol edebiliyordum ama dizginleri bağıma bıraktım.

Yetti bu çocukluk. Geri döndüğümüzde Bağlanma işini tamamlıyoruz. İster sen yap ister ben.

Tanrım.

Sonra durumu kontrol altına alırcasına Gryphon'ın yanından geçip kapıdan dışarı çıktı ve North'un olduğu yere doğru yürümeye başladı. Dizginleri tamamen bırakıp bağımın bizi korumasına izin vermeden önce North'a son bir mesaj gönderdim.

Nox'un çocuğu yakalamasına yardım et. Buradan çıkıp gitmemiz lazım.

Oleander'ın Bağı

Bana ve kıza zarar vermeye cüret eden o Nöro adam bizim için geri dönmüştü.

Bu sefer ona karşı hazırdım.

Sadece bizim için buraya kadar gelmekle kalmamış, şu anda Bağlananlarımızı barındıran bu berbat yere saldırmaya da cüret etmişti. İçimdeki hiçbir parça –ne bu et yığınının içinde yaşayan tanrı ne de günlerimi birlikte geçirdiğim kız– bize ait olanların

yanına yaklaşmasına izin vermeyecekti. Önce bu hapishaneden çıkmamız gerekiyordu.

Karanlık Bağlanan'ımı ilk geçtiğimiz büyük odada bulduk. Yanında birkaç adam daha vardı, hepsi dönüp bana bir kez baktıktan sonra paniğe kapıldılar. Hepsinin yüzündeki korku ifadesini izlemek hoşuma gitti ama ayaklarının üzerinde kıpırdanmalarına rağmen öncekinden daha dik durarak hazır olda bekleyecek kadar eğitimliydiler. Hiçbiri korkudan kaçmadı.

Moral bozucu.

Karanlık Bağlanan'ım beni görünce omuzlarını dikleştirdi ve gözleri, yanımda yürüyen kâbus yaratıklarından birine kaydı. İkisi de Bağlarımdan gelen küçük armağanlardı ve çok iyi eğitilmişlerdi. Yaklaşırken, "Kapıları net bir planımız olmadan açmayacağız. Yeteneğini kullanarak katı betonu aşabiliyor musun yoksa dışarı yanlarına mı çıkman gerek?" dedi.

Söylediklerini düşünerek başımı yana eğdim. "Beton duyularımı köreltiyor ama dışarıdakileri hâlâ hissedebiliyorum."

Kâbus yaratıkları duvarların içinden geçip dışarıdakilerle başa çıkamazlarsa şaşırırdım doğrusu.

Başını iki yana salladı. "Betonun içinden o kadar isabetli değilim. Kâbus yaratıklarımı dışarı gönderebilirim ama normalde olduğu kadar iyi kontrol edemem. Rehin tuttukları Üstün Yetenekli biri varsa yanlışlıkla öldürme ihtimalim yüksek."

Önemsiz bir detaydı. "Kayıplar pek umurumda değil."

Etrafımda çok sayıda endişeli göz vardı, adamların hepsi bu cümleyi sindirmeye çalışıyordu ama Karanlık Bağlanan'ım *cık cık*layıp başını iki yana salladı. "Sen umursamayabilirsin ama Oli umursuyor ve onu koruyacağını, güvende tutacağını söylemiştin. Masum insanları öldürerek onu güvende tutmuş olmuyorsun, Bağlanan'ım."

İçimde öfkeyle karışık bir gücenme duygusu kabardı ve artık bu adamla uğraşmak istemediğim için içindeki bağı çekmeye

başladığımı fark ettim. Bu adamın ahlakı, değerleri ve milyon tane işe yaramaz başka şeyi vardı.

Sertçe başını sallayıp benden uzaklaştı. "Sana onu veremem, en azından şu an olmaz. Çok riskli."

Adamların biri kısık sesle mırıldandı. "Draven'ın çelik gibi taşakları olduğunu hep bilirdim ama *onunla* tartışmaya cesaret edebileceğini bilmiyordum. Bana para verseler bile yapmazdım. O resmen korkunç."

Bakışlarımı adama çevirdim, ilgimi tamamen üzerine çektiğini fark edip yutkundu. "O benim Bağlanan'ım. Hiç tereddüt etmeden kalbini boğazından çekip çıkarırım ama Bağlar birbirine zarar veremezler. O benim için yaratıldı, mükemmelliğin vücut bulmuş hâli... böyle zorluk çıkardığı zamanlarda bile."

Arkamızdan ayak sesleri geldi, arkama bakınca diğer Bağlananım'la Sorunlu Olan'm kütüphanede birlikte mahsur kaldığımız iki Üstün Yetenekli'nin yanında yürüdüklerini gördüm. Yaşlı adam küçük çocuğun elini sımsıkı tutuyordu ve fena hâlde terliyordu.

"Alistair ve Joseph bizimle geliyorlar. Onları çıkarmak için yol açmamız gerek."

Nakilci bulunduğu asma kattan yanımıza doğru yürüdü, gözlerimi görünce bir an irkilse de bana doğru başını saygıyla eğdi. "Bizi buradan dışarı çıkarmam mümkün değil, dışarıda olmamız lazım, o yüzden hızlıca ne halt yiyeceğimizi çözmeliyiz çünkü dışarıdaki Tetikleyici dur durak bilmiyor."

Omuz silkip Karanlık Bağlanan'ıma doğru bir adım attım, ellerimi göğsüne koydum. Aramızda kurşun geçirmez yelek olması canımı sıkmıştı. "Dışarı çıkar beni. Hepimiz için onları mahvedeceğim."

Bana baktı, sonra gözleri diğer Bağlanan'ıma kaydı. "Onlara buradan müdahale etme ihtimalin ne?"

Bağlanan'ım öne doğru bir adım attı ve düşmanın binaya girmeye çalıştığını gösteren monitöre baktı. "Biraz edebilirim.

Ama Silas Davies'le başa çıkabileceğini sanmıyorum... ve Tetikleyici'yle de baş edebileceğini sanmıyorum. Geri kalanlar rahatça halledilir. Siperler güçlü ama hiçbiri Dara ya da Franklin'in yanına bile yaklaşamazlar. Diğerlerinden kurtulabilirsek o ikisini yeterince korkutacağımızı ve şimdilik ortadan kaybolacaklarını umuyorum."

North yavaşça başını sallayarak onayladı. "Bu da kaçabilmeleri için bir yolları olması adına Nakilci'yi hayatta bırakmamız gerektiği anlamına geliyor."

Sorunlu Olan öne çıktı, hâlâ dönüp dönüp çocuğa bakıyordu, gözlerini başka yöne çevirdiği an yok olmayacağından emin olmaya çalışıyor gibiydi. "Yani planımız onları korkutup kaçırmak mı? Elimizdeki tek silah kız değil, abi."

Karanlık Bağlanan'ım başını ağır ağır sallayıp avucunu kaldırdı, vücudundan çeşitli şekillerde daha fazla duman sızmaya başladı, mürekkep karası bir pelerin gibi etrafına dolanarak ölümün cisimleşmiş hâline dönüştü.

Gerçekten birbirimiz için yaratılmıştık.

Sanki bulutların ardından güneş çıkmış da yüzümü ısıtmış gibi gülümsedim. Onları da Bağlananlarımın hepsini sevdiğim kadar seviyordum. Yere zarifçe düşen yılanı görünce gülümsemem delice bir sırıtışa dönüştü.

Yılan bana doğru süzülüp şefkatle bacaklarıma dolandı. Başını okşadığımda avucuma sokuldu ve etrafımdaki adamlar bu sevgi gösterisini dehşet içinde izlediler. Fısıldaşmaları da çoğaldı.

İçlerinden biri, "Yılan... yılanı seviyor," diyerek etrafındakileri susturdu.

"Bağlanan'ım senin görevin Davies, Tetikleyici ve Nakilci dışındaki herkesi etkisiz hâle getirmek. O kadar isabetli olabilir misin?"

Yeteneklerimi sorgulamaları ve adamları hayatta tutmakta ısrar etmeleri karşısında içim öfkeyle doldu.

Aralarında yaşayan bir tanrıydım, yol yordam bilmeleri gerekirdi.

Başımı onaylarcasına salladım. "Elbette. İstesem bu odadaki ve dışarıdaki herkesi öldürebilirim. Canım isterse bu *eyaletteki* herkesi de."

Bağlanan'ım kolumu tuttu, sanki beni sakinleştirmeye çalışıyormuş gibiydi ama pek etkisi olmadı. Hepsi bugün fazlasıyla sinir bozucuydu, bir an önce öldürme kısmına geçmek istiyordum.

Ayrıca eve dönüp sevişme kısmına da geçmek istiyordum.

Karanlık Bağlanan'ım kardeşine döndü. "Geri kalan herkesi Bağ'ımıza bırakıp diğer ikisine odaklanıyoruz. Diğerlerinin orada bulunma sebebi belki de kameraların göremediği bir yerde keskin nişancı falan saklıyorlarsa diye yedek kuvvet olması içindir."

Bu kadar basitti. Talimatlarını vermişti ve adamların hepsi hâlâ bir omurgaları olduğunu fark ederek etrafımızda hizaya geçtiler. Özellikle de kâbuslar ve aralarında dolaşan tanrılarla çevrili oldukları düşünülünce şaşırtıcıydı.

Odadan geçtiğimizde diğerlerinin adamla çocuğun etrafında halka oluşturduklarını fark ettim, onlar da bizimle ilerliyordu. Adamlar önden gidebilmemiz için Bağlarımla bana geniş bir alan bırakarak yolumuzu açtılar.

Sorunlu Olan, biz dışarıyı hallederken onları binada bırakmayı reddetti, Nakilci onları götürene kadar güvende tutabileceği konusunda ısrar etti.

Dışarı çıkan dördüncü odaya ulaştığımız anda Siperleri tek tek indirmeye başladım. Ruhları zayıftı, tatmin edici değildi ama yine de gücü Karanlık Bağlanan'ıma aktardım, ekstra gücün teninin altında kaynayışını izledim. Bütün gücü içine çekerken göğsü genişledi, gözleri karardı; nihayetinde bağı üstün gelip onu ele geçirdi.

Bağlanan'ım kendi kendine, "Sikeyim tam da ihtiyacımız olan şey," diye homurdanıp bana baktı. "Kontrolü kaybederse

hiçbirimiz beceremeyeceğimiz için onu sakinleştirecek kişi sen olacaksın."

Karanlık Bağlanan'ıma doğru ilerlerken dışarıdaki düşmanlarımızı tek tek indirmeye devam ettim, göremesem bile bedenlerinin yere düşüşünü hissettim. Bağlanan'ımın zihnine ulaştım. *Neden bir dehanın önüne geçeyim ki? Bu dünyaya düşmanlarımızı ve bize zarar vermeye kalkışabilecek olanları yok etmek için gönderildi. Onu bizi korumaktan neden alıkoyayım?*

Cevap gelmedi, Karanlık Bağlanan'ıma gülümsedim, sonunda yanımda olduğu için mutluydum. Adam onu çok uzun süre kilit altında tutmuştu.

Son odaya doğru ilerledik, herkes harekete geçip etrafımızda pozisyon aldı. Neler yapabileceğimizi tam olarak bilmedikleri için hepsi gergindi ama bunu yeterince iyi saklıyorlardı.

Korkmaya gerek yoktu.

Düşmanlarımız, Bağlanan'ımın karşısında bir *hiçti*. Hiçbirinin önemi yoktu.

Dış kapılar gıcırdayarak açıldı, binada geçirilen bir saatin ardından kasvetli gün ışığı kör edici parlaklıktaydı ama sadece kısa bir an sürdü, kâbus yaratıklar hedeflerine doğru ilerledikçe ışığı yuttular.

Nakilci'miz ânında yok olup adamı ve çocuğu yanında götürünce Sorunlu Olan öne çıktı, artık tamamen önümüzdeki işe odaklanmıştı. Kâbus yaratıkları etrafımızda gruplaşırken içindeki bağı çekip çıkarmamak, burada bu savaş alanında üçümüzün bir araya gelmesini sağlamamak için kendimi zor tuttum. Yeteneklerimizin birleşip zaferimize ilerleyişini izlemek istedim ama Bağlanan'ım olup bitenler yüzünden hâlâ çok endişeliydi.

Sorunlu Olan'a endişelenecek hiçbir şey olmadığını gösterecektim.

Ölümlülerin önemsiz dertleriyle uğraşmak yerine etrafımızdaki zayıf Üstün Yeteneklilerin ruhlarını toplamaya devam ettim,

yaşam özlerini saf enerjiye çevirip yenilmez olduğuna ikna olana kadar Karanlık Bağlanan'ıma aktardım.

Sol tarafımızda başka bir patlama oldu, şiddeti hepimizin ayaklarını yerden kesince beni yakaladı, bir kolunu belime çelik gibi sararak ayakta kalmamı sağladı. Kâbus yaratıkları dört bir yanımızda homurdanıp öne atılarak birkaç yüz metre ötedeki gruba doğru ilerlediler. Aralarındaki insanları görebilmek için dumanın yeterince dağılmasını beklemem gerekti.

Hepsi zavallıydı.

Şu anda benden daha güçlü olabilirlerdi ama yeni doğduğum bu bedenin içinde, onların bu dünyada geçirdiği sürenin sadece ufak bir kısmını geçirmiştim. Hepsi tamamen Bağlanmışlardı, yeteneklerinin zirvesindelerdi. Bizim daha gidecek çok yolumuz vardı ve oraya varmamız için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Önümüzdeki zavallı Üstün Yeteneklilerle işime devam edemeden, kâbus yaratıklar saldırıya geçti. Yüzlercesi sürü hâlinde saldırdı, ayrım gözetmeksizin herkesi öldürerek asıl düşmanın bulunduğu yere, grubun arkasına doğru ilerlediler.

Dehşet ve acı çığlıkları yükseldi, etle kemiklerin parçalanma sesleri yağmurun içinden bize kadar ulaşırken içime sevinç ve heyecanla karışık bir ürperti yayıldı.

Muhteşemlerdi.

Etraftan *pat* sesleri geldi, düşman Nakilciler takviye getirmeye başladılar ama onları geldiklerinden daha hızlı şekilde avlıyor, karşılaştığımız tehdidi yönetilebilir bir seviyede tutuyordum. Yabancı birinin zihnime ulaşmaya çalıştığını hissettim, pençeleri kafama saplanınca taktik değiştirdim.

Bana yönelttiği gücü Bağlanan'ıma gönderdim.

Şokla bana baktı ama planımı ânında kavradı, yeteneği içimi doldurup adamı zihnimden dışarı attı. Onu kendi başıma dışarıda tutacak kadar güçlü ya da tecrübeli olmayabilirdim ama Bağlanan'ım özellikle yeni güç artışıyla birlikte bambaşka bir seviyedeydi.

Bize zarar vermeye gelenlerin kanı ve iç organlarıyla çimenlerin kırmızıya boyanışını izledik, cesetler üst üste yığıldı. Ara sıra bir silah sesi duyuluyordu ama katliamı çoğunlukla Bağlarımla ben yaratıyorduk.

Sadece birkaç dakika sürdü, karşımızdakiler kimi hedef aldıklarını ve yapabileceklerimizi hafife aldıklarını anlayınca hızla geri çekilme emri verildi. Ardından Nakilcilerin *pat* sesleri bu kez insanları buradan çıkarmak için duyuldu.

Bıçakları seven adamla, yıllarca kızı kesip doğrayarak bana ulaşmaya çalışan kişiyle göz göze geldim, Nakilcisi onu ölümden kurtarmadan hemen önce bana bakıp sırıttı, başını eğerek selam verdi.

Bu bir vaatti.

Savaşın ikimizin etrafında şekillendiğine, sahnenin kurulduğuna ve artık Bağlananlarım yanımda olduğuna göre birbirimizle yüzleşeceğimize ve sonunda birimizin galip geleceğine dair bir vaatti.

On Yedinci Bölüm

Oli

Bağım, Nakilci bizi Sığınak'a geri getirene kadar tekrar kontrolü ele almama izin vermedi. Kontrol ondayken yaşananların hepsini hatırlamıyordum ama vücudum hâlâ ruh çıkarmayla ilişkilendirdiğim o güçle titriyordu. Çok fazla Direnişçi öldürdüğümüz gün gibi ortadaydı ve bununla ilgili endişe hissetmediğim için dehşete kapılmalı mıydım emin değildim.

Keşke Davies'i ya da Tetikleyici'yi öldürebilmiş olsaydık.

Gryphon midemdeki bulanma hissini yatıştırmak için elini enseme koydu ama North bana tek bir bakış bile atmadan yanımda dikiliyordu.

Çok garipti.

Gryphon, "Onu geri getirmek için bir şey yapacak mısın? Yoksa kafasından aşağı bir kova dolusu buz gibi soğuk su mu dökmemiz gerekecek?" diye çıkışınca kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Anlamadım?"

Taktik Ekibi ajanlarının bizi duyamayacağı ama North'un duyabileceği kadar yakınıma eğildi, muhtemelen zihin bağlantı-

mızı kullanmak yerine böyle yapmasının nedeni de oydu. "Bağın orada hepimize güç aktardı, bu da North'un bağının kontrolü ele geçirmesine neden oldu. Kontrolü hâlâ geri vermedi."

Hasiktir.

Gryphon benden uzaklaşana kadar bekledikten sonra dikkat çekmeden nazikçe North'un elini tuttum, herkesin önünde olay çıkarmadan dikkatini çekmeye çalıştım. Eli tuhaf şekilde soğuktu, normalde olduğu gibi değildi, paniğe kapılmamaya çalıştım.

Bağ fark etti.

Fark edecekti tabii, bana çok düşkündü. Siyah boşlukları andıran gözleri bana dönünce onu net görebildim. North'un bağını seviyordum, bağını da kendisini sevdiğim kadar seviyordum. Bağlanmadan önce söylediği o basit ama tamamen içten söz hâlâ kulaklarımda çınlıyordu ve onun için yapmayacağım çok az şey vardı.

Ama Gryphon, o burada olduğu için gerçekten kafayı yiyecekti.

"Artık North'u geri alabilir miyim, lütfen? Güvendeyim, biliyorsun."

Dik dik bana baktı ve yüzü tamamen ifadesiz kalsa da bakışlarındaki yoğunluğun Gryphon'ı tedirgin ettiğini anlayabiliyordum. Nox bize döndü, o bile olacaklardan emin görünmüyordu. Ama önemi yoktu. Hepimizin güvende olduğunu biliyordum.

Birleşen ellerimizi hafifçe salladım. "Hey, North'a ihtiyacım var, lütfen... Burada hiçbirimizin hissetmediği bir tehlike hissediyorsan o başka tabii. Hissetmiyorsan ona gerçekten ihtiyacım var."

Bağ, elim hâlâ onun eline yapışık hâldeyken ellerimizi yüzüne kaldırdı, tenimin kokusunu içine çeken derin bir nefes aldı.

Gryphon elini silahlarından birinin kabzasına atınca hareketini hiç onaylamayarak kaşlarımı çattım. Ayrıca ayak bileklerimin etrafında doğrudan Nox'tan gelen fazladan kâbus yaratıklar da vardı.

"Kesin şunu. Vedalaşıyoruz sadece. Öyle değil mi? Çünkü daha sonra eve döndüğümüzde ve üzerimizde bu kadar göz yokken biraz takılıp vakit geçirebiliriz."

Bağ ayaklarının üzerinde huzursuzca kıpırdanan Taktik Ekibi ajanlarına bakındı. Hepsinin dibimizde olduğunu neredeyse unutmuştum ve bir an elimde olmadan, bu durumun onların gözünden nasıl görünüyor olabileceğini düşündüm.

Eminim korkunçtu.

Gryphon sessizce küfretti. "Niye diğer insanları gösterdin, Bağlanan'ım? Onları tehdit olarak görebilir."

Başımı hayır anlamında salladım, North'un bağı kolumu çekiştirerek beni göğsüne yasladı. Bu gayet iyi tanıdığım göğüs oldukça etkileyiciydi ama duruşu North'tan öyle farklıydı ki bir an bana sanki bambaşka bir varlık sarılıyormuş gibi geldi.

Dudaklarıma doğru, "Benimsin," diye mırıldandıktan sonra etrafımızdaki herkesin gözleri önünde beni öptü. Gryphon'ın ne kadar gerildiğini hissedebiliyordum ama geri çekildiğimde siyaha dönen gözlerin yerine North'un mavi bakışları gelmişti.

Omzumun üzerinden ikisine bakarak, "Siktir, o da neydi öyle?" dedi ama ben konuşamadan Nox cevap verdi.

"Bağa güvenirsen böyle olur işte. Senin ne düşündüğünü umursamadan istedikleri her şeyi alırlar."

Yanaklarım alev alev yandı, North'un kolu etrafıma koruyucu şekilde sarıldı. Gryphon'ın gözleri parladı ama ne yaptığını göremedim.

Nox'un yüz ifadesinden yaşananların tamamen kendisiyle ilgili olduğu belliydi.

Midem düğüm düğüm olmuştu, Nox'un gözleri benimkilere kayınca içinde o tanıdık ateşi gördüm, o kadar harlı yanıyordu ki her fırsatta bana acı veriyordu. Bağlarımızın talep ettiği şekilde Bağlanmak zorunda kalırsak benden daha da fazla nefret edecekti.

Ben de kendimden nefret edebilirdim.

Uzun bir duş aldım.

Duş her zaman sığınağım, dertlerimin hepsini yıkayıp atabildiğim bir yer olmuştu. Açıkçası sıcak su her şeyin çözümüydü ama ne kadar uzun süre suyun altında kalırsam kalayım bugünün sorunlarından kaçış yoktu.

Bağı tamamlamamız gerekiyordu.

Nox'a kalsa ölmeyi tercih ederdi.

O da benim en sevdiğim insan sayılmazdı ama işin seks kısmıyla bir şekilde başa çıkabilirdim. Aslında seks kısmı aklımdaki en ufak problemdi. Dört harika adamla birlikte olma şansım olmuştu, bana iki ya da daha fazla kişi arasında hazın ne kadar büyük olabileceğini, bu hazzın ne kadar farklı şekillerde yaşanabileceğini ve Bağlananlarımla aramızda ne kadar sınırsız ihtimaller olduğunu göstermişlerdi.

Asıl mesele Nox'un kafamın içinde olmasıydı.

Ona karşı savunmasız olmak, zehirli nefretiyle her an karşı karşıya kalmak, bana duyduğu ama hâlâ nedenini anlayamadığım o kinle başa çıkmak... Onunla yatağa atlamamı engelleyen şey bu bilinmezliklerdi.

Beni öpecek miydi? Bağın tamamlanması için beni orgazma ulaştırması gerekiyordu. Nasıl yapacağını bildiğinden emindim –zihnimde artık Büyük Koridor Vakası olarak adlandırdığım olay sayesinde– ama bu işin sonuçlarıyla ilgili düşünceler aklımı o kadar meşgul ediyordu ki her şeyi milyon kat zorlaştırıyordu...

"Çekil biraz. Nasıl oluyor da bu kadar küçük, narin bir kadın bu kadar yer kaplayabiliyor?"

İrkilip çaresizce göğsüme sarıldım, neredeyse kayıp kıçımın üzerine düşüyordum. Gryphon kolumdan tutarak ciddi şekilde yaralanmamı engelledi, şaşkınlığımı fırsat bilip duşa girdi ve ikimizi de suyun altına çekiştirdi. Mükemmel biçimde çıplaktı,

özellikle kollarında ve boynunda hâlâ saldırıdan kalma çamur izleri vardı, kalbim deli gibi atmayı bırakır bırakmaz sırtıma yaslanmış taş gibi sert aletiyle ilgili bir şeyler yapacaktım.

Dizlerimin üzerine çöküp onu dibine kadar yutmak gibi.

"Bağım beni uyarmadan buraya nasıl girdin sen?! Az önce ömrümden on yıl gitti, diğerlerine bunun sebebini açıklayacak olan da sensin!"

Kulağımın dibinde kıkırdadı, bir eli karnımdan aşağı kaydı ve kadınlığıma birkaç santim kala durdu. Şoktan hâlâ tam kurtulamadığım için sinirlenmeye fırsatım olmadı ama bir dakika içinde ağzının payını vermeye başlayacaktım.

Elini karnımdan çekip sabunu aldı, sabunu zaten temiz olan bedenime sürerken tenimi hissetmeye takıntılıymış gibi davranıyordu. "Hepimize alıştın. Mutlu şekilde Bağlandığın ve tamamen tatmin olduğun için bağın artık biz yanına gelince seni uyarma gereği duymuyor. Neden duysun ki?"

"*Tamamen tatmin* olduğumdan o kadar da emin değilim–"

Çenemi yakalayıp yüzümü sertçe kendine doğru kaldırdı sonra da aşağı eğilip beni sersemletene kadar öptü. Kollarında döndüm, ayaklarım yere yeniden sağlam basıyordu. Kollarımı boynuna dolayıp kendimi vücuduna sabitledim.

İhtiyacım olan şey tam olarak buydu.

Gryphon Shore'u öpmek en zor, en uzun günün sonunda eve dönmek gibiydi. Fırtınadan korunmak gibi, öfke ve yıkım her şeyi yok ederken güvende olduğunu bilmek gibiydi. North koruyucu ve benimle ilgilenen Bağlanan'ım olduysa Gryphon da bu adamların asla benden uzaklaşmayacaklarına dair teminattı. Gabe en başından beri bana tamamen, benim onlara olduğum kadar sadık olduğunu kanıtlayan kişiydi ve Atlas adanmışlığın vücut bulmuş hâliydi. Hepsi deli gibi ihtiyacım olan değerler bütününün farklı versiyonlarıydı.

Hepsi.

Nox hariç.

Uzaklaşıp, "Gryphon..." diye fısıldadım.

Ama o zaten zihnimdeydi, aklımda olabilecek en ufak endişeyi bile biliyordu. Dudaklarıma doğru mırıldandı. "Bana güvendiğini söyledin. Başına senin istemediğin hiçbir şeyin gelmesine izin vermeyeceğim, Bağlanan'ım. Dikkat edeceğim... göz kulak olacağım. Bağın seni zorlamadan bizimle olmayı hak ediyorsun."

Nasıl mümkün olacağını anlayamıyordum.

Nox'un bağını kabullenmesi ya da bir anda fikrini değiştirip benim aslında bütün kötülüklerin anası olmadığımı kabul etmesi dışında bir yol yoktu.

Gryphon düşüncelerimin bu depresif hâline homurdandı. Benden uzaklaşıp kendini sabunladı, günün kir ve çamurunu hızlıca temizledi. Büyülenmiş gibi onu ve hayranlıkla hareket eden kaslarının gerilişini izledim. Tam anlamıyla muhteşemdi, vücudu halkı için kendini silaha dönüştürmek üzere her gün yapılan antrenmanla şekillenmişti ve her santimini tatmak, ona kendi bildiğim şekilde tapınmak istiyordum.

Sabunu üzerinden arındırınca suyu kapattı, askıdan bir havlu çekip beni içine sardı. Kendisi için havlu bulmak zorunda kaldı ama vücudundaki su damlalarını azıcık sildikten sonra beni yeniden yatak odama doğru çekiştirdi.

Karanlık odaya girerken gerildim ama içeride başka kimse yoktu.

"Bu geceyi birlikte geçireceğimize söz vermiştin. Unutacak değilim, Bağlanan'ım. Çok uzun zaman oldu."

Başımı onaylarcasına sallayıp havlumu fırlattım, nereye düştüğü umurumda bile değildi. Yatağa doğru neredeyse koşar adım atıldım. Sadece birkaç adımlık mesafeydi ama Gryphon benden daha hızlı davranıp beni yakalayarak yastıkların üstüne fırlattığında deli gibi sırıttım.

"O tatlı amını aç benim için, Bağlanan'ım. Çok zaman geçti. Kime ait olduğunu hatırlatmam gerek."

Bacaklarımı açtım, elimi uzatıp tam sevdiği gibi kadınlığımı iki parmağımla araladım. Karşılığında dilinin klitorisimde uzun uzun gezinmesiyle ödüllendirildim. Hiç vakit kaybetmeden her yerimi yiyip bitirmeye başladı. Bu adamın tutkusuna ve dudaklarına hayrandım. Sanki uzun süredir aç kalmış ve en sevdiği yemeğe kavuşmuş gibiydi.

Boşalmama ramak kala durdu, ardından yüzüne yayılan ıslaklığımla yukarı çıkıp beni öptü, tadımı paylaştık. Önceden olsa kızarırdım, başladığı şeyi bitirmesini söylerdim ama beni asla böyle bırakmayacağını öğretmişti, bu oyunu uzatmak deli gibi hoşuma gidiyordu.

Onu sırtüstü yatırıp göğsünden aşağı doğru süründüm ve aletinin kocaman bir kısmını avucumun içine aldım, dudaklarımı sıcak uzunluğunda kaydırınca çıkardığı inleme sesinin tadını çıkardım. Kontrolün onda olması hoşuna gidiyordu ama bu kez ipleri elimde tutmanın hazzı bambaşkaydı. Ağzımdayken inledim, çıkan titreşimler dişlerini sıkmasına sebep oldu. Ağzımın içinde daha da uzadığını hissettim. Yeterince derine alabilmem için boğazımı gevşetmeye odaklanmam gerektiğini biliyordum.

Yine de hemen boşalmasını istemiyordum. Bencil olduğum söylenebilirdi ama ikimiz de doruğa ulaşmadan önce beni becermesini istiyordum, o yüzden geri çekildim. Beni çevirip yatağa savuramadan üstüne çıkıp aletine oturdum.

Hissettiğim esneme bambaşka bir şeydi.

"Muhteşem kadınlığın, bu dar ve ıslak deliğin benim için yapılmış. Becer beni, Bağlanan'ım. İhtiyacın olanı al, benim olanı da bana ver. Daha fazla, Bağlanan'ım. Daha sert zıpla. Daha çok!"

Dudaklarından övgüler döküldükçe tam olarak söylediği şeyleri yaptım, aynı anda hem kontrolü elime aldım hem de sözünü dinledim. Elleriyle memelerimi kavrayıp sıktı, zevkten çığlık atana kadar meme uçlarımla oynadı. Boşalırken kalçamı yavaş yavaş hareket ettirdim, zevki uzatmak için klitorisimi kasıklarına sürtmeye devam ettim.

Bu yatakta sonsuza kadar onunla kalmak istiyordum.

Alçak sesli bir inlemeyle boşalınca beni göğsüne çekip sarıldı.

Tam o sırada kapının açıldığını duydum, içeri Bağlarımdan birinin girdiğini fark ettim. Kim olduğu çok belliydi, artık yalnızca bir tane tamamlanmamış Bağ'ım vardı. Ama kapının arkasından kapandığını duyunca sırtımdan bir ürperti yayıldı.

Hâlâ çırılçıplaktım, en hassas yerlerim karanlık odada Nox'un her şeyi gören gözlerinin önünde sergileniyordu. Gerildim, dönüp ona bakmak ve hâlâ bütün varlığıyla benden nefret edip etmediğini görmek istedim ama Gryphon çenemi kavrayıp durdurdu.

Çekilmeye çalışınca bile bırakmadı, parmakları daha da sıkılaştı, karanlığın içinde gözlerini kısmış bana bakıyordu.

Kaşlarımı çattım ama başımı tekrar kendine çekip dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı, açgözlü bir öpüşle beni yiyip bitirmeye başladı. Dikkatimi dağıtıyordu ya da dağıtmaya çalışıyordu ama odadaki diğer adamın varlığını unutmama imkân yoktu.

Gözlerini üzerimde hissedince tüylerim diken diken oldu, bütün vücudum yanmaya başladı, sırtım istemsizce büküldü. Bağım onun bağına ulaşmak istedi, karşı konulamaz bir davetle yatağa çekmeye çalıştı.

Gözleri değişmeden karanlıkta ne kadarını görebildiğini merak ettim. Kadınlığımın onun için nasıl açık şekilde beklediğini, az önce en yakın arkadaşıyla yaptığım seksten kalan ıslaklıkla parıldadığını görüp göremediğini merak ettim. İnleyerek Gryphon'ın göğsüne sokuldum. Sırtım daha da büküldü, Gryphon parmaklarını saçlarıma sıkıca sarmış, beni olduğum yerde tutuyordu.

Kendimi bir adak, bir kurban gibi hissettim. North'un bağı tarafından kullanılmamın tahrik edici olduğunu düşündüysem bile bunun yanında hiç kalmıştı. Bağlanan'ım, beni sorunlu Bağ'ıma sunuyordu. Özenle çizilmiş sınırlar ve sessiz müzakerelerin sonunda karşındaki şey ben, bağım ve vajinamdı.

O karanlığa bakıp dikilirken bir dakika kadar sessizlik oldu.

Sonra kemerini çözdüğünü, pantolonunun yere kaydığını ve çıkardığı gömleğinin sessiz hışırtılarını duydum. Bakmak için dönmek istedim. Tahrik olup olmadığını ya da bana beni yok etmek ister gibi bakıp bakmadığını görmek istedim.

Bunu sadece düşünmek bile neredeyse boşalmama sebep olacaktı, beklenti yüzünden Gryphon'm öpücüklerinin arasında inledim, kalçam kendi kendine hareket etmeye başladı.

Yatağa diz çökmesi bir saniye aldı, bacaklarını bacaklarımın iki yanına koydu. Ereksiyonunun sıcaklığı kıçımdan aşağı kayıp kadınlığıma sürtünerek ıslaklığımla kaplanırken aklımda hiçbir şüphe kalmadı. İç çekerek vücudumu ona doğru ittim ama benden uzaklaştı, bu ânın kontrolü tamamen ondaydı ve bana henüz hiçbir şey vermeye niyeti yoktu.

İkimizin bağlarının da delice istediği hazzı bile.

O yüzden küçük uslu bir Bağlanan olarak sabit kaldım, sabırsızlık içinde pes edecek mi diye bekledim. Tanrım, pes edip beni başka bir Bağlanan'ımın üzerine yaslanmış hâlde sergilenirken becermesini umuyordum.

Bir asır geçmiş gibi geldikten sonra içime girdi, Gryphon'ın spermi dışarı taşıp bacaklarımdan aşağı süzüldü. Onları kaybettiğim için inledim, bağım göğsümde daha fazlası, çok *daha fazlası* ve hepsi için kıvrandı. *Her şeyi ver bana* diyordu.

Parmakları kalçama gömüldü ve beni bir dakika kadar öylece tuttu. O sırada içimdeki muazzam aletini hareket ettirmesi için yalvarmak zorunda kalacağımı düşündüm. Sonra nihayet kalçası hareket etmeye başladı. Sertti, hiçbir şekilde sevgi dolu bir Bağlanma değildi, yine de arsız arsız inledim. Gryphon'ın saçımdaki eli gevşedi, vücudu benimkine tepki verdi. Zifiri karanlıkta pek bir şey görmesi mümkün değildi ama çıkardığımız sesler onu ikinci tura hazırlamaya yetmiş gibi görünüyordu.

Nox'u bölüp bu ânı kaybetmekten ödüm kopmuyor olsaydı ikisinin beni aynı anda doldurmasını, patlamaya hazır hâle gelene kadar becermelerini emrederdim. Sikeyim, içimde ikisinin

birlikte hareket edişini, beni yok olmaya yaklaştırana ve vücutlarının arasında kıvranıp mahvolana kadar hazza sürükleyişlerini hissetmek istiyordum.

Daha fazlasını istiyordum.

Bağı kontrolü devraldığı anda Nox'taki değişimi hissettim, sonra elini boğazımın etrafına dolayıp beni göğsüne çekene kadar sırtıma eğildi, açık bir sahiplenme hareketiyle Bağlanan'ımın vücudundan uzaklaştırdı. Gözlerim kapanırken Gryphon'ın yüzündeki endişeyi yakaladım, vajinam Nox'un aletinin etrafında kasıldı, Nox'sa vahşice içime girmeye devam etti.

Sonra dudakları benimkine değdi.

Bazen onun Bağlarımın arasında tadına baktığım ilk kişi olduğunu unutuyordum. Hepsinin arasında beni öpen ilk kişi oydu, zorla olmuştu ama bağım o gün de tıpkı şimdiki gibi kontrolü ele almak için beni itmişti. Bağı istiyordum... Onu da istiyordum. Nox'u ve bağını, ikisini birden istiyordum, üstelik bunu düşünmek beni mahvediyordu. Bende böyle bir özlem uyandıracak ne yapmıştı ki?

İtiraf etmek istemediğimden fazlasını.

Belki North hariç herkes onun tavrından bıktığı için Bağlananlarımın da itiraf etmek isteyeceğinden fazlasını yapmıştı ama o bana ne kadar çok şey anlatırsa perde arkasını o kadar net görebildiğimi hissetmiştim.

Boğazımdaki parmaklar tekrar sıkılaşıp beni o âna geri çekti, karanlık ve sorunlu Bağ'ıma dair bütün düşüncelerimden uzaklaştırdı. Onu bana gösterdiği tutkuyla öptüm hem adamı hem de içinde yaşayan tanrıyı Bağlananlarımdan biri olarak sahiplenirken dilim diline dokundu. Bu yol beni cehenneme götürecekse bile yüzümde bir gülümseme ve harika bir orgazmla gidecektim.

Ellerinden biri zonklayan klitorisime kaydı, bağlarımız aynı bütünün iki yarısıymış gibi bir ömür boyunca birbirine taptığı için ustalıkla daireler çizerek okşadı. Hayat boyu süren bir ayrılıktan sonra bana geri dönmüştü ve ben umutsuzca inliyordum.

Biraz geri çekilince siyah boşluklara dönen gözlerini görebildim, yüzü hâlâ hiçbir şey ifade etmeyen boş bir tuval gibiydi, bu da şu anda kontrolün Nox'ta olmadığını gösteriyordu. Sonra dudaklarıma doğru fısıldadı. *"Benimsin."*

Kalçamdan ve bacaklarından akan menilerle bir kez daha boşaldım, vücutlarımız birlikte hareket ettikçe çıkardığımız sesler daha da müstehcen hâle geldi. O da hemen arkamdan uçuruma yuvarlandı ve hiç insana benzemeyen bir kükremeyle, abisinin bağının da taşıdığı aynı dünyevi olmayan sesle boşaldı.

Ben soluyup duran bir yığın hâlindeyken bağım onun bağının etrafına dolandı, bizi birbirimize bağladı ve o anda her şey yerli yerine oturdu.

Mükemmeldi.

İçimde varlığından bile haberdar olmadığım bir boşluk ben tamamen bütün hâle gelene kadar kendi kendini onardı. Varoluşum boyunca ilk kez düzgün nefes alabildim, ciğerlerim bir ömür boyunca sadece idare ederken şimdi tamamen havayla doldu.

Gryphon'ın beni tekrar kollarının arasına çektiğinin zar zor farkına vardım, beni göğsüne bastırarak tuttu, titrememi büyük, nasırlı elleriyle yatıştırdı. Vücudumun her santimi aşırı duyarlı hâldeydi, bacaklarım birbirine kenetlenmişti, vajinam Bağlanmanın artçılarıyla zonkluyordu.

Artık mutlu ölebilirdim.

Ateşte dövülmüş ve her zamankinden daha ölümcül hâle gelmiş bir silah gibi herhangi bir Direniş kampına girip hepsini yok edebilirdim.

Nox'un yeniden vücudunun kontrolünü ele geçirdiği ânı hissettim, gözleri tekrar North'unkine benzeyen o koyu maviye döndü, yatağa oturup bacaklarını aşağı sarkıtarak kalktığında inlemek istedim. Kendime mantıklı olmamı, bu işin elbette böyle olacağını ve şu an çok iyi hissettiğimi açıklamaya çalıştım ama Gryphon'ın planları başkaydı.

"Yat. Yuva kurma dönemini tamamlayana kadar hiçbir yere gitmiyorsun. Dayanamıyorsan bağını tekrar dışarı çıkar."

Nox ağzını açtı ama Gryphon tek kelime bile etmesine izin vermeden sözünü kesti. "Tartışmaya açık bir konu değil. Uzaklaşırsan seni sürükleyerek geri getiririm."

Nefes bile alamıyordum, ikisinin önümde ölümüne kavga edeceklerine neredeyse emindim ve birden diğer Bağlananlarımın yakınlarda olmalarına sevindim.

Destek kuvvetine ihtiyacım olacaktı.

Tam bir dakika aldı ama Nox'un gözleri tekrar karardı, ardından bana dokunmadan karşıma oturacak şekilde yatağa yerleşti. Gözlerini dikip bana baktı, bağı gözetleme görevini üstlenirken gözlerini bile kırpmadı, yüzü ifadesizdi.

Bir başlangıçtı.

Harika bir başlangıç değildi ama bu da bir şeydi.

On Sekizinci Bölüm

Atlas

Bağ grubumuzun tamamlandığı ânı içimde hissettim.

Herkesin hissettiğinden emindim.

Sanki eksik olduğunu bile bilmediğim bir parça göğsümde yerine oturmuş gibiydi. O zamana kadar yalnızca yüzde seksen kapasiteyle nefes aldığımı bilmeden, aniden tam kapasiteyle nefes alabilir hâle gelmiştim. Kendimi rahatlamış, minnettar, *kendinden geçmiş* hissetmem, akla gelebilecek bütün iyi duyguları hissediyor olmam gerekirdi çünkü artık altımız arasında oluşan kapalı bir devreyle korunuyorduk. Ancak bir yanım bu evin içinde dolanmak, Oli'nin yatak odasının kapısını kırmak ve Bağlanan'ıma dokunduğu için Nox'u öldürmek istiyordu.

Bizim Bağlanan'ımıza.

Oli'ye uzanmama gerek kalmadan iyi olduğunu biliyordum. Varlığını göğsümde hissediyordum ve o da bağını tamamlamaktan memnundu. Bütün o boktan olay boyunca sakin kalabilmemin tek nedeni Gryphon'ın da orada olmasıydı. Nox'un Oli ona karşı bu kadar savunmasızken ona herhangi bir zarar vermemesine

dikkat etmek için bir tür "koruma" gibi davranıyordu ama yine de gidip kendi gözlerimle görme isteğini içimden atamıyordum.

Oli'den neden bu kadar nefret ettiğini anlayamıyordum.

Onun kaçışının Nox'u bu kadar derinden yaralamasını, gerçekler ortaya çıktıktan sonra bile hâlâ mantıklı düşünememesini anlayamıyordum.

Herkesin ona davranışına bakınca adamın derinlere işlemiş bazı psikolojik sorunları olduğunu hissediyordum. Bağ grubumuzun içinde yer alıyor olması fikri beni hâlâ deli ediyordu. Oli için bir tehdit ve tehlikeydi. Böyle bir şeyi asla hafife alamazdım.

Pek çok kez onu kaybetmenin eşiğine gelmiştik zaten.

Yeni tamamlanan odamda hâlâ yerdeki bir şiltede uyuyordum ama umurumda bile değildi. Sadece Oli diğer Bağlananlarıyla yalnız kalmak istediğinde haftada birkaç gece burada uyumam gerekeceğini umuyordum. O yüzden burayı döşemekle uğraşmak ya da bir şeyler seçmek hiç ilgimi çekmiyordu. Herkes başka bir yerdeyken benim odamla kendi odasını bitirmeme yardım ettiği sırada Gabe oldukça anlayışlı davranmıştı. Evin gerçek anlamda tamamlanması için daha yapılacak çok şey vardı, yani bana rahatça siktir git diyebilirdi.

Ayrıca şaşırtıcı derecede sabırlı bir öğretmendi ve burayı bitirme konusundaki kararlılığı, Oli'yi diğer topluluktan uzaklaştırma arzusu kesinlikle destekleyebileceğim bir şeydi.

Oli'yi paylaşmaktan rahatsız olmadığım biriydi.

Banyomun derz dolgusunu ve halıları döşemeyi bitirdiğimizde en çok işi olan North'un odasına geçmiştik. Adam iç mekânlar konusunda aşırı titizdi, bu da bizim için daha fazla iş anlamına geliyordu. Sırf götlük olsun diye onu sık sık ve yüksek sesle azarlamak istesem de adamın kendi topluluğu için bir kasaba inşa ettiğini ve karşılığında birbirlerine sadakat göstermeleri, ellerinden geldiğince yardım etmeleri dışında *hiçbir şey* istemediğini hatırlayınca vazgeçiyordum.

Aşırı titiz fayans işçiliği konusunda çok üstüne gitmeyebilirdim.

Gabe, North'un odasında hiçbir şeye dokunmama izin vermemişti. Her şeyi bok etmeyeceğim konusunda bana güvenmiyordu ve ona hak veriyordum. Tek güzel yanı gün içinde gücümün nasıl geliştiğini anlayabilmiş olmamızdı.

North, banyosuna sekiz yetişkin adamın sığabileceği büyüklükte bir jakuzi kurduruyordu ve Gabe onun altında çalışırken geçici desteklerden biri yerinden oynamış, jakuzi doğrudan başıyla göğsüne doğru düşmüştü.

Hızlıca Felix'e ulaştırabilirsek muhtemelen ölmezdi ama üstüne düşseydi kesinlikle ağır yaralanırdı.

Tahta çatırdamasını duyar duymaz yeteneğim tamamen istemsizce ve daha önce hiç hissetmediğim şekilde göğsümden fırlamıştı. Ama görebilmiştim. Gabe'e sağladığı korumayı görebilmiştim. Jakuzi göğsüne çarpıp sekmiş ve tekrar yerine döndüğünde Gabe sanki bedenimdeki bütün güç ona aitmişçesine kolayca tutmuştu.

Şok içinde bana bakmıştı. "Siktir, o neydi lan?!"

Başımı sallayarak alnımda ter damlası belirirken hızla, "Altından çık! Tutup tutamayacağımı bilmiyorum!" demiştim.

Altından sürünerek çıkıp küveti tekrar zemine indirmiş, yaptığı her işte takındığı o alışılmış ustalıkla bu sefer güvenli olmasına dikkat etmişti.

"Daha önce de böyle bir şey yapabiliyor muydun? Bu hep var olan ama bana bahsetmeyi unuttuğun bir şey mi? Yoksa–"

Cümleyi yarım bırakmıştı, yanıtlamadan önce ellerime bakmak için bir saniye duraksamıştım. Ellerim parlamıştı ve aynı parıltı onun tenine de yansımıştı. "Böyle bir şeyi daha önce hiç yapmamıştım. Yeteneğimi sizin hissettiğiniz gibi hissetmiyorum. Sadece bir parçam. Yönlendiremiyorum... ya da en azından eskiden yönlendiremiyordum. *Siktir.* Şu an bile nasıl yaptığımı bilmiyorum!"

Gabe kıkırdayıp elini ter ve tozla kaplı saçlarından geçirmişti. "Eh, artık kesinlikle arkadaş olduğumuzu söyleyebiliriz. Bağın beni böyle boklardan korumaya karar verdiğine göre. Merak ediyorum, diğerlerine de aynısını yapar mıydı?"

Başımı sallamıştım. "Kim bilir ama diğer Bağların hepsi için aynısını yapacağını sanmam."

Gabe yan yan bakıp banyonun tezgâhına yaslanmıştı. "Bu konunun peşini bırakman gerektiğini biliyorsun, değil mi? Oli diğerleriyle de Bağlandı... ya da yakında Bağlanacak. Herifle ilgili olay çıkarmaya devam edersen sadece Oli'yi incitmiş olursun."

Kimin hakkında konuştuğunu tam olarak söylememişti ama anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. "Biliyorum ve ona böyle baskı yapmamaya dikkat ediyorum. Bu, o heriften hoşlanmam ve yeteneğimi kullanıp kafasına küvet düşmesini engellemem gerektiği anlamına gelmiyor. Doğal seçilim her zaman kötü bir şey değildir."

Gabe homurdanmış, başını sallayarak banyodan çıkıp aletlerini toplamaya gitmişti, bir sonraki odaya geçmeden önce bir şeyler yemek için hazırlanıyorduk. Kahvaltıyı erken yapmıştık ve açlıktan ölüyordum.

Konuyu kapatmam gerekiyordu ama kapatamamıştım. "Senin o herifle derdin yok mu? Oli'ye ne yaptığını biliyorsun."

Gabe yüzünü buruşturmuş, alet çantasını kapatıp kaldırarak banyodan çıkmıştı. "Biliyorum ve Oli'nin bu konuyla ilgili nasıl hissettiğini de biliyorum, o kadarı benim için yeterli. Ona hiçbir konuda nasıl hissetmesi gerektiğini söyleyecek değilim. Oli bana, bunun ikisinin arasında olduğunu söyledi."

Başımı iki yana sallamış olsam da konuyla ilgili düşüncelerimi kendime saklamıştım. Bağlanan'ıma, özellikle de *böyle* bir konuda kendisini nasıl hissetmesi gerektiğini söylemek istemiyordum ama öylece durup herifin onu incitmesine de izin vermeyecektim, sadece Bağ'ı olduğu için böyle bir şeyi kabul etmesine göz yumamazdım.

Mutfağa indiğimizde Gabe alet çantasını uzun süre uğraşıp döşediği ahşap zemine zarar vermemeye özen göstererek dikkatlice yere koymuştu. Sonra buzdolabını açıp yemek salonundan sipariş ettiğimiz hazır öğle yemeklerini çıkarmıştı. İkimiz de yemek hazırlamak için durmak istememiştik ve aşçı bizim için yemek yapmaktan her zaman memnun oluyordu.

Draven Bağlanan grubunda olmanın başka bir avantajıydı.

Gabe ikimiz de yemek yemeye başladıktan sonra tekrar konuşmuştu. "Bence bütün bu olanları ablan ve o boktan durum yüzünden görmek istediğin gibi görüyor olabilirsin."

Sert bir bakış atınca omuz silkmişti. "Nox'un hiçbir şey yapmadığını söylemiyorum. Şunu söylemeye çalışıyorum: Oli, ablan değil ve bağı *kesinlikle* ablanın bağı gibi değil. Bence senin sandığın şey olsaydı bağı herhangi bir anda onu korumak için bir şeyler yapardı. Onun için koca koca kampları yok etti. Lanet olsun, ikimiz de yol açtığı yıkımı gördük. Bağının onları öldürdüğünü söylemiyorum ama artık Nox'u öldüremeyeceğini de biliyoruz. Oli'nin yapabileceği tek şey öldürmek değil. Bağının, en azından herifin ağzına bir yumruk patlatacağından epey eminim. Senin düşündüğün şey olsaydı."

O kelimeyi söyleyememişti ama saatler sonra şiltenin üzerinde uzanırken ve göğsümdeki *tamamlanmışlık* hissine gömülürken bile o konuşma kafamda yankılanıp duruyordu. Ayrıca bundan ne kadar keyif aldığım konusunda az da olsa suçluluk hissettim çünkü diğer Bağlananlar benden farklı hissediyor olsalar bile biz bu hissi yaşayabilelim diye şu anda Bağlanan'ım hayati ve önemli bir şeyi feda etmiş durumdaydı. Üstelik böylesi hiç içime sinmeyecekti.

Gabe gücümdeki artışı North'la Gryphon'a ağzından kaçırdı ve ertesi sabah beni güneş bile doğmadan sarsarak uyandırdılar. Bu

yeni sınırları test etmek için eğitim merkezine doğru yola çıktık. Kendimde inanılmaz bir özdenetim olduğunu söyleyebilirdim çünkü Gryphon'ın kolunu yerinden çekip çıkarmamak için kendimi zor tuttum, bilincim yerine gelir gelmez o götün odamda ne haltlar yediğini fark ettim. "Savaşın ortasındayız, Atlas. Bu *çok* kullanışlı bir beceri, özellikle de artık Direniş'in sınırsız bir Tetikleyici'ye sahip olduğunu bildiğimiz bu dönemde. Bugünün işini yarına bırakmayalım, o yüzden kaldır kıçını."

Geri çekilirken yastığımı fırlattım ama hiç önemi yokmuş gibi savuşturdu ve kapıdan çıkarken, "Beş dakika, sadece o kadar vaktin var," diye seslendi.

Üç dakikada çıktım, antrenman kıyafetlerim üzerimdeydi ve ayakkabılarım çoktan bağlanmıştı. Kahvaltı ya da protein *shake* için çok erkendi ama buzdolabından bir şişe su alıp esneme hareketleri yaptım. Isınma olarak Taktik Eğitim Merkezi'ne doğru koşacağımızı zaten biliyordum. Hiç şüphesiz Gryphon sadistin tekiydi ama yöntemlerinin işe yaradığını inkâr edemezdim.

Oli yatak odasından çıkarken göğsümdeki sıcaklığı hissettim, kapıyı içerideki birini uyandırmamaya çalışır gibi sessizce kapattı. Nox'un orada uyuduğu düşüncesi sırtımdan aşağı bir öfke dalgasının yayılmasına neden oldu.

Kendine gel. Oli'nin bunun seni ne kadar mahvettiğini bilmesine izin verme. Bu onun yüklenmesi gereken bir sorumluluk değil. Bunu aklımda tutmam ve aynı zamanda kendi zihin bariyerlerimin Gryphon'ın bu düşünceleri yakalamasını engelleyecek kadar güçlü olmasına dikkat etmem gerekiyordu. Zihnime girip öğrenmek istediği her şeyi öğrenebileceğini hiç şüphe etmeden biliyordum ama kendimi kanıtladığımdan beri böyle bir şey yapmaya hiç niyetlenmemişti, Bağ grubunun içindeki sınırlara saygı gösteriyordu. Fakat aynı saygıyı Oli'ye göstermiyordu, hâlâ ona kendini zihnini başkalarından koruyacak bariyerler kurmayı öğretmemişti.

Ben öğretebilirdim.

Bu beceri ailem tarafından ben daha bezden yeni kurtulduğumda öğretilmişti çünkü Direniş sempatizanı olan bir sürü Nöro vardı ve en sadık müritler bile bir çocuğun aklından geçen bir düşünceyle aile sırlarının ortaya çıkmasını istemiyordu.

Evimizde babama diz çöktürecek bir sürü sır vardı.

Oli hiç tereddüt etmeden açık kollarımın arasına girerken, "Gryphon seni bu eğitim seanslarından birine gönüllü olmaya nasıl ikna etti?" diye mırıldandı.

Bedeninde herhangi bir yaralanma göremedim ve şu anda ondan aldığım tek duygu kemiklerine kadar işlemiş yorgunluktu.

"Pek fazla seçenek bırakmadı ama muhtemelen bu bizim adımıza iyi bir şey."

Başıyla göğsüme yaslanmış hâlde onayladı. Gabe nihayet sendeleyerek odasından çıktı, gözleri uykuluydu ve esnerken ağzını öyle kocaman açtı ki bademciklerini gördüm.

Oli sessizce, "Sen de güç patlaması yaşadın mı?" dedi. Benden sadece bir kolunu da Gabe'e dolayacak kadar uzaklaşıp ikimizi de sarmaladı, mutluluk dolu seslerle mırıldandı.

Gabe başını öptü ve başka bir esneme eşliğinde, "Hayır ama Gryphon benden de bir şeyler çıkarıp çıkaramayacağını görmek istiyor. Sonra Atlas'ın yeteneğinin yalnızca ben ezilmek üzereyken ortaya çıktığını fark etti, yani muhtemelen şimdi Gryphon'ın beni dövüp bu teorisini test etmeye çalışmasını izleyeceksin," dedi.

Oli kaşlarını çatıp homurdandı, Gryphon ön kapıyı açarken ona sert bir bakış attı ve sonra başıyla hepimize işaret etti.

"Gün ışığını kaybediyoruz. Gidelim."

"Ortada gün ışığı mı var ki? Güneş henüz doğmadı bile," diye söylendim, Oli ön basamaklardan yavaş bir tempoyla koşarak inerken kıkırdadı.

Hızı çabucak arttı ve Gryphon'a yetişip onunla aynı tempoda koşmaya, tam anlamıyla depar atmaya başladı.

"Kızı spor meraklısı birine çevirmiş olması iğrenç," diye homurdandım ve Gabe sanki başka türlü olma ihtimali yokmuş gibi gülerek karşılık verdi.

"Böyle düşünüyorsan aptalın tekisin demektir. Gryphon, Bağlanan'ını böyle bir konuda gevşek bırakacak biri değil. Savunmasız Üstün Yeteneklilerin başına neler geldiğini biliyor."

Karşılık vermek, Bağlanan'ımızın *asla* savunmasız kalmayacağını açıklamak istedim ama tempo berbattı ve kardiyo hiçbir zaman güçlü olduğum bir alan olmamıştı. Taktik Eğitim Merkezi'ne makul bir sürede vardık. Binanın önünde durunca baldırıma giren krampları hafifletmek için bacaklarımı biraz daha esnetmeye devam ettim.

Kardiyoyu da sikeyim, Gryphon Shore'u da.

Oli en neşeli ve ukala ses tonuyla, "Sizi geçtiğime inanamıyorum! Arada bir de olsa koşuyor musunuz yoksa sadece ağır şeyler mi kaldırıyorsunuz?" dedi.

Orta parmağımı kaldırdım çünkü onu daha çok güldüreceğini biliyordum. Gabe sözlerinden incinmiş gibi göğsünü tuttu ama o da benim kadar nefes nefeseydi.

"Gerekirse günlerce durmadan koşabilen hayvanlara dönüşebildiğimi bilmenizi isterim," dedi ama bu savunması nefes nefese olduğu göz önüne alınınca pek de inandırıcı olmadı.

Oli, Gabe'in söylediklerini tartıyormuş gibi başını yana eğip alayla karşılık verdi. "Kanıtla o zaman çünkü bu performansa bakılırsa pek mümkün değil gibi."

Gryphon, Oli'nin laf sokmalarına gülümsediğini görmemesi için başını eğdi. İçindeki yaramaz kızı ne kadar sevdiğini göstermemeye dikkat ediyordu ama ben bu yönünü gördüğümde yüzümde oluşan gülümsemeden utanmıyordum. Teşvik edilmesinin durumu daha da kötüleştirdiğinin farkındaydım ancak Bağlanan'ımın hiçbir yönünü değiştirmek istemiyordum.

Hele ki yaramaz hâllerini hiç.

Gryphon, Oli'nin dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak, "Aa bak, Unser de burada. Bu sefer onunla gerçekten tanışabilirsin," dedi ve gerçekten işe yaradı.

Oli sanki şoktan ayakları yerden kesilmiş gibi abartılı şekilde sendeleyince ikisi kollarından yakaladılar çünkü hâlâ suratının üstüne kapaklanma ihtimali vardı.

"Unser mi? *O* Unser mi burada? Sizinle tekrar bir araya geldiğimden beri tehditmiş gibi anlatıp durduğunuz o adam mı burada? Onunla tanışacak mıyım yani? Çok heyecanlı! Acaba onu bir şeyleri patlatmaya ikna edebilir miyim?"

Gryphon gözlerini devirip binaya doğru ilerledi. Bu erken saatte bile her yer personelle dolup taşıyordu ve hepsi adamı açıkça, gözle görülür şekilde hayranlık dolu bakışlarla izliyordu. Ayrıca Bağlanan'ımın varlığı bile yutkunmalarına yetiyordu. Bu durumun verdiği üstünlük hissi hoşuma gidiyordu.

Türümüzün sunabileceği en kötü şeylerle baş eden bu son derece eğitimli adamların hepsi Bağlanan'ıma yürüyen bir kâbusmuş gibi bakıyordu.

Artık rahatsız olmuyordum.

Oli'nin bu adamların gözünde kâbus olmasının onlarla arkadaş olmaya çalışmasından, sineğe bile zarar veremeyecek uslu ve ehlileştirilmiş bir canavar rolü oynamasından daha iyi olduğunu kabullenmiştim. Zaten fazlasıyla arkadaşımız vardı ve şu anki arkadaşlarımızla ilgilenmek bile yeterince zordu.

"Aman Tanrım, sabahın bu saatinde olmaz! O ukala diliyle baş edemem."

Başımı çevirip Vivian'ın bize doğru yürüdüğünü gördüm, dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı ama Oli'ye bakarken gözleri parlıyordu. Oli ona içtenlikle, mutlu bir gülümsemeyle karşılık verdi ve tabii ki o ukala ağzını açıp sataşmaya başladı.

"Kararlılığım yüzünden mutlu olman lazım. Artık adaletsiz kurallara bağlı bir üniversite öğrencisi değilim. İstediğim zaman eve gidebilirim ama işte bak buradayım, kendimi tutup düş-

manlarımızı doğru düzgün şekilde öldürmeyi öğreniyorum. *Rica ederim.*"

Vivian gözlerini devirirken başka bir adam bize doğru yaklaştı. Vivian'dan daha uzun ve daha genişti, hatta benden bile kaslıydı. Yüzünde sert bir ifade vardı ama ilgiyle Oli'ye bakıyordu.

"Gerçek bir Ruh Çıkaran. Böyle bir şeyi göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Oli, "Bana şey diye değil, kadın diye hitap edilmesini tercih ederim ama tanıştığımıza memnun oldum. Unser olduğunu varsayıyorum. Senin hakkında çok şey duydum," dedi, kendinden epey iri bu adam üzerine doğru eğilince ukalalığını biraz frenledi. Adam onu korkutmaya ya da tehdit etmeye çalışmıyordu, sadece sanki yeteneğinin izlerinin tenine kazındığını görmeye çalışıyormuş gibi her santimini inceliyordu.

Gryphon bakışlarını ikisinin üzerinde gezdirdikten sonra tekrar Unser'e döndü. "Oleander Fallows, Esas Bağ'ımız. Evet, o bir Ruh Çıkaran. Geçen hafta Sığınak'ı Direniş'ten temizleyen de kendisiydi."

Tanrım, o yaşananların üstünden sadece bir hafta mı geçmişti? Hayatımın en harika gecesinin ardından gelen en berbat sabahlardan birini yaşadığım zamanın üstünden geçen zaman bu kadar mıydı?

Oli'yle bakıştım ve yüzünde aynı şaşkınlığı gördüm. Bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar çok şey yaşanmış olabilirdi? Buna rağmen Davies'le sadist yandaşlarından kurtulmaya bir adım bile yaklaşamamıştık.

Unser elini uzatıp parmaklarını saymaya başladı. "Bir Ruh Çıkaran, iki Ölüm Taciri, eşi benzeri olmayan güçlere sahip bir Nöro, sınırı olmayan bir Şekil Değiştiren ve... sen tam olarak nesin?"

Cevap verirken Oli'nin eli benimkini sıkıca kavradı. "Bir tırı hareket ettirebilecek kadar güçlü ve son derece dayanıklıyım."

Beni baştan aşağı süzüp, "Göreceğiz, değil mi? Savaş, sınırları test etme konusunda iyidir, evlat," dedi.

On Dokuzuncu Bölüm

Oli

Kendi yatağımda Gabe'le North'un arasında güvenle uyandım. Aklımda hâlâ kâbus vardı, soğuk ter bütün vücudumu sırılsıklam etmişti ve kalbim öyle hızlı atıyordu ki kaburgalarımı kırıp göğsümden dışarı fırlayacak gibiydi.

Yüksek sesle, "Kusacağım," dedim, üzerlerinden telaşla geçerken elimin kolumun nereye değdiğine aldırmadan banyoya doğru koştum.

Kapıyı kapatmaya zahmet etmedim çünkü zaten uzun süre yalnız kalmayacağımı biliyordum. Hepsinin gözleri önünde kusmak son derece utanç verici olsa da kaçınılmazdı. Kontrolsüzce kusarken alnıma soğuk ve ıslak bir bez bastırıldı, saçlarım yüzümden çekildi. Başka bir çift güçlü el ben perişan hâle gelip titremeye başlayana, kusmam sona erene kadar sırtımı okşayarak beni rahatlatmaya çalıştı.

Kâbusta ne gördüğümü bilmiyordum.

Aklımda net bir anı yoktu, geriye sadece kemiklerime işleyen korku ve midemin her şeye isyan edişi kalmıştı. Bağım tehlikede

olduğumu hissetmiyordu ama göğsümde sessizdi. Ciddi ve ağır bir sessizlikti.

Kâbusun neyle ilgili olduğunu o biliyordu.

Kusmam nihayet sona erdiğinde North beni göğsüne çekmek için uzanarak, "Ne oldu, benim güzel Bağlanan'ım?" diye mırıldandı.

Gabe sifonu çekti, tekrar bezi alıp yüzümü sildi sonra yanımızdan uzaklaştı. Atlas kapının yanında durmuş, kapı pervazına tutunmuş hâlde hayalet görmüş gibi bana bakıyordu. Başımı North'un çenesinin altına sokup damarlarımda dolaşan panik yavaşça dağılana kadar sımsıkı sarıldım.

"Kâbustu. Bilmiyorum. Bilmiyorum–" Sesim titreyince susup yüzümü tekrar boynuna bastırdım, göğsüne daha da sokuldum.

Bu kadar sıkı sarılarak muhtemelen canını acıtıyordum ama kolları etrafımda çelikten bir halka gibiydi, mümkün olsa teninin altına saklayacakmış gibi beni kendine daha da sıkı bastırdı.

Gücünü içime çekmeye çalıştım ama hissettiğim tek şey boşluktu... ve korkuyordum.

"Gryphon çoktan Taktik Eğitim Merkezi'ne gitti. Geri çağırmama gerek var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Tekrar uyumak istemiyorum ama artık iyiyim."

Atlas, "Kesinlikle iyi değilsin," diye homurdandı ama North hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kucağına alıp yatağa geri taşıdı.

Yattığım yerde terimin kıyafetlerime geçip çarşafları ıslattığını görünce hoşnutsuz bir ses çıkararak beni Atlas'a verdi, kendisi çarşafla uğraşırken beni oturtmasını söyledi. Terli çarşaflar umurumda değildi ama North üstüme titreme konusunda her zaman çok titizdi. Kalkıp pijamalarımı değiştirmezsem işini bitirdikten sonra üstümü de değiştireceğini biliyordum.

Atlas benimle gardıroba geldi, hâlâ fazlasıyla titreyen uzuvlarım işe yaramayacak durumda olduğundan kuru ve temiz kıyafetler giymeme yardımcı oldu. Ardından banyoda dişlerimi

fırçalarken beni ayakta tuttu. Gabe mutfaktan bir şişe su getirdi ve dişlerimi fırçalamam biter bitmez bana uzattı.

Tıpkı onların benim dünyamın merkezi oldukları gibi ben de onların dünyalarının merkeziymişim gibi, ilk defa benimle ilgili bir konuda birlikte hareket ettiklerini görüyordum.

Yeniden titremeye başladım.

Titrek bir gülümsemeyle suyu Gabe'e geri uzatınca büyük elleriyle yanaklarımı kavradı, yüzü asıktı. "Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Başımı iki yana sallayınca ikisi de aynadan birbirlerine baktılar.

Mideme yumruk yemişim gibi hissettim. "Ne? İkiniz de delirdiğimi düşünüyorsunuz, değil mi?"

Gabe kaşlarını çatarak tekrar yanağımı tuttu, beni göğsüne çekip başparmağıyla yanağımı okşadı.

Üçüyle de fiziksel temas kurduğum için kendimi daha iyi hissediyordum, Gryphon'la Nox'a da dokunabilseydim muhtemelen tekrar uyuyacak kadar toparlanmış olurdum.

Nox buna izin vermezdi tabii.

Kalbim göğsümde garip şekilde çarptı, sonra yeniden hızlanırken panik de geri döndü. Hâlâ yanımda olmak istemeyen Bağlanan'ıma kafa yormamak için düşüncelerimi özellikle başka yöne çevirdim. Hiçbir mantıklı sebep olmaksızın bu kadar kırılgan olduğum bir anda daha fazla sarsılmama gerek yoktu.

Gabe durduk yere, "Üçüncü yeteneğinin ne olduğunu biliyor musun?" diye mırıldanınca tekrar ona baktım.

"Evet. Neden?"

Biraz üzgün bir ifadeyle bakıyordu ama Atlas yine de cevap verdi. "Annen rüyasında yaşanacak şeyleri görüyordu. İkimiz de senin *hayır* diyeceğinden endişeleniyorduk ve üçüncü yeteneğinin ne olabileceği hakkında tamamen yeni bir bilgi arayışına sürüklenmek üzereydik. Şu an bu tür konularda limitimizin sonuna geldiğimizi kabul etmen lazım, tatlım."

Üçüncü yeteneğim hakkında konuşmak istemiyordum.

Başımı iki yana salladım. "Daha önce hiç böyle bir rüya görmemiştim. Direniş'ten ayrıldıktan sonra pek çok kâbus gördüm ama gördüğüm şeyleri hep hatırlayabiliyordum. Şu anda sanki kafamın içinde hiçbir şey yokmuş gibi."

Birbirlerine bir bakış daha attıklarında onlara kızmamaya çalıştım, sabahın bu saatinde belli ki ikisini de sarsmıştım. Aralarındaki dostluk için onları suçlayamazdım. "Bu her neyse söyleyin. Lafı dolandırmanıza gerek yok."

Gabe kollarını çekip bana baktı. "Sage de Dara'yı öldürmeye zorlayan o pislik zihnine girdiğinde hiçbir şeyi hatırlayamamıştı. Ya biri zihnine girmeye çalışmışsa? Belki de bağın onu dışarı atıp seni uyandırdı."

Siktir.

Of, hasiktir.

İç çekip yatak odasına geri döndüm, tam da North'un kirli çarşafları toparlayıp banyoya götürerek çamaşır sepetine attığı âna denk geldim. Muhtemelen varlığından çok memnun şekilde haberdar bile olmadığım bir temizlik hizmetimiz vardı çünkü buraya gün içinde döndüğümde sepet her zaman sihirliymiş gibi boş oluyordu ama çocukların hiçbiri bana kirlilerin nerede olduğunu henüz göstermemişti.

Yatağın kenarına oturdum, gözlerimi kapayıp bağımla iletişime geçmek istedim, umutluydum ama gerçekten net bir yanıt beklemiyordum.

Dün gece birileri zihnimize girmeye çalıştı mı?

Cevap vermesi bir saniye sürdü. *Hayır.*

Rüyamda ne gördüğümü biliyor musun?

Evet.

Çığlık atmak istiyordum. *Şu anda boş yere saçma sapan bir göreve atılmak zorunda kalmamamız için bana birazcık olsun yardım edip neler olduğunu anlatma ihtimalin var mı?*

Bağlananlarından birinin zihnine girdin... Karanlık Bağlanan'ın 'astral projeksiyon' dediği şey. Onun zihnine girdin, orada gördüklerini hatırlamaman için önlem alıyorum. Bağlanan'ın isteğine saygı gösteriyorum.

Aman Tanrım.

Tam olarak ne olduğunu biliyordum. Ancak Atlas'a ya da Gabe'e sonuçları çok büyük olmadan, bir sürü tartışma patlak vermeden bunu anlatmamın imkânı yoktu.

İkisi de ne yaptığımı fark etmesinler diye gözlerimi açmadım ama North'a ulaştım. *Bağım, uyurken kazara Nox'un zihnine girdiğimi söyledi. Orada bir şeyler görmüşüm ve bağım, Nox'un üzülmemesi için benden saklıyor.*

North öfke dolu bir ifadeyle yatak odasına geri döndü ama bu öfke bana yönelik değildi. Aramızda tek bir kelime bile geçmedi ancak öfkesinin benim sınırları aşıyor olmamla değil, kardeşiyle ilgili olduğunu zaten biliyordum.

Gabe'le Atlas'a sert bir bakış baktı. "İkiniz Taktik Eğitim Merkezi'ne inebilirsiniz. Gryphon fazladan uyumanıza bir şey demeyecekti ama madem uyanıksınız eğitimlere geri dönseniz daha iyi olur."

İkisi de sanki itiraz edeceklermiş gibi bakıyorlardı ama sessizce yatağın ortasına uzandığımda biraz alana ihtiyacım olduğunu ve North'un da bu alanı sağlamak için her zamanki otoriter tavrına geri döndüğünü fark ettiler.

Onlar evden çıktıktan sonra North da yanıma uzandı. Üzerinde sadece ipek bir baksır vardı, yüzü hâlâ asıktı.

Kendimi berbat hissediyordum.

"Özür dilerim. Öyle olsun istememiştim."

Hiç tereddüt etmeden, "Biliyorum, Oleander. Atlas'ın sınırlarına saygı duyup bize ihanet etmiş olma ihtimali varken bile anılarına bakmamış bir kızın, böyle bir sınırı kasten aşmayacağını biliyorum. Sadece Nox'un bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum... eğer biliyorsa. Bilmiyorsa asla söyleyemeyiz," dedi.

Böyle önemli bir konuda ona yalan söyleme fikri hoşuma gitmedi ama North duruma daha çok hâkimdi ve görüşüne güveniyordum.

Başımı onaylarcasına sallayıp tekrar göğsüne sokularak yanına tamamen uzandım, kulağımın altındaki kalp atışlarının düzenli ritmi beni yeniden huzura kavuşturdu.

North uzun süre sessiz kaldı ama sonunda konuştuğunda sesi tenimde derin bir uğultu gibi yankılandı. "Kâbusu seni içine çekmiş olmalı. Böyle bir şeyin tekrar yaşanmasını istemiyorsak seninle aynı zamanda uyumamasına dikkat etmemiz gerek çünkü rüya görmeden uyumasının tek yolu sarhoş uyuması. Tekrar alkolik olmasına göz yumamam. Hiçbirimiz öyle bir şeyi bir kere daha yaşamak istemeyiz."

O kadar kötü olduğunu bilmiyordum.

Travma mıydı? Travması olduğunu tabii ki biliyordum. Atlas'ın daha önce dediği gibi başına bir şeyler geldiğini anlamak için adama bakmak bile yetiyordu. Ama bununla hâlâ her gün yüzleştiğini fark etmemiştim.

Benim travmalarımın hepsi zihnimde güzelce kolilere kaldırılmış, üzerine kırmızı bantlar çekilmiş ve "Dikkat: Açmayın" etiketi yapıştırılmıştı.

Tekrar tekrar yaşamayı hayal bile edemiyordum.

Zorla yutkunup başımla onayladım. "Gündüz uykusuna geçebilirim. Geceleri bir yerde nöbet tutarım. Belki Taktik Eğitim Merkezi'ne gidip yapabildiğim kadar antrenman yaparım."

North'un eli sırtıma dökülen uzun saçlarımın içine gömüldü. "Güzel deneme Bağlanan'ım ama geceleri bu yatakta olmamanı kimse kabul etmez. Nox, Hail Mary'den aldığımız kitaplara gömülmüş durumda, o yüzden onu araştırma yaparken bir yerde gece güvenliği görevine ikna edebilirim. Zaten gün içinde akşamdan kalma hâlde kanepemde uyumasına alışkınım. Bu da farklı olmayacaktır."

Hail Mary.

Aklım Joseph'le Nox'un o küçük çocuğu Sığınak'a geri götürmekteki kesin kararlılığına kaydı. "Sence bu kâbusu tetikleyen şey o çocuk muydu? Nox'u daha önce hiç öyle görmemiştim."

North iç geçirip sırtımı okşadı. "O olduğuna neredeyse eminim. Seni de etkilediği için özür dilerim. Düzeltmek için elimden geleni yapacağım, söz veriyorum."

North bütün Bağlanan grubunun, topluluğun ve içi paramparça olan sevgili kardeşinin yüküyle öyle ağır bir sorumluluk taşıyordu ki.

North, titremelerimin geçmesi bir saati bulduğundan endişelenerek günü yatakta geçirmem için ikna etmeye çalıştı ama kıçımın üstünde oturup bekleyecek değildim.

Sığınak'taki herkes için işlerin daha da kötüye gittiğini zaten biliyordum. Gryphon, Taktik Ekibi için daha fazla ajan toplamaya çalışıyordu ama güvenli küçük barınağımıza yeni insanlar alınmadığı sürece bu, imkânsız bir işti. Elimizdeki kaynakların hepsi kasabanın onarımı için harcanıyordu. Her şey yavaş ilerliyordu ve Gabe'le Atlas gündüzleri başkalarının evlerinde çalışıp geceleri bizim odalarımızın kalan kısımlarını bitirmeye devam etseler de işler hâlâ ağır ilerliyordu.

Odalarının en son sırada yapılmasına kimse pek ses çıkarmamıştı. Bağlananlarımdan yalnızca Nox başka bir yerde uyuyordu, geri kalanları dev yatağımda sırayla yanımda uyumaktan gayet memnunlardı.

Mutfak ve birkaç banyo tamamlandığından beri ev daha kullanışlı hâle gelmişti. Salon ya da diğer ortak alanlar henüz yapılmamıştı, zaten kimsenin şu sıralar birlikte oturup rahatlayacak vakti de yoktu.

Giyinip günümü North'un ofisinde evrak işleri konusunda yardım ederek geçirmek üzere onu takip ettim. Çok insanla bir arada olmadan yapabileceğim sadece birkaç iş vardı ve North'un yanında olup onunla vakit geçirmek, özellikle de meclis ve dış dünyadan gelen saçmalıklarla boğuşurken ona arkadaşlık etmek hoşuma gidiyordu.

Nox, Hail Mary'den getirdiğimiz kitapları bitirdikten sonra hem kendi bilgim için hem de belki durumumuzla ilgili onun gözden kaçırmış olabileceği bir şey olup olmadığını görmek adına kitapları okuyup okuyamayacağımı sordum. Adam edebiyat çalışmaları alanında doktorası olan bir profesördü, o yüzden *herhangi bir şeyi* gözden kaçırma ihtimali hayli düşüktü ama bu, kendimi işe yarar hissetmek adına yaptığım şeylerden biriydi.

Belki bağım da bir kez olsun işe yaramayı tercih ederdi.

Ofise vardığımızda lobide bekleyen bir sürü insan vardı. Aralarından olabildiğince sıyrıldım ama asansörün önünde North'u bekleyen, fazla sessiz ve ufak tefek bir adamla karşılaştık. Yüzünde gergin bir ifade vardı, bizi saygıyla selamlayarak başını eğdi.

"Meclis Üyesi Draven, bugünkü toplantı hakkında diğer meclis üyeleriyle konuştum ve talebiniz doğrultusunda toplantı yüz yüze değil video konferans olarak düzenlendi."

North başıyla onaylayıp adamdan bir yığın dosya aldı, biz asansöre binerken kibarca teşekkür etti. Kapılar sıkı sıkı kapanınca ona sorgulayıcı bir bakış attım.

Ceketinin manşetini düzeltti, bugün burada kibar bir meclis üyesi olmaktansa yerin dibine girmek istermiş gibi görünüyordu. "Adı Tamir, yeni sekreterim."

Şaşkınlıkla kaşımı kaldırdım ama sadece omuz silkti. "Penelope'yi sevmemiştin ve kasten aştığı sınırları artık görmezden gelemiyordum, o yüzden onu başka bir yere aldırdım, artık başka birinin sorunu. Tamir iyi bir aileden geliyor, Gryphon onun ve Bağlanan grubunun geçmişini hâlihazırda araştırdı."

İçimdeki tarifsiz sevinci belli etmemeye çalıştım ama muhtemelen başaramamıştım.

Kaşları kalktı. "Onu kovacağımı düşünmüyordun sanırım?"

Omuz silktim. "Hâlâ güvenmeyi öğreniyorum. Sana tamamen güveniyor olabilirim ama ilişkimizde ve Bağlanan grubunda çok kısa sürede çok fazla değişiklik oldu. Ayak uydurmam biraz zaman alıyor."

Bağın tamamlanmasının sorunlarımızın hepsini sihirli şekilde çözmediğinden bahsetmedim, hâlâ hep birlikte halletmeye çalıştığımız bir yığın saçmalık vardı. Direniş'le uğraşırken ve dünyanın sonu yaklaşırken bunu nasıl başaracağımıza dair hiçbir fikrim yoktu.

İşte yine kuruntularım başlamıştı.

North yavaşça başını sallayarak onayladı, asansör kapıları ofisine açıldı. Odada bir sekreter masası vardı ama North elini hafifçe belime bastırarak beni oraya yönlendirip oturttu.

"Tamir'i sevmezsen başka birini bulacağım. Seni rahatsız ederse ya da bağın ona herhangi bir tepki verirse değiştiririz. Gelecekte de herkes için böyle olacak, Bağlanan'ım ve sadece benim için değil. Gryphon'ın Taktik Ekibi'nde seni rahatsız eden ya da bağının sevmediği biri varsa gider. Rockelle'in senin yanında ağzını tutamadığını biliyorum. Onu artık görmek istemezsen başka bir yere aldırmaktan memnuniyet duyarım."

Gülümseyip başımı eğdim, North'un önüme koyduğu dizüstü bilgisayarı açtım. Giriş yaptım. Nox'un e-postayla gönderdiği Hail Mary'den eve getirdiğimiz kitapların taranmış hâlleri beni gelen kutumda bekliyordu.

Hiçbir not bırakmamıştı ama bana yine de ilerleme gibi gelmişti.

Yavaş ama emin adımlarla, öyle değil mi?

"Haklarında fikir belirtemeyeceğim kadar az sayıda Taktik Ekibi ajanımız var... ve Rockelle de o kadar kötü değil. Genelde sadece asker muhabbeti yapıyor. Gryphon'a karşı savunacağı bir

şeyler bulmuş gibi hissettiğini düşünüyorum ama ikimiz de Bağlanan'ımın kendini koruyabildiğini biliyoruz."

North başıyla onaylayıp işe koyuldu, kaşlarını çatarak önündeki dosyanın içindekilere baktı. "Rockelle'in babası sadece başka bir meclis üyesi değil, aynı zamanda topluluğumuz içinde hayli saygı gören biri. Böyle bir baskıyla büyümek çocuklar için zor olabiliyor. Meclis Üyesi Rockelle'in, oğlunun Taktik Ekibi'nde sıradan bir er olmasını istemediğini biliyorum. Kendisi söyledi, benim yorumum değil. Üst Kademe Aileler çocuklarının halka hizmet etmelerinden pek hoşlanmazlar. İşin kendilerine layık olmadığını düşünürler. Ama Rockelle küçük yaştan beri Gryphon'a hayrandı ve ardından Taktik Ekibi'ne katılmaktan vazgeçirilemedi. Bence Gryphon'ın ilgisini daha çok çekmek için seninle uğraşıyor. Kişisel olarak algılama yani."

Kıkırdadım. "Yani... o bir süper hayran ve sadece Gryphon'ın kendisini sevmesini mi istiyor? Sevimliymiş."

North gülümsedi ve başını hayır anlamında salladı. "İyi bir savaşçı ve komuta zincirinde üçüncü sıraya kadar yükseldi. Bağının onun Gryphon'ın yanında olmasına karşı çıkmamasına sevindim çünkü yerine geçecek başka biri yok."

Bilgisayardaki dosyaları açıp North'un benim için bıraktığı su şişesinden bir yudum aldım. "Sizi güvende tutacaksa bir sürü şeye katlanabilirim. Rockelle beni rahatsız etse bile Gryphon'la ekibi için en iyi seçenekse eğer dişimi sıkıp görmezden gelirim."

North başıyla onayladı, yüzüne tekrar ekranındaki şeye odaklandığı o asık ifade yerleşti.

İkimiz de sessizlik içinde çalışmaya koyulduk ama North'un sinirli olduğunu fark ettim. Mecliste olup bitenler onun için inanılmaz yorucuydu. Rahatsız etmemek için sessiz kaldım, çok geçmeden kendimi siyaha dönen gözler hakkındaki belgelerde ve bunun ne anlama geldiğiyle ilgili bilgilerde kaybettim.

Böyle bir şeyi kesinlikle ilk defa yaşamıyorduk.

Biz diyebilir miydim emin değildim çünkü kendimi yeniden doğmuş gibi hissetmiyordum ama bağımın birkaç kez dünyada var olduğuna kesin gözüyle bakılabilirdi.

Okuduğum şey Üstün Yetenekli topluluğunun efsaneleri ve mitlerini yüzlerce yıl öncesine kadar takip eden bir çalışmaydı. Karşıma sürekli siyaha dönen gözler çıkıyordu. Kâbuslara hükmetme yeteneği, insanları öldürme gücü, insanların zihnini olup bitenleri fark etmeyecekleri şekilde manipüle etme yeteneği, hepsi vardı.

Biraz ürkütücüydü.

Yine de hepsini okudum. Gözlerimin kanayacağını düşündüğüm âna kadar okudum, sonra biraz daha okudum. Bir noktada North bir video konferans davetini kabul etti ve sessiz kalmam için bana işaret etti, ben de başımla onaylayarak karşılık verdim.

Diğer meclis üyeleriyle video görüşmesine bağlandı, odada kalıp konuşulanları dinlememem gerektiğini bilsem de onun hiç umurunda değil gibiydi.

Başta önümdeki metne o kadar dalmıştım ki söylenenlere pek dikkat etmedim. Ama North'un sabrı giderek azaldı, kendimi istemsizce kulak kabartırken buldum.

Hoparlörlerden alaycı bir ses geldi, "Ülkede şu anda *beş* tane Çorak Bölge var. Engellemek için neden daha fazlasını yapmıyoruz?" diye sordu.

North, konuşmacı inanılmaz derecede kalın kafalıymış gibi başını ekrana doğru eğdi. "Peki bu konuda yardımcı olmak için hangi insan gücünü tahsis ediyorsun, Williams? Güvenliği hiçbir noktada göz önüne almadın, bu konu ancak kaçarken ve Bağlanan grubun hedef alınmışken birdenbire ilgini çekti. Evindeki havuzunu mu özledin yoksa?"

Hoparlörlerden öfke dolu bir ses yükseldi, ardından başka birinin sesi, bu kez konuşan bir kadındı. "Meclis Üyesi Draven, böyle konuşamazsınız! Meclise katıldığınızdan beri güvenlikten siz sorumlusunuz. Bu, sizin sorumluluğunuz."

"Güvenliği ben devraldım çünkü başka kimse üstlenmemişti. Ben yapmasaydım Direniş'le aramızda hiçbir şey durmuyor olacaktı. Çorak Bölgelerin açılışını neden daha çok önleyemediğimizi merak ediyorsanız belki de neden bu kadar az sayıda Taktik Ekibi ajanımız olduğunu değerlendirmeniz gerekir. Elimizdekiler yüksek düzeyde eğitimli ve her an harekete geçmeye hazır durumdalar ama Direniş'tekilerin sayısı kadar insanımız yok. Sadece siz yeterince çaba göstermediğimizi düşünüyorsunuz diye şu anda topluluğumuzdan binlerce insanı hayatta ve güvende tutan iyi adamların hayatlarını tehlikeye atmayacağım. Ki meclis, birkaç ay öncesine kadar bu konuyu önemsemiyordu bile. Burada kadınlar ve çocuklar yaşıyor. Onları korumasız bırakamam."

Sesinden öfke taşıyordu, bence diğer meclis üyeleri onun burada olmasına ve kendi yanlarında olmamasma seviniyorlardı.

Hepsi tam anlamıyla korkaktı.

Bir saatlik faydasız sızlanma ve mızmızlanmadan sonra toplantıyı bitirip dizüstü bilgisayarını hışımla kapadı. Parmak kemiklerini çıtlatırken öfkeyle odaya göz gezdirdi, bakışları benimkilerle buluştu.

"Gerçekten hepsi geri zekâlı," diye çıkışınca başımı onaylarcasına salladım.

"Bunlar, bir sorun hakkında oturup konuşan ama çözmek için asla hiçbir şey yapmayan tipler. Savaşlarına başkalarını gönderen insanlar. Biz öyle değiliz ve ben onlara asla saygı duyamam, North. Onları yıllar önce öldürmemiş olman bile senin benden daha iyi biri olduğunu gösteriyor."

Yirminci Bölüm

Oli

North'un ofisine kapanarak bir işe yaramak istesem de şimdiye kadar harcadığım bütün çabayı boşa çıkarmamak için tekrar antrenmana dönmem gerektiğini biliyordum.

Giovanna'yla Riley'yi getirmeye gittiğimiz görevde çabamla, ağır teçhizatla ve uzun yürüyüşle baş edebildiğim için gurur duymuştum, dolayısıyla üstüme düşeni daha iyi yapabilmek için kendimi son derece motive hissediyordum.

Omuzdaki yük olmayı *reddediyordum.*

Gabe'le Atlas her sabah Taktik Eğitim Merkezi'ndeki antrenmanlara gidip ardından yeniden inşa çalışmalarına yardım etmeye devam ediyorlardı, ben de kendimi o inanılmaz rahat yataktan çıkarıp onlara katılmaya zorluyordum. Sığınak'tan çağrıldığımız sonraki seferde hazır olmam gerekiyordu ve yükü bağımın üstüne atmak istemiyordum.

Toplantı sırasında meclisin North'u tehdit etmesinden birkaç gün sonra sabah Gryphon'ın sesiyle uyandım. Onunla gitmek için banyoya yönelince North uykusunda homurdandı, kollarını sıkıca

bedenime dolayıp yataktan çıkmamı daha da zorlaştırdı. Bağlananlarımın arasında uyanma konusunda en kötüsünün North olduğunu zaman içinde öğrenmiştim.

O giydiği takım elbiselere bakınca böyle olacağını tahmin etmek imkânsızdı.

Hazırlanıp giyindikten sonra Gryphon, Gabe ve Atlas'la evin ön basamaklarında buluştum ve birlikte Taktik Eğitim Merkezi'ne doğru yola çıktık. Oraya yaptığımız koşu günümün en sevdiğim anlarından biri hâline gelmişti.

Gabe'le Atlas, Gryphon ve benimle *ciddi şekilde* rekabete girişmişlerdi, yavaş tempolu ısınma koşumuzun merkeze kimin önce varacağını görmek için tam bir sürat koşusu savaşına dönüşmesi uzun sürmemişti.

Hem çocukça hem aptalcaydı ama şu aralar umutsuzca ihtiyaç duyduğum, mükemmel bir dikkat dağınıklığıydı.

Taktik Eğitim Merkezi'ne vardığımda ağzımda kan tadı vardı, ciğerlerim isyan ediyordu ama benimle koşan üç yetişkin adamın, benden sadece birkaç saniye sonra geldiklerini fark edince sevinçten havaya uçtum.

Nihayet hepsini yenmiştim.

Nefesimi toparlarken Kieran'la Sage'in bizi dışarıda beklediğini gördüm. Arkadaşımı görünce neredeyse ağlayacaktım, orada olduğunu fark ettiğim anda gözlerim doldu, beni görür görmez o da aynı tepkiyi verdi.

Ona karşı nasıl davranacağımı bilmiyormuş gibi bir anlığına tereddüt etse de kollarımı boynuna dolayıp sıkı sıkı sarıldım.

Son birkaç günü sürekli ona mesaj atarak geçirmiş, buluşmayı kabul ettirmeye çalışmıştım ama her seferinde Bağlananlarıyla vakit geçirdiğini ve tekrar toparlanmaya çalıştığını yazmıştı.

Kendi istediklerimi almak yerine, Bağlanan grubuna saygılı davranıp ona ihtiyacı olanı vermek istemiştim ama bu birkaç gün çok zor geçmişti. Arkadaşımın sadakatinin sorgulandığı o çok az sayıdaki gün kadar zordu.

"Şükürler olsun, seni almak için gerçekten Kieran'la savaşmam gerekeceğini sanmıştım."

Burnunu çekerek gülmeye başlamasını yargılayacak değildim, "Sawyer önce davrandı. Dışarıda tutmaya çalıştık ama yeteneğini kullanıp kapıları açtı ve içinde olduğum hâl yüzünden bana bir güzel çıkıştı. Bu akşam beni annemlerle yemeğe götürüyor. Kieran, onlarla Bağlanan statüsünde resmî olarak ilk kez tanışacak, o yüzden ruhumu çıkarıp beni bu durumdan kurtarırsan çok memnun olurum," diye mırıldandı.

Dudaklarımı ısırıp Keiran'a göz attım, bir şey söylemem için bana meydan okur gibi dik dik bakmasını görmezden geldim.

Kendi bilirdi, bu konuda ne hissettiği umurumda bile değildi zaten.

"Aileyle tanışma vakti ha?! Gergin misin? Seni uyarmam lazım, kızlarının Bağlananları hakkındaki görüşleri her zaman biraz garipti, yani işin zor olacak. Ama birkaç tüyo verebilirim. Ben onları gayet hızlı tavladım. Yanan bir binaya girmeyi sorun etmezsin, değil mi?"

Sage'in suratı asıldı, elleriyle yüzünü kapattı. "Hatırlatma! Babam hâlâ kendini affettirmeye çalışıyor. Bu *Nöro'nun beynime sızma* olayından sonra daha da korumacı oldu. Hepimizi, annemle Maria'nın da yaşadığı eve taşınmaya ikna etmeye çalışıyor ama açıkçası bu çok daha kötü bir senaryo."

Gryphon, Keiran'ın omzuna dokunarak dostça selamladıktan sonra yanımızdan geçip binaya giriş kartını tarattı. Gabe'le Atlas koşuda kimin kimi geçtiği konusunda sidik yarışındalardı, ben de bir kolumu Sage'in omzuna atıp yanıma çektim, sadece burada olmasıyla bile bugünün dünden milyon kat daha iyi geçeceğini hissediyordum.

Birlikte merkeze girdik, refleksle başımı öne eğdim çünkü üzerime çevrileceğini bildiğim meraklı ve temkinli bakışlarla göz göze gelmek istemiyordum.

Arkadaşımla konuşarak kendimi oyaladım. "Peki beni görmek için mi, antrenman için mi yoksa Kieran seni gözünün önünden ayırmayarak alışıldık hödük bir Bağlanan gibi davrandığı için mi geldin?"

Sage burnundan soluyarak güldü, ayaklarını beton zemine vurdu. "Sanırım üçünün karışımı. Atlas'ın güç patlamasını duydum, Gabe'de de olacak mı diye merak ediyorum. İzleyiciniz olması sorun olmaz umarım. Mahremiyet istiyorsanız eve dönebilirim."

Onayını almam gerektiğinden Gabe'e baktım ama Sage'le vakit geçirmek için can atıyordum ve yüz ifademin her şeyi anlattığından emindim.

Omuz silkerek, "Güç patlaması hâlâ yok, ben de bunu şöyle yorumluyorum: Zaten kayıtlardaki en güçlü Şekil Değiştiren benim, o yüzden kusursuzu daha fazla geliştirmek mümkün değil," dedi.

Ben gülümserken Atlas midesi bulanmış gibi öğürme sesi çıkardı. Arkadaşlıkları daha çok *kim daha çocukça davranabilecek* yarışı gibiydi. "Anca palavra sık zaten, Ardern. Biraz daha sabırlı olman gerek ya da belki kafana bir küvet daha düşürmemiz lazım ama bu sefer kıçını kurtarmam söyleyeyim. Belki tetiklenmen için işe yarar."

Gabe bir elini göğsüne koydu. "Öyle yapardım ama geçen sefer yeteneğin istemsizce devreye girdi, o yüzden bu sefer de işe yarayacağını sanmam."

Sage başını çevirip dudaklarını kulağıma yaklaştırarak diğerlerinin duyamayacağı bir fısıltıyla, "Bunlar ne zamandır böyle iyi arkadaşlar? Çok garip," dedi.

Kıkırdayıp onu antrenman odasına doğru sürükledim. "Epey tuhaf ama tamamen kendi başlarına çözdüler. Onlarla gurur duyuyoruz."

Antrenman alanına girince hemen minderlerin üzerine geçip esnemeye başladım. Koşarak geldiğimiz için her zamankinden

daha önemliydi. Sage de yanımda yerini aldı ve birlikte esneme hareketleri yaptık. Her zamankinden daha sessizdi, Draven'a ilk geldiğimde tanıştığım o utangaç kıza daha çok benziyordu ama böyle değişmesine hiç şaşırmamıştım.

Çevremizdeki bir sürü Taktik Ekibi ajanının gözleri üzerimizdeydi.

Burada olmamızdan rahatsız oldukları çok belliydi, anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Bana bakmalarına alışkındım ama bugün bu bakışların farkındalığı tavan yapmıştı çünkü sonunda tekrar dışarıya çıkmaya hazırken Sage'in kendini rahatsız hissetmesini istemiyordum.

Kieran'la Gryphon da fark ettiler ve Bağlanan'ım çoğu zaman bunları görmezden gelme konusunda iyi olsa da yardımcısı o kadar sakin değildi. İkimizin esneme hareketleri yaptığı süre boyunca bize yan gözle bakmaya cüret eden bütün Taktik Ekibi ajanları berbat bir göreve verildi, homurdanıp söylenerek farklı yönlere dağıldılar.

Sage hâllerine üzülmüş gibi suratını buruşturunca alaycı bir bakış attım. "Fikirlerini kendilerine saklamayı akıl etselerdi şu an bu durumda olmazlardı. Konunun bizimle alakası yok."

Omuz silkti. "Yine de onları suçlayamıyorum. Sadece Kieran'ı korumaya çalışıyorlar. Böyle bir şey için onları suçlayamam sonuçta, değil mi?"

Ben de omuz silktim. "Suçlayabilirsin çünkü üstleri onlara bu boktan durumu aşmalarını söyledi. Yani emredildiği gibi uysal askerler olmadılar, değil mi?"

Gabe yanımızda esneme hareketleri yaparken alayla güldü. Genelde bu kadar hevesli olmazdı ama sanırım fazladan ilgi onu da tedirgin etmişti. "Sen ne zaman uysal bir asker oldun ki? Fikirlerini kendine sakla bence."

Hafifçe bacağına vurdum, ondan çok kendi elim acısa da omuz silktim. "Henüz herhangi bir şikâyet duymadım. Etrafımda her şey boka sararken soğukkanlılığımı koruma konusunda *gayet*

iyi olduğumu bilmeni isterim ve Direniş'i mahvetmek için yeni yollar öğrenmeye de fazlasıyla istekliyim. Bence sırf bunlar bile beni harika bir asker hâline getiriyor."

Sage öne eğilip ayaklarını tutarak bacaklarını esnetti. "Savaşabileceğimi ya da pek yardımcı olabileceğimi hiç düşünmemiştim ama artık oturup herkesin bir şeyleri benim yerime halletmesini beklemek mantıklı bir seçenek değil. Önceleri buraya sadece savunma teknikleri öğrenmek için gelirdim ama kafama girip bana o korkunç şeyleri yaptıran kişiyi bulursak ona seve seve ateş topu fırlatacağım."

Hafifçe sırtına vurdum. "Aynen böyle! Aslansın. Yas sürecinin aşamalarını gayet güzel atlatıyorsun gibi görünüyor. Sonraki adımda bütün anılarını, duygularını bölümlere ayırmakta ustalaşacaksın ve karşılıklı savaş hikâyelerimizi paylaşır hâle geleceğiz."

Duyulamayacak kadar hafif bir kahkaha attı sonra gözleri yukarıya kaydı, Gryphon'la Kieran yine yanımıza yaklaşıyorlardı. İkisi de sinirli görünüyordu ama bizimle ilgisi olduğunu sanmıyordum. Hayır, şu anda Çorak Bölgelerde görevlendirilmiş diğer Taktik Ekiplerinden aldıkları güncellemelerle ilgiliydi.

Böyle konularda soru sormamayı öğrenmiştim.

Gryphon hepimize şöyle hızlıca bir göz attıktan sonra bağırarak emir vermeye başladı. "Sage, Vivian'ın eğitimi altındaki son antrenmanı tekrar yapabilirsin. Gabe ve Atlas, ikiniz ekstra güçlerinizi çözmeye çalışacaksınız. Sizinle Kieran çalışacak. Sen benimlesin, Oli."

Kaşlarım kalktı ama doğrulup usulca başımla onayladım, diğerleri onun talimatlarını uygulamak üzere uzaklaşana kadar bekledikten sonra, "Bugün bu kadar farklı ne öğreneceğiz ki? Tekrar yakın dövüş antrenmanı yapacağımı sanmıştım," diye mırıldandım.

Gryphon başını iki yana salladı, seansımız için bana bir şişe su uzattı. "Hayır, Hail Mary'de Davies'le yaşadığımız karşılaşmanın bana öğrettiği bir şey varsa o da kafana birilerinin girme-

sini engellemeyi gerçekten öğrenmen gerektiği. Aklını boş tutup düşüncelerini kendine saklamak yeterli değil. Artık kendini nasıl koruyacağını öğrenme vaktin geldi."

Rezil kepaze bir durumdu ama Gryphon bana kafama girilmesini engellemeyi öğretmek için ne yaparsa yapsın bu işi beceremedim.

Bütün antrenman seansını birlikte bitirdik, onu kafamdan uzak tutmak için zihnimde nasıl bir duvar örmem gerektiğini on farklı biçimde açıkladı ama denediğim hiçbir şey işe yaramadı. Daha önce hiçbir Bağlanan'ımın önünde böyle feci şekilde çuvallamamıştım. Söylemeden edemeyeceğim, bu deneyimden de *nefret etmiştim*.

Bağlananlarımla arkadaşlarım antrenman döngülerini bitirdikçe etrafımızda oturup bana sanki kaçırdığım minik bir şey varmış gibi tavsiyeler veren küçük bir kalabalık hâline geldiler. Tahmin edileceği üzere önerilerinin hiçbiri işe yaramadı.

Atlas sarılıp beni göğsüne çekerek, "Onu zihnine girmeye çalışan yabancı bir varlık gibi görmen gerek," dedi.

Gryphon ona sanki dikkatimi dağıtmaya çalıştığını düşünüyormuş gibi sert bir bakış attı ama söyledikleri bana az da olsa mantıklı geldi.

Tabii yapılmasını daha mümkün hâle getirmedi.

"Ama yapamıyorum? Çünkü onunla Bağlandık. Artık vücudum ona o kadar alışmış ki odaya girdiğini bile fark edemiyorum, bağım eskisi gibi uyarı vermiyor!"

Gabe, "Eskiden bizi hissedebiliyor muydun?" diye sordu, esneme hareketi yaparken çenesini bir dizine dayayıp konuşmaya katıldı.

Hafifçe kafamı sallayıp onayladım. "Tabii ki. Biriniz etrafımdaysanız hep bilirdim. Zamanla hanginiz olduğunu da çözmeye

başladım ama şimdi hepiniz, ben masum masum duş almaya çalışırken sinsice yaklaşıp ödümü koparabiliyorsunuz."

Gözlerimi dikip Gryphon'a baktım, Atlas arkamdan alayla güldü. "Belki de kafana girmeyi deneyebilecek başka bir Nöro getirmemiz gerekiyordur. Onlara karşı pratik yapabilirsin."

Gryphon onu hemen susturdu. "Erişimimiz olanların arasında onun kafasına girebilecek kadar güçlü biri yok. Ben varım, bir de Silas Davies. O kadar."

İnleyip ellerimi yüzüme kapattım. Sage bize doğru yürüdü, Atlas'la benim yanımda bağdaş kurup derin bir nefes aldı. "Yani insanları engellemeyi öğrenip zamanı gelince doğru yaptığını umarak mı hareket edeceksin? Bu pek... güvenli ya da faydalı görünmüyor."

Yüzüm hâlâ ellerimin arasındayken inleyince sesim biraz boğuk çıktı. "Kafama girmeye çalışan adam, gücümü nasıl tetikleyeceğini ve beni nasıl kitlesel imha silahına dönüştüreceğini çoktan biliyor olmasaydı bu kadar büyük bir mesele olmazdı! Öyle olunca riskler biraz artıyor."

Sage irkilip sadece düşüncesiyle bile avuç içleri terliyormuş gibi elini taytına sürttü. "Planımız onu senden mümkün olduğunca uzak tutmak mı olacak?"

Üç Bağlanan'ım da aynı anda, "Evet," deyince gözlerimi devirdim.

"Bağlananlarımın savaşması gerekirken ben kenarda oturacak değilim. Birincisi bağım izin vermez, ikincisi de ben öyle biri değilim. Sorun şu: Silas bunu daha önce yaptı ve Bağlanmanın onu dışarıda tutmaya yetip yetmeyeceğini bilmiyorum."

Tanrım, yeteceğini umuyordum.

Bağım kesinlikle yeterli olduğunu düşünüyordu ama sınırları ya da daha önce yaşadığı hayatlar hakkında çok az şey biliyordum. Daha önce Davies gibi biriyle karşı karşıya gelmiş miydi? Hayatta kalmış mıydık?

Bağlananlarımı koruyabilir miydim?

Bir süre sessizlik oldu, sonra Gabe, "Daha önce ne yapmıştı? Onu dışarıda tutup tutamayacağını anlamaya çalışıyorsan kafanda koruman gereken yer orası," dedi.

Düşünmek istemiyordum.

Hiç kimseyle, hiçbir zaman bu konuyu konuşmak istemiyordum.

Atlas, "İki kereydi, değil mi?" dedi. "Bir Nakilci tarafından kamplardan iki kere çıkarılmıştın. İki seferde de başka bir yere götürüldüğünü sanmıştım ama birkaç saat sonra geri getirilmiştin, günlerce de uyumuştun. Artık bunun, büyük bir güç kullanımının ardından yaşadığın iyileşme sürecinin bir parçası olduğunu biliyorum."

Yavaşça başımla onaylayıp Gryphon'ın gözlerine baktım, o da bir saniye bana baktıktan sonra konuşmam için beni cesaretlendirircesine başıyla onayladı.

Bunun hakkında konuşmayı *gerçekten* istemiyordum ama Sage'in yanımızda olduğunun ve Dara'yla yaşadıklarıyla ilgili hissettiği utançtan kurtulması için onu teşvik ettiğimin de farkındaydım.

Belki ona da yardımı dokunurdu.

Benim yaptıklarım bir kişiyi ortadan kaldırmaktan daha ürkütücüydü aslında. Gerçi Silas'ın beni öldürmeye zorladığı kişilerle aramda yakın bir bağ yoktu. Ama bu, benim için olayın dehşetini azaltmıyordu.

Yalnız olup olmadığımızı kontrol etmek için etrafıma bakındım ama çevremizdeki bütün Taktik Ekibi ajanlarının gözlerinin etrafında beyaz bir halka olduğunu gördüm. Hiçbiri nefes alıp vermek dışında kıpırdamıyorlardı, göğüsleri inip kalkıyordu ama zihinleri tamamen kapalıydı.

Tekrar Gryphon'a bakınca sanki cevabı çok belliymiş gibi omuz silkti. "Burada söylenenlerin öğleye kadar sokakta dedikodu olarak dolaşmasını istemiyorum."

Yutkundum, bu kadar ileriye dönük düşünmesinden çok memnundum. Sage uzanıp elimi tuttu.

Ortama çöken ciddi havayı hafifletmeye çalıştım. "Burada çok fazla insan var. Gücünün ne kadar geliştiğini fark ettin mi?"

Gryphon sırıttı, Atlas'la Gabe'se aynı anda gözlerini devirdiler. Gabe alaycı bir tonla, "Fark etmez mi hiç," deyince şakayı anlayamadan üçüne baktım.

"Senin gibi ben de henüz gücümün sınırını bulamadım, Bağlanan'ım."

Sınırsız.

Bağlananlarıma bıraktığım şey, güçlerini hiçbir kısıtlama ya da kişisel sonuç korkusu olmadan kullanabilme yeteneği mi olacaktı?

Boğazımı temizleyip korkunç hikâyem dudaklarımdan dökülürken gözlerine bakmaktan kaçınmak için matlardaki küçük bir yırtığa odaklandım. "İlk seferinde... yer altındaki bir sığınağa götürülmüştüm. İçerisi Direniş'in sokaklardan topladığı ve Davies'in zihinlerini parçalayarak içindekileri çekip çıkardığı Üstün Yeteneklilerle doluydu. Kafalarındaki işe yarar bilgiler çoktan alınmıştı ve hiçbirinin Direniş'in *kullanmak* isteyeceği yetenekleri yoktu... yani onun gözünde hepsi sadece savaş zayiatıydı. Büyük kısmı zaten o kadar çökmüş hâldeydi ki hücrelerindeki küçük, pis yataklardan bile kalkmamışlardı. Ama birkaç tanesi kalkıp bana baktı. En çok onları düşünüyorum, durup bana bakanları."

Bir saniyeliğine yutkundum ve içlerinden herhangi birinin artık benden nefret edip etmediğini görmek için başımı kaldırdım. Onlara güveniyordum. Hepsine güveniyordum ama yine de bunu duyduktan sonra hakkımdaki fikirlerini değiştirmelerini anlayışla karşılardım. Gryphon gözümün içine bakıp başını sallarken irisinin etrafındaki beyaz halka parlıyordu, North'un zihnimden bana uzanıp elinden gelen azıcık rahatlığı sunmaya çalıştığını hissettim. Nox da oradaydı, bağımızı tamamladıktan

sonra hissetmeye başladığım küçük bir parçaydı... ama oradaydı ve dinliyordu.

Derin bir nefes aldım. "Ruh çıkarma yeteneğimin ne kadar ileri gidebildiğini test etmek istediler. Silas beni yok edebilecek sınırlarımın olup olmadığı konusunda endişeliydi. Tarihteki en güçlü Ruh Çıkaran... onun bildiği kadarıyla gücünü fazla zorladığı için ölmüştü."

Atlas arkamda başını iki yana sallayıp kollarını biraz sıkılaştırdı. "Aynı anda on iki adamı öldürmüş. Bir o kadarı beraberinde onu da yakıp tüketmiş ve onlar ölürken o da aynı anda yere yığılmış. Ailesini korumak için böyle bir şey yapmış ama yine de ölmüş."

Davies bunu yeterince anlatmıştı, yani bu küçük bilgiyi zaten biliyordum, tekrar boğazımı temizledim. "Yer altı sığınaklarında dört yüz kişi vardı ve Davies beni de aynı şekilde tükenmekten korumak istediğini söylemişti ama... kamplarda sıkışıp kalmaktan o kadar yorulmuştum ki artık acı çekmek istemiyordum. O yüzden bağımdan hepsini öldürmesini istedim, o da öldürdü."

Yutkunup ellerime baktım, kimseyle göz göze gelmek istemiyordum. Hepsi daha önce neler yapabildiğimi görmüştü, aynı anda çok sayıda insanı öldürdüğümü görmüşlerdi ama ölenler hep düşmanımızdı. Böyle bir şeyi kendi insanlarımıza yapmış olduğumu bilmeleri özellikle utanç vericiydi.

"İkinci seferde reddettim. Bağım da reddetti. Davies zihnime girip Yeteneğimi manipüle ettikten sonra bağım sadece onu bizden uzak tutmak için o insanları ortadan kaldırdı. İşte o zaman bağımın ayrı bir varlık olduğunu fark etti ve artık benimle değil, onunla başa çıkması gerektiğini anladı. Bu savaşta en çok istediği silah olabileceğimi tam da o zaman fark etti."

Yirmi Birinci Bölüm

North

Diğer meclis üyelerine ne söylemiş olursam olayım, şu anda Çorak Bölgelerde yaşananları durdurmaya çalışan Taktik Ekiplerimiz vardı. Virginia'da o kadar büyük bir tanesi vardı ki bütün bir kasabayı yutmuştu ve oraya kaynak harcamaya hiç niyetim yoktu.

Hâlihazırda kaybedilmiş durumdaydı.

Oranın, savaşmak zorunda kalacağımız ana cephelerden biri olacağından hiç şüphem yoktu ve çatışmaları yakından takip ediyordum.

Ancak kontrolden çıkmadan önce müdahale etmeyi başardığımızı umduğumuz üç küçük Çorak Bölge daha vardı. Ekibi en güçlü ve en deneyimli olduğundan Gryphon bariz tercihti ama Bağlanan grubu henüz yeni tamamlamışken bizi bu kadar erken ayırmak istemedim.

Ne yazık ki seçim şansı artık elimde olmayabilirdi.

Ofisten çıkmak üzereyken Taktik Ekiplerimizden birinin tamamen yok edildiği ve birkaç tutuklunun alındığı haberi geldi.

Yeteneksizler topluluğu zirve toplantısının sonuçlarıyla uğraşmak ve Gryphon'ın, Oleander'ın kamplardaki zamanını anlattığı görüntüleri göndermesi arasında boktan bir gün geçirmiştim. Artık başka hiçbir şeyle ilgilenmek istemiyordum ama bir Taktik Ekibi'nin tamamen yok edilmesi felaket demekti.

Unser'in de onlarla gitmesi özellikle yıkıcı bir darbeydi.

Eylem planı oluşturabilmek için hemen Gryphon'a mesaj gönderip ofisime gelmesini istedim, ardından Vivian'ı arayıp durumu haber verdim.

Durum kötüydü ama Adella'yı arayıp Bağlanan'ının başına gelenleri anlatmak kadar kötü değildi.

Sahada adam kaybetmenin en berbat yanı her zaman buydu, hele bir de Bağlanan grubumun yakın bir arkadaşını kaybetmek söz konusu olunca daha da yıkıcı hâle gelmişti.

"Ölmedi. Onu hâlâ hissedebiliyorum," dedi.

Bir elimle yüzümü ovuşturdum, bunu Adella'ya nasıl açıklayabileceğimi düşünmeye çalıştım. En iyisi dürüst olmaktı. "Bu durum, onların elinde iki Tetikleyici olduğu ve bizim elimizde hiç olmadığı anlamına geliyor. Kişisel olarak yıkılmış hâldeyim ama Meclis Üyesi Draven olarak bu durumu stratejik açıdan düşünmek de benim sorumluluğum."

Adella mantıklı bir kadındı, bütün yetişkin hayatı boyunca iki Taktik Ekibi liderinin Bağlananı olan, çocuklarını çoğu zaman tek başına büyüten, buna rağmen ikisiyle de mükemmel ilişkilerini sürdüren biri olmuştu.

Kendi ailemin Bağlanan grubunu küçük yaşta kaybettikten sonra onları örnek almıştım, kendi Bağlanan grubumun da onlar gibi olacağını ummuştum. İçimde hâlâ aynı umut vardı.

"Ne demek istediğini anlıyorum ve o yüzden gidip onu bulman gerektiğini söylüyorum. O hayatta ve yanımızda olmaması bir tehdit yaratıyor. Direniş'in seni, kardeşini ya da Bağlanan'ını ele geçirmesi de hepimiz için tehdit oluştururdu. Korumamız gereken bazı insanlar var. O da onlardan biri, North."

Bu konuda haklıydı ve Bağlanan'ının peşine düşmek için teşvike ihtiyacım yoktu... sadece fazla umutlanmasını istememiştim.

"Ben yokken burada Bağlanan'ımla birlikte Vivian'ı sorumlu bırakacağım ama bizzat kendim gidip onu bulacağım. Öyle ya da böyle."

Onaylamadığını belli eden bir ses çıkardı. "Hoşuna gitmeyecek. Unser'in peşine bizzat kendisi gitmek isteyecek, biliyorsun."

İçinde bulunduğumuz boktan duruma rağmen elimde olmadan kadının ses tonuna gülümsedim. "Senin de dediğin gibi öncelikli olan bazı insanlar var. Onu eve getirebilecek biri varsa o da benim."

Asansör kapıları açılınca Gryphon ofise girdi, arkasından vahşi bir ifadeyle Nox geldi; kolunun altında bir kitap vardı, diğer elindeyse bir şişe viski.

Uyku düzenini değiştirme haberini pek de iyi karşılamamıştı çünkü bence bu kararın ardındaki nedeni gayet net anlamıştı. Ona durumu en açık hâliyle anlatmak zorunda kalmıştım. Terapilere geri dönüp Bağlanan'ımızla huzur içinde bir arada yaşamanın bir yolunu bulmak istemiyorsa kendisi için en iyi seçenek buydu.

Bilgisayar ekranımı çevirip ikisinin de okuyabileceği şekilde koydum, bu sırada Adella'yla konuşmamı tamamlarken, "Onu geri getireceğim. Öyle ya da böyle. Senin yapman gereken tek şey burada kalıp Vivian ve çocuklarla ilgilenmek. Eminim, işin başından aşkın olacak."

Gözleri yaşlıydı ama metanetle güldü, Bağlanan'ı için hâlâ endişeli olduğu çok belliydi. "En küçüğü, Taktik Ekipleri'ndeki yaş sınırlamalarının neden hâlâ kaldırılmadığını sordu bile. Bu dünyaya getirdiklerimizle yüzleşmeye hazırsındır umarım çünkü oğullarıma hazır olduğundan emin değilim."

Yüzümdeki gülümseme sabit kaldı, bunu duymak beni gerçekten mutlu etmişti ve veda ederken, "Bizi eğitmekten daha zor olamazlar ve Vivian o konuda harika bir iş çıkardı," dedim.

Nox telefonu kapattığım anda, "Hemen gitmemiz gerek," dedi. "Onu kamplardan birine geri götürürlerse ve hangisi olduğunu çözemezsek işimiz biter. Ellerinde bir tane daha Tetikleyici olması bile fazlasıyla kötü."

Söyledikleri hâlihazırda bildiğim şeylerdi ama yine de rahatsız oldum.

Gryphon, "Herkesi yanımıza almamız gerek," dediğinde başımı iki yana salladım.

"Herkesi götüremeyiz. Hepimizin aynı anda aynı yerde olması güvenli değil. Her zaman birimizin burada kalması kuralına bağlı kalmalıyız. Oleander hâlâ tamamlanan bağın ardından dinleniyor, o yüzden onu götüremeyiz. Bağı en iyi zamanında bile dengesiz."

İkimiz de özellikle Nox'a bakmadık, Gryphon'a omuz silktim. "Sen, Atlas ve ben; Bağlanıp güç artışı yaşamış olanlar sadece biziz. Geriye kalan herkesin burada kalması lazım."

Nox hemen ve tam da tahmin ettiğim şekilde tepki verdi. "Burada kalmamın imkânı yok. Savaş olacaksa ben de gidiyorum."

Başımı iki yana salladım, onunla neden tartıştığımı bile tam olarak bilmiyordum çünkü asla geri adım atmayacağının farkındaydım. "Sen de Oli'yle aynı durumdasın, bağının sakinleşmesine izin vermen gerek."

"Siktir et onu. Bassinger ve o küçük zehirli Bağlanan, Bağlandıktan sonraki gün Direniş'le savaştılar, o yüzden beni burada tutmak için bu saçmalıklara inanmamı bekleme. Gidiyorum ve Unser'i bulacağım."

Onu ikna etmeye çalışmanın boşuna olacağını zaten biliyordum. Tetikleyici'yle özel bir bağı yoktu ama Direniş'in onu rehin almasının ne kadar büyük bir anlam taşıdığını hepimiz anlıyorduk. Direniş, Oleander'ın Bağlanan grubunu bulduğunu biliyordu ve onunla karşı karşıya gelecekleri zamana hazırlanmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Silas Davies'in emrinde biri

geniş menzilli, diğeriyse kendini ânında yenileyebilen iki Tetikleyici olması hepimiz için kesinlikle büyük bir tehlike yaratıyordu.

"Pekâlâ. Üçümüz gideceğiz. Oli, Atlas ve Gabe burada kalacaklar."

Sığınak'ın üzerinde fazladan bir çift göz olması için Kieran'ı da geride bırakma kararı aldık. Sage'in zihninin ele geçirilmesinden sonra hâlâ fazlasıyla diken üstündeydi ve bu bir kurtarma görevi olduğu için ne kadar süreyle uzakta kalacağımızı bilmiyorduk.

Bağlanan'ımı geride bırakmak konusunda Unser'i ölü bulma ihtimali kadar tedirgindim.

Oli belli etmese de gidiş haberimizi pek iyi karşılamadı, hepimiz başını öne eğerek onayladığı anda içindeki karmaşayı hissedebildik. Bundan nefret ediyordum. Onun uğruna bu durumu düzeltmek için her şeyi yapardım ama onu Davies'ten olabildiğince uzun süre uzak tutma dürtüsü her şeyden daha baskındı. Özellikle de Bağ henüz yeni tamamlanmışken.

Bağlanan'ım çok yakında ölümlü biri olarak ulaşabileceği en güçlü hâle gelecekti. O zamana kadar ilk savunma hattı ben olacaktım.

"Ya ekstra güce ihtiyacınız olursa? Ya oradayken gücünüz tükenirse?" dedi Oli. Nox sırtını ona dönmüş Taktik Ekibi üniformasını giyerken söylediklerıyle ilgilendiğini görebiliyordum.

Güç aktarımı konusuna felsefi bir açıdan ilgili olduğunu hâlihazırda biliyordum. Anlayabiliyordum, daha önce hiçbir Bağ'ın böyle bir şey yapabildiğini duymamıştım. Direniş buraya geldiğinde Oli'nin bütün gücünü bana aktardığını Nox'a anlattıktan sonra Ruh Çıkaranlar üzerine yaptığı araştırmaları iki katına çıkardığını da biliyordum.

"Ekstra güce ihtiyacım olmayacak. Gideceğimiz Çorak Bölge hâlâ çok yeni. Üçümüz birlikte orayla başa çıkabiliriz. Sen eve dönmeden önce de aynı şeyleri yaptık ve işimizi nasıl yapacağımızı hepimiz biliyoruz. Sadece bana güven, Bağlanan'ım."

Hafifçe ofladı. "Güvenle ilgisi yok. Hepinizin eve dönmesini istiyorum."

Gryphon kapıda durup her görevden önce yaptığı o takıntılı ritüelini tekrarladı, sanki silahlarına ve bıçaklarına belli bir sırayla dokunmak onu koruyacakmış gibi son kez hepsini kontrol etti. Ona bu konuda laf edemezdim.

Eve her zaman geri dönmeyi başarmıştı.

Böyle şeyler konuşmak gerektiğinde mahremiyetimiz olsun diye Bağlanan grubumuza ayrılmış malzeme alanındaydık. Nox'un her zamanki gibi giyinir giyinmez aramızdan ayrılmasını bekliyordum ama henüz gitmek için hiçbir hamlesi olmamıştı. Konuşmamızda özellikle ilgisini çeken bir şeyler vardı. Oli bunun iyiye işaret olduğunu düşünüyordu ama ben o kadar emin değildim.

Kardeşimin kurtarılabileceğine inanmıyordum.

Özellikle de onu yaşatıp yanımda tutmak için bu kadar çabalayan taraf olduğumdan, bunu itiraf etmekten biraz utanıyordum ama bir kısmı kendi bencilliğimden, ailemden geriye kalan son kişiyi kaybetmek istemeyişimdendi. William'ın ölümü içimi parçalamıştı ve artık Nox'u hayatta tutma konusunda daha da kararlıydım.

Nox bu gerçeği ofisimde sarhoş hâlde ettiği saçma sapan laflarla defalarca yüzüme çarpmıştı, ben de orada öylece durup kabullenmek zorunda kalmıştım çünkü doğruydu.

Bu konuşmada ilgisini bu kadar çok çeken şey ne olabilirdi?

"Yakında döneceğiz, Bağlanan'ım. Merak etme. Henüz gücüne ihtiyaç duymadım ve Nöro gücümün sınırına hâlâ ulaşamadım. Bırakalım North ve Nox işlerini halletsinler."

Başıyla onaylayıp tekrar Nox'a baktı. "Başlarına ne geldiğini anlamayacaklar, iki Ölüm Taciri ve gücü Davies'inkiyle yarışan bir Nöro. Sorun olmayacağına eminim."

Bu, Oleander'ın Nox'un odada olduğunu kabul etmeye en yaklaştığı andı. Kaba davrandığı ya da taraf tuttuğu için değil, Nox onun ilgisini istemediğini tekrar tekrar kanıtladığı için böyle davranıyordu. Hatta o ilgiye maruz kalırsa kızı yıkmak için elinden geleni yapıyordu.

Bundan nefret ediyordum.

Onu anlıyordum.

Anlıyor olmaktan da nefret ediyordum.

Ayağa kalkıp yeleğinin kayışlarını son bir kez daha sıkıca bağladı. "Gidiyor muyuz yoksa burada durup anlamsız ve saçma sapan başka şeyler mi konuşacağız? Unser biz burada dururken güvende olmayacak."

Gryphon'ın yüz ifadesi sertleşti ama Oli başını her şey yolundaymış gibi salladı. "Hepiniz gideceksiniz, ben de iyi olacağım. Geri döndüğünüzde Gryphon'ın sana vedalaşma konusundaki davranışlarınla ilgili söyleyecek çok şeyi olacağından eminim."

Nox ona öfkeli bir bakış atıp başka bir şey söylemeden malzeme alanından çıktı.

İnleyip bir elimle yüzümü kapattım ama Oleander yanıma sokulup kollarımın arasına girdi. Gerçi sokulmasına gerek yoktu, onunla burada kalmayı bu dertlerle uğraşmaya tercih ederdim ve bunu ona söylemekle ilgili hiçbir tereddüt hissetmiyordum.

"Unser hepimiz için önemli biri. Aramızda sizinki gibi bir arkadaşlık olmayabilir ama onu kaybetmenin toplum açısından ne anlama geldiğini anlıyorum... Sadece bana bir söz verin, aptalca hiçbir şey yapmayacaksınız."

Oleander mükemmel biriydi. "Tabii ki yapmayız. Aptalca kelimesinin ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

Burnundan güldü, ardmdan ayak parmaklarının ucuna yükselip yanağıma hafif bir öpücük kondurdu. Umduğum veda bu değildi, yine de kabul ettim.

"Dudaklarından öpersem ikimiz de ayrılmanın daha da zor olacağını biliyoruz. O yüzden gerçek bir veda öpücüğü istiyorsan eve geri dön," derken sesi alaycılıkla doluydu. Sonra benden uzaklaşıp Gryphon'ı da aynı şekilde öptü.

Gryphon elini onun kalçasına koyup vücudunu kendine doğru çekti ve o bağırıp numaradan çırpınırken gerçek bir öpücük çaldı. Onları izlerken içimde bir sızı hissettim ama artık *Unser*'in ödünç alınmış zamanını harcıyorduk.

Yola çıkmamız gerekiyordu.

Kullanmak zorunda kaldığımız Nakilci'den pek hoşlanmamıştım ama işini yeterince iyi yapmıştı; küçük ekibimizi tek hamlede çatışma bölgesine taşımıştı. Alan yalnızca üç dört kilometre kadardı ama çevreleyen Siperler güçlüydü. İçerideki onlarca kişi dışarı çıkamıyordu.

Ama bize karşı yeterince güçlü değillerdi.

Diğer Taktik Ekibi ajanları içeride birlikte hareket etmeye hazır şekilde çevreye yayılırken, Gryphon'ın gözleri beyaza döndü ve içerideki bütün Siperlerin zihinlerine bağlanarak yeteneklerini kapatıp onları hareketsiz hâle getirdi.

İlerlerken vücudumdan kâbuslarımı saldım, elimde de silah vardı çünkü Çorak Bölgeler, elinizde her türden savunma seçeneği olmadan girilecek yerler değildi. Nox yanımdaydı, birlikte ilerliyorduk.

Genellikle yalnız çalışmayı tercih ederdi.

Fakat ona bakınca irisini çevreleyen karanlık bir halka gördüm, bağı bir şeyler hissediyordu. Göğsümdeki bağımı kontrol ettim ama her zamanki gibi sadece çatışmaya girmeden önce yaşadığım o gergin adrenalin vardı. Onunkiyle benimkinin arasındaki fark, onun bağının daha hassas olması mıydı yoksa daha

iyi bir ilişkileri mi vardı emin olamadım. Yine de etrafı tararken adımlarımı biraz yavaşlattım.

Bulabildiğim hiçbir şey yoktu.

Gryphon'la bakıştık ama omuz silkti, bizi uyaracak hiçbir şey duymuyordu. Her ne oluyorsa sadece Nox hissediyordu. Durup etrafa bakınacak vaktimiz yoktu.

Ancak sınır çizgisini aştığımız anda ben de hissettim.

Bu bir tuzaktı.

Yirmi İkinci Bölüm

Oli

Çalıştığımız hasar görmüş binaya fayans kutularını taşımaya yardım ederken bile kendimi huzursuz hissediyordum.

Gabe'le Atlas, Bağlananlarım uzaktayken uyumam, evde kalıp biraz dinlenmem için ikna etmeye çalıştılar ama şu anda yerimde durmam, hele ki uyumam kesinlikle mümkün değildi.

Bağlananlarımdan uzakta olduğum için büyük bir dikkat dağınıklığına ihtiyacım vardı, o yüzden ikisini de evlerde gece geç saatlere kadar çalışmaya ikna etmiştim. Gabe için sorun değildi çünkü mümkün olduğunca çok iş halledip insanları binalara yerleştirmek konusunda çok hevesliydi. Ne kadar yardımcı olabileceğinin çok farkındaydı ve bu işin sorumluluğunu üstlenmişti. Bunun North'un yükünü hafifletme çabası ve aynı zamanda benimle Sığınak'ta kalmasını sağlayacak bir uğraş olduğunu biliyordum.

Bir kez daha ayrılmamızdan çok endişeleniyordu ve bunun için ona hiç kızamıyordum.

Atlas'sa inşaat işinin gerçekten sinir bozucu olduğunu düşünüyordu. Hızlı öğreniyordu ve Gabe'e kesinlikle büyük yardımı oluyordu ama hâlâ deneyimsizdi, aşırı baskın bir erkek olan Bağlanan'ım bu gerçekle mücadele ediyordu. Şu anda devasa yatağımda film izlerken akşam yemeği yemeyi buna tercih ederdi ve uzun gününü daha da uzattığım için kendimi biraz suçlu hissediyordum.

Gabe, Atlas homurdanıp tekrar işe dönene kadar ona takılmaya devam etti.

Gabe kutuları benden alıp durmaları gereken yere istiflerken, "İyi olacaklarını biliyorsun, değil mi? Bir tane Ölüm Taciri göndermek bile işi halletmek için yeterliydi ama iki tane göndermek? Siktir, neredeyse aşırıya bile kaçmış olabiliriz, Oli," dedi.

Son birkaç gün içinde onarımlarda çalışacak büyük sayıda gönüllüyü koordine etmeyi başarmıştı, o yüzden şimdi insanların taşınabileceği daha fazla konut hazırlamak konusunda kaldığımız yerden devam ediyorduk. North önceliği değiştirmiş, aileleri evlerine yerleştirmekten ülkede genelinde yerinden edilmiş ve hedef alınan daha fazla Üstün Yetenekli kişiyi kabul etmeye çevirmişti.

Şimdiye kadar mümkün olduğunca çok kişiyi alabilmek için her evde iki veya daha fazla ailenin birlikte yaşaması sağlanmıştı. Bu durumdan hoşlanmadığını yüksek sesle dile getiren birkaç kişiyse, Direniş'in Sığınak'a sızmasının ardından tamamen susturulmuştu. Hayatlarında daha önce hiç olmadığı şekilde kurtarılmaları ve güvenliklerinin önceliklendirilmesi, hepsinin fikirlerini değiştirmişti. Güvenlik, anlayış ve temel ihtiyaçlarının karşılanması insanların desteğini kazanmak konusunda çok işe yarıyordu.

Bildiğim kadarıyla yalnızca bir avuç Üst Kademe Aile hâlâ şikâyetçiydi ve onlarla şahsen ilgilenmeye fazlasıyla hazırdım.

North da yavaş yavaş o noktaya yaklaşmaya başlamıştı.

İç çekip elimin tersiyle alnımdaki teri sildim. "Orada kimin olduğunun önemi yok. Sizlerden ayrı kalmak konusunda her zaman böyle hissedeceğim. Özellikle bu kadar tehlikeli bir

durumda, diğer Taktik Ekibi ailelerinin nasıl idare ettiklerini anlamıyorum."

Gabe omuz silkip Atlas'a kutuları nereye istiflemesi gerektiğini gösterdi. "Gryphon'ın takımındaki Taktik Ekibi ajanlarının büyük kısmı hâlâ bağlanmadı. Çoğu, Sawyer'ın kan bankasıyla yaptığı çalışmalar sayesinde neden hâlâ Esas Bağlarını bulamadıklarını öğrenmeyi umuyor."

Başımla onaylayıp iç geçirdim, mantıklıydı. Yine de aklım hâlâ Bağlananlarımın başına gelebilecek bütün o korkunç senaryolara kayıyordu. Mantıksızdı çünkü hiçbirinin ağır yaraları ya da çok dramatik bir şeyi benden saklayabilmesinin yolu yoktu ama beynim bütün o "ya şöyle olursa, ya böyle olursa" ihtimallerini düşünmeden edemiyordu.

North kardeşiyle aramdaki Bağ henüz çok tazeyken arkada kalmam konusunda çok ısrarcı olmuştu ama Nox da aynı ısrarla arkada kalmayı reddetmişti. Çoğu zaman olduğu gibi North'la Gryphon, onunla tartışmaktansa isteğine boyun eğmeyi tercih ettiler. Onlara hak versem de geride kalmış olmak içimi kemiriyordu.

Bana ya da gücüme ihtiyaç duyup duymadıklarını düşünmeden edemiyordum. North, Direniş'in saldırısıyla ilgili durumu, Atlas'la ikimiz gelmeden önce gayet iyi idare etmişti ama ona verdiğim güç takviyesinin, aynı anda çok daha büyük grupları ortadan kaldırabilmesini sağladığı da inkâr edilemezdi. Oraya girip bir an önce çıkmalarını istiyordum ve güç takviyesi kesinlikle işe yarardı.

Aynısını Nox'a da yapabilseydim? Etkileri büyük olurdu, bundan emindim.

Gabe başını onaylarcasına sallayıp kutu yığınlarından birine oturdu, bir su şişesinin kapağını açıp bana uzattı, ardından yarısını tek seferde içti. "Artık North'un tamamen risk ve fayda dengesiyle ilgilendiğini anlamış olman lazım. Daima göze alabileceği risklerin hesabını yapar. Meclis üyesi olarak yaptığı en

büyük şeylerden biri bu. Sığınak'a çok erken taşınmanın riskleri çok büyüktü, burada yaşanabilir mülklerimiz olmasına rağmen Draven'da o kadar uzun süre kalmamızın sebebi buydu. İçeriye tehlikeli birini sokmamamız için Gryphon'ın nüfusun mümkün olduğunca büyük kısmını taraması gerekiyordu. Nox'la ikiniz söz konusu olduğunda da aynı şekilde." Konunun Atlas için herkesten daha hassas olduğunu bilerek bir an ona baktı ama ne diyeceğini duymak istiyordum.

Atlas hemen patlamayınca Gabe konuşmaya devam etti. "İkinizin arasındaki uçurumu kapatmanın yollarını bulmaya çalışıyor ama şu anda Nox'u yeniden tetikleme riski çok yüksek."

Atlas homurdanıp ayakkabısının ucunu beton zemine vurdu, etrafında küçük bir toz bulutu oluştu. "Yani Oli'yi feda etmek sorun değil mi?"

Omuz silktim. "Hayır, iyi olduğum ve bununla başa çıkabileceğim konusunda ona yalan söylemediğimi biliyor ve bana güveniyor... ki gerçekten iyiyim."

Gabe de omuz silkti. "Nox'la farklı şekilde başa çıkıyor olsaydın North şimdiye kadar müdahale ederdi. Nox'un dibe vurduğu son seferde hepimiz buradaydık, dürüst olmak gerekirse sen anlamıyorsun, Atlas. Anlayamazsın çünkü burada *değildin* ve görmedin. Oli'yi feda etmeye istekli değilim ama kendi başına idare etmekte iyiyse o zaman konuyu North'a bırakmaktan memnunum. North bizi daha önce hiç yanlış yönlendirmedi. Herkes, yeteneği yüzünden onun canavar olduğunu iddia etse de mesele topluluğuna yardım etmek olunca elinden gelen her şeyi yapmaya hazır ve bu konuda gerçekten çok iyi."

Bağlananlarımdan birinin, diğerini bu kadar övmesi göğsümde sıcacık bir his yarattı. Gabe'in hepsiyle iyi bir ilişkisi olduğunu zaten biliyordum ama birbirlerine böyle göz kulak olmaları bana güven veriyordu.

Atlas'ın da grubun içinde yerini bulduğunu bilmek –her ne kadar durmadan soru sorup her şeyi didiklese de– aynı şekilde

büyük bir rahatlıktı. Bunun, çocukluğuna ve ailesine verdiği tepkiden kaynaklandığını biliyordum. Sadece ikimizin de güvenliğinden emin olmak için her şeyi sorgulayıp her meselenin kökenine inmesi gerekiyordu.

Belki bir gün Nox'u, hayatını ele geçirip onu kontrol etmek isteyen kötü, manipülatif bir Bağlanan olmadığıma ikna edebilirsem Atlas'ı da ona biraz nefes alma şansı vermeye ikna edebilirdim.

Aynı anda iki mucize istemek o kadar da büyük bir mesele sayılmazdı, değil mi?

Yaklaşık bir saat sonra ihtiyacımız olan kutuların hepsini açtık ve Gabe'le ikimiz fayans döşeme işine geçtik. Gabe, kendi payıma düşeni yapmama izin verirken, Atlas da odada yapacak başka bir şey kalmadığından emin olana kadar ikimizi bir süre izledi, sonra başka bir odada alçıpan yerleştirmeye geçti. Bu işte, fayans döşemek gibi titiz işlere kıyasla çok daha iyiydi. Bense fayansları yerleştirmenin tekrarlayan hareketinde huzur buluyordum.

Gabe sessizlik içinde çalışmaktan memnundu, ikimiz de düşüncelerimizde kaybolup işimize odaklandık ve birlikte yavaş yavaş odasın diğer ucuna doğru ilerledik. Neredeyse kapıya ulaşmıştık ki omzumda keskin bir acı hissettim, bunun sadece bir anlamı olabilirdi.

Bağlananlarımdan biri yaralanmıştı.

"Beni küçük bir maceraya çıkmaya ikna ettiğin son seferde, neredeyse işimi, bütün arkadaşlarımı ve hayatımı kaybediyordum, Fallows. O yüzden hayır, seni hiçbir yere götürmeyeceğim."

Durumu toparlayıp Kieran'ı Bağlananlarımıza ulaşabileceğime ikna etmeye çalışırken fiziksel olarak bütün irademle bağımı göğsümde tutmam gerekti.

Bağlananlarımın ikisi de içimde yaşanan bu savaşı hissedebiliyorlardı ve Gabe, Kieran'a bir bakış attı. "Söylediğini yapmazsan ruhun emilecek çünkü bağı şu anda senden hiç memnun *değil*."

Sage'in bakışları tedirginlikle ikisinin arasında gidip geldi, kaşları çatıldı ve Kieran'a baktı. "Yani, bu sefer en azından onu *North* ve *Gryphon*'a götürüyorsun. Ona da kızamazlar, değil mi?"

Kieran son derece alınmış şekilde, "Cidden mi? Gerçekten bu konuda Bağlanan'ın yerine Oli'nin tarafını mı tutuyorsun?" dedi.

Sage mahcup mahcup sırıttı. "Biraz da mecburum. Kanka olmanın gereklilikleri."

Atışmalarına alayla güldüm ama bağım bu kadar öfkeli hissederken çevremde söylenenlere odaklanmak gerçekten zordu. Omzumdaki ağrı hâlâ aynı yerdeydi ve bu da her kim yaralandıysa henüz iyileştirilmediğinin kanıtıydı.

Bağımın *tepesi atmıştı*.

"Peki ne yapacaksın? Oraya varıp onu iyileştirdikten sonra... doğrudan eve mi döneceksin? Bu sefer yanında geliyorsam neler planladığını bilmem lazım, Fallows. Ayrıca plana sadık kalacağını ve ilk fırsatta ortadan kaybolmayacağını da bilmem lazım."

Derin bir nefes aldım, omzumda Bağlanan'ımın acısının silik hissini görmezden gelmeye çalışarak ve olabildiğince sakin bir sesle, "Yaralanan her kimse onu bulup iyileştireceğim. Sonra bulabildiğim bütün Direniş pisliklerini tek tek öldürüp işi bitireceğim. Sonra Unser için gereken her türden toparlanma sürecine yardımcı olacağım ve ardından hepimiz grup hâlinde buraya geri döneceğiz. Bağımın onları orada bırakmama izin vermeyeceğini biliyorum, o yüzden girip çıkma operasyonu olmayacak. Hepimiz göreve katılmaya gidiyoruz," dedim.

Gabe başıyla onaylayarak bana eşlik etti, sonra kendi göğsüyle Atlas'ınkini işaret etti. "Biz de gideceğiz çünkü Bağlanan'ım Direniş'le yüzleşmeye giderken benim yine burada kalmam söz konusu bile olamaz. Atlas, güçlerini Bağlanan grubumuzdaki diğer insanlara nasıl aktarabileceğini çözdü ve ben de aklıma

gelebilecek en büyük, en dişli yaratığa dönüşüp üzerime düşeni yapacağım. Bu görevlere yeterince katıldım, payıma düşeni yapabileceğimi ikimiz de biliyoruz."

Kieran gözlerini devirdi. "Derdim o değil, Gabe. Shore ve Dravenların Bağlananlarını, onların rızası olmadan Çorak Bölge'ye götürmek ve Fallows'un dikkatlice düşünülmüş planları tamamen sorunsuz ilerlese bile yaşanacak şeyleri dert ediyorum."

Omuz silktim. "Benim arkadaşımsan bilmen lazım: Her zaman ani kararlar alacağım ve bir çatışma varsa –özellikle Bağlanan grubum ya da arkadaşlarım işin içindeyse– oraya koşacağım."

Sage başını sallayarak onayladı. "Buna kızamazsın, Kieran. Her seferinde peşimden koşup beni içinde bulunduğum yeni krizden kurtarıyor. Sadece hayatımın sürekli boka sarması yüzünden Oli kaç kere berbat durumların içine düştü, bir düşün."

Tamam, konuşmanın böyle ilerlemesini planlamamıştım ama Kieran'a şimdiye kadar etki eden ilk şey buydu.

Dişlerini sıkıp tuttuğu nefesi verdi. "Pekâlâ. Oraya gideceğiz. Birlikte kalacağız. Kimse kovboyluk yapmayacak. Shore'u bulana kadar komutan benim. Bana bak, Bassinger. Komutan *benim*."

Atlas ifadesizce ona baktı sonra dudaklarında yavaşça bir sırıtış belirdi. "Tabii ki öylesin. Oli'nin bağı çıkıp oyuna katılmak istediğine karar verene kadar komutan sensin. O zaman hepimiz komutanın o olacağını biliyoruz çünkü savaş alanında koşulsuz güvenip her emrine uyacağım *tek kişi*, Bağlanan'ımın bağı olur."

Kieran'ın gözleri benimkilere kaydı, sonra şok edecek şekilde, "Katılıyorum. Taktik üniformanı giy," dedi.

Tam anlamıyla mucizeydi.

Hepimiz on dakikadan kısa sürede giyinip yola çıkmaya hazır hâle geldik, herkes hızlı ve verimli biçimde hareket etti. Sage veda etmek için bizimle North'un ofisine kadar yürüdü, tam ayrılmak üzereyken Felix de geldi.

Kieran'a bakıp başıyla selam verdi, ikisi de aynı Bağlanan grubuna ait olduklarını keşfettiklerinden beri kendi aralarında

bir dostluk kurmuşlardı. Ardından bana döndü. "Bağın yaralarını tamamen iyileştiremezse yaranın etrafına bandaj koyup baskı uygulaman gerek. Önceliğin kan kaybı olmalı. Enfeksiyon ve hareket kabiliyetini sonra düşünürüz, tamam mı? Senin yapamadığını ben hallederim."

İşte Felix bu yüzden, Bağlanan'ım olmayan insanların içindeki en sevdiğim beş kişiden biriydi.

Minnettarlıkla gülümsedim. "Ne olursa olsun onları sana geri getireceğim. Bağım tamamen iyileştirse bile sana getirip kontrol ettireceğim ama teşekkür ederim. Taktik Ekibi'ndeki yardımım dokunmayacak diğer üyeler için bilmem iyi oldu."

Felix yüzünü buruşturdu, gözleri tekrar Kieran'a kaydı. "Ne olur ne olmaz diye, beni de götürmen gerekmez mi? Direniş'ten birinin Draven Bağlanan grubundan birini yaralayabilmesi diğerleri için de hayra alamet değil."

Felix daha cümlesini bitirmeden Kieran başını iki yana sallamaya başladı. "Sen Sage'le kalıp onun güvende olmasına dikkat edeceksin. Biz uzaktayken burada elimizden geldiğince çok adamımızın kalması gerek. Oli'nin Bağlananlarının Direniş tarafından bir numaralı hedef hâline getirilmiş olması ya da Nox'un kendini bir şeyin önüne atmış olması çok muhtemel. Vardığımızda birliklerimizin büyük kısmının sağlıklı olacağını umuyorum."

Mideme yumruk yemiş gibi oldum.

Kulağa fazla iyimser geliyordu. Omzumdaki zonklama hâlâ sabitti ve yaralanmanın nasıl gerçekleştiğini düşünmek bile istemiyordum, hele ki içlerinden birinin bunu kendine bilerek yapmış olma ihtimalini...

Ancak Kieran haklıydı, hiçbir şeyi düşünmeden kendini öne atmak tam da Nox'un vereceği tepki olurdu. Her zaman, en iyi zamanlarda bile yeteneğine çok güveniyordu ve kendi sağlığı konusunda da biraz pervasızdı.

Gitme vakti geldiğinde söylenmesi gereken her şey çoktan söylenmiş ya da korkularımızı sesli dile getirmek fazlasıyla ürkütücü olduğu için aramızda sessizce havada asılı kalmıştı. Sage'e güven verici olduğunu umduğum bir gülümsemeyle baktım, sonra Bağlanan'ına döndüm.

Kieran, "Cehenneme hazır olun," deyince hepimiz derin bir nefes alıp koluna yapıştık, Nakil yüzünden çıkan *pat* sesi kulaklarımda yankılanırken Çorak Bölge'ye vardık.

Her yer kan gölüne dönmüştü.

Ayaklarımız yere tekrar basar basmaz midem her zamanki gibi isyan etti ama çevremdeki ölü bedenlerle ve enkazla dolu alanı gördüğüm anda yediğim yemeğin hepsini çıkardım.

Neyse ki ayakkabılarımıza bulaştırmamıştım.

Kieran midemi boşaltmamı tamamen görmezden gelerek, "Burada açıktayız, hareket etmemiz gerek," deyince tuhaf şekilde minnettar oldum.

Gabe'le Atlas tepkilerinde genellikle olduklarından daha soğukkanlılardı ama iki büklüm eğildiğim anda ikisinin de ellerini üzerimde hissettim. Atlas destek olmak için kolunu belime doladı, Gabe'se yüzümün önüne düşen bir tutam saçı kenara itti.

Elimin tersiyle ağzımı silip, "İyiyim, gidelim," diye mırıldandım.

Şu anda ülkenin tam olarak neresinde olduğumuzu bilmiyordum, kimse bu Çorak Bölge'nin nerede olduğunu söylememişti ama az ileride bir grup yanmış meşe ağacı vardı, oraya doğru ilerledik, biraz olsun siper olabilirlerdi. Kieran sanki her an pusuya düşürülecekmişiz gibi bir tavırla etrafa bakınıyordu, benimse gözlerim sürekli ceset yığınlarına kayıyordu.

Çok fazlalardı, bazılarında Taktik Ekibi üniforması vardı ama neyse ki çoğunluk Direniş mensubuna benziyordu.

Kieran bizi ağaçların arkasına güvenli bir şekilde sakladıktan sonra sessizce, "Buranın böyle görünmemesi lazımdı," dedi. "Burası yeni bir Çorak Bölge. Henüz böyle görünmemesi lazımdı."

Zorla yutkundum, başımı sallayıp omuz silktim. "Senin de dediğin gibi North, Nox ve Gryphon geldikten sonra muhtemelen taktik değiştirip daha fazla adam gönderdiler. Saldırı pozisyonundalarsa akıllıca olan bu olurdu."

Dudaklarını birbirine bastırarak başıyla onayladı, etrafa göz gezdirdikten sonra sessizce küfretti. "Onları bulmak için kendimizi büyük ölçüde riske atmamız gerekecek ve ihtimalleri aklıma getirmek istemiyorum, Fallows. Gabe'le benim tecrübem var, Atlas kurşun geçirmez... bağının ortaya çıkması yardımcı olurdu ama bu da başlı başına bir risk. Belki de gruplara ayrılmayı düşünmemiz lazım."

Hasiktir.

Bir an düşündüm, ardından çözüm kulağımın arkasında küçük bir nefesle ortaya çıktı.

O kadar barizdi ki kendimi aptal gibi hissettim.

Elimi uzatıp Brutus'ü aldım, yere indirip tam boyutuna gelmesini bekledim ve hızlıca sivri kulağının arkasını kaşıdım.

"Nox'u bulmanı istiyorum. North'la Gryphon'ı da ama Nox'la arandaki bağ seni ona çok daha hızlı götürür. Kimin yaralı olduğunu öğrenmemiz ve onlara olabildiğince hızlı ulaşmamız gerek. Benim için gidip onları bulur musun, bebeğim?"

Bir süre bana siyah boşluk gibi gözleriyle baktı, başını sanki düşünüyormuş gibi yana eğdi sonra gözle takip edemeyeceğim kadar hızla harekete geçti.

O duman silüetine dönüşürken doğruldum. Atlas elimi tuttu, gözlerinde beyaz bir halka parlıyordu. Onu böyle görmeye alışık değildim çünkü gücü genellikle içgüdüsel çalışıyordu ama gücünü

başkalarına aktarabilmek için pratik yaptığını biliyordum ve şu anda kurşun geçirmez olmam gayet muhtemeldi.

Gabe her zamanki neşeli hâlinden daha ciddi ve düşünceliydi, çevremizdeki hasara eleştirel bir gözle bakıyordu. Daha önce de sahada bulunmuştu, Bağlanan grubundaki bağlantıları ve güçlü yeteneği ona erken çıkış izni sağlamıştı, şu anda benden farklı olarak neleri görüp değerlendirdiğini merak ediyordum.

Atlas dikkatle Kieran'a bakarken, "Yani şimdi o kâbus yaratığın onları bize getirmesini mi bekleyeceğiz? Yanlış anlama, ayrılmaktan daha iyi bir plan ama değerli zamanımızı kaybediyoruz," dedi. Şimdiye kadar planla ilgili hiçbir şeyi sorgulamamıştı, hepimizin plana sadık kalmaya kararlı olduğunu umuyordum.

Gabe omuz silkti. "Uzun sürmeyecek. Brutus muhtemelen çoktan onlara burada olduğumuzu haber vermiş ve onları buraya getiriyordur. Kâbus yaratıklar düşündüğünden çok daha faydalılar."

Onlara ulaşıp iyi olup olmadıklarını öğrenmek için can atıyordum.

Ama yapamazdım. Onlarla zihin bağlantımız aracılığıyla konuşarak dikkatlerini dağıtmak ya da ürkütmek istemiyordum. En ufak bir dikkat dağınıklığının herhangi birinin ölümüne sebep olabileceğinin fazlasıyla farkındaydım ve o riske değmezdi.

Bağım göğsümde ısınmaya başlayıp uzuvlarıma doğru yayıldı ve tehlikenin yaklaştığını hissederek kontrolü ele almaya hazırlandı, tam o sırada yaklaşan ayak seslerini duydum.

Kieran hepimize sessiz olmamızı işaret etti ve tabancasını çekip etrafımızda dolaştı, vücudunu ağaçla bizim aramıza siper ederek beni tehlikeden etkili şekilde korudu.

Önümüzdeki Siper sınırından en az otuz kişilik büyük bir Direniş grubu geçti, ön saflara geldiler ve geçtiğimiz aynı zayıf noktadan içeri girdiler.

Varlığımızı ânında fark ettiler.

İçlerinden biri, "Çocuk gibi korkup saklanıyorsunuz, işte bu yüzden boktan koyunlara karşı bu savaşı biz kazanacağız, millet!" diye bağırdı ve bağım dışarı çıkmak için zihnimde sertçe çırpınmaya başladı.

Derin bir nefes aldım, bugün kontrol bendeyken alacağımı düşündüğüm son nefesti bu, sonra bir hırlama sesi duyuldu ve karanlık çöktü. Nefes kesiciydi.

O grubun parçalanışını izlerken kelimenin tam anlamıyla nefesim kesildi.

Hepsi kendilerini savunmaya çalışmıştı ama insan karanlığa ve dumana karşı nasıl savaşırdı ki? Yaratıkların keskin dişleri onları lime lime ederken kollarını sağa sola savurdular, hepsinin fazlasıyla hak ettiği kanlı bir ölümdü.

Karanlığın içinden bir anda Nox ortaya çıktı, Brutus de itaatkâr şekilde yanında yürüyordu. Ölümün vücut bulmuş hâli gibiydi, her tarafına kan sıçramıştı ama sadece kısa bir bakışla bile sapasağlam olduğunu ve hissettiğim yaralanmanın ona ait olmadığını anlayabilmiştim.

Rahatlama ve korku midemde asit gibi birbirine karıştı.

Dudaklarımdan gergin bir kıkırtı kaçtı. "Tam zamanında geldin, sağ ol. Kieran'ın talimatlarını hiçe sayıp bu işle kendi başıma başa çıkmak zorunda kalmam gerekecek sanmıştım."

Saf korku ifadesiyle ayakta kalan son adam, bıçağını eline alıp kanlı bir ölümle yüz yüze gelmiş birinin umutsuz çabasıyla üzerimize atıldı. Nox hızla harekete geçti, aramıza girerek hiç zorlanmadan silahının kabzasıyla adamı bayılttı. Zaten kemik yığını gibiydi ama kâbus yaratıklar onun bu hâline aldırmadan parçalamaya başladılar.

Kieran yüzünü buruşturup bakışlarını kaçırdı.

"Burada kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun, Zehir? Bağını çıkar da işe yarar bir şey yap."

Artık bağım konusunda takıntılı hâle gelmiş gibi görünüyordu. "Teşekkür edip devam etsen ne olur? Bence o kadar da zor değil," dedim sertçe.

"Sen de işe yarar bir şey yapmayı dene artık, burası gezi alanı değil. İnsanlar ölüyor."

Bağım iğnelemelerine tepki vermedi ama sinirim fena hâlde tepki verdi. Bir sonraki Direniş takviyesini hissettiğim anda gücümü serbest bırakıp tüm askerleri aynı anda öldürdüm. On beş adam küçük grubumuzu fark edemeden göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu.

Atlas'ın avucumdaki eli kasıldı ama omuzlarını biraz dikleştirdi, artık karşımıza çıkacak her şeye hazırdı.

"Böyle mi? Direniş'ten olup olmadıklarına bakmadan hepsini öldüreyim mi? Bağımı yine serbest bırakayım da her yeri temizlesin ve biz de bunu zafer mi sayalım?"

Öne doğru eğildi, gözleri kararsa da kendi sesiyle konuştu. "Evet. Zaten birbirlerini öldürüyorlarsa artık kurtarılacak bir yanları kalmamış demektir. Hepsini temizle gitsin."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Oli

Kieran, Çorak Bölge'de Nox'la birlikte hareket ederken kendinden çok daha emindi.

Birkaç saat önce geldiklerinde neler olduğuna, burada kendilerini bekleyen pusu ve Direniş'in Bağlananlarımdan birini ele geçirmek için gözden çıkarmaya razı olduğu muazzam kaynaklara dair hızlı ve kabaca bir özet geçmişti. Kimsenin aklında bu planın ne olduğu konusunda ufacık bir şüphe yoktu. Silas Davies'in Bağlanan grubumu istediğini çok açık şekilde belli etmişlerdi.

Adam gerçekten de hepimizi yakalayıp elinde tutabilecek kadar güçlü olduğunu sanıyordu.

Aptal, aptal adam.

Nox'un anlattıklarını dinleyene kadar sakin kalmayı başardım ama o anlatmayı bitirdiği anda ayrılmakta ısrar ettim, gözlerim hâlâ maviydi ama bağım sesime biraz yansımıştı, şu an o da benim kadar sabırsızdı.

Bağlananlarımı bulmam gerekiyordu.

Hepimiz birlikte ilerledik, Nox bizi North'u son gördüğü yere doğru götürürken her yerde onlara dair izler bulduk. Parçalanmış cesetler ve bazen kâbus yaratıkların arkalarında bıraktıkları o yeşilimsi asidik sıvı vardı.

Bölge yokuştu ve çukurlarla doluydu, bu da burayı tam bir pusu alanına çeviriyordu. Yokuşları her çıkmaya başladığımızda bir anlığına açıkta kaldığımızı, önümüzdeki vadilerde ya da yan taraflarımızda kimlerin saklanıyor olabileceğini göremediğimizi biliyordum, bu da bizi devasa, hareketli bir hedef hâline getiriyordu.

Fakat Nox etrafı keşfetmeleri için kâbus yaratıklarını dört bir yana salmıştı; pusuya yatmış düşmanlarımızı bulduklarında çığlıklar ve silah sesleri yankılanıyordu. Bağım göğsümde ve uzuvlarımda hâlâ sıcaktı, sınırda bekliyordu ve nihayet kendimi bırakacağım o ânı kolluyordu ama ben henüz vazgeçmeye hazır değildim. Bağlananlarımı görmek ve iyileştiklerinden emin olmak istiyordum.

Bacaklarım yeniden hızlandı.

Atlas benimle yan yana yürüyordu, hâlâ yakın kalıp yeteneğini beni tam anlamıyla korumak için kullanmaya kararlıydı. Gabe'le Kieran'sa arkamızdalardı, Gabe'in bir gözü bendeydi, diğeri kâbus yaratıkların gözden kaçırdığı birileri olur mu diye etrafı kolluyordu.

Kaçıracaklarını sanmıyordum.

Nox aniden durup arkasını dönmeden, "Ana savaş şu tepenin ardında. Orada başka bir Siper var, o yüzden hiçbir şey duyamıyorsunuz. Onu geçince sanki bir portalın içinden geçmişsiniz gibi hissedeceksiniz. North içeride. Ben de oradaydım. Gryphon, Unser'e ulaşmak için ön saflara doğru ilerliyor, bizden tarafa gönderdiklerini de el birliğiyle temizliyorduk. Yanında küçük bir ekibi vardı. Bence yaralanan o ama yine de ilerlemeye devam edecektir. Unser'i almadan geri çekilmemeye karar vermiştik."

Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Henüz onlara söylememiştim ama planım sadece yaralı olanı bulup iyileştirmek değildi. Diğerlerine de güç aktarımı yapmaya başlayacaktım. Hepimiz güvende olana kadar düşmanlarımızın ölülerinden güç alıp bunu Direniş'in geri kalanına karşı kullanılacak bir silaha dönüştürmek için kullanacaktım.

Bu plan beni canavara dönüştürecekse de umurumda değildi.

Kieran, "Bassinger, ne olursa olsun Fallows'la kal. Artık hepiniz birbirinizle zihin bağlantısından konuşabiliyorsunuz, değil mi? Kullanın," dedi, sonra birlikte son yokuştan aşağı inip Çorak Bölge'deki cehennemin bir sonraki evresine geçtik.

Ateş yüzünden hemen ayrıldık, üzerimize doğru gelen bir ateş duvarı vardı ve hepimizin kaçıp siper alması gerekti. Atlas beni devrilmiş bir kamyonetin arkasına itti, aniden ayaklarımızın altında beliren asfaltın üzerinde sendeleyerek bir tür yola çıktık. Görüş alanımız dardı ve saçlarımın alev almasını engellemek için başımı eğmek zorundaydım.

Brutus kamyonetin yanından dolaşıp alevlerin sıcaklığından etkilenmeden yürüdü, beni gördüğü anda usulca oturdu.

Nox hâlâ zehir olarak görse bile bağı beni güvende tutmak istiyordu.

Atlas beni iyice çömelmeye zorlayarak vücudunu tamamen üzerime siper etti. Etrafımızda çığlık sesleri vardı ve tarif edilemez bir dehşetle yanmış et kokusu üzerimize yayılıyordu.

Atlas'ın kusmamak için kendini zorlar gibi bir ses çıkarması, midemde kalanların çalkalanıp durması yüzünden kendimi biraz daha az kötü hissetmeme neden oldu.

Etrafıma bakınıp yanımızda daha rahat pozisyon bulabileceğimiz küçük bir alan gördüm. Tamamen çömelip kamyonetin kenarından sürünerek oraya doğru ilerledim, boşluktan sıkışıp geçtim. Atlas da benimle geldi. Durunca onun aynı boşluktan geçip geçemeyeceğini düşünerek endişelendim çünkü geçemeyeceği barizdi ama sadece iki elini yanlara koydu ve gücü karşısında metalin ıslak kâğıt gibi bükülüşünü izledim.

Metal bir yığına dönüşmek üzereyken ona baktım ve öyle düşünmemem gerekse de bunun çok seksi bir hareket olduğunu düşündüm.

Hadi Gabe, durumunu bildir. Kaşlarının hâlâ yerinde olduğunu söyle bana.

Gerginliği hafifletmeye çalıştım ama yeniden nefes alabildiğim için nerede olduğu hakkında deli gibi endişeleniyordum.

Kieran'ı yeni bir yüze ihtiyacı kalmadan oradan çıkardım. Nox yanımızda. Şu anda kâbus yaratıklarını, Ateş'i ortadan kaldırmaları için gönderiyor. Sadece biraz bekle, Bağlanan'ım.

Söylemesi kolaydı.

Göz ucuyla birkaç adım ötemize sığınmış bir Direniş üyesi gördüm. Brutus küçücük büzülmüş bu figüre karşı bizi uyarmadı, bağım da ona tepki vermedi ama göğsüne çapraz asılmış bir silah ve üzerinde düşmanımız olduğunu açıkça belli eden bir yelek vardı.

Bu riski göze alamazdım.

Başını kaldırdığı anda onu etkisiz hâle getirmeye karar verdim. Gençti, benim yaşlarımdaydı ama korkmuş görünmüyordu. O... ölmeye hazır görünüyordu.

Böyle olması içimi rahatlatmış mıydı?

Mutsuzsa onu öldürürken daha az mı suçluluk hissetmeliydim?

Elimi ruhunu alacakmışım gibi kaldırdım ama kanla kaplı patikanın üzerinden göz göze geldik ve... yapamadım.

Ruhunu alamadım.

Yani, alabilirdim. Gücüm yerinde duruyordu, ruhunu çekip tüketmemi bekliyordu ama bağım bile durmuştu, tereddüt ediyordu.

Onu sağ bırakmam gerekiyordu.

Bağımın beni yanlış yönlendirmediğini umarak elimi indirip yutkundum. Yanlış yönlendiremezdi, değil mi? Çünkü bağım,

Bağlanan grubumuzun dışındaki herkesi öldürmeye bu kadar hazırken şu an istememesinin bir anlamı olmalıydı.

Değil mi?

Sikeyim.

Neden bu kadar zordu?!

Atlas, kızı fark edip bana bir bakış attı ama başımı iki yana sallayarak onu durdurdum, henüz diğerlerine bahsetmeye hazır değildim. Nox'un onu öldüreceğini biliyordum ve... neden benim aynı şeyi yapmak istemediğimi çözememiştim.

Alev duvarı nihayet sönene kadar bekledim, havada yeni çığlıklar yankılanırken hamlemi yaptım. Çömelmiş şekilde ona doğru koştum, Brutus'e de beni takip etmesi için seslendim. Yolda iki cesedin üzerinden garipçe atlayarak ilerlerken, bir Direniş Nakilcisi *pat* sesiyle kızın yanında ortaya çıktı ve silahını çekip tam göğsüme doğrulttu.

Bağım onunla ilgilenme şansı bulamadan kız elini kaldırınca adamın gözleri yuvalarında döndü ve bayılarak yere yığıldı. Sonra silahını onun kafasına doğrulttu, gözlerini kapatıp tetiği çekerek adamı ânında öldürdü.

Atlas sonunda bana yetişti, küfrederek beni vücudunun arkasına itti ama çoktan kızla konuşmaya başlamıştım. "Az önce kötü birini öldürdün ama sen de kötüsün," dedim.

Kız yutkunup etrafına bakındı. "Aslında kaçırıldım. Bana inanabilecek birini gördüm ve bu şansı kullanıyorum. Yardım et. Lütfen. Ne olur, beni oraya geri götürmelerine izin verme. Sen de Taktik Ekibi'ndesin, değil mi? Üzerindeki kıyafetlerden belli oluyor."

Atlas arkasından çıkmamı engelleyip öfkeyle, "Biz taksi değiliz, hayatım ve elinde Direniş'e ait bir silah tutuyorsun. Yandaş olmadığını mı söylüyorsun yani?"

Kız kaşlarını çatıp silaha baktı, belli ki kendini içinde bulduğu gerçeklikten kopuktu. "Alabilirsiniz. İstediğiniz her şeyi alabilirsiniz. Hatırladığım her şeyi anlatırım. Yeter ki beni de

götürün, lütfen... ya da öldürün. Oraya geri dönmektense ölmeyi tercih ederim."

Atlas kızın söyledikleri karşısında irkildi, zihin bağlantımızdan ona dokunup teskin etmeye çalıştım.

Ablam da aynı şeyi söylemişti. Oraya geri dönmektense ölmeyi tercih ettiğini söylemişti.

Elimi sırtına bastırdım, ona verebileceğim küçük bir güvenceydi ve sonra Nox'un üç tane kâbus yaratığının, bizim sıkışıp geçtiğimiz kamyonetin boşluğundan geçerek çıktıklarını gördüm. Diğerleri de bizi bulmuştu.

İlk gelen Kieran oldu, hemen silahını kaldırdı, kıza ateş etmesini engellemek için kolumu havaya savurmak zorunda kaldım.

"Hey! Kızı yanımıza alıyoruz, o yüzden öldürme planlarını burada bırak, Black!"

Kieran'ın kaşları alnına doğru yükseldi, Gabe dar aralıktan içeri geçerken Nox da hemen arkasından geldi. Asıl endişelendiğim, durumu anlatmaya fırsat bulamadan kızı öldürebilecek tek kişi oydu.

Atlas, "Adın ne?" diye sordu, içimden ona bir aferin verdim. Sormak aklıma bile gelmemişti.

"Aro. Aro Han. Austin'den bir öğrenciyim ve Direniş tarafından kaçırıldım... sanırım üç ay önce?"

Kieran sertçe kıza baksa da ben konuşmaya devam etmesini istedim. "Üç ay mı? Bu kadar kısa sürede eline silah mı verdiler?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, başımda biri vardı ama... köpek gibi şeyler onu yedi. Ben de silahı kaptım, o zamandan beri buradan çıkmaya çalışıyorum."

Atlas, Kieran'ın gözlerinin içine bakmak için omzunun üzerinden döndü. "Başında birinin olması demek, korunmaya değer bir yeteneği olduğunu gösterir. Nöro, güçlü olmalı."

Kieran bundan pek memnun olmuş gibi görünmedi. Sonra şaşırtıcı şekilde kararı onun adına veren kişi Nox oldu.

Kıza bir saniye boyunca baktı sonra gözleri siyahlaştı. "Onu Sığınak'a götürüp kilitleyin. Bağım da onun yaşamasını istiyor. Büyük ihtimalle yalakalık yapıyor ama şimdi durup çene çalınacak zaman değil."

Kieran soru sorma zahmetine bile girmedi, sadece Aro'nun kolunu tuttu ve ikisi o belirgin *pat* sesiyle ortadan kayboldular.

Bir an sessizlik içinde durduktan sonra hissettim.

Bağlanan'ım buradaydı.

Ateşe çekilen pervaneler gibi ona yöneldim, ayaklarım düşünmeme gerek kalmadan hareket etti. Atlas'ın arkamdan koşarken küfrettiğini duydum. Brutus yanımda kaldı ve August'un da bize doğru ilerlediğini gördüm, neredeyse ağlayacaktım.

Coşkuyla, "İşte benim güzel bebeğim! İyi misin? Bizim için bütün kötü adamları ve kadınları yedin mi? Tabii ki yedin, mükemmel oğlum benim!" dedim, dizlerimin üstüne çöküp sevmeye başladım.

Muhtemelen her zamankinden biraz daha dramatiktim ama onu burada görmek, North'un hâlâ hayatta ve iyi olduğunu bilmek rahatlatıcıydı çünkü kâbus yaratıklarının böyle mutlu mutlu ortalıkta dolaşabilmeleri bunun göstergesiydi.

Yüzümü August'un dumanlı kürküne gömdüm ve North'un nihayet bana ulaştığını, "Ne yapıyorsun burada?" demesiyle aynı anda hissettim.

Derin bir nefes alıp yüzümü August'un boynuna gömülü tutmak zorunda kaldım. Yüzümden, bu soruyu sorduğu için ne kadar sinirli olduğumun açıkça okunduğundan emindim. "İçinizden birinin yaralandığını hissettim. Sen değilsen şu anda Gryphon yaralı demektir. Bağım dışarı çıkıp tam anlamıyla bir öfke nöbeti geçirmesin diye elimdeki bütün beceri ve numaraları kullanmak zorunda kaldım. Sonra da etrafımdaki herkesi buraya gelmeme izin vermeye ikna etmeye çalıştım yoksa bağım kendi başına Sığınak'tan çıkıp sizi bulmaya gidecekti."

Başımı kaldırıp ona baktım, alnındaki teri silerken elinin bıraktığı kan izini gördüm. Yüzünde artık o sofistike meclis üyesinden eser yoktu. Burada Ölüm Taciri'ydi, etrafımızdaki adamların kâbusu olduğundan şüphem yoktu.

Etrafa göz gezdirdikten sonra beni kâbus yavrulardan uzaklaştırmak için elini uzatıp ayağa kaldırdı. "Bu kulağa mantıksız gibi geliyorsa özür dilerim, Oleander ama burada olman bizim açımızdan çok dikkat dağıtıcı. İşler planlandığı gibi gitmiyor."

Omuz silktim. "Gryphon'ın omzundaki kurşun deliği kadar dikkat dağıtıcı değildir herhâlde. En azından umarım sadece kurşun deliğidir ve daha kötü bir şey... değildir."

Terslemek istememiştim ama Gryphon'ın acısını hissetmekten sinirlerim iyice bozulmuştu.

Nox ikimize bir bakış attı, ardından arkamızdaki bir noktayı işaret etti. August'a doğru koştuğum esnada fark etmediğim bir bölgeydi bu. Oradaki Siper bir şekilde diğerlerinden farklıydı.

"Madem buradasın, bizim için şu işi de halletsen iyi olur," dedi.

Kaşlarımı çattım ama o anda fark ettim.

O parlak bölge, Direniş'in Nakilciler için kullandığı geçiş noktasıydı. Daha fazla Direniş üyesini getirmek için Siper uygulanmamış küçük bir boşluktu.

Biz orada dururken bir grup geldi; ânında savaşmaya hazır on iki adam.

Aro'yu bulduğumdan beri insanları öylece yok etmek konusunda biraz çekingenleşmiştim ama tek kasımı bile oynatmadan orada duran herkesi yok ettim. Cesetlerinin çimlere düşerken çıkardığı ses o kadar yüksekti ki içimde bir ürperti hissettim.

Hiç suçluluk duymadım.

North bunları yaparken yaşadığım içsel mücadeleyi izlerken gözlerini üzerime dikti. Bense omuz silkip ikimizi de ikna etmeye çalıştım. "Hiç suçluluk duymuyorum çünkü onların hepsi Direniş'in bir parçasıydı. Hepsi. Aro istisnaydı."

North, "Aro da kim?" diye kükreyince biraz irkildim.

Kaşları alnına doğru yükseldi, konuşmayı o çıldırmadan tamamlamak için acele ettim. "Direniş'te olup burada kendi isteği dışında tutulan birini buldum ve bağım onu öldürmek istemiyor. Hepiniz bağımın bizden daha fazlasını bildiğini ve ona güvenmemiz gerektiğini söylediniz. Eh, bu yüzden kız bizimle geliyor, yani *geldi* bile. Kieran onu hücrelere götürdü."

North bana sanki beni ilk kez görüyormuş gibi baktı. Sanırım gelişim biraz dengesini bozmuştu ve burada olmamla, Gryphon'ın yaralanmış olmasının haberiyle, bir de ondan ayrı kalmış olmamızla baş edemiyordu.

Yine de hâlâ soruları vardı, *tabii ki* olacaktı. "Bağından geldiğine emin misin? Sadece küçük bir kızı görüp duygusallaşmadığından emin misin?"

"Küçük bir kız değil. En az benim yaşımda ve kendi yaşımdaki milyonlarca insan öldürdüm. Tamam, bu kadarı biraz abartı oldu." Birileri ölüm sayım konusunda panik yapmadan belirtme ihtiyacı hissetmiştim.

Nox, ikimizin söylediklerine de gözlerini devirdi. "Benim bağım da aynı fikirdeydi. İkisi de onun canlı kalıp yanımızda olmasını istedi."

Söyledikleri North'un dikkatini çekti.

Ona doğru bir bakış attı ama Nox hiç aldırmadan, "Bütün araştırmalar içimizde yaşayan şeyleri dinleme konusunda daha iyi olmamız gerektiğini söylüyor. Ben kendi bağımı dinliyorum. Fallows da kendi bağını dinliyor. O bağın bir parçan olduğunu kabul edip onu dinlemen gerek, abi," dedi.

Off.

Bu girmek istemediğim bir tartışmaydı.

Gabe'e baktım, onun da benim gibi hissettiği yüzünden belliydi. Atlas yanımıza geldi ve North'a nazikçe başını sallayarak nakillerin durduğunu belirtti. Galiba sonunda bağımın geldiğini

fark etmişlerdi ve artık göndereceklerî herkesin sadece zayiat olacağını biliyorlardı.

Hepimiz derin bir nefes aldık, bu da sonraki büyük hatamız oldu.

Çorak Bölge'nin diğer tarafından bir patlama sesi daha geldi.

Havayı acı ve dehşet çığlıkları doldurdu, bacaklarıma yanık hissi yayıldı. Gryphon patlamaya yakındı.

Yüzümdeki dehşet ifadesi buradaki Bağlananlarıma bilmeleri gereken her şeyi anlattı. Acı bacaklarıma yayılırken kendi güvenliğimi tamamen hiçe sayıp koşmaya başladım. Kâbus yaratıkları önden gittiler, ben de patlamanın olduğu yere kadar enkazın üzerinden atlayarak peşlerinden koştum.

Zihnimden ona ulaşmaya çalıştım ama arada etrafından dolanamadığım bir boşluk, bir duvar vardı. Kalbim panikle küt küt atmaya başladı.

Gryphon'ın acısını hissedebiliyordum ama göğsümdeki varlığı hâlâ belirginken onun bilincinin açık ve hayatta olduğunu da biliyordum. Zihinsel bağlantımızı kapattığı için sinirliydim ama muhtemelen çok çok canı yandığı ve benimle konuşmaya odaklanamadığı için öyle yaptığını anlayabiliyordum.

Bu patlamayı yapanın Unser olmadığını umuyordum çünkü sadece birkaç gün önce tanıştığım Taktik Ekibi uzmanı, kendi adamlarına karşı böyle kullanıldığını öğrense çılgına dönerdi.

Kâbus yaratıklarıyla Çorak Bölge boyunca ilerlerken gözlerim siyahlaştı, görüş zaten kısıtlıydı ve birkaç kez Brutus ya da August beni tökezlerken yakalamak zorunda kaldı ama yavaşlamayı reddediyordum.

Direniş burayı savaş alanına çevirmeden önce burada neler olduğunu bilmesem de yerdeki moloz ve yanmış odun kalıntıları, burada birilerinin yaşadığını belli ediyordu.

Dumanların yükseldiği bölgeye ulaşmak için tırmanmamız gereken küçük bir tepe vardı. Tepeden aşağı kalabalık bir grup iniyordu, büyük kısmı Taktik Ekibi üniforması giyiyordu ve açıkça

bizim tarafımızdalardı, aralarında korkuyla kaçan birkaç Direniş üyesi de vardı.

Gryphon'ın Taktik Ekibi'nden tanıdığım birini görebilirim belki diye hepsinin yüzünü taradım ama tanıdık birini ya da işimize yarayacak başka bir şey göremedim. Kalabalık yaklaştıkça biz de biraz yavaşladık.

Onlar böyle hareket hâlindeyken iş daha da zorlaşıyordu, dengemi sağlamak için elimi kaldırdım. Yokuştan inenlerin arasında sadece Taktik Ekibi ajanları kalana kadar hepsini teker teker indirdim. Onları böyle etkisiz hâle getirdiğim için North'un yaşadığı hayal kırıklığını hissedebiliyordum. Bu olayın ileride gündeme getirileceğini biliyordum ama aynı zamanda, tedbiri elden bırakmamak gerektiğini düşünüyordum. Özellikle de böyle bir durumda "tedbiri elden bırakmak" sırttan bıçaklanmak anlamına geliyorsa.

North yanımızdan ayrılıp adamlara yönelmeye ve geldiğimiz için artık geri çekilme emri vermeye başladı. Nox yokuş yukarı çıkmaya devam etti, ben de Gryphon'ı bulmak için delicesine bir istekle peşinden gittim. Bu küçük tepenin diğer tarafında göreceğim şeylerden korkuyordum. Diğer Bağlananlarımdan biri yanımda olsaydı rahatlamak için şu anda elini tutuyor olurdum. Onun yerine sonsuza kadar birleştiğimiz adamla küçük bir bağlantı kurmak için uzanıp elimi Brutus'ün başına koydum. Eminim bu sevgi gösterisini kabul etmektense ölmeyi tercih ederdi.

Tepenin zirvesini aşınca gözlerimin siyaha dönmesine pişman oldum çünkü altımızda meydana gelen yıkımı kristal berraklığında gördüm. Her yerde cesetler vardı ama ruhları çekilip alınarak tertemiz ya da kâbus yaratıkların kanla kaplı sonlarıyla ölmemişlerdi; bunlar tanınmaz hâle gelmiş, etrafa dağılmış parçalardı.

Lütfen, lütfen nerede olduğunu söyle. Buradayız. Senin için geldik. Lütfen, sadece nerede olduğunu söyle.

Umutsuzca Gryphon'dan cevap almayı bekledim ama hiçbir cevap gelmedi, sözlerim zihnindeki bariyere çarpıp geri döndü. İçimde sadece hâlâ nefes aldığını, bir yerlerde kalbinin atmaya devam ettiğini bilmenin verdiği küçük teselli vardı.

Nox, "Bağını serbest bırak," dedi, yıkımı gözden geçirirken ses tonu ciddiydi.

Onu bulacak biri varsa o da bağımdı. Gözlerimi kapayıp içimdeki karanlık tanrıya teslim oldum.

Mutlu değildi.

Oleander'ın Bağı

Sorunlu Karanlık Olan ve ben, Bağlanan'ımı arayarak bir saatten fazla zaman geçirdik.

Diğer Bağlananlarım patlamadan kurtulanlara bu bölgeden ayrılmaları için yardım etmek ve o sırada gelen yeni düşmanları etkisiz hâle getirmek üzere uzaklaştılar. Bağlanan'ımın hayatta ve acı içinde olduğunu hissedebiliyordum ama Tetikleyici'nin yarattığı karmaşa yüzünden yıkıntıların arasındaki yerini tam olarak saptamak hâlâ zordu.

Bilincini kaybetmiş olmalıydı.

Karanlık Bağlanan'ımdan bana enerji patlaması yaşayıp Bağlanan'ımı daha çabuk bulmamı sağlayacak birkaç Direnişçi atıştırmalık getirmesini istemeye niyetlendim ama kararlılıkla arayışa devam ettim.

Kız içimde dehşet içindeydi, Bağlanan'ımız için endişeleniyordu. Ne kadar zorlasam da uyumuyordu, ben çalışırken zihnimin bir köşesinde hep uyanık duruyordu. Kurtulan birkaç

kişi vardı. Sorunlu Karanlık Olan'ım bizimkilerden olsalar da olmasalar da çoğunlukla hepsini öldürmemi istiyordu.

Bu sefil alandaki dumanı tüten merkez üssüne bakarak, "Onlar için artık çok geç," dedi sessizce. "Yanımızda Şifacı yok ve onları nakletsek bile... sıçrayışı kaldıramazlar."

Başımla onaylayıp yönlendirdiği gibi devam ettim, bu durumda neyin doğru olduğunu belirleyen insani tarafının rehberliğine minnettardım.

Yeteneğimi serbest bırakıp herkesi paramparça etmek üzereydim ki sonunda yakınımda varlığını hissettim. Kızın yaşadığı rahatlama ve diğerlerinin de onu bulduğumuzu fark edişlerinin yankısı hissediliyordu, hepsi ben çalışırken kızla iletişime geçiyordu.

Yanma diz çöküp oturdum, aldığı hasarı inceledim ve on beş kilometre çapındaki bütün canlıları yok etme isteğine karşı koymaya çalıştım.

Berbat durumdaydı.

Omzunda bir kurşun yarası, boynunda ve yüzünde yanıklar vardı. Tetikleyici patladığında uzaklaşmaya çalışmış gibi görünüyordu. Düştüğü pozisyona bakılırsa kaçmaya oldukça yaklaşmıştı ama patlamada devrilen bir ağaç vücudunun alt kısmına düşüp onu yere sabitlemişti. Göğsünün hâlâ ritmik biçimde inip kalkması, nefes alıyor oluşu bile başlı başına bir mucizeydi.

Sorunlu Karanlık Olan yanına diz çöküp boynuna dokunarak nabzını kontrol ederken, "Hasiktir," diye mırıldandı.

Gerçekten tıbbi bir müdahaleye gerek yoktu. Ben onun Bağlanan'ıydım ve onu iyileştirecektim. Şimdiye kadar beni yalnızca kriz anlarında içimden onlara akan kontrolsüz güç patlamalarıyla iyileştirirken görmüşlerdi ama bu farklıydı. Onu bulup iyileştirmek için avlanıyordum. Tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Öne eğilip alınlarımızı birbirine bastırdım, yaralı dokuya yapılan küçük bir baskıda bile inleyince acı çektiğini fark ettim.

Onu ararken yuttuğum birkaç ruh bana fazlasıyla ek güç sağlamıştı ama bu enerjiyi içine aktarırken dikkatli davrandım. Ona zarar vermek istemediğim için çok az acı verecek şekilde aktarmaya özen göstermek zorundaydım. Tenim parlamaya başladı ve sonra alınlarımızın birleştiği noktadan başlayarak aşağı doğru ilerlerken onun cildi de aynı ışıkla parlamaya başladı.

Yavaşça, *nazikçe*, kurşun deliğinin yeniden birleşmesini izledik. Gücüm kurşunu iterek yavaşça ait olmadığı yerden dışarı çıkardı. Kızarmış ve zarar görmüş deri yavaş yavaş değişmeye, iyileşmeye başladı. Şişlik indi ve kırmızı, parlak yanıklar yavaşça tekrar Bağlanan'ımın kusursuz bronz tenine dönüştü.

İki kâbus yaratık yaklaşıp birlikte Bağlanan'ımın bacaklarının üzerindeki ağaç gövdesini kaldırdıklarında canı yanınca inledi. Sorunlu Karanlık Olan'ıma vahşi bir bakış attım, "Ellerinden geldiğince nazik davranıyorlar ama bacakları ezilmiş," dedi sessizce.

Gözlerimi kapayıp aynı iyileştirici ışığı nazikçe parçalanmış kemiklere yönlendirdim. Bu özel amaç için yuttuğum ruhlarla birlikte Bağlanan'ımı hak ettiği şekilde koruyup sevebilmek, ona ihtiyaç duyabileceği her şeyi verebilmek için onu yavaşça, dikkatlice, nazikçe tekrar bir araya getirdik.

Vücudunda bulabildiğim her yarayı iyileştirdim. İlk geldiklerinde çamurun içinde ilerlerken ayaklarında oluşan yaraları iyileştirdim. Ellerindeki kıymık batan yerleri iyileştirdim. Onu ayrılırken vedalaştığım o kusursuz derecede sağlıklı Bağlanan'a döndürünceye kadar herhangi bir rahatsızlık verebilecek her şeyi iyileştirdim.

İyileştirici ışık yavaşça ikimizden çekilirken gözleri açılana kadar olduğum yerden hiç kıpırdamadım. Kızın bedeninin kontrolünün bende olmasına şaşırmış görünmüyordu, ayrıca bu kadar yakınında olmamdan dolayı tedirgin de değil gibiydi. Ellerinden biri yanağıma uzandı, "Patlama olduğunda beni aramaya geleceğini nereden biliyordum, bilmiyorum," diye mırıldandı.

Birkaç santim öne eğilip onu nazikçe öptüm, "Sen benimsin. Benden kaçış yok, o yüzden kendini böyle tehlikeli durumlara sokarak benim gibi bir canavardan kaçmaya çalışma artık," diye fısıldadım.

Kaşlarını çatıp beni bir kere daha öpmek için kendine çekti. "Sikeyim, sen canavar falan değilsin. Oli'nin kafasındayken tanrı olduğunu ve insanların kalbini söküp aldığını düşünmen bile canavar olmana neden olmaz."

Sorunlu Karanlık Olan'ım, "Hayır, haklı olmasına neden olur," deyince, Bağlanan'ım dönüp ona baktı.

Sorunlu Karanlık Olan'ımın bunu söylemesine çok şaşırmış gibi görünmüyordu ama onu baştan aşağı süzdü. "Tetikleyici hâlâ ölmedi mi? Unser değildi. Diğeriydi."

Sorunlu Karanlık Olan'ım dişlerinin arasından küfretti, ayağa kalkarak kulaklığa bastırıp, "Bomba hâlâ aktif. Duyuyor musun, abi? *Bomba hâlâ aktif*," diye homurdandı.

Tekrar Bağlanan'ıma baktım. Dirseklerinin üzerinde yavaşça doğruldu, sanki yeni iyileşmiş kaslarının, ağırlığını taşıyıp taşıyamayacağını kontrol ediyormuş gibi hareket etmeye başladı.

"Unser bir gün içinde en fazla bir ya da iki kez patlayabilir. O olsaydı artık güvende olurduk çünkü tekrar patlayamazdı. Bu diğeri. Çok güçlü birini ortadan kaldırıp da bize söylemediysen Çorak Bölge'de bir yerde hâlâ bir bomba var demektir."

Sorunlu Karanlık Olan'ım şimdi ne aradığını bildiği için çevremizi daha dikkatli tararken ona bakıp başımı iki yana salladım. "O seviyede birini henüz tüketmedim ama isterdim."

İkisi bakıştılar, sonra Bağlanan'ım ayağa kalkıp gerindi. Beni de ayağa kaldırmak için elini uzattı. Yaptığım çalışmanın sonucunu seyretmekten keyif aldım. Yüzündeki pürüzsüz, tekrar iyileşmiş deriyi görmek görkemli bir manzaraydı.

Sırıtıp, "Görkemli, ha?" dedi.

Kabul ettim sonra hatırlayıp onu hazırlıksız yakalamaktan keyif alarak hafifçe göğsünü ittim, topuklarının üzerinde sende-

ledi. "Beni bir daha asla görmezden gelme, Bağlanan'ım. Sana ulaşmaya çalışırsam bana cevap *vereceksin*."

Sırıtıp silahlarını baştan aşağı kontrol etti. Yarısından fazlası yoktu ve cephanesinin bu kadar azaldığını görmenin moralini bozduğunu fark ettim.

Sorunlu Karanlık Olan ona birkaç şarjör uzattı, o da hemen göğsüne sabitledi. "Bilinçsizken birine cevap vermek zor oluyor, Bağlanan'ım ama aklımın bir köşesine yazdım, ileride böyle yapmamaya çalışacağım."

Alay ediyor gibi görünüyordu ama başımla onayladım çünkü şaka yapıp yapmadığı önemli değildi, doğru cevap buydu.

Ayakta durabildiğinden emin olunca birlikte Bağlanan grubumuzun geri kalanını bıraktığımız yere doğru ilerledik. Daha verimli ilerlememizi engelleyen tek şey yoldaki engebelerdi. Kâbus yaratıklar etrafımızda hareket ediyor, artık Tetikliyici'ye dair iz aradığımız için cesetleri daha dikkatli tarıyorlardı.

Hiçbir yerde görünmüyordu.

İlk olarak Şekil Değiştiren Bağlanan'ımı bulduk, elinde bir silahla patlama alanının kenarında duruyordu, Direniş'in bizi bulmasından önceki son savunma hattı burasıydı.

Bağlanan'ıma büyük bir rahatlamayla baktı, yanımıza katılırken sırtına yavaşça vurdu. "North'la Atlas, Taktik Ekibi'nin kalan son üyelerini Nakil bölgesine götürmeye gittiler. Kieran bizim için geri döndü ama insanları çıkarmak için fazla mesai yapıyor. Elimizdeki en güçlü Nakilci o."

Bu son cümleyi bana yöneltince başımı onaylarcasına salladım çünkü hâlihazırda bildiğim bir şeydi.

Birkaç yüz metre ilerlemiştik ki sonraki patlama meydana geldi.

Çorak Bölge'nin daha derinlerinden, North ve Atlas'ın Taktik Ekibi ajanlarına eşlik ettikleri yerden geliyordu. Tetikleyici'yle karşılaştıkları hepimiz için açıktı.

O anda acı hissetmemiş olsam da bir dakika sonra karnımda yanıcı bir sıcaklık oluştu, North'un oradan yaralandığını gösteriyordu. Bu kez elimde olmadan doğrudan o yöne gittim. Şekil Değiştiren Bağlanan'ım bana baktı, başını iki yana sallayarak tişörtünü çıkardı. "Şekil Değiştirip onlara daha hızlı ulaşacağım. Destek lazım olacak."

Kemikleri ve derisi bükülüp kıvrılarak dev bir yırtıcı kediye dönüştü.

Başımı iki yana salladım. "Daha büyük düşün."

Bağlanan'ım kaşını kaldırıp bana baktı. "Leopar, gördüğüm en büyük Şekil Değiştiren. Daha büyük ne olabilir ki?"

Göğsüne uzandım, bağ olarak karşımdaki bağla konuştum. Benden daha küçüktü, daha sessizdi ama hâlâ diğerlerinkinden daha canlı ve daha güçlüydü. Öne eğilip leoparın o kusursuz bal rengi gözlerine bakarken, "Daha. Büyük. Düşün," dedim.

Gözleri beyaza döndü ve diğer Bağlananlarım da vücudu kıvranıp büyürken durup izlemeye başladılar, daha da büyük, çok daha büyük hâle geldi. Kürkü yavaşça kayboldu, yerine parlak siyah pullar ortaya çıktı. Sırtından fazladan bir çift uzuv fırladı, kıvrılıp şekil değiştirdi ve nihayetinde kürek kemiklerinden bir çift kanat çıktı. Daha da, daha da, *daha da* büyüdü ve sonunda karşımızda devasa, canavarımsı bir yaratık kaldı. Daha önce yeryüzünde hiç yürümemiş bir varlıktı.

Bağlanan'ım, "O ne lan!?" diye bağırdı, Sorunlu Bağlanan'ımsa yavaşça başını onaylarcasına salladı.

"Lanet bir *ejderha*."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Gabe

Siktir, ejderhaya dönüşmüştüm.

En tuhaf rüyalarımda bile lanet bir ejderhaya dönüşebileceğimi hiç düşünmemiştim. İlk kez herhangi bir canlıya dönüşebildiğimi fark ettiğimde sanki büyük ikramiyeyi kazanmışım gibi hissetmiştim. Olasılıklar gözüme sonsuz görünmüştü ve aylarımı farklı hayvanları araştırıp en çok hangi hayvanların işime yarayacağını anlamaya çalışarak geçirmiştim. Kurtla pantere bayılmıştım, ikisinin de avcı doğası ilgimi çekiyordu.

Ancak ejderhanın derisine bürünmek bambaşkaydı.

Başka türlü tarif edemezdim. Başka bir avcıya dönüştüğümde zihnim canavarla bütünleşiyormuş gibi oluyordu. Kontrolümü kaybetmiyordum ama düşüncelerim, arzularım ve dürtülerim vahşileşiyordu.

Ejderha bambaşka bir şeydi.

Ejderha kendi adına bir şeyler istiyordu.

Yönlendirmelerime ve dürtülerime kulak vermek istemiyordu. Hepsini canlı canlı yakmak istiyordu.

Bana ait olanlara dokunmaya nasıl cüret ederlerdi?

Ejderha kontrolü ele alıp uçuşa geçerken ve Orta Çağvari bir kükreyişle gökyüzüne doğru yükselirken kendi zihnimin arka planında oturmaktan başka seçeneğim kalmamıştı. Bağlanan'ımı ve geride bıraktığım diğer insanları zar zor görebilir hâle gelene kadar yükseldi. Daha önce kuşlara dönüşmüştüm, eğlenmek için Draven'ın etrafında uçmuştum ama bu tamamen başkaydı.

Avlanıyorduk.

Hepsini yakacağız.

Yukarıdan içinde bulunduğumuz durumun büyüklüğünü görebiliyordum. Çorak Bölge, North'un başta söylediğinin en az beş katı büyüklükteydi ve hâlâ hayatta olan, Bağlanan'ıma doğru ilerleyen Direniş üyelerinin sayısını görebiliyordum. Açıkça Davies'le daha üst seviye Direniş liderleri tarafından güçlerimizi ve neleri yapmaya istekli olduğumuzu test etmek için kullanılıyorlardı ama bunların ne benim ne de ejderha için bir anlamı vardı.

Hepsini yak.

Kafamın içinde o sesi duyduğumda hissettiğim panik kayboldu çünkü haklıydı. Bağlanan grubum hedef alınmıştı, Bağlanan'ımın olduğu yöne doğru ilerleyen, onu incitip benden almak ve sonra da başkalarına zarar vermek niyetinde olan bir kötülük vardı.

Hepsinin yanması gerek.

Ağzımdan ateş üfleyip üfleyemeyeceğimi bilmiyordum. Bir saat önce böyle bir ejderhaya dönüşebileceğimi bile bilmiyordum ama ejderhaya tamamen teslim oldum. Kontrol için savaşmayı bıraktım. İçimdeki ölüm ve yıkım susuzluğunu bastırmaya çalışmayı bıraktım, en üstün avcının kontrolü tamamen ele almasına izin verdim.

Gökyüzünde yankılanan, fiziksel bir şey gibi çatırdayan bir sesle kükredikten sonra aşağıya doğru daldı, yere yaklaşırken devasa ağzı açıldı. Tekrar kükredi ama bu sefer boğazından asit

boşaldı. Asit hedefe temas ettiği anda alev aldı, çığlıkların sesi havayı yararak yükseldi ve ilk grubu tek seferde yok etti.

Ejderha yaptığı katliamdan tatmin olmuştu ama daha fazlasını istiyorduk. Hepsinin yanması lazımdı.

Yine yukarı doğru süzüldüm, yarattığım yıkımı izleyerek daireler çizdim ve hepsinin öldüğünden emin olunca bir sonraki gruba geçtim.

Hepsini teker teker yok ettim.

Teker teker indirip Bağlanan'ımı güvende, emniyette ve yanımda tuttum.

North'la Atlas'ı Nakil bölgesinde buldum, ikisi de gökyüzüne bakıyorlardı. Bu mesafeden net göremiyordum ama ikisinin de neler hissettiğini kolayca hayal edebiliyordum. Gryphon'ın yüzündeki şok ve hayret ifadesi hâlâ aklımdaydı. İleride ona takılmaktan çok keyif alacaktım.

Nox bunu şaşırtıcı şekilde iyi karşılamıştı ama şaşırmamıştım. Onun içinde *yaşayan bir varlık* ve herhangi bir anda bedeninden dışarı çıkabilen, kendi kişilikleri olan yaratıkları vardı.

Hayatın böyle olunca, eminim bir şeylere şaşırmak zor oluyordur.

Nakil bölgesine doğru ilerleyen son Direniş grubunun üstüne doğru süzüldüm. Derisinin parlamasıyla Tetikleyici olduğunu kesin olarak anladığım kişiye dair içimde huzursuz bir his vardı. Daha önce Unser'in kontrollü ortamda bir kez patladığını görmüştüm ve o da böyle olmuştu.

Ama ölmesini istemiyordum. Yani, aslında ölmesini *istiyordum* ama şu anda değil.

Ejderha yanan asidi dikkatle hedef alma yönündeki talimatlarıma uyuyordu ve Tetikleyici harekete geçme şansı bulamadan süzülüp aşağıya indim, alevler pullarıma değdi ama hiçbir şekilde zarar vermedi. Tetikleyici'yi pençelerimin arasına aldım.

Riskliydi ama uzun pençelerimden birini boynuna doladım, nefesini keserek bayılttım. Hareketlerini, mücadele ettiğini hisse-

debiliyordum ama avuçlarımda kedi yavrusu tutmaktan farksızdı. Çabası tamamen anlamsızdı.

Kanatlarım rüzgâra karşı hızla çırpınıp beni gökyüzüne tekrar kaldırdı ve uçarken kanatlarımı tamamen açtım. Pençelerimdeki yük çok önemliydi, onunla oyalanamazdım. Bağlanan'ımı tekrar görmem sadece birkaç dakikamı aldı.

Hep birlikte ellerinden geldiğince hızlı şekilde Bağlanan grubunun geri kalanına doğru ilerliyorlardı ama yürümek için hâlâ uzun bir yoldu.

Alçalınca hepsinin yukarı, bana baktığını gördüm, Bağlanan'ım bir elini sanki bana sesleniyormuş gibi kaldırdı, ben de yeniden inebilmek için yavaşça daire çizdim. Düşmanımızı sıkı sıkı tutan pençemi yere değdirmedim.

Hemen şekil değiştirmek istiyordum ama ejderha kontrolü bana vermedi. Onun yerine Tetikleyici'yi döndürüp adamı Bağlanan'ımızın ayaklarının önüne bıraktı, bize ait olan o incecik kadının kokusunu dev burun deliklerinden derin bir nefesle içine çekti.

Bu düşünce tarzı biraz ürkütücüydü.

Gryphon öne çıkıp başını iki yana salladı. "Sesi de tıpkı bağlar gibi. Oli ve Dravenların bağları gibi. Ejderhanın sesi de aynı."

Yani, *hasiktir.*

Bağlanan'ım, "Bana hediye mi getirdin? Bayıldım. Lezzetli. En sevdiklerim güçlü ruhlar," dedi ve yüzündeki sırıtış bunun yalan olmadığını gayet net gösteriyordu.

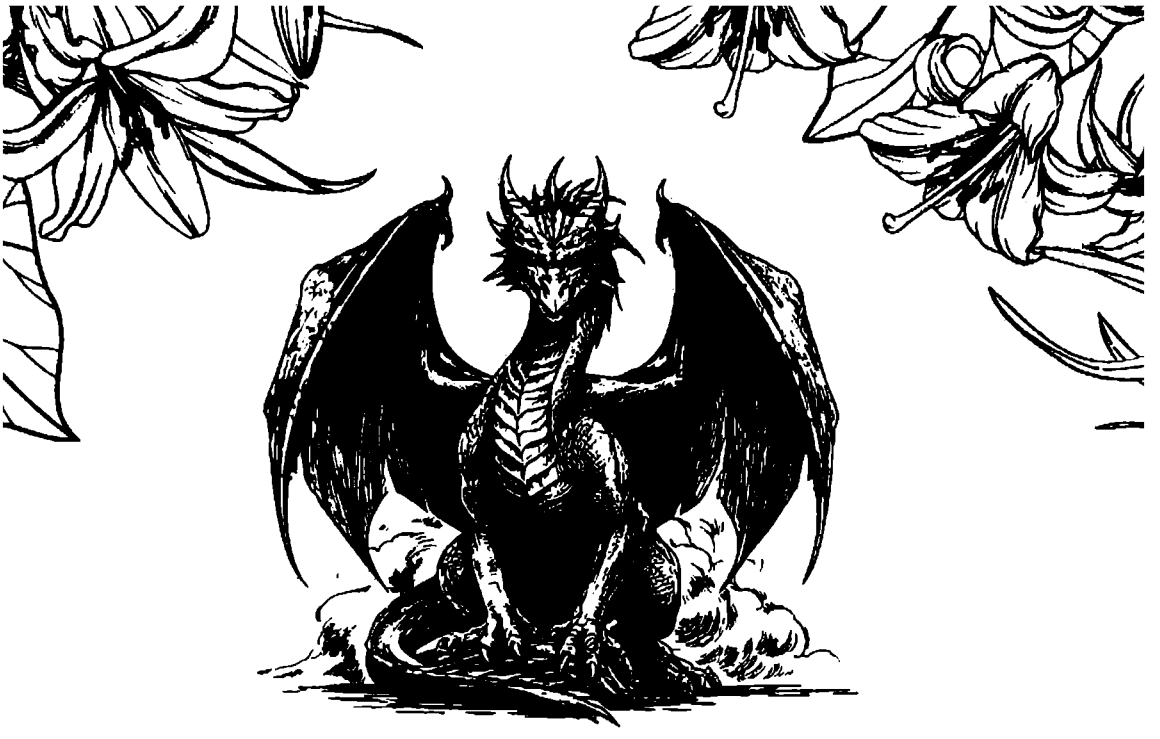
İki elini de baygın bedenin üzerine kaldırdı ve çalışırken gözleri dünyevi olmayan bir ışıltıyla parladı. Ruhu bedeninden söktüğünde Tetikleyici son nefesini verirken hafifçe irkilmesi dışında görünür hiçbir şey olmadı ama gücü içine çekerken yüzünde oluşan sevinç ifadesi çok güzeldi.

Ejderham avlanmak istiyordu.

Bu varlıklardan daha fazlasını ayaklarına kurban olarak getirmek istiyordu, aşkımıza bir adak olarak isteyebileceği her şeyi getirmek istiyordu.

Her şeyi.

Gryphon sessizce homurdandı. "Hasiktir. Bunlardan daha fazlasını kontrol altına almamız gerekecekse *sıçtık* demektir."

Yirmi Beşinci Bölüm

Oli

Sığınak'a dönüş yolculuğumuzun büyük kısmını hatırlamıyordum, sadece bağımın içimde bir ruhu keyifle kemirdiğini hatırlıyordum. Tetikleyici'yle başa çıktığımız için artık daha güvende olduğumuzu biliyordum. Tek kötü, hatta berbat şey ilk etapta dışarı çıkmalarının ana nedeni Unser'i kurtaramamış olmamızdı.

Herkes kendini yenilmiş hissediyordu.

Tam güneş doğarken eve vardık, bütün geceyi çalışarak geçirmenin, üstüne de uzun bir günün getirdiği o kemik yorgunluğu iliklerime işlemişti. Uzun uzun banyo yapmaya ve en az üç gün uyumaya ihtiyacım vardı. Aç olduğuma emin olmama rağmen bağımın kemirdikleri yüzünden şu anda bir lokmayı bile mideme indirecek hâlde değildim.

Iyyk.

North'la Atlas'a ulaşınca North'un üzerinde hafif yanıklar olduğunu ama Atlas'ın yeteneği onu koruduğu için çoğunlukla zarar görmediğini fark ettim. Bağım onu kolayca iyileştirip ruhlardan gelen fazladan gücün bir kısmını da ona aktardı.

Atlas'ın özellikle Gabe'in tam oluşmuş ejderhasını gördükten sonra, onu tamamen koruyamamış olmasından dolayı kendine sinirlendiğini anlayabiliyordum. Birbirleriyle sürekli sidik yarışında olan iki yakın arkadaş hâline gelmişlerdi. Elini sıktım, zihin bağlantımızı kullanarak ona North'un *yaşadığını* ve önemli olanın bu olduğunu hatırlattım.

North pek alışılmadık şekilde, durumu hemen gözden geçirmeyi reddetti ve bunun yerine eve birlikte dönebilmemiz için beni götürebileceği bir ATV buldu. Yürümek zorunda kalmadım. Bu hareketi yüzünden ona biraz daha âşık olduğumu kabul etmem lazımdı.

Bacaklarımın her noktası ağrıyordu, bu da dün gece kilometrelerce yürüdüğümün acı bir hatırlatıcısıydı.

Yorgundum ve yarısı tamamlanmış garaja vardığımızda biraz da huysuzdum, temizlenip uyumaya hazırdım. North araçtan indiğim anda beni kucağına aldı.

"Şu anda sen de deli gibi yorgun değil misin? Odama kadar yürüyebilirim, beni oraya götürmek için kendini harap etmene gerek yok."

Kıçımı biraz daha yukarı kaldırıp, "Beni iyileştirdin, artık kendimi hayatımın en iyi uykusundan uyanmış gibi hissediyorum. Sana bakmama izin ver, Bağlanan'ım," diye mırıldandı.

Söylediğini de yaptı.

Üç dakikadan kısa sürede beni içeri taşımış ve küvete sokmuştu, su buharı yüzüme çarpacak kadar mükemmel sıcaklıkta ayarlanmıştı ve baloncuklar yavaşça etrafımda yükseliyordu. Geriye yaslanıp içine gömülürken inledim. Kollarımla bacaklarım berbat durumdaydı, çamurla ve kim bilir başka nelerle kaplıydı ama North aldırmadı, soyunup küvete girdi.

Arkama yerleştiğinde vücudu küvetin yarısından fazlasını kapladı ve su neredeyse taşacak gibi oldu. Her zaman mükemmeliyetçi taraf olduğu için dert etmesini beklesem de sadece bir şeye odaklanmıştı, o da bendim.

North Draven'ın ve takıntılı tavırlarının ilgi odağı olmak özel bir keyifti.

Banyo vücudumu iyileştirmemişti ya da beni rahatlatmamıştı ama North'un teninin tenime sürtündüğünü hissedince bağım göğsümde canlandı. Ruhun geri kalanını böbreklerimin yakınında güvenli bir yere sakladı. Geri dönmeye hazır olana kadar orada tutacaktı, sonra da içimi doldurdu. Tekrar kontrolü ona bırakmama, arzusunun dalgalarına teslim olmama neden oldu. Aklımdaki alanı paylaşıyorduk ancak hareketlerimi ve söylediklerimi kontrol altına almıştı. Her şeyi hâlâ onunla beraber hissedip deneyimleyebiliyordum.

North, "Ne istiyorsun, Bağlanan'ım?" deyince bağım kollarının arasında dönüp ona baktı.

Artık siyaha dönen boşluk gözler konusunda endişeli görünmüyordu, bağımın yaptığı şeyler yüzünden incinip incinmeyeceğim hakkında bir kaygısı kalmamış gibiydi. Açıkçası bağım ne istiyorsa ben de aynı şeyleri istiyordum.

Daha fazlasını istiyordum.

North başıyla onayladı, bağımı duyduğu için miydi yoksa sadece her şeyi bildiği için miydi, bilmiyordum ama ellerinden biriyle boynumun kenarını kavrayarak beni sahiplenici bir öpücükle kendine çevirdi. Beni kimin öptüğü, kime ait olduğum ve kimin bana tanrı gibi tapınacağı konusunda hiçbir şüphe bırakmayan bir öpücüktü bu.

Boşta kalan eli yavaşça vücudumda gezindi, dokunup sıkarak dudaklarımın arasından duymak istediği iç çekişler ve inlemeler çıkardım. Elleri kadınlığıma ulaştığında ona doğru yaslanıp kıvranmaya başladım, daha çok sürtünme için yanıp tutuşuyordum.

Aleti bacaklarımın arasında sertleşip kalınlaşmış, vajinama sürtünmek için mükemmel hâle gelmişti. Ben ona sürtünürken eli arkamdan dolaşıp beni yönlendirmek için kalçamı kavrayarak tam istediği gibi hareket ettirdi.

Ben dalga üstüne dalga yaratınca küvetten su taşmaya başladı ama bağım ufacık bile endişe duymadan tekrar North'u öptü. Dudaklarını sabırsız ve talepkâr şekilde kanatana kadar ısırdı.

İstediğimi ver bana.

"O zaman ne istediğini söyle, Bağlanan'ım. Söylemen gerek," dedi.

Bağımın sabırsızlığını, istediğini elde etmek için North'un bağını çekiştirme şeklini hissedebiliyordum. Ama North güçlü durup bu talepkâr tavırlara boyun eğmeyi reddetti.

"Söyle bana, Bağlanan'ım."

Kullandığı o gizemli ve buyurgan tona karşı içten içe mızmızlanmak istedim. Ona teslim olup ikimize de kontrolün gerçekten kimde olduğunu göstermesi için beni evin bir köşesindeki sert bir yüzeye yaslayarak sertçe becermesini istiyordum.

Bağım bu güç oyunlarını seviyordu.

Öne eğilip dudaklarım dudaklarına değecek kadar yaklaştım, "Beni hemen becermezsen gidip diğer Bağlananlarımdan birini bulurum," dedi bağım fısıldayarak.

Beni zarif bir hareketle kucağına aldı, üzerimizden sular damlamasını umursamadan küvetten çıktı. Kollarının arasında güvende kalabilmek için bacaklarımı etrafına sardım, böylece vajinam sıcak, zonklayan aletine biraz daha yaklaşmış oldu.

Gözleri banyo ışıklarının altında maviye, sonra siyaha, sonra tekrar maviye döndü; bağı yüzeye çıkmak için mücadele ediyordu. Ona bağını serbest bırakmasını söylemek istiyordum, bağlarımız bir ömür boyu birlikte olup sonra ayrılmışlardı... ama bağım konuşmama izin vermedi.

Çünkü North'un aletinin üzerine oturmakla meşguldü.

North askıdan bir havlu kapıp bizi yatak odasına taşıdı. Bacaklarının hafifçe eğilmesiyle aletinin ucu içime girdi ama bu beni rahatlatmaktan daha çok azdırdı.

Beni yemeye hazırlandığı bir yemekmişim gibi, bir koluyla ve dumandan bir dokunuşla tutup yatağa yerleştirdi. Ellerini

kullanarak bacaklarımı tamamen araladı. Aletini sertçe kavradı, aşağı yukarı sıvazlayarak önündeki ıslak vajinama odaklandı.

Onu bana hemen vermezse geberip gidebilirdim.

Koridorun ilerisinden sesler geldi, diğerleri mutfakta yemek yiyorlardı. North'la bana alan tanımışlardı ama ben alan falan istemiyordum. Bağım da istemiyordu.

Hepsini istiyordum.

Onları odama çağırmak, içimdeki siren çağrısıyla Bağlananlarıma onlardan bir şey istediğimi duyurmak nefes almak kadar kolay oldu. Hepsi bir bütün gibi hareket ederek beni bulmaya geldiler.

Eh.

Hepsi değil.

İçlerinden biri karşı koyuyordu ama şu anda diğerlerine odaklandığım için kavga edecek hâlim yoktu. Bir gün ihtiyaç duyduğumda bana gelecekti. Bir gün çağrımı reddetmeyecekti.

Kapıdan giren ilk kişi Atlas oldu, çağrımla göz bebekleri büyümüştü, North'la çıplak hâlde birlikte olmamıza şaşırmış gibiydi ama ayakları durmadı, doğrudan bana geldi. Hemen ardından Gryphon geldi ve hiç şaşırmış gibi görünmüyordu, yalnızca banyoya girip aramıza katılmadan önce kendini temizlemek için suyu açtı.

Gabe bizi gördüğü anda durdu ve North sonunda kalçasını ileri iterek içimi tamamen doldurdu, göğsümün derinliklerinden bir inilti koptu.

Elimi Atlas'a uzatıp bağımın etkisiyle, "Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var," diye mırıldandım titrek bir sesle.

Gabe eşikte duraksadı, bir ayağı hâlâ kapının dışındayken North'a baktı. "Konuşan Oli değil," dedi.

North, beni sert darbelerle becermeye devam ederken hiç yavaşlamadan, "Oli'nin istemeyeceği bir şeyi istemiyor. İkisiyle de Bağlandık. İstemiyorsan git. Kimse yargılamaz. Özellikle de Oli için endişeleniyorsan," dedi.

Ben de araya girip orada olduğumu ve bunu istediğimi söylemek istedim. Bağımın istediği her şeyi, hatta belki daha fazlasını istediğimi... Ama bağım ağzımın başka işlerle meşgul olmasını istiyordu. Atlas'ın pantolonunu çekiştirip çıkarmasına yardım ettim. O da gömleğini çıkardı, sahip olduğu güçle gece boyunca yaptığımız şeylere rağmen neredeyse hiçbir yerine dokunulmamış gibi görünüyordu.

Zararı yoktu, yalnızca bana yönelmiş başka bir alet daha vardı ve ağzım sulanıyordu. Dilimin üzerinde ağırlığını hissetmek, çıkardığı homurtularla Bağlanan'ıma layık bir keyif sunduğumu duymak istiyordum. Bir de karşılığını vermeye ne kadar istekli olduğunu bilmek...

Yarı kapalı gözlerle bana baktı, dilimin ucunun ona doğru uzanışını, dilimle aletinin başına dokunuşumu ve boğazıma ulaşana kadar yavaş yavaş ilerleyişimi izlemekten keyif alıyordu. Meme ucumu nazikçe sıktı, aleti ağzımdayken inlediğimde o da inledi, North'un dumanları klitorisimle oynamaya başlayınca ikimizin de işi bitmişti.

Ben tam bir sürtük gibi inleyip sızlanırken Atlas gerçekten de ağzımı becermeye başladı, kalçası North'unkinden daha hızlı hareket ediyordu, âdeta boşalmak için yüzümü beceriyordu. O kadar çok istiyordum ki. Vermek istediği bütün damlaların hepsini yutmak istiyordum. Meme ucumu son bir kez daha sıkınca sesli bir iç çekişle boşaldım, boğazım biraz daha açılınca tamamen ağzıma girdi. North kasıklarına kadar içimdeyken Atlas her şeyini boğazıma akıtıp inleyerek boşaldı.

Son damlaya kadar hepsini yuttum, en azından orgazm sona erene kadar bağım tatmin olmuştu. Atlas başımı iki eliyle kavrayınca ona seks sonrası mutlulukla, hafif sersemlemiş hâlde gülümseyerek baktım.

Sırıtarak karşılık verip eğildi ve kendi tadıyla kaplanmış dudaklarımı öpmesine, yalayıp bitirmesine izin verdim. Odadaki diğer Bağlananlarıma rağmen sahipleniciydi.

Sonra banyonun yolunu tuttu, beni tekrar North'a odaklanmam için bıraktı. North hâlâ gördüğü en güzel manzaraymışım gibi bana bakıyordu. Ona ulaşmak için uzandım, dumanları kollarımı sarıp beni tekrar aşağı çekince kıkırdadım.

"İstediğimi ver bana, Bağlanan'ım," diye fısıldadım, üzerime tamamen kapanarak beni tekrar gizemli, sahiplenici öpücükleriyle sardı. Gölgeleri bacaklarımı daha da aralamış, klitorisimin üzerine mükemmel bir ritimle aynı anda dokunuyorlardı. Kalçasının son darbesiyle boşaldı, gözleri siyah boşluklara dönüştü. Benim gözlerim de kendi orgazmımla kapandı.

Bu, bağının da beni en az North kadar istediğinin işaretiydi.

North'un benden uzaklaşmasının, diğer Bağlananlarımın bana ihtiyaç duyduğum şekilde yaklaşmasına izin vermesinin onun için zor olduğunu biliyordum, o yüzden bağımı yönlendirerek dudaklarına bir öpücük daha kondurdum, ardından elim Gabe'e uzandı.

Şekil Değiştiren'im hâlâ biraz kararsız görünüyordu.

Mesele grup seks ya da birazdan bana yaklaşınca açıkta kalacak olması değildi. Hayır, mesele kesinlikle siyah gözlerimdi ve bağımın herkesten sürekli bir şeyler talep edişiydi.

O sonuna kadar bana sadıktı.

Kontrolü tamamen geri alıp ona güven vermek ve bana ihtiyacım olanı sağlaması için ikna etmek istiyordum ama bağım kontrolü elden bırakmıyordu.

Onlar için zaten yeterince beklemişti.

Onun yerine uzanıp içindeki Şekil Değiştiren'i çağırdı, ejderha formundaki bağını... ve bizimle oynamaya davet etti. Gözleri daha çok parlamaya başladı, ejderhanın kehribar-altın rengine döndü. Yatakta biraz daha geriye çekildiğimde bir avcı gibi üzerime abandı.

Ejderha sanki beni yemek istiyormuş gibi öptü, o esprili adamın neşesinden hiçbir iz kalmamıştı. Ejderhayı beni becermeye ikna etmek hiç zor olmadı.

Yalnızca pantolonuyla gömleğini parçalayacak kadar geri çekildi. Kan ve toprakla lekelenmiş vücudu ortaya çıktı.

Hepsini istiyordum.

Beni sanki ikiye ayırmak ister gibi sertçe ve uzun uzun becerdi. Aletinin hepsini içime aldım, vücudum daha fazlası için yalvardı, tırnaklarım sırtına öyle sert geçti ki hafifçe kanattı. Ağzı omzuma uzanıp dişleri yumuşak tenime batınca bir an gerçekten bir parça koparacağını sandım. Ama yalnızca morluk bırakacak kadar sert ısırınca kadınlığım etrafında kasıldı. Zevkle acı arasındaki o ince çizgide gidip gelirken parçalanacakmışım gibi hissettim.

Kükreyerek boşaldı, Bağlanmamızdan keyif alırken kalçasının öfkeli ritmi hiç bozulmadı. Sonra gözleri tekrar insan hâline döndü, sanki karanlıktan çıkıp ışığa gelmiş de neler olduğundan tam emin değilmiş gibi gözlerini kırpıştırdı.

Bense ona güneşe bakar gibi gülümsedim, bana sarılıp çok daha sakin şekilde öptü.

Gabe sonunda benden uzaklaşınca yanakları kızardı, gözleri vajinama kaydı. İçime akıttığı meninin dışarı süzüldüğünü hissedebiliyordum ve aklıma North'un bağının eliyle alıp tekrar içime yerleştirdiği an geldi.

Şu anda utanabilseydim yüzüm kızarırdı.

Sonunda Gryphon yanıma geldi, havluyu yere bırakıp üstüme çıktı. Beni tam ihtiyacım olduğu şekilde becermek için hazırdı. İçimde hâlâ ona dair bir sızı vardı ve bunun hepsiyle olana kadar dinmeyeceğini biliyordum. Yeteneğimi kullanmak içimi boş ve eksik hâle getirmişti, yeniden dengemi bulmak için onlara ihtiyacım vardı.

Gryphon zaman kaybetmedi, yorgun vajinama tek seferde girip sert bir ritimle hareket etmeye başladı.

Altında kıvrandım, meme uçlarım o kadar hassastı ki dokunduğu an ağlayacak gibi oldum. Eğilip kulağıma, "Bağlanan'ımın bu açgözlü kadınlığı benim için de boşalacak mı? Benim için

boşalıp aletimi sımsıkı saracak mısın, mükemmel bir Bağlanan olarak bu çarşafları suyunla ıslatacak mısın?" diye fısıldadı.

Başımı aşağı yukarı salladım, kollarımı boynuna dolayıp pis ağzının istediği her şeyi harfiyen yerine getirdim. Nefes nefese titreyerek dağıldım.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı, kendisi zevk dalgalarında dolaşırken kalçası titreyerek yavaşladı.

Artık mutlu ölebilirdim.

Hakikaten ölebilirdim.

Gryphon üzerimden yuvarlanıp kenara geçti, göğsüne kıvrılabileyim diye beni de beraberinde çekti ama North, bayılmak üzere olduğumu hemen fark etti ve önce temizlenmem için beni biraz zorladı.

Gabe yatağın öbür ucunda çoktan horlamaya başlamıştı, şekil değiştirmek bütün enerjisini tüketmişti. Atlas'sa birkaç dakika içinde aynı duruma gelecek gibiydi. Yatağın ortasına tırmandım, aralarına girip hepsiyle iç içe uyuyabilmek için Atlas'ın beni kollarına çekmesine izin verdim.

Uzun zaman olmuştu.

Yatağa en son North geldi, banyodaki ışığı açık bırakıp yanımıza yaklaştı. Hepimiz yerleşince sonunda biraz dinlenmeye çalıştım.

Oleander'ın Bağı

Kız kafamızın içinde uykuya daldı, uzun bir gün ve gecenin sonunda doyup tükenmişti. Fakat derimin altında hâlâ geçmeyen bir kaşıntı vardı.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Uyuyan Bağlananlarımı rahatsız etmeden dikkatlice süzülerek yataktan çıktım. Üzerimde yalnızca Karanlık Bağlanan'ım tarafından buraya getirilmiş sabahlıklardan biri vardı, yakaları göğsümü zar zor örtüyordu. Sorunlu Bağlanan'ımı odasından elinde bir kitapla çıkarken gördüm.

Koridorda birbirimize baktık.

Onu istiyordum.

Bağının odama gelmesini, beni yatağımda becerip kokusunu üzerime bırakmasını, kendi keyfi için beni sarıp sarmalamasını ve adamın ruhundaki çatlaklardan bazılarını birlikte onarmamızı istiyordum. Hepsini istiyordum. Bütün Bağlananlarımın bütün parçalarını.

Bakışları karardı ama adam direndi, şu anda böyle birlikte olmaya çalıştığımız için öfkeliydi.

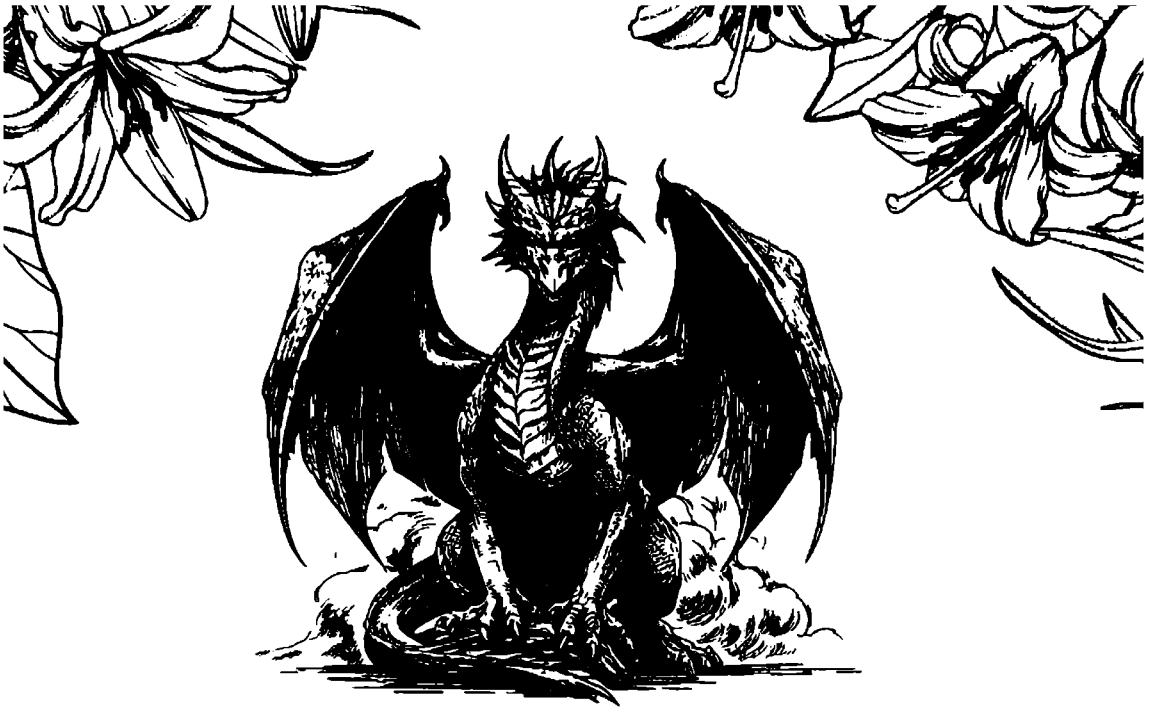
Gözleri tekrar maviye döndü ve arkasını dönüp koridordan uzaklaştı, hemen ardından ön kapının hızla kapandığını duydum, bizi tamamen terk etmişti.

Nedenini anlıyordum.

Ama hoşuma gitmiyordu.

Karanlık Bağlanan'ım yatak odasından çıkıp kolunu belime dolayıp boynuma bir öpücük kondurdu.

"Boş ver onu, Bağlanan'ım," dedi. "Her ihtiyacını karşılamak için can atan dört Bağlanan'ın varken seni hak ettiğin şekilde sevemeyen birinin peşinden koşmana gerek yok."

Yirmi Altıncı Bölüm

Oli

Ertesi sabah yalnızca mutlu bir seks sonrası huzuruyla değil daha fazlasıyla uyandım. Vücudumdaki bütün kaslar gergindi ve uyluklarım defalarca tekrar tekrar kasılmaktan dolayı ağrıyordu. Bundan sonra hep böyle olacaksa seks sonrası esneme hareketlerine başlamam gerekeceğini düşündüm.

Etrafımdakiler hafifçe horlayarak derin nefesler alıp veriyorlardı, dün gece burada yatan dört Bağlanan'ım da hâlâ uyuyordu. O kadar yorulmuşlardı ki erkenci kuşum Gryphon bile hâlâ buradaydı.

Kimseyi rahatsız etmeden yataktan dikkatlice kayarak indim, banyoya doğru sessizce parmak uçlarımda yürüyüp hızlı bir duş aldım. North beni yatırmadan önce temizlemişti ama geceden kalma teri ve kalıntıları yıkamak yine de epey rahatlatmıştı.

Üzerime eski bir tayt ve Nox'un kazaklarından birini geçirdim. Seks festivaline katılmamayı tercih eden tek Bağlanan'ım oydu. Hiç şaşırmamıştım ama yine de içimde ona dair bir sızı

vardı. Onunla da olamadığım için bağımın huysuzluk yaptığını biliyordum.

Bu kazak onun bana bıraktığı bir şeydi, North'la yaptığı anlaşmanın parçası olarak benimle daha fazla vakit geçirmek istemediği sürece düzenli olarak bana kıyafet vermeyi kabul etmişti. Hakaret gibi algılanmalıydı belki ama ben yine de biraz sevimli olduğunu düşünüyordum. Onunla daha fazla vakit geçirdikçe yaptıklarının ardındaki sebepleri daha iyi görmeye başlamıştım. Sebepsizce zalim ve kaba olmak bir şeydi, travma yüzünden öfkeyle patlamak bambaşka bir şeydi. Kendi başıma gelenlerden dolayı, bunu pek çok insandan daha iyi anlıyordum. Bağım, kâbusla ilgili konu neyse hâlâ kan dökmek istiyordu ve bir gün Bağlanan'ımı bu hâle getiren canavarı avlama ihtimalimiz oldukça yüksekti.

Bağım da ben de tamamen hemfikirdik.

Hiç kimse Bağlanan'ıma zarar verip hayatta kalamazdı.

Banyodan sessizce çıkıp mutfağa giden yolu aydınlatmak için telefonumu aldım. Midem boştu ve bağım Tetikleyici'nin ruhuyla beslenmesini tamamladığı için artık durulmuştu. O yüzden açlıktan ölüyordum. North onu uyandırmadan kendime yemek hazırladığım için bana kızacaktı, biliyordum. Bağlanan'ını tok ve mutlu tutma takıntısı benim adıma tatlı bir sürpriz olmuştu.

Ama hepsi öyle derin uyuyorlardı ki uyandırmaya kıyamamıştım, o nedenle North'un kabullenmesi gerekecekti.

Mutfağa inip buzdolabına bakarak biraz oyalandıktan sonra omlet ve tost yapmak için gereken her şeyi buldum. Omleti pişirirken yiyebilmek için önce tostu yaptım, o kadar açtım ki ardından meyve salatası yapmayı bile ciddi ciddi düşündüm.

Yemeğe o kadar odaklanmışım ki mutfakta artık yalnız olmadığımı anlamam birkaç saniyemi aldı.

Bağlananlarımla ilgili artık beni uyarmadığı için bağıma küfrettim. Ardından Nox'un yemek masasında oturduğunu, bir elinde kahve, diğer elindeyse Hail Mary'den getirilen eski metinlerden biri olduğunu fark edince tekrar küfrettim.

Huzurlu kahvaltı hayallerine elveda.

Tek kelime etmedi, sadece oturup birlikte daha önce defalarca yaşadığımız hayatlardan bahseden kelimeleri inceledi.

Tereddütle, "Şey... kahvaltı ister misin?" dedim, başını iki yana salladı.

"Kahve yeterli."

Daha önce bağımla medeni hatta *kibar şekilde* konuştuğunu biliyordum ama benimle konuşurken ilk defa asitle bezenmemiş kelimeler kullandığını fark ettim.

Yine de şansımı zorlamadım. Omleti tabağa koyup çatalla yemeye başladım, hâlâ mutfak tezgâhının önünde ayakta duruyordum çünkü meyve salatasını yapmadan mutfaktan çıkmamın imkânı yoktu.

Bir tost daha yapabilirdim.

"O kitaplarda herhangi bir şey bulabildin mi? Şimdiye kadar gönderdiğin metinleri okudum, senin fark etmediğin hiçbir şey göremedim," dedim, kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz irkilip ondan gelecek cevabı bekledim.

Ama sadece sakin bir profesör gibi kahvesinden bir yudum alıp fincanı masaya geri koydu. "Bağının kendine tanrı demesi delilik değil. Onlar *tanrılar*. Nereden geldiklerini ya da onlarla ilgili başka bir şey bilmiyorum ama yapabildikleri şeyler ve genetikleri... onlar, başka hiçbir yerde rastlanmayan daha üst varlıklar."

Aman Tanrım.

Ağzıma biraz daha omlet tıktım, keyifle çiğnerken sinir bozucu olmayan bir cevap düşünmeye çalıştım.

Ben cevap vermek zorunda kalmadan, "Unser'e işkence ediyorlar. Davies'e geri götürmüşler. Adella dün gece aradı, konuştum. Unser onu engellemeye çalışsa da Adella yaşadıklarını hissedebiliyor," dedi.

Mideme yumruk inmiş gibi oldu, omlet tabağını alıp yemek masasında karşısına oturdum. Sohbet böyle devam edecekse daha

fazla yemek yiyebileceğimi sanmıyordum ve meyve salatasını da çok kafaya takmamaya çalıştım.

"Onu hangi kampa götürdüklerine dair bir ipucu var mı? Peşinden gitmemiz gerekecek."

Nox sayfayı çevirdi, gözleri hâlâ kelimelerin üzerinde gezinirken aynı anda konuşmaya devam etti. Ben de böyle yapabilmeyi çok isterdim. Bu şekilde ders çalışmanın ne kadar kolay olacağını hayal ettim.

"North dün gece biz dönmeden önce bütün Taktik Ekiplerini çağırdı. Bugün bütün liderlerle bir toplantı olacak ve gidip gitmeyeceğimize, ekiplerde kimlerin olacağına karar verilecek."

Başımla onaylayıp tabaktaki omleti çatalımla bir o tarafa bir bu tarafa ittirdim. Karnım hâlâ açlıktan guruldasa da böyle şeyleri düşünürken yemek zordu. "Ama gitmemiz gerek, değil mi? Bu iş için en uygun olan biziz. Özellikle Gabe göz açıp kapayana kadar ejderhaya dönüşebiliyorken... bunu kendi avantajımıza kullanmamız lazım."

Kâbus yaratıklar, ejderha, tam zihin kontrolü, süper güç ve aynı zamanda bizi koruyup hayatta tutma becerisi olan bağım.

Artık tam anlamıyla koca bir cephaneydik.

Abartılı şekilde iç çektim. "North'un hepimizin aynı anda gitmemizi istemediğini biliyorum—"

Nox sözümü keserek başını iki yana salladı. "Sığınak'ın korumasız kalmasından hoşlanmıyor. Burada yeterli sayıda Taktik Ekibi bırakacağız, böylece bir şey olursa Kieran da yanımızdaysa hemen geri dönebileceğiz. Unser'i Direniş'in elinde bırakmamız kendi Bağlanan grubumuzdan birini geride bırakmamızla aynı şey."

İlk defa karşımda Bağlanan grubumuzu kabul etmesiyle yanaklarım hafifçe kızardı.

Zorlayıp milyonlarca soru sormak, yaptığı her şeyin ardındaki nedenleri kurcalamak istiyordum ama aynı zamanda şu an benimle yalnızca iş konuştuğu için medeni davrandığını da bili-

yordum. Bana kişisel olarak hiç güvenmese de konu operasyonlar olduğunda kendimi ona kanıtlamış olabilirdim ve bu yüzden kendimle gurur duyuyordum.

Bağlananları olduğum için bana ayrıcalık tanımalarını istememiştim. Üzerime düşeni yapıp onlar için bir silah, insanları ânında öldürebilme yeteneğinden fazlası olabilmek istiyordum ve belki de daha fazlası olmayı başarmıştım.

"Unser işkenceyi atlatacak."

Gözleri sonunda benimkilere kaydı, koyu maviliği North'unkilere çok benziyordu ama abisinin gözlerinden çok daha soğuktu.

Onu sinirlendirmiş olabileceğimi düşünerek yutkunuyorum ama yine de konuşmaya devam ettim. "Böyle şeyleri atlatmak zor ama Taktik Ekibi üyesi olacak kadar güçlüyse ve insanlara liderlik edecek, Tetikleyici olup aynı anda bu kadar çok can almayı kaldırabilecek kadar güçlüyse o zaman acıya dayanıp üstesinden gelecek kadar da güçlüdür. Ben yapabildiysem herkes yapabilir."

Nox tekrar kahve fincanını alıp içindeki sade kahvenin sonunu kafasına dikti. "On dört yaşındayken o kadar acıya dayanabilecek çok fazla çocuk olduğunu sanmıyorum. Bunun bir kısmı bağından kaynaklanıyordu, evet ama senin de belli bir miktarda güçlü olman gerekirdi."

Vay canına.

İltifat mıydı bu şimdi?

İltifat gibi gelmişti.

Başımı onaylarcasına sallayıp öne eğdim, aptalca bir şey söylememek için ağzıma bir lokma omlet tıkıştırdım. O da önündeki kitaba geri dönüp yavaşça sayfaları çevirmeye başladı.

Yatak odamın kapısının açıldığını ve hızlı adımların bize doğru yöneldiğini duydum, derken yarı çıplak hâlde deli gibi bakışlarıyla North Draven'ın karşımızda dikildiğini gördüm, sanki bizi yasadışı bir şey yaparken yakalamış gibi bakıyordu.

Ağzımdaki lokmayı yavaşça çiğneyip yuttum, bir şey söylemesini bekledim ama o kardeşine dik dik bakmakla meşguldü.

Ne söyledi sana? diye doğrudan zihin bağlantımız üzerinden sordu, garip bir şekilde savunmaya geçerek karşılık verdim.

Hiçbir şey. Unser hakkında konuştuk. Kötü bir şey değil. Kendi Bağlanan'ımla başa çıkabilirim.

Gözleri sonunda bana kaydı, biraz gevşedi. *Sana güvenip güvenmememle ilgili değil bu. Onun uslu durduğundan emin olmak istedim.*

O çocuk değil ve sana daha önce de onunla başa çıkabileceğimi söylemiştim. Bu konuda bana ya güvenirsin ya da güvenmezsin.

Nox bir sayfa daha çevirip, "Bana güvenmiyor. Sen söz konusu olduğunda da asla güvenmeyecek ve bu konuda onu suçlamaman gerek, Bağlanan'ım," dedi kısık sesle.

Gryphon, North ve Nox mutfakta yaptığımız şaşırtıcı sohbetten kısa süre sonra Taktik Ekipleriyle olan toplantıya gitmek üzere çıktılar. Ben de biraz daha yemek yiyebileceğimi düşünüp kendime meyve salatası yaptım, ardından kâseyi yatağa götürüp Atlas'la Gabe'in arasına kıvrıldım.

İkisinin de kalkmak için hiçbir motivasyonları yoktu ve onları suçlayamıyordum.

Sage'le Sawyer'dan birkaç mesajım vardı, ikisi de Gabe'in ejderhaya dönüştüğünü duymuş ve daha fazla detay öğrenmek için can atıyorlardı. Sage'in yorumlarıyla kıkırdadım ve Sawyer söz konusu ejderhanın anatomisi hakkında bu kadar çok şey öğrenmek isteyince kıskanç ya da savunmacı davranmamaya çalıştım.

O çocuğun Bağlananlarımın aletleriyle ilgili tüm detayları öğrenme arzusuna asla alışamayacaktım.

Meyve salatamı bitirdiğimde Atlas çoktan kalkıp duş almıştı, ayaklarını yerde sürüyerek yürümesi onda daha önce hiç görmediğim bir şeydi. Kendine bir protein *shake* hazırladıktan sonra

tekrar yatağa döndü. Uyanması için halıya düşmüş bir yastığı yerden alıp Gabe'e fırlattı.

Alayla, "Yine Unser'i aramak için sürüklenip götürülürsek duş almadığın için pişman olacaksın," dedi.

Gabe canı çıkıyormuş gibi inledi. "Şekil değiştirmek, uçup ateş püskürtmek zahmetli bir iş, tamam mı? Anlayacağından değil de, söyleyeyim dedim."

Sessizce güldüm ama bana ihanete uğramış gibi bakmca pişman bir ifade takındım, "Tabii ki zahmetlidir. Sağdan soldan insan ruhu söküp almaktan çok daha zahmetli olduğuna eminim."

Gabe bana sert bir bakış attı, sonra doğrulup sırtı dört farklı yerden çıtırdarken inleyerek ayağa kalktı. "Neden?! Neden sadece bir günü yatakta geçiremiyoruz? Sikerim böyle işi ya, çok saçma."

Dudaklarımı ısırıp şu anda biri kelimenin tam anlamıyla işkence gördüğü için kurtarma görevine çıktığımızı söylemedim. Odada sadece üçümüz olduğumuz için mutluydum çünkü Atlas da ağzını tutmayı biliyordu, Gabe'in söylenmesi için izin verdi.

Banyoya doğru yöneldi, ben de kâsenin içindeki karpuz parçalarından önce en güzel görünenleri seçerek sessiz sessiz keyifle yedim.

Atlas duşun açıldığını duyduğumuz sırada, "Toplantıda en az birkaç saat kalacaklar, işleri çözmeye çalışacaklar. Draven Bağ grubunun hep birlikte gitmesinin mantıklı olup olmadığı hakkında bir sürü konuşma olacak," diye mırıldandı.

Başımla onaylayıp bir meyve parçası uzattım, elini benimkinin üzerine koyup elmayı doğrudan parmaklarımdayken ısırınca mutlu oldum. Çok tutkuluydu ama vücudumdaki ağrılar bize bu sabah seksin kesinlikle seçenekler arasında *olmadığını* söylüyordu. Siktir, yine de çok cezbediciydi.

Tekrar asıl meseleye odaklanmaya çalıştım. "Aro'yu görmek istiyorum. İçimde sürekli önemli biri olduğuna dair bir his var ve Nox da aynısını hissettiği için daha da meraklandım."

Atlas yavaşça başını salladı. "Onun da aynı şeyi hissetmiş olmasının kesinlikle bir anlamı var, Oli. İstersen Gabe duştan çıktığında doğrudan oraya inebiliriz."

Başımı aşağı yukarı sallayıp son birkaç meyveyi yedim, ona da uzattım ama başını iki yana sallayarak protein içeceğini kafaya dikti.

Ağrı ve sızılar eşliğinde yerimden kalktım, Atlas'ın kaşları alnına kadar yükseldi. "Şifacı'ya görünmen gerekiyor mu?"

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. "*Böyle* bir şey için Felix'e gitmemin imkânı yok."

Atlas bir saniye kaşlarını çatarak bana baktı sonra sırıtıp, "Yani... geçen geceden kalma yaralar değiller? Ya da en azından benim düşündüğüm kısmında değiller," dedi.

Yastık alıp suratına fırlattım, bana gülmesine aldırmayıp ayakkabı bulmak için etrafta dolandım.

Kasabanın mümkün olduğunca büyük bir kısmını atlayarak doğrudan Taktik Eğitim Merkezi'ne gittim. Gabe'in ejderhası hakkındaki haber kesinlikle arkadaşlarımızın ötesine ulaşmıştı. Karşılaştığımız birkaç kişi onu hayranlık ve güvensizlikle karışık bakışlarla izledi, bu da içimde hafif bir... şiddet hissi uyandırdı.

Kolunu omzuma dolayıp başımın üstüne bir öpücük kondurdu. Toplumumuzdaki Üstün Yeteneklilerden gelen bu tavır tamamen kabul edilebilir bir davranışmış gibi gönül çelici bir hareketti.

Ama ben kendimi o kadar da hoşgörülü hissetmiyordum.

Atlas, Taktik Eğitim Merkezi'ne girmek için kart okuttu ve Gabe içerideki birkaç Taktik Ekibi ajanıyla selamlaştıktan sonra doğrudan hücrelere indik. Hiç kimse bizi durdurmaya ya da eşlik etmeye çalışmadı. Tuhaftı. Asansörde Gabe'e kaşımı kaldırarak bakınca sırıttı.

"Benim iznim var. Atlas'la ikinizin henüz yok ama benim var."

Daha önce Gryphon'la görevlere gittiği için mantıklıydı ama mantıklı olması hakarete uğramış gibi hissetmeme engel değildi.

"Ben North'un meclis toplantılarını dinliyorum. Sır saklama konusunda harikayım! İzin almak için daha ne yapmam gerek? Belli ki en üst düzeydekilerle yatmak işe yaramıyor!" diye homurdandım.

Gabe kahkaha atıp başımın üstüne bir kez daha öpücük kondurdu, şu anda içinde bulunduğumuz duruma göre fazlasıyla sakin ve âşıkmış gibi davranıyordu. Sadece ben mi endişe ve korku duyuyordum?

Belki.

Atlas da sakindi, asansör kapıları açılıp kendimizi tekrar hücre blokuna doğru yürürken buluğumuzda tamamen rahattı. Burası bu sefer bütün arkadaşlarımız burada değilken çok daha hoştu, en azından damarlarımda daha az suçluluk ve korku dolaşıyordu. En yakın arkadaşımın ağlama seslerini duymamak güzeldi.

Kız yatağın ucunda oturuyordu, elinde bir kitap vardı ve yanında bir yığın atıştırmalık duruyordu; mutlulukla mısır cipsi yiyordu. Biz içeri girerken başını kaldırdı ve kitabı bir kenara koyup güvensiz bakışlarla Bağlananlarıma baktı.

O bakışı tanıyordum.

Görünce içim burkuldu ve dikkatini tekrar bana çekmek için bir adım öne çıktım, tehditkâr olmadığımı ve iki Bağlanan'ımın ona... zarar vermeyeceğini göstermeye çalıştım.

O Direniş kamplarından nefret ediyordum.

"Hey! Seni görmeye gelmemiz bu kadar uzun sürdüğü için kusura bakma. Gördüğüm kadarıyla sana yiyecek getirmişler. İhtiyacın olan başka bir şey var mı? Bağlanan'ım Gryphon yakında seni sorgulamak için aşağı inecek. Bütün bunları atlatabilirsen seni... Sığınak'a nasıl götürebileceğimizi çözebiliriz. Sana bir ev falan bulabiliriz. Bir sürü kadın ev arkadaşın olur."

Bu kısmı güven vermek için söylemiştim ama o yine de başını iki yana salladı. "Yetkili biriyle konuşmam gerek. Hemen. Biriyle kardeşimle ilgili konuşmam gerek."

Tabii ya.

Kardeş.

"Tabii, işleri biraz hızlandırabilirim. Kardeşinin adı ne ve neden biriyle onunla hakkında konuşman bu kadar önemli?"

"Lahn. O... ailemden kalan tek kişi. Kamplarda kaldı ve... oraya gitme şansınızın olup olmadığını bilmem lazım. Sadece beş yaşında."

Aman Tanrım.

Bir çocuğun rehine olarak tutulması dışında her şeyle baş edebilirdim. Bağım göğsümde kıpırdandı, bu konuşmaya ilgi göstermesi biraz garipti.

Çocuğu bul.

Pardon? *Ne zamandan beri çocuklar için kurtarma görevlerine önem veriyorsun?*

Hepsini koruyoruz, sadece Bağlananları değil. O geveze olanı bile.

Geveze olan? Sawyer mıydı? Bağımı biraz daha dürttüm ama tekrar uykuya döndü, hâlâ yediği ruhun ağırlığını üstünden atamamıştı.

Sawyer.

Daha neler.

Telefonumu aldım, diğerlerinin bakışlarını umursamadan koşturarak önce Sawyer'a sonra da tedbirli olmak adına Gray'e mesaj attım. "Yanılıyorsam kimse yargılamasın. Bağım... bir şey söyledi ve deneyip görmek istiyorum."

Gabe neşeyle onaylayarak başını aşağı yukarı salladı, Aro'ya çoğunlukla kardeşi ve Direniş tarafından yakalanmadan önce nereden geldiği hakkında biraz daha soru sordu. Aslında yirmi bir yaşındaydı, göründüğünden daha büyüktü ve ailesini, hepsi yakalandıklarında kaybetmişti.

Asansör kapıları tekrar açılınca Gray dışarı çıktı, bize bakarken sanki içinde olduğumuz durum özellikle tuhafmış gibi kaşlarını çattı. Yani, *kesinlikle* öyleydi ama şu an boşa zaman harcıyorduk.

O toplantı her an bitecekti ve Unser'i bulup eve getirmek için yola çıkacaktık.

Pek usturuplu davranmadım. "Gray! Hey! Bir saniye buraya gelir misin? Tanışmanı istediğim biri var. Bu Aro, Direniş tarafından kaçırılmış ve kardeşi esir tutuluyor. Onun hakkında... bir şeyler hissetme ihtimalin var mı?"

Gray bana deliymişim gibi baktı ama önümüzdeki küçük kıza bakınca dünyanın nasıl hâlâ dönmeye devam ettiğini anlayamamış gibiydi. Bu da sezgimin kesinlikle doğru olduğunu anlamama yetti.

Aro, Gray ve Sawyer'ın Bağ'ıydı.

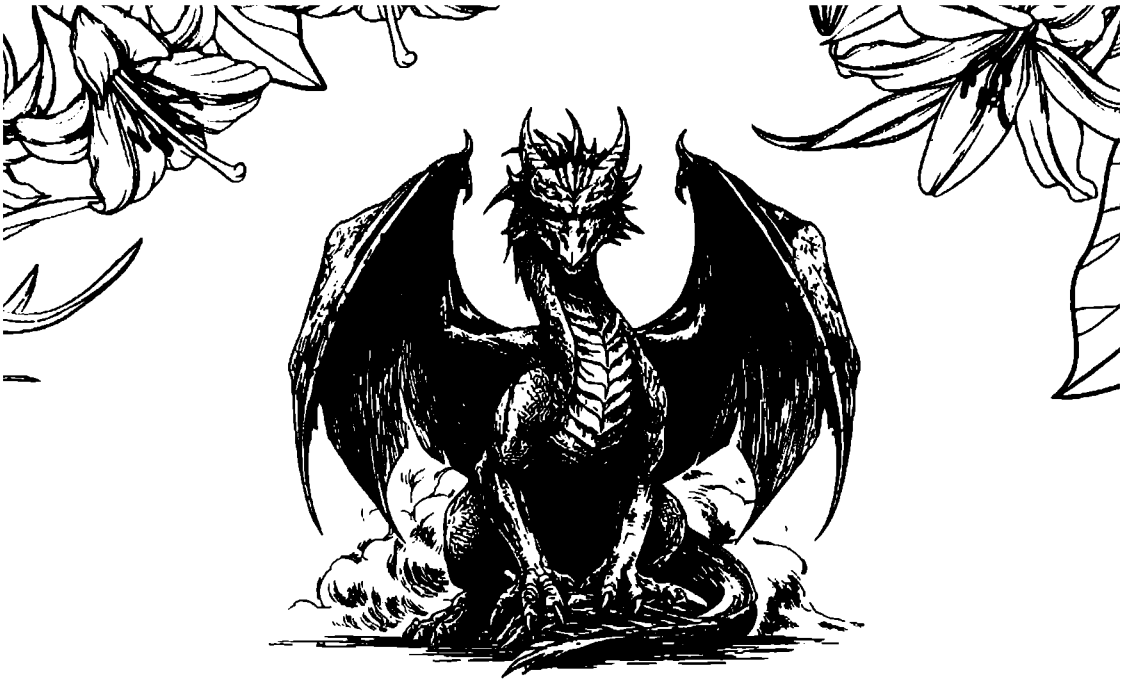
Esas Bağları'ydı.

On dakika sonra nihayet Sawyer geldi, o da Aro'ya sanki evlenme teklif edecekmiş gibi bakıyordu, Gray'e bakarken kendini toplum içinde çimdiklememek için uğraşıyordu. İkisi de onunla konuşurken biraz bocaladılar, Sawyer'a bununla ilgili daha sonra kesinlikle takılacaktım.

Aro tereddütlüydü, yine o Direniş kampları yüzünden olduğuna emindim ama onlara karşı aynı çekimi hissettiği açıkça görülüyordu.

Direniş'in, Bağlanan grupları hakkında nasıl yalan söylediğini ve birbirlerini gördükleri anda göğüslerinde hissettikleri şeyi nasıl inkâr ettiğini merak ettim. Gerçi daha önce hiç hissetmemişsen böyle bir duyguyu başka birine nasıl açıklayabilirdin ki?

Gabe'e bakıp, "Biz en güçlü Bağ grubuyuz, değil mi? Biz ailemize sahip çıkarız, bizi onlardan ayıran da bu. Beş yaşındaki bir çocuğu geride bırakamayız. Ne şimdi ne de başka bir zaman," diye mırıldandım.

Yirmi Yedinci Bölüm

Nox

Geri dönen Taktik Ekipleri'yle yapılan toplantı, North'un meclis toplantılarından birine katılmaktan daha az sinir bozucuydu ama yine de sabır gerektiren bir egzersizdi.

Buradaki adamların hepsi saygımı hak ediyordu.

Hepsi topluluğumuzun üyeleri için hayatlarını defalarca riske atmayı içeren bir kariyeri seçmişlerdi ki üyelerin hepsi bunu takdir edip saygı göstermiyordu. Sorun hepsinin önce silahları sonra zekâyı düşünmesiydi. North, Gryphon ve Vivian'ın liderlik rollerinde bu kadar üst konumda olmalarının bütün nedeni buydu.

Onlar asker yığını gibi değil, Taktik Ekibi gibi düşünüyorlardı.

"Sadece içeri gir, Bağlanan'ını harekete geçir, yaptığı her neyse onu yapmasını sağla, bütün adamların ruhlarını emsin, tıpkı–"

Vivian araya girerek, "Kafan bir kâbus yaratık tarafından omuzlarından koparılmadan durdurayım," dedi.

Marcus ona baktı, gözlerini North ve Gryphon'a çevirdiğinde sonunda sözlerini biraz saygısızca ifade ettiğini fark etti. Sadece

sıkılmış gibi göründüğümden emindim ama bakışları bana kayınca yutkundu.

North ve benimle daha önce tanışan herkes için bir Draven'a dik dik bakmaktan daha korkutucu bir şey yoktu. Babamızın geride bıraktığı faydalı şeylerden biri kudurmuş kâbus yaratık canavarlarının mirasıydı ve her ne kadar doğru olmasa da böyle görülmeleri bu tür toplantılarda çok işe yarıyordu.

"Bağlanan grubumuz daha yeni tamamlandı. Bu da güçlerimizin henüz yerleşme şansı bulamadığı anlamına geliyor. Gabriel Ardern güç artışının neler getirdiğini Çorak Bölge'de ancak dün keşfetti. Bağlanan'ımın gitmesi hâlâ riskli."

Marcus çenesini ovuşturup tekrar konuştu, her zamanki gibi düşüncesizdi. "Başka bir şeye dönüştüğüne dair söylentiler duydum. O çocuğun bize başka sürprizler yapabileceğini düşünmemiştim."

Çocuk.

İçimdeki sivri noktaları biraz olsun azaltması için viski olmasını dileyerek önümdeki su şişesine uzandım. Bu adam, kendinden aşağı gördüğü herkese karşı her zaman üstünlük taslardı, bu da sinirime dokunuyordu.

Yeteneği bizim seviyemizde değildi ama Taktik Ekipleri'nde yılların tecrübesine sahipti, bu sayede çevresindekilere üstünlük taslamasını daha da hızlandırıyordu. *Özellikle* de Marcus'un amcası olduğu düşünülünce Gryphon'ın onu azarlayıp kendi ağırlığını koymaması küçük bir mucizeydi.

Aile toplantıları hiçbir zaman hoş geçmiyordu.

North tekrar konuşmaya başlamadan önce bir an için dişlerini sıktı, kendini sakinleştirmeye çalıştığı açıkça görülüyordu. "İçeri girmeyeceğimizi söylemiyorum. Sadece girmeden önce bir planımızın olması gerektiğini söylüyorum."

Vivian kısacık kesilmiş saçlarını karıştırdı, geçen haftaya göre on yıl daha yaşlı görünüyordu. Bağlanan'ının Unser'in çektiği işkencenin acısını hissedişini izlemek, belli ki gece boyunca onun

için büyük çile olmuştu, bizimle savaşmaya hazır görünüyordu. North onun Sığınak'ta kalıp buradaki işleri gözetmesini tercih edecekti ama bu sefer ısrarcı olacağı hissine kapıldım.

Vivian Wentley'e öyle kolayca *hayır* denmezdi.

"O kadar da zor değil. Çorak Bölgelere girmek için tek bir Nakil noktası var–"

"Fakat kamplar farklı," dedi North, Marcus'un sözünü keserek. "Aynı şekilde Siperler yok ve Unser'i tuttukları yerde ekstra güvenlik olduğundan eminim. Ayrıca başka yerlerde saldırı hâlindeyken bu kadar fazla insanı boşa harcamazlar."

"Onu hangi kampta tuttuklarını biliyor muyuz?"

Sorumu duyunca North bana baktı, kısa bir baş hareketiyle onayladı ama cevap veren Vivian oldu. "Bağlanan'ını tuttukları kamptı. Davies'in tercih ettiği, 'özel' ve 'önemli' misafirlerini tuttuğu yer."

Bu durum bağımın hoşuna gitmedi. Odadaki gölgeleri ve karardıklarını hissedebiliyordum, o yüzden bir an durup bağla iletişim kurarak sakinleşmesini söyledim.

Artık onunla mantıklı konuşma konusunda uzmanlaşmıştım.

Kampa gidip yaratıkları herkesin üstüne salacaktık. Bu şeylerden sorumlu adama işkence edecektik. Bağımın yapmak istediği her şeyi yapacaktık ama burada başlayamazdık.

Masanın ilerisindeki adamlardan birinden duyulur bir yutkunma sesi geldi ve North'la Gryphon bir saniyeliğine bana baktılar, o kadar belli belirsizdi ki kimse bana şok içinde baktıklarını anlayamazdı bile.

Sürpriz, bağım kıza ve içinde yaşayan tanrıya takıntılıydı.

Unser'i kurtarıp Direniş kampını ortadan kaldırmak için Bağlanan grubumuzun daha küçük bir Taktik Ekibi'yle gideceği ko-

nusunda anlaşmaya varıldığı anda her şey hızlı ilerlemeye başladı. Çorak Bölgelerde otuzdan fazla operatörümüzü kaybetmiştik, hâlihazırda ne kadar az sayıda olduğumuz göz önüne alınınca bu çok fazlaydı. Bu yüzden daha küçük ama güçlü bir grup gönderme kararı alınmıştı.

Tahmin ettiğim gibi Vivian bu kez geride kalmayı reddetti.

Hiçbirimiz Marcus'un sorumlu olarak kalmasını istemiyorduk ama sonunda önlemek için Bağlanan grubunu bölmek ya da herkesin birlikte olması arasında bir seçim yapmak gerekiyordu.

Ben hangisini tercih ettiğimi biliyordum, kampa vardığımızda ve Fallows'un kaçırılıp işkence edilmesinden sorumlu olan Silas Davies'le karşılaştığımızda, onunla yüzleşecek kişinin North ya da ben olmayacağımızdan şüpheleniyordum.

Bağlarımız devreye girme konusunda ısrar edeceklerdi.

Böylesine küçük bir grupla gidince koordineli hareket etmek daha kolay olmuştu. Herkes gelmeden önce North'un ofisinde Taktik Ekibi üniformasını giydim ve bütün silahlarımın temiz, doğru şekilde yerleştirilmiş ve tamamen dolu olduklarını üç kez kontrol ettim. Sonra kâbus yaratıklarımın hepsiyle tek tek bağlantı kurdum, içlerinde herhangi bir tehlike ya da yorgunluk belirtisi olup olmadığını kontrol ettim. Özellikle de eve varmamla Taktik Ekibi toplantısına gitmem arasındaki sürede, North'un ofisindeki kanepede sadece birkaç saat uyuyabildiğim düşünülünce çok gerekli bir hareketti.

Gözlerimi kapatınca elimde olmadan Fallows'un bağının, üzerinde sadece sabahlıkla beni yanına çağırdığını görüyordum. Benim dışımdaki tüm Bağlananları tarafından doyasıya becerilmiş gibi görünüyordu ve öyle kokuyordu. Bu da uykuya dalmayı kâbusa çevirmişti çünkü bağım içimde onun yanma dönmek için savaşıyordu.

Dönememiştim.

Odaya adım atamadığım gibi ona da geri dönememiştim.

Azrael bana doğru yola çıktıklarını haber verdi. Fallows, Çorak Bölge'den geri getirdiğimiz kız konusunda haklı çıkışını kutlarken Gabe'le Bassinger'ın arasında neşeyle zıplayıp duruyordu.

Başka bir Bağlanan grubu daha kızın sezgileri sayesinde bir araya getirilmişti.

Zekâsına hak ettiğinden daha az değer verdiğimi fark ettim çünkü düşündüğümden çok daha zekiydi. Bağı olmadan bile diğer insanların göremediği şeyleri bir araya getirip anlam verebiliyordu.

Bütün Bağlananları için mükemmel bir eşti. North'un hem sevme, koruma ve sahiplenme arzuları için hem de ona kafa tutabilecek birine ihtiyaç duyan tarafı için. Gryphon'ın kendisine ayak uydurabilecek ve Bağlanan grubunu tehdit edebilecek her şeye karşı yanında durabilecek birine duyduğu istek için. Gabe'in, sevgili kadar bir dost ve yoldaşa da ihtiyaç duyan yanı için. Ayrıca Bassinger her neye ihtiyaç duyuyorsa ona da kusursuz şekilde uyduğu ortadaydı.

Hayatımda işler biraz daha farklı gitmiş olsaydı onun benim için de mükemmel biri olabileceğini düşünen bir tarafım vardı. Ama göğsümde onun mükemmel şekilde oturması gereken boşluk parçalanmıştı, havaya uçurulup makasla kesilmişti ve artık dünyada hiçbir insan orayı dolduramazdı. *Bağlanan* kelimesi yüzünden ona tekrar tekrar suç yüklemiş olsam da suçlunun kim olduğunu zaten biliyordum ve o beyaz saçlı küçük kız değildi.

O yüzden ona hak ettiği gibi davranabilecek tek yanımı, kâbus yaratığımı ona bırakacaktım, ondan ve Bağlanan grubundan olabildiğince uzak duracaktım. Beni anlayan, seven ve kabullenen insanlardan mümkün olduğunca uzak duracaktım çünkü kabul etmeyi reddetse de abimin sabrının tükenmeye başladığını biliyordum.

İlk önce Gryphon geldi, her zamanki gibi elinden geldiğince hızlı hazırlanıp yola çıkmak için hevesliydi. Ekipmanlarını almak

için soyunma odasına girdi sonra da çıkıp benimle beklemeye başladı.

Üniformasını çıkarırken omzunun üzerinden bana baktı. "Geri getirdiğimiz kızı duydun mu? Sawyer ve Gray'in Esas Bağ'ı. Onu bulup ne olduğunu fark ederek gerçekten iyi iş çıkardınız."

Omuz silkip elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Onu Bağlanan'ın buldu, benim bağım sadece destekledi. İhtiyacımız olan bilgilere sahip olabileceğini düşündüm, hepsi bu."

Gryphon yavaşça başıyla onayladı, yalnız olduğumuzdan ve dışarıda kimsenin olmadığından emin olmak için hızlıca dışarı baktı. "Erkek kardeşi kamplardaymış. Onu da bulup geri getirmemiz gerek."

Karmaşadan hoşlanmazdım ve Sığınak'a başka potansiyel riskler getirmek hiç istemediğim bir şeydi.

İtiraz edemeden Gryphon homurdandı, "Beş yaşında, Nox. Orada beş yaşındaki bir çocuğa neler yapıyorlardır sence?"

Beş yaşındaki bir çocuğa neler yaptıklarını düşünmek istemiyordum. Beş yaşındaki bir çocuğa neler yaptıklarını büyük ihtimalle *bildiğimi* kabul etmek istemiyordum ama bugün yanımda o beş yaşındaki çocuk olmadan geri dönmeyeceğimi de kesinlikle biliyordum.

O sırada kopan gürültüyle birlikte Oli, Gabe ve Atlas geldi, üçü de birbirlerinin enerjilerinden beslenmiş hâlde paldır küldür odaya girdi.

Gabe sırıtıp el salladıktan sonra yalnızca bize ayrılan kilitli soyunma odasına girdi. Fallows hafifçe gülümsedi, mahcup bakışlarını ikimizin arasında gezdirdi ve hızlıca peşinden gitti.

Bassinger bana sanki beni öldürdükten sonra nasıl gizleyeceğini düşünüyormuş gibi baktı ama onun için sıradan bir şeydi, bu yüzden o çok istediği tepkiyi vermedim.

Soyunma odasının kapısı kapanıp kilitlenince tekrar Gryphon'a döndüm. "Yani hedefler Unser ve o çocuk... Orada başka

çocukların olup olmadığını biliyor muyuz? Başka öncelikler var mı?"

Gryphon kurşungeçirmez yeleğini giyerken tekrar bana döndü. Bu kez omuzlarını biraz daha fazla kaplayan farklı türden bir yelekti, bu değişimin Bağlanan'ını ciddi anlamda panik-lettiğini bilmesinden kaynaklandığına emindim. O kadar kötü durumdaydı ki Bağlanan'ı, Kieran'ı bulmuş ve herkesi peşimizden Çorak Bölge'ye sürüklemişti.

İyi ki yapmıştı çünkü aksi takdirde Gryphon ölmüş olacaktı, belki North ve ben de.

"Aro başka çocukların olup olmadığını bilmiyordu. Kamplara götürülür götürülmez hemen ayrılmışlar ama çocuğu birkaç kez kızın işleme alındığı yere getirmiş ve kızın itaat etmesi için tehdit olarak kullanmışlar. Kızı en başta Çorak Bölgelere getirebilmelerinin tek sebebi kardeşini kullanmalarıymış."

Sorgulamamam gerektiğini biliyordum ama yine de sordum. "Peki yalan söylemediğine emin misin? Üzerinde bir aldatma kokusu yok muydu? Esas Bağ olması yalan bilgi vermek için gönderilen bir sempatizan olmadığı anlamına gelmez."

Gryphon tekrar etrafına baktı, bu da ilgimi çekti. "Üzerinde sadece yalan tespitimi kullanmadım. Anılarına da baktım. Hayatının son altı ayının her anını süzdüm ve kesinlikle yalan söylemiyordu. Davies'in bile kızın beynine böyle bir karmaşıklığı yerleştiremeyeceğini düşünüyorum."

Başımı salladım, sonra dudaklarımda yavaş yavaş bir sırıtış belirdi. "Ama sen yapabilirsin."

Şaşkınlıkla bana bakınca omuz silktim. "Yeteneğinin ne kadar geliştiğini görmezden geldiğimi sanıyorsun ama bazı şeyleri kesinlikle fark ettim."

Yanağını ısırarak sırıtışını bastırmaya çalışsa da başaramadı. "Silas Davies'i zihninin en derin noktalarından başlayarak lime lime edeceğim sonra da uzuvlarını parçalayacağım."

Kulağa mükemmel bir plan gibi geliyordu ama...

Elimi kaldırdım ve avucumun yavaşça kararmasını, parmak uçlarıma doğru yayılıp tenimi boyamasını, ardından yavaşça boynuma tırmanmasını görmesini sağladım.

"Ancak önce sen ulaşırsan."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Oli

North bugünkü görevin neleri kapsayacağını ve benim rolümün ne olacağını çok net açıklamıştı.

Yine Atlas ve Gabe'le birlikte kalacaktım; North, Nox ve Gryphon'sa kampın olabildiğince büyük bir kısmıyla ilgilenmek üzere ilerleyeceklerdi. Benim görevim başlangıçta Siperlerin hepsini ve bağımın önemli olduğunu hissettiği herkesi etkisiz hâle getirmekti ama North, Silas Davies gerçekten oradaysa ne yapmam gerektiği konusunda çok açıktı.

Kesinlikle *hiçbir şey.*

"Bağımın onu etkisiz hâle getirmeye yetecek kadar güçlü olup olmadığını görmem gerekmez mi? En azından denemem gerekmez mi? Yani, büyük ihtimalle olmayacak ama denemeye değmez mi?"

North yeleğinin son tokasını bağlarken başını kararlılıkla iki yana salladı. Ofisine en son o gelmişti, diğer bütün Taktik Ekipleri, hatta Vivian bile ondan önce hazırlanmıştı.

Yolda meclis üyelerinden biri tarafından durdurulmuştu ve hararetli bir tartışmaya girmişlerdi. Diğer meclis üyelerinden zaten hiç hoşlanmıyordum ve North'un yüzünde vahşi bir ifadeyle içeri girmesi, içimdeki kan dökme isteğini biraz daha körüklemişti.

"Nox ve ben kâbus yaratıklarımızı üzerine salacağız. Atlas'tan duyduğumuza göre en iyi şansımız bu. Bize fazla yaklaşırsa Nöro yeteneklerini kullanabilir ve o riske değmez. Güven bana, Bağlanan'ım."

Yüzümü buruşturup Bağlanan grubumuzun geri kalanının durduğu tarafa baktım. Nox son birkaç gündür olduğu gibi tuhaf şekilde sakindi ve bu da beni tedirgin ediyordu. Bir yanım bunun Bağlanmış olmamızdan kaynaklandığını, yavaş yavaş da olsa bir tür iyileşme sağladığını düşünmek istiyordu.

Yine de içimdeki o kötü hissi bir türlü atamıyordum.

North bakışlarımı takip etmek için omzunun üzerinden bakıp, "Onun için endişelenme, Bağlanan'ım. Seni rahatsız etmeyecek," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Beni rahatsız etmiyor, North. Bana inanmıyorsun ama onun için endişeleniyorum."

Yüzünü buruşturdu, elini boynumun yan tarafına bastırıp başparmağıyla çenemi yukarı kaldırarak doğrudan ona bakmamı sağladı. "Maalesef Nox'u tanıyıp yakınında olmak, istemeyerek de olsa onun için sürekli endişelenmek anlamına geliyor. Böyle olduğu için üzgünüm ve üzülebiliyor olsaydı eminim o da kendini üzgün hissederdi."

Ayak parmaklarımın ucuna yükselip dudaklarımı onunkilere bastırdım, etrafımızda bu kadar çok insan olmasına ve onun genelde halka açık sevgi gösterilerinden kaçınmasına aldırmadım. "Bu sefer patlamaya falan yakalanayım deme. Hâlâ Atlas'ın da yanınızda gelmesi için diretmek istiyorum. Gabe'in ejderhası ve ben, kendi başımıza gayet iyi idare ederiz."

North, takılmam karşısında sırıtıp yeleğinin tokalarını çekiştirdi; Gryphon'ın kurşun yarasından sonra hepsinin geçiş yaptığı,

biraz daha büyük olanlardandı. "Tetikleyici'yi hallettin, unutma. Artık endişelenmem gereken hiçbir şey kalmadı."

Yine de içimde, bu cümlenin pek de doğru olmadığına dair rahatsız edici bir his vardı.

Gryphon bize doğru yaklaşırken ağır tabanlı botlarının fayans zeminde çıkardığı ses etrafımızda yankılandı. Kolunu belime doladı, bu da genelde halka açık ortamlarda yapmadıkları türden bir sevgi gösterisiydi.

"Dışarı çıkıp bu işi halletmemiz lazım."

North başıyla onayladı, bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. "Üç grup hâlinde gideceğiz. Önce biz içeri gireceğiz ve diğer iki grubun geçmesini bekleyeceğiz, sonra yeteneğini yayarak işe başlayacaksın. Kieran da sana yakın duracak, ayrıca Aro'nun kardeşini ve ihtiyaç duyabileceğimiz diğer kişileri geri getirmekle görevli iki Nakilci daha olacak."

Zorlukla yutkundum. "Başka çocuklar varsa onları da buraya geri getireceğiz, değil mi? Yetişkinler işlem alanına götürülebilirler ama çocuklar buraya... değil mi?"

North yüzünü buruşturdu, başıyla onaylayıp bakışlarını benden kaçırdı. "Çocukları her zaman yanımızda tutmaya çalışıyoruz. Aksi takdirde işler ters gidebilir."

Bağım bu duyduklarını hiç sevmemiş gibi içimde kıvrandı, üstelik onu çok iyi anlıyordum. Bir çocuğa dair herhangi bir şeyin *ters* gitme ihtimali hem birçok soru sormama hem de bu soruların hiçbirinin cevabını asla duymamak istememe sebep oluyordu.

"Oleander, bağının acil bir durum olmadıkça kontrolü tamamen ele geçirmesine izin vermemeye çalış. Çok dikkatli hareket etmemiz gerek ve bağın bazen işleri karmaşık hâle getirebiliyor," dedi North.

Burnumu kırıştırdım. "Yani Gabe'e *daha büyük* düşünmesi gerektiğini söyleyip de kıçından ejderha çıkarmasına sebep olması gibi mi?"

Kısık sesle güldü, yanağıma son bir öpücük daha kondurdu.

Gryphon, "Tam olarak öyle," diye homurdandı, hepimiz tekrar Bağlanan grubumuza ve yanlarında bekleyen Nakilci'ye döndük.

Adamı görünce kaşlarımı çattım, Kieran etkisiz hâle getirilip kilit altına alındığında beni Riley'yle Giovanna'nın saklandığı göl evine götürmeyi reddeden adamdı.

Gryphon onu hemen başka bir gruba yönlendirdi. "Black buralarda bir yerlerde. Sadece kendi Bağlanan'ına veda ediyor."

Başımı öne eğip onaylarcasına salladım. Mantıklıydı.

Sage'i arayıp Çorak Bölgelerde yaşananları anlatma fırsatım olmuştu ve sanırım bu görevlerin ne kadar tehlikeli olduğu gerçeği, ikimizin de yüzüne oldukça sert şekilde çarpılmıştı. Ben de Bağlanan'ıma doğru düzgün veda etmeden ayrılmak istemezdim.

North, Gabe ve Atlas'a bakıp kararlı bir ifadeyle başını sallayarak, "Yanından ayrılmayın. İşler ters giderse onu oradan çıkarmak için gereken her türlü silahı ya da yeteneği kullanın," dedi.

İkisi de ona ciddi bir ifadeyle baktı, Atlas da aynı kararlılıkla, "Tabii ki," dedi.

Sonra North, Nox'a dönüp aynı şekilde başını salladı. "Unser, çocuk ve Silas Davis etkisiz hâle getirilecek."

Nox aynı tuhaf sakinlikle başını sallayarak onayladı, sonra Kieran yanımıza geldi.

North hepimize bir kez daha baktı. "İlerlemeye hazırız."

Derin bir nefes.

İşte başlıyorduk.

Güneş arkamızda batarken Sığınak'tan ayrıldık ama o tanıdık, kâbuslarımda yankılanan küçük *pat* sesiyle vardığımız yer neresiyse etraf zifiri karanlıktı.

Gece çökmüştü.

Gryphon mide bulantımı alınca minnettar oldum ama işini bitirdikten sonra bile panik hissinin göğsümde yükselip bağımı tetiklemesini engellemek için yavaş ve dengeli birkaç nefes daha aldım.

Burayla ilgili her şey tanıdıktı.

Eve dönmek ya da kendine ait bir şeye geri dönmek gibi bir his değildi; yıllardır gördüğün kâbusun içine yeniden yuvarlanmak gibiydi. Artık büyümüş olsan da seni hiç terk etmeyen bir kâbus... tekrar başladığı anda soğuk terler içinde kaldığını fark ettiğin bir kâbus.

Korkunçtu.

Havada hâlâ aynı koku vardı. Sıcak ve yapışkan gece hâlâ aynı şekilde tenime yapışıyordu, yıllar boyunca kendime öğrettiğim bütün öz denetimi kullanarak sakin kalmaya çalıştım. Neyse ki aylar önce Kyrie'yi buraya geri getirmemişlerdi çünkü burada Kieran için tamamen işe yaramaz olurdum.

Yanımızda aynı küçük *pat* sesi tekrar duyuldu, ikinci Taktik Ekibi grubu da ulaştı ve sakin kalabileceğim sürenin sonuna geldiğimi anladım. Bir derin nefes daha, sonra bir tane daha. Atlas elimi tuttu ve ona bakmadan önce kendime bir saniye tanımam gerekti.

Dikkatlice kimsenin kendisini duyamayacağından emin olarak zihnime uzandı. *İyi misin? Yapamayacaksan hemen eve dönebiliriz. Kimsenin neden olduğunu bilmesine gerek yok.*

Cevap vermek yerine başımı iki yana salladım çünkü sadece ona seslenecek zihin kontrolüm yoktu ve diğerlerinin de duyması söz konusu olabilirdi. Şu an hepsinin bu işin altından kalkıp kalkamayacağımı sorgulamasına ihtiyacım yoktu.

Kafamı *toplayabilirdim.*

Üçüncü ve son *pat* sesiyle son grup da ulaştı ve North'la göz göze gelip ondan bir baş onayı alana kadar bekledim, ardından yeteneğimi dikkatlice etrafa yaydım.

Bu gece burada yapacağım her şeyde dikkatli olmalıydım.

Gryphon'm gözlerinin beyaza döndüğünü gördüm, o da çevreyi değerlendirmeye başlamıştı. Dikkatim dağılmadan alanı haritalayabilmek için ben de gözlerimi kapattım.

Unser'i çok hızlı buldum, zira tam olarak nerede aramam gerektiğini biliyordum. Çocukları bulmak biraz daha zordu çünkü mahkûmların tutulduğu yerler, burada alıkonulduğum zamandan beri değiştirilmişti ama sonunda kampın doğu tarafında, başka yetişkinlerle birlikte kafeslerde tutulan on beş çocuk buldum.

İçi akşam yemeği yiyen insanlarla dolu bir yemek salonu ve bir grup Siper'in bulunduğu küçük bir çadır vardı. Onları hemen devre dışı bırakmadım çünkü önce tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu görmek istiyordum.

Davies'in güvenlik kameraları veya benzeri şeylerle fark etme ihtimali vardı ve önce burada olup olmadığını, buradaysa nerede olduğunu bilmek istiyordum. Tehlikeliydi çünkü bağımın uzanmasını hissedecekti. Gerçekten de araştırdığım son çadırda, işkence çadırında –oraya fazlasıyla aşinaydım– Silas Davies'le Bağlanan'ı Lydia'yı buldum.

Hasiktir.

Gözlerimi açınca North'un bakışlarıyla karşılaştım, zihnimi diğerlerine açarak haritanın olabildiğince fazlasını gönderdim. Bu konuda hâlâ pek iyi sayılmazdım ama Gryphon'ın yeteneği içime akmaya başladı ve herkesin görebilmesi için haritayı aydınlattı.

Atlas zihinsel bağlantı üzerinden, *Siktir,* deyince herkes ona döndü.

Lydia buradaydı.

Ona baktım, bunun ne anlama geldiğini tam olarak biliyordum ama Gryphon'la North ikimize de kaşlarını çattı.

Gabe, *Lydia kim?* diye sordu, Atlas cevapladı. *Lydia, Silas'ın Bağlanan'ı ve bu gece uğraşmak isteyeceğimiz biri değil. Seçeneğimiz olsaydı hepimizin eve dönmesi gerektiğini söylerdim ama Unser'i geri getirmek pazarlık konusu bile olamaz.*

Gryphon kaşlarını çattı. *Lydia'nın güç seviyesi düşük.*

Atlas başını iki yana salladı. *Hayır, değil. Lydia, gücünü insanların onu keşfetmesini sağlayacak alanlarda kullanmayı reddediyor*

ama kesinlikle güçlü ve bu, uğraşmak isteyeceğimiz türden bir güç değil.

North, Gryphon'a baktı ve sonra zihin bağlantısında sert bir tonla sordu. *Gücü ne? Fark edilmemek için zamanımız azalıyor, Bassinger.*

Onun yerine ben cevap verdim. *Zorlama. Başka nasıl adlandırıldığını bilmiyorum, sadece Nöro olduğunu ve uzmanlık alanının zorlama olduğunu biliyorum. Yeterince yaklaşırsa size her şeyi yaptırabilir. Sadece bir önerisiyle kadınları ve erkekleri, kendilerini ya da aile üyelerini öldürmeye zorladığını gördüm. Sizden ne isterse yaptırır. Bağım kadar güçlü değil. Davies güç artışı sağlamazsa tabii. Onun gücünü paylaşarak Lydia'yı takviye ettiğini daha önce görmüştüm ve onu gerçekten yok etme noktasına gelirseniz tekrar aynısını yapma ihtimali çok yüksek.*

North hepimize baktı, sonra Atlas'a sordu. *Menzili ne kadar? Davies'le aynı mı? Planımızı çok fazla değiştirmiyor. Sadece uzak durmamız gereken iki hareketli hedef var ama kâbus yaratıkları üstlerine yönlendiririz.*

Atlas omuz silkti. *Tam olarak bilmiyorum ama en az Davies'le aynı mesafe olduğunu söyleyebilirim.*

North gözlerini bana dikerek kararlı şekilde başını salladı. *Konuştuklarımızı yap Bağlanan'ım. Siperleri ve tehdit oluşturan herkesi yok et. Harekete geçiyoruz.*

Her şey gayet güzel başlamıştı.

Siperleri ve başkalarından daha güçlü olan dört Üstün Yetenekli'yi etkisiz hâle getirmiştim, geri kalan herkes Taktik Ekipleri'nin kendi başlarına rahatlıkla halledebileceği seviyedeydi. Siperlerin bariyerlerinin düştüğünü hissettiğimiz anda North

herkesin harekete geçmesi için sinyal verdi ve kampın karanlığına doğru gözden kayboldular.

Bedenimdeki tüm tüyler diken dikken olmuştu, onlara katılmak için can atıyordum.

Ama gidemezdim. Gabe ve Atlas'la birlikte kalmıştım, hâlâ yeteneğimi yayarak olup biteni izliyor, dikkatle Davies'in yerini takip ediyordum. Bağlananlarımla zihin bağlantımı açık tutuyordum ama kafalarının içine girmemeye özen gösteriyordum. Hiçbirinin ölümüne neden olacak bir dikkat dağınıklığı yaratmak istemiyordum.

Atlas elimi sıkıca tutuyor, olup biteni gözlerimden izliyordu. Gabe'se etrafı gözetlemekle meşguldü. Gözleri ejderhanın kehribar rengine dönmüştü ve bu gözlerle neler görebildiğini çok merak ediyordum ama bunları sonra konuşacaktık.

Çevremizde silah sesleriyle çığlıklar yankılanıyordu, kamptaki çocuklar yüzünden dehşete kapılmıştım. Burada yaşadığım travmalar zihnimde hâlâ çok tazeydi, onları sakladığım kutu paramparça edilip yüzeye çıkarılmıştı. Derime atılan her kesik, morfin olmadan kırılıp tekrar kaynayan her kemik, saatlerce süren binlerce kesik ve yanıkla geçen sorgu seansları...

Duşlardan gelen çığlıklar...

Nakilciler mahkûmların tutulduğu çadırlara ulaşıp onları çıkarmaya başlayana kadar doğru düzgün nefes bile alamadım. Kieran çocukları aldı, hepsini –on beşini birden– ve Atlas bile zihnimdeki Üstün Yetenekli haritasından onların kaybolduğunu görünce derin bir iç çekti.

Gryphon kendi Nöro yeteneklerini kullanarak North ve Nox'u, Davies'in bulunduğu alana yaklaştırıyordu ve Davies ancak çadıra altmış yetmiş metre yaklaşabildiklerinde destek çağrısında bulundu. Ya hemen ortadan kaybolacağını ya da doğrudan karşılarına çıkacağını tahmin etmiştim.

Bu duraklama kafa karıştırıcıydı.

Çadırda bir Nakilci belirince bağım içimde hareketlendi.

Hepsine, *Durun,* diye mesaj gönderdim, neyse ki üçü de beni dinledi.

Kâbus yaratıkların tam olarak nerede olduklarını hissedemiyordum, sadece dışarıda olup avlandıklarını biliyordum ama çadırlara ulaştıklarından emin olamıyordum. Davies'i öldüremeyeceklerdi. Şu an değil.

Sorun, Nakilci'nin orada olma sebebinin sadece Davies'le Lydia'yı güvenli bir yere götürmek olmamasıydı.

Başka birini getirmişti. Tanımadığım birini.

O kişi hakkında hiçbir şey *hissedemiyordum.*

Sanki orada yanlarında duran biri vardı ve bu kişi, siyah boş gözlerim kadar bilinmezdi, hiçlikti, boşluktu, boşluktan ibaretti. Yeteneğim bir Siper'le karşılaştığında onların ne olduğunu anlayabiliyordum ama bu kişi *hiçlikti.*

Bütün damarlarım korkuyla doldu.

Geri gel. Çadıra gitme, geri gelmen lazım, dedim ve bir anlık sessizliğin ardından North yanıtladı. *En iyi şansımız bu. Önce kâbus yaratıkları göndereceğiz, bir şey yapamazlarsa o zaman ayrılacağız.*

Kieran'ın Unser'e ulaştığını hissettim, Vivian'm yardımıyla çıkarıyorlardı, Davies'in ona verdiği büyük zararı değerlendiriyorlardı.

O ortadan kaybolur kaybolmaz North'a tekrar yalvardım, *İhtiyacımız olan her şeyi aldık. Davies'i şimdi öldürmek zorunda değiliz, daha sonra öldürebiliriz. Geri gel!*

Zihin bağlantısında sessizlik oldu, sonra acı geldi.

Hissedebildiğim tek şey acıydı, düşünebildiğim her şey acıydı, herkes ve her şey acı içindeydi.

Bütün benliğimi ele geçirmişti ve bana ait olmasa da görebildiğim, düşünebildiğim ve hissedebildiğim tek şey onun acısıydı, acı, *acı.*

Hiçbirinin ne tür yaraları olduğunu bile belirleyemiyordum. Havada patlama, yangın ya da silah seslerine dair hiçbir şey yoktu, sadece acı vardı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, bağım göğsümde titreyerek kontrolü ele almaya çalışıyordu ama zihnim şu anda ters giden her şeyle dolmuş durumdaydı. Gabe yanıma diz çöküp ne olduğunu öğrenmeye çalışarak çaresizce bağırdı.

Atlas gücünü bana aktarmak için yeteneğini kullandı ama fiziksel bir yara değildi, bu yüzden hiçbir işe yaramadı. Korunmam gereken bir şey değildi, üç Bağlanan'ım anlayamadığım şekillerde işkence görüyorlardı ama bağım biliyordu. Bağım her zaman bilirdi. Bedenimi ele geçirdi, zihnimi parçalayarak içime doldu ve gözlerim değişirken etrafımızda düşman olan herkesin ruhları bir anda bedenlerinden söküldü. Bağım onları alıp Bağlananlarıma yönlendirerek hayatta kalmaları için gereken gücü verdi.

Bir anlığına rahatladım.

Fakat Nox gücü kabul etmedi.

Kafamın içinde sıkışıp kaldığım yerde çığlıklar atmak istedim ama o gücü reddetti, kendi zihninde bir duvar örüp gücü abisine aktardı. Elindeki her şeyi, şu anda başlarına gelen şeyden sağ çıkmasını sağlamak için North'a verdi.

Bağımla uzuvlarımın kontrolü için savaştım, ayağa kalkmak için çabalayıp koşmaya başladım. Onlara doğru koştum, acıya ve dehşete doğru koştum, az önce öldürdüğüm insanların cesetlerinin üzerinden atlayarak gecenin karanlığında neredeyse hiçbir şey göremeden koştum.

Nox'un hayatı, her şeyini North'a verdiği için yavaş yavaş tükeniyordu, o yüzden onlara doğru koştum. Bağım hâlâ Gryphon'la North'a mümkün olduğunca hızlı güç aktarıyordu, Nox'un aramıza ördüğü duvara çaresizce çarpıyordu ama faydasızdı. Kabul etmeyecekti. Her ne oluyorsa abisinin hayatta kalmasını istiyordu.

Zihnindeki duvara, *Al onu! Gücü al, geliyorum ama ne olur gücü al!* diye bağırdım. Yine de işe yaramadı, ruhunun kayıp gidişini hissettim.

Nox'un sesi kafamda yankılandı, kaosun ortasında duyduğum son şeydi. Zihinsel bağlantımız aracılığıyla benimle ilk ve son kez konuştuğu andı.

Sonraki hayatta görüşürüz, Bağlanan'ım. Belki seni orada doğru düzgün sevebilirim.

Cansız bedeninin yere düşüşünü hissettim, bağlantımızın kopmasıyla darbenin etkisi kemiklerimde yankılandı ve topuklarımın dibinde koşan yavru köpek sanki gerçekten dumandan ibaretmiş gibi sıcak bir rüzgârla yok oldu.

Bağlanan'ım öldü.

Yazar Hakkında

J. Bree kendini hayalperest, anne, çiftçi ve bir kedi insanı olarak tanımlıyor. Önceliklerinin sırası günden güne değişiyor.

Avusturalya'nın, kimsenin adını duymadığı küçük, kırsal bir kasabasında yaşıyor. Günleri kitaplardaki erkek arkadaşlarını hayal etmekle, hayat arkadaşının şarap üzümlerinin büyümesiyle ilgili yakınmalarını dinlemekle ve üç çocuğuna atıştırmalık bir şeyler hazırlamakla geçiyor.

Ninova